
DİLARA KESKİN
BENİM KÜÇÜK
Sırrım
EPHESUS

BENİM KÜÇÜK Sırrım

Yazar: Dilara Keskin

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayın Koordinatörü: Emre Özcan

Editör: Elif Evin Musluoğlu

Düzelti: Saniye İngin

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Gürkan Ademir

1. Baskı: Ocak 2021

2. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-625-7077-75-0

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2020, Dilara Keskin

Türkçe Yayım Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

BENİM KÜÇÜK Sırrım

DİLARA KESKİN

EPHESUS

1. BÖLÜM
YENİ HAYATA İLK ADIM

O geceye kadar kendimi soğukkanlı biri olarak tanımlardım ama çevremdeki herkes şaşkınlıkla bana bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, ellerim titriyordu.

On sekiz yıllık hayatım boyunca sakladığım her şeyin, gerçek kimliğimin ortaya çıkışını izlemek dışında elimden bir şey gelmiyordu. Sadece ekrandaki görüntüme bakıyordum.

O an, her şeyin başlangıcını düşünmemek çok zordu.

Her şeyden bir süre önce...

Üç yıllık arkadaşım Açelya'yla birlikte üniversitemizin büyük kapısına bakarken derin bir nefes aldım. Bugün hayatımın karmaşık sayfası kapanıyor, bembeyaz bir sayfa açılıyordu.

Güvenliğe kartlarımızı gösterip çantalarımızı X-Ray cihazından geçirdikten sonra sanki okula ilk kez geliyormuşum gibi etrafı incelemeye koyuldum. Kayıt için geldiğimiz zamandan çok daha fazla insan vardı. Çoğu insan birkaç kişilik gruplar hâlinde çimenlere oturmuş, yakında etkisini kaybedecek olan güneşin tadını çıkarıyordu.

"Eylül," dedi Açelya. "Burada çok insan var."

"Neyse ki yalnız olanlardan değiliz," dedim. Aslında tek takılmayı daha eğlenceli bulduğum bile oluyordu ama yine de koca okulda arkadaşsız kalma fikri hoşuma gitmiyordu.

Açelya, bana katılır gibi başını sallamak dışında tepki vermedi. Dersimiz saat on ikide başlayacak olmasına rağmen on bir gibi

okula varmıştık. İkimiz de ilk günden geç kalmak istemiyorduk ama yurdumuzun sadece iki durak ötede olduğunu unutmuştuk.

Evim buraya yaklaşık bir saatlik uzaklıktaydı. Açelya'nın oturduğu semtse... Aslında, oraya şehir dışı demek daha mantıklı olacaktır çünkü kız Büyükçekmece'de yaşıyordu. Her gün Beyazıt'a gidip gelmek için dört saatlik yolu çekmesi gerekiyordu. Ben bile günde toplam iki saat olan yola dayanamayacağımı düşünerek yurda yerleşmiştim.

Açelya cebinden telefonunu çıkarıp mesajlarını okurken, "Bizim bölümden birkaç kişi çimenlerde oturuyormuş," dedi. "Gidip tanışalım mı?"

Ona kaşlarımı merakla çatarak bakarken, "Kimmiş onlar?" diye sordum. "Ne ara insanlarla tanıştın?"

"Biraz elindeki telefonu kullansan yazdan beri açık olan konuşma gruplarına girmiş olurdun."

"Bu gruplardan benim niye haberim yok?"

Açelya dalga geçer gibi bir bakış attı. "Olsa girecektin yani?"

Haklı olduğunu bilmeme rağmen, "Bıraksaydın da ben karar verseydim," dedim.

"Çok konuştun, Eylül," dedi biraz sıkılarak. "Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Yeni insanlarla tanışmak, benim için biraz sancılı bir süreçti fakat arkadaşımın arkadaş edinme konusunda çocuksu bir heyecan duyduğunu görebiliyordum. Hem birkaç kişiyle tanışmaktan zarar gelmezdi.

"Tamam," dedim. "Gidelim."

Açelya sırıtarak tekrar telefonuna döndü. Kıvırcık, açık kahverengi saçları yüzüne düştü. Onları kulağının arkasına itip ilerlemeye başladı. "Gel," dedi. "Bu taraftan."

İki kızın yanına geldiğimizde Açelya gözlerini kısıp, "Sizinle konuşmuştuk, değil mi?" dedi.

Kahverengi saçlı ve yorgun olmasına rağmen ışıldayan ela gözlü bir kız, "Açelya sensen, evet," dedi.

Bunun üzerine gülümseyip kızların yanına oturduk. Az önce konuşan kızın adının Belçin olduğunu öğrendim. Diğer kızın adı ise Cansu'ydu. Kızın saçlarının boya olduğunu düşünmüştüm çünkü rengi o kadar açıktı ki bebek sarısı desem abartı olmazdı ama doğal olduğuna dair yeminler edip hararetle çocukluk fotoğraflarını gösterince gülümsemeden edemedim.

Belçin, "Bu konuda biraz hassas da," dedi. "İnsanlar inatla saçının boya olduğunu iddia edince tik falan oldu herhâlde."

Kızlarla yaklaşık bir saat sohbet ettik. İkisi de çok şirindi. Belçin'in küçüklüğünden beri dansa ilgisi olduğunu öğrendim. Öyle ki dans etmek onun için kendini ifade ediş biçimi olmuştu. Beni de hayata böyle bağlayan bir şey olduğu için ne demek istediğini kolaylıkla anladım. Benimki dans kadar zararsız bir şey değildi ya, neyse.

Hep birlikte kalkıp sınıfa ilerledik. Çaktırmıyorduk ama hepimiz ilk dersin getirdiği heyecanı taşıyorduk. Tabii, derse girdikten sonra bu heyecanımızın ne kadar yersiz olduğunu görecektik çünkü öğretmenimizle hiçbirimizin enerjisi uyuşmamıştı.

"O neydi öyle?" diye mırıldandı Belçin. "Sanırım hayatımda daha sıkıcı bir ders daha görmemiştim."

"Abartma," dedi Cansu. "O kadar da kötü değildi."

Belçin iki kaşını birden yukarı kaldırdı. "Yani bilgisayar öğretmeninin bilgisayarın nasıl açıldığını öğrencilerine sorması doğaldı, öyle mi?"

"İyi yanından bakalım," diyerek pozitif kalmaya çalıştım. "Bu kadının zor bir sınav hazırlayacağını sanmıyorum."

"Bana da öyle geliyor," dedi Belçin. "Onda zor soru hazırlayacak kafa yok."

Kantinde oturmuş, bir sonraki dersi beklerken üç arkadaşımın da telefonuna aynı anda bildirim gelince ister istemez meraklandım ve "Bölüm grubundan mı geliyor?" diye sordum.

Açelya başını salladı. "Bu akşam tanışma toplantısı gibi bir şey varmış sanırım."

"Toplantı mı?"

"Bir cümlede yazabilecekleri şeyi doksan cümlede yazdıkları için kafam karıştı," dedi arkadaşım.

"Nerede?"

"Sahilin oradaymış," dedi Cansu. "Ben gideceğim."

"Elbette gideceksin," dedi Belçin. "Bir şeylerden eksik kalsan şaşarım zaten."

Belçin'e, "Siz ikiniz ne zamandır tanışıyorsunuz?" diye sordum.

"Cansu'ya sorsan sekiz sene," dedi Belçin. "Ama bana sorarsan yirmi beş senesi var. Onu idare etmesi o kadar zor ki!"

"Abartmıyor musun?" dedi Cansu. Biraz bozulmuş gibiydi.

"Abartıyorsam hafifleterek anlatma konusunda abartıyorumdur," diye cevabı yapıştırdı Belçin.

Açelya konuyu değiştirmek ister gibi bana dönüp, "Partiye katılacak mısın?" diye hararetle sordu.

"Bilmem," dedim. Gözleri öyle parıldıyordu ki, "Sen gideceksin herhâlde," diye tahminde bulundum.

Açelya başını olumlu anlamda salladı. "Ortamı merak ediyorum."

"Peki, ben de gelirim," dediğimde Açelya gözle görülür bir memnuniyetle sırıttı.

Çimenlerde oturup yemek yiyen öğrencilerin yanından geçerken Cansu, "Biz de piknik yapalım mı?" diye sordu.

"Olabilir," dedi Belçin. "Börek falan yaparız."

Cansu, çocuksu bir heyecanla ellerini çenesinin altına koyarak, "Mangal da yaparız," dedi.

"Aynen," dedi Belçin. "Kamp ateşi falan da yakarız istersen."

Cansu, alaya alınmasına bozulmuş gibi dudaklarını büzünce Belçin gülümseyerek kıza sarıldı. "Hayatım, sence mantıklı bir şey mi söyledin?"

"Bana göre mantıklı," dedi Cansu.

Belçin daha fazla uzatmama kararı alarak sessiz kaldı.

Günün geri kalanında anlatacak pek bir şey olmadı. Kızlar oldukça cana yakındı ama yeni tanıştığımızdan dolayı hemen samimi olmak imkânsızdı.

Dersten sonra Cansu ve Belçin'le saat sekizde buluşmak üzere sözleştik ve hazırlanmak için yurda döndük. Üstüme bir kot pantolon ile askılı bir bluz geçirdim. Bluz desensizdi ama rengi o kadar güzel bir kırmızıydı ki ister istemez göz alıyordu.

Açelya'yla hazırlandıktan sonra -o da vücuduna çok güzel oturan siyah bir elbise giymişti- Cansu ve Belçin'le buluştuk. Sahile gitmek için metroya bindik.

Kısa süren metro yolculuğumuz bittikten sonra bir süre yürümemiz gerekti. "Kızlar," dedi Cansu. "Bakın!" Eliyle işaret ettiği yere baktığımda bir adamın üniversitemizin simgesi şeklinde kolyeler sattığını gördüm. Cansu küçük bir çocuk gibi, "Gidip alalım mı?" diye sordu.

"Olur," dedi Açelya. Birlikte satıcıya doğru ilerlerken Belçin'le onları takip ettik. Oldukça iyi anlaşmış gibiydiler.

Yeni kolyemi boynuma takarken, "Kendimi özel bir topluluğun üyesi gibi hissediyorum," dedim. Dürüst olmak gerekirse şaka yapmıyordum. İnsan, gerçekten kendini özel hissediyordu.

"Ben de," diyerek bana katıldı Belçin.

Ardından tekrar yürümeye başladık ve en sonunda bahçesi sahile açılan bir kafeye vardık. Burası iki katlıydı ve şimdiden dolmuş gibi görünüyordu.

İçeri girdikten sonra etrafı inceledim. Kafe geniş sayılırdı. Kalabalık gruplar masalara kurulmuş, sohbet ediyorlardı. Tüm bu konuşmanın yarattığı gürültünün üstüne yükselen müzik, birbirimizi duymamızı engelliyordu. Belçin'e doğru eğilip, "Dışarı çıkalım," diye bağırdım.

Başını olumlu anlamda sallayıp Cansu ve Açelya'ya dönüp bizi takip etmelerini işaret etti.

Bahçeye çıktığımızda çınlayan kulaklarım sayesinde içerideki müziğin sandığımdan de yüksek seste olduğunu fark ettim. Gürültüden uzak olmanın verdiği rahatlıkla renkli minderlerin üstüne oturup denizin kokusunu içimize çektik.

"İyi ki gelmişiz," dedi Belçin. "Bence bu akşam çok arkadaş edineceğiz."

Cansu bana bakarak, "Bize biraz kendinizden bahsedin," dediğinde kollarımdaki tüylerin, hissettiğim gerginlik sonucu diken diken olduğunu hissettim. "Haydi Eylül, konuşmaya başla."

Yine aynı şey...

"Öncelikle erkek arkadaşım yok," dedim. "Tüm dostlarınıza haber verebilirsiniz." Kısa bir gülüşmenin ardından derin bir nefes aldım ve söylemeye alışık olduğum yalanlar peş peşe sıralandı. "Babam gemi kaptanı," dedim. "Yılın yarısında yurt dışındadır. Geri kalan yarısını annem, ben ve dostlarıyla geçirir."

"Kesin sana gittiği her yerden bir şeyler getiriyordur," dedi Cansu. "Yolculuklar o kadar uzun mu sürüyor cidden?"

"İthalat yapan gemiler öyle maalesef," dedi Belçin. "Sizin için zor olmalı."

"Zaman zaman zor oluyor ama bir yerden sonra alıştık. Neticede bu onun işi, kabullenmek gerekiyor."

"O parayı benim babam da alsa ben de kabul ederdim," dedi Cansu. Gülümsemeden edemedim.

Belçin, "Kardeşin var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Tek çocuğum."

"Tüh," dedi Cansu. "Belki evde birisi daha olsa eğlenceli olabilirdi. Bu isteğimi annen ve babana iletirsin."

"Hayır!" dedim gözlerimi kocaman açarak. "Korkunç!"

Herkes sırıtırken Açelya, "Annen muhasebeciydi, değil mi?" diye sordu.

Gülümseyerek onayladım ve sonunda doğru bir şey söylemenin huzuruna ulaştım. "Evet."

Ardından herkes benim gibi kendinden bahsetti. Belçin tek çocuktu, Cansu'nun bir ablası vardı. Açelya'nın küçük bir kız kardeşi olduğunu zaten biliyordum. Kelimenin tam anlamıyla cadıydı.

Biz sohbete dalmışken elinde mikrofon olan bir kız sahneye çıktı. "Herkese merhaba!" diye seslendi. "Öncelikle hoş geldiniz! Okula yeni başlayan herkese selamlar. Umarım ilk seneniz yüksek ortalamalarla ve bol eğlenceyle geçer. Aranızda tanışanlar var ama birbirinizi daha yakından tanımanızı istiyoruz. Bu yüzden minimum altı kişilik gruplar oluşturur musunuz?"

Birkaç kişi bulmak için etrafımıza bakındık ama sanki herkes mıknatıslıymış gibi çoktan eşleşmişti. Bir anda kimse kalmamıştı. Gözlerimi kısıp ceylan arayan aslan gibi etrafı incelerken üç kişilik bir grup gözüme takıldı. Etrafa attıkları aptal bakışlardan, onların da arkadaş bulmakta zorlandığını fark ettim. Soldaki ço-

cukla göz göze geldiğimde ona el salladım. Çocuk da gülümseyip selam verdikten sonra arkadaşlarına bizi gösterdi.

Üç çocuk da bize doğru ilerlerken, "Şahin gibi gözlerin var," dedi Açelya.

Ona bilmiş bilmiş gülümsedim. Çocuklar yanımıza oturduğunda içlerinden sarışın, mavi gözlü olanı, "Merhaba," dedi. "Ben Efe. Efe Çağlar."

Arkadaşı sırıtarak, "Ben Bond," diyerek alaya aldı. "James Bond." Efe, arkadaşına dik dik baktı. Çocuk onun bakışlarını pek umursamadan, "Ben Buğra," dedi. Çocuğun siyah saçları dağılmış olmasına rağmen çirkin görünmüyordu. Kahverengi gözleri, yeni biriyle tanışmanın getirdiği memnuniyeti barındırıyor gibiydi.

Diğer çocuk, "Deniz," diyerek kendini tanıttı. "Memnun oldum." Kahverengi saçlara ve aynı renk gözlere sahipti. Dış görünüşü diğerlerinden farklı değildi ama onunla tanışalı sadece saniyeler olmasına rağmen neşeli biri olduğunu hissetmiştim.

"Aslında bir arkadaşımız daha var," dedi Buğra. "Ama biraz geç kaldı. Sürekli bekletir zaten."

"O da eğlenceye biraz geç katılacak öyleyse," dedi Cansu. "Kendi kaybeder."

Buğra biraz şaşırmış bir şekilde, "Tamam," dedi. "Sakin ol. Aslında iyi biridir, yemin ederim."

Kısa bir gülüşmenin ardından biz de kendimizi tanıttık ve biraz sohbet ettik. Ardından ne yapacağımız sahnedeki kız tarafından açıklandı: *Vampir-Köylü* oynayacaktık. Kalabalık gruplar için roller giderek çeşitlenecekti ama bizim gibi altı kişilik grupların yapacağı şey çok basitti: Öncelikle verilen kâğıtları altıya bölecektik. Ardından kâğıtlardan ikisine *vampir*, birine *doktor*, kalanına da *halk* yazacaktık. Vampirler halkı ve doktoru avlamaya, halksa vampirleri vurmaya çalışacaktı. Doktorun her el bir kişiyi koruma hakkı vardı.

Gözlemci olarak Selen adında bir kız geldi. Bize kısaca selam verdikten sonra tepemizde durdu. Herhangi bir hile yapılmasını önlemek için buradaydı. Rahat davranışları üst sınıflardan olduğunu haykırır gibiydi.

Kâğıtları karışık bir şekilde ortaya atacak, rastgele bir kâğıt çekecektik. Kâğıtları avucunda tutan Deniz, "Şimdiden söylüyorum," dedi. "Yemin etmek ya da vampirsem şunu yapacağım gibi vaatlerde bulunmak yok."

"Piçe bak," diye mırıldandı Buğra kimsenin duymadığını zannederek. "Nasıl altyapı hazırlıyor."

Sırıtmama engel olamayınca onu duyduğumu anladı ve mahcup bir şekilde gülümsedi.

Herkes kâğıtlarını çekti, doktor çıkmıştım. Kâğıdımı kimseye göstermeden sakladım.

"Şimdi," dedi Selen. "Herkes gözlerini kapatsın. Ben söylediğimde vampirler birbirini tanımak için gözlerini açacak."

Ellerimi gözlerime götürdüm. Selen vampirlerin gözlerini açmasını söylediğinde parmaklarımın arasından vampirleri görmeye çalıştım ama başaramadım.

"Pekâlâ," dedi Selen. "Vampirler gözlerini iyice kapattı mı?"

Efe ve Cansu aynı anda, "Kapattık," dediler.

Ellerimi gözlerimden çekerken kahkahalarıma engel olamıyordum. Belçin, sabrı sınanıyormuş gibi ikisine baktı.

Deniz arkadaşının saçını okşarken, "Ben diyorum," dedi. "Bunun kafatasının içinde sünger var."

Kâğıtlar tekrar dağıtıldığında bu sefer halk rolündeydim. Vampirlerin birbirini tanıması için gözlerimizi kısa bir süreliğine kapattık.

Efe, gözlerimizi açar açmaz, "Anam avradım olsun vampirsem," diye savunmaya geçti.

"Ben de vampir değilim," dedim. "Ama anneleri karıştırmaya gerek yok sanki."

"Ben biraz Eylül'den şüphelendim," dedi Deniz. "Laf söyletmiyor annesine."

Ona kaşlarımı kaldırıp baktım. "Anneme laf söyletmediğim için vampir mi oldum cidden?"

"Hayır ya," diye beni savundu Açelya. "O sürekli böyle. Büyük yeminlerden, sözlerden hoşlanmaz. Eylül vampir değil bence."

"Sen niye savunmaya geçtin ki?" dedi Cansu. "Hayırdır yani? Yoksa ikiniz mi vampirsiniz?"

"Bırak arkadaşı, işime gelmiyorsa babamı bile satarım ben," dedi Açelya. "Vampirsem niye dikkatleri çekerek kendimi ateşe atayım? Sessiz sedasız otururum köşemde."

"Tıpkı Buğra gibi," dedi Belçin. "Sesi soluğu çıkmıyor."

"Sen niye bana saldırdın şimdi? Neden korkuyorsun tam olarak?"

Gözlemcimiz Selen kahkahalar eşliğinde, "Ay!" dedi. "Buradan birbirinizi yiyişinizi izlemek inanılmaz keyif verici."

"Ben insanı gözünden anlarım," dedi Efe. "Bence Belçin vampir."

"Arkanıza yaslanın ve bu adamın zekâsına güvenin," dedi Belçin. "Vampirlere sorulan soruya bağırarak cevap veren kişi kendisi ama olsun."

"Bir saniye," dedi Cansu. "Şimdi bana da laf attın. Bir anlık dalgınlıkla olabilecek bir şey bu."

Belçin, "Çok haklısın," diyerek başını salladı fakat mimikleri aksini düşündüğünü belli ediyordu. "Özür dilerim."

"Ben vampirin Efe olduğunu düşünüyorum," dedim. "Masumum, salağım ayağına bizi kandıracak."

"Salak olduğumu ben iddia etmiyorum," diye parladı Efe. "Belçin iddia ediyor."

Buğra sırıtmasına engel olamayarak, "Allah'ım," dedi. "Sen beni böyle bir savunma yapmak zorunda bırakma."

"Tamamdır," dedi Selen. "Herkes gözlerini tekrar kapatsın. Bu gece biri ölecek."

"Vampirler," dedi Efe. "Beni öldürürseniz yemin ederim size notlarımı vermem."

"Bu da şüphelenmeyelim diye ne diyeceğini şaşırdı," dedi Cansu.

Gözlerimi tekrar kapattıktan sonra Selen, "Vampirler gözlerini açsın ve kimi öldürmek istediklerine karar versin." Kısa bir sessizliğin ardından, "Tamam," dedi Selen. "Doktor gözlerini açsın ve kimi koruyacağına karar versin." Yeniden bir sessizlik oluştu ve nihayet başımızı kaldırdık.

"Kimse ölmedi," dedi Selen. "Doktor, vampirlerin öldürmek istediği kişiyi korudu."

"Böyle kalırsınız ortada," dedi Buğra. "Adam olacaksınız."

"Ben vampir olsam," dedim. "İlk el benden en çok şüpheleneni öldürmek isterim. Geçen el en çok kim baskı altındaydı?"

"Herkes," diye sırıttı Buğra. "Burası bildiğin kurtlar sofrası, kalkana aşk olsun."

"Ben Efe'den şüpheleniyorum," dedi Deniz. "Çok konuşuyor."

Belçin, bir eliyle Efe'yi işaret ederken, "Bu az önce kendi ağzıyla vampir olduğunu iddia etti," dedi. "Sence kendini koruyacak zekâ var mı bunda?"

"Bak, abartmayın," dedi Cansu. Bir eliyle saçlarını geriye savurdu. "Bana geliyorlar sağdan sağdan!"

"Ben Belçin'den de şüpheleniyorum," dedi Açelya. "Çok soğukkanlı."

"Bu işin sonunda vampir ben bile çıkabilirim," diye mırıldandım.

Oyunda gece olunca tekrar gözlerimizi kapattık. Vampirler öldürecekleri kişiyi, doktor da koruyacağı kişiyi seçti. Herkes kafasını kaldırdı. "Üzgünüm Deniz," dedi Selen. "Vampirler seni seçti."

"Onların gelmişine geçmişine selam olsun o zaman, ne diyeyim!"

Öfkesinin gerçek olduğunu görünce şaşırmadan edemedim ve geri çekilişini izledim.

Ortaya çıkan konuşmalar ve korunan kişiler Belçin'in doktor olduğunu anlamamıza yettiğinde oyunda dört kişi kalmıştık: Açelya, Efe, Belçin ve ben.

"Halk kimi öldürmek istiyor?" dedi Selen.

"Bakın," dedi Efe. "Kadın dayanışmasının yeri değil. Eylül vampir değilse bir şey bilmiyorum, kaybedeceğiz oyunu."

"Ben ne yaptım?" diye sordum şaşkınlıkla. "Hiçbir gerekçen olmadan beni vampir ilan ediyorsun resmen!"

"Ya tamam!" diye sesini yükseltti Efe. O kadar gergindi ki sanki halka seslenip oy toplamaya çalışan bir siyasetçi gibiydi. "Beni öldürün, gününüzü görün sonra."

"Bir sonraki el bunu öldürüyoruz, değil mi?" diye sordu Belçin. "Ben çok hevesliyim çünkü."

Selen, ellerini çırpıp dikkatleri üzerine çekerek tartışmamızı böldü. "Herkes uyusun."

Gözlerimizi, vampirin ve doktorun seçimini yapması için kısa bir an için kapattıktan sonra Selen, "Efe," dedi. "Öldün, kenara çekil."

Efe, geriye çekilirken taşlar zihnimde oturdu. Belçin doktordu. Bu durumda geriye sadece Açelya kalıyordu. Şok içinde ona dönüp, "Şerefsiz," diye mırıldandım.

O da ellerini dudaklarına götürmüş, sahte bir şaşırma numarasıyla bana bakıyordu ama gözlerinde ne kadar eğlendiğini gösteren ifade çok açık bir şekilde belli oluyordu.

Belçin, sanki tüm dünyası yıkılmış gibi Efe'ye bakarken, "Nasıl yani?" dedi.

Efe, bilmiş bilmiş Belçin'e baktı. "Kalırsın öyle, dombili."

Şokun etkisini atlatamamışken bu sefer Açelya'yla bir kavgaya tutuştuk ve birbirimizi suçladık. O kadar güzel rol yapıyordu ki inanmamak elde değildi. Kimin öldürüleceği konusunda oylama yapacaktık. Açelya'yla biz birbirimize oy verdik. Sonunda iş Belçin'in seçimine kalmıştı. Kurtaracağı kişi oyunun kazananını belirleyecekti.

İkimiz de oy toplamak için kendimizi yırtarken Belçin ağlamak üzereydi.

"Tamam," dedi. "Eylül'ü öldürüyorum."

Selen derin bir nefes aldı. "Vampirler oyunu kazandı."

Sinirden kendimi parçalamak üzereyken Açelya ve Buğra kazanmanın sevinciyle birbirlerine *çak* yaptılar.

Suçlayıcı bakışlarımı Belçin'e yöneltirken, "Beni suçlama," dedi. "Kıza baksana!"

Ne kadar kavga dolu, gergin bir oyun olsa da enerjimizin uyuştuğunu hissetmiştik. Bu yüzden bir konuşma grubu kurmaya karar verdik. Deniz, herkesin numarasını aldıktan sonra sohbetimiz bir süre daha devam etti.

Sohbet o kadar koyulaşmıştı ki lavaboya gitmek için kalkmak bile zor geldi. Ben kalkarken Cansu, saçının boya olmadığıyla ilgili yeminler ediyordu.

Tuvaletten çıktıktan sonra ellerimi yıkarken kapının dışından yükselen bir uğultu duydum. Tarif etmesi imkânsızdı ama duyduğum itiş kakış sesleri bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmeme neden oldu ve içgüdüsel olarak kabinlerin yanına, temizlik malzemelerinin konulduğu çıkıntıya saklandım. Kalbimin göğüs kafesimden kurtulmak istercesine çırpınır gibi attığını hissediyordum.

Kapının açıldığını duydum. Saklandığım çıkıntıdan kafamı uzatıp bakamıyordum ama yaklaşık üç dört erkeğin içeri girdiğini seslerden anlayabiliyordum.

O kadar şaşkındım ki ne konuştuklarını dinlemek yerine kabinlerin tek tek kontrol ediliyor olmasına odaklandım. Buradan çıkıp gitmenin tam sırasıydı ama hem şoktan hem de neler olacağına dair merakımdan iyice yerime sindim.

Kabinleri kontrol eden kişi işini bitirince geri döndü. Benim olduğum yere bakmamıştı bile. Gitgide yaklaşan gölgeyi görmek aynı anda hem rahatlamama hem de heyecandan nefesimi tutmama neden oldu.

Oluşan itiş kakışı dinlerken cesaretimi topladım ve kafamı uzatıp neler olduğuna baktım. Onlara bakar bakmaz korkumun ne kadar yersiz olduğunu fark ettim. Nedense iri yarı adamların tehlikeli işler çevirdiğini düşünmüştüm ama görünen o ki basit bir cüzdan hırsızlığına şahit oluyordum. Üç kişi, benim yaşlarımda görünen bir çocuğu sıkıştırmıştı. Çocuğun sarı saçları, buğday teniyle uyum içindeydi. Ela gözlerindeki sakinlik hayranlık uyandırıyordu. Beni üç kişi sıkıştırsa ne yapardım, bilmiyorum.

Ne kadar iyi bir insan olduğum tartışılırdı ama şu bir gerçekti ki bir kötülüğe şahit oluyorsam yerimde oturup izlemek bana göre değildi.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve saklandığım yerden çıktım.

Köşeye sıkıştırılan çocuk bana baktı ve belki de ilk kez orada bir duygu belirtisi gördüm. Muhtemelen saklandığım yere geri

dönmemi ve birilerini aramamı istiyordu. Ona attığım her adımda ifadesi biraz daha ağlayacak gibi görünüyordu.

Onu duvara sıkıştıran üç kişinin sırtı bana dönüktü. Dolayısıyla beni fark etmeleri için önümdeki kişinin sırtına vurmam gerekti.

Sarışın çocuk gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Adam beni görünce, muhtemelen kazancının arttığını düşünerek sırıttı. Kesinlikle bir öğrenci olamazdı, bundan emindim. Tahminime göre 26-27 yaşındaydı.

"Küçük hanım," dedi sahte ve rahatsız edici bir kibarlıkla. "Cüzdanınızı alabilir miyim?"

Dudaklarımı büzdüm ve gözlerimin dolduğunu hissettim. Anında role girmiştim.

Eğer bir savaşın ortasındaysanız, aslan bile olsanız düşmanınızı karınca olduğunuza inandırmalısınız.

"Bir şey görmedim," diye kekeledim. Adam güçsüzlüğümü gördükçe bundan hayvani bir zevk alıyordu sanki. "Lütfen, gideyim."

Adam bana bakmaya devam edince yutkunup elimi çantama attım. Bu barbarlar, zararsız olduğuma ikna olmuş gibi görünüyordu.

Çantamdaki biber gazını çıkarıp karşımdaki adamın gözlerine sıktığımda fikirleri değişmiş olsa gerek...

Adam acıyla inlerken bacak arasına bir tekme attım. Bu sefer canı o kadar yandı ki çığlık bile atamadı.

Sarışın, sonunda doğrulup yanındakine bir yumruk attı ama adam hazırlıklıydı. Anında karşılık verdi ve birbirlerine girdiler. O sırada diğer adam da üzerime geliyordu.

Tehlikeyi hisseden vücudum bana haber vermeden çalışmaya başladı. Yıllardır tekrarladığım, bana öğretilen hareketleri ezbere yapmaya başladım.

Dövüşe olan merakım, yalnızlığımı ve kendimi korumak zorunda olduğumu fark edince ortaya çıkmıştı. Bir süre sonra hissettiklerimi en iyi bu şekilde dışa vurduğumu anladım.

Adamla boğuşurken sadece birkaç saniyeliğine afalladım ve o, bunu fırsat bilerek ellerini ince boğazıma yerleştirip, sırtım kapının yanındaki duvara değene kadar beni itti. Nefes almak için çırpınan ciğerlerim acı veriyor, adamın bakışlarındaki canavar ise korkunun beni ele geçirmesine neden oluyordu.

Paniğe kapılmamaya çalıştım ve var gücümle karnının üstündeki boşluğa vurdum. Adamın anında iki büklüm olmasını ve nefessiz kalışını izlerken yıllardır nefes almıyormuşum gibi büyük bir özlemle derin ve hızlı nefesler alıyordum.

Sonunda kendimi toparlayıp kafamı kaldırdığımda sarışın çocuğun bana şok içinde baktığını gördüm. O, bir kişiyle işini anca bitirirken ben, bu iki adamla tek başıma dövüşmüştüm.

Kendimi bir şey söylemek zorundaymış gibi hissediyordum. "Olay hassas noktaları bilmekte," diyerek saçmaladım.

Karşımdaki çocuk aralanan dudaklarını kapatmayarak başını aşağı yukarı salladı. "Anladım."

Yerdekiler yavaş yavaş kendine gelirken yanımdaki kapı açıldı. İçeri giren ve şaşkın gözlerle etrafı inceleyen kızlara aldırmadan hızla dışarı çıkıp güvenliğe koştum.

Tuvalete birkaç kişi gönderdikten sonra köşede bekleyip sakinleşmek için kendime süre tanıdım. Az önce ne yaşamıştım öyle?

Telefonumu çıkarıp ön kamera yardımıyla boğazıma baktım. Biraz kızarmıştı ama moraracak gibi durmuyordu.

Orada yeterince vakit geçirdikten sonra içeri, arkadaşlarımın yanına döndüm.

"Yıllık mı yapıyorsun?" diye güldü Belçin, beni görür görmez.

"Kusura bakmayın," dedim. "Annemle konuşmam gerekti."

Yastıkların üzerine otururken yanımda oturan Efe, neşeyle gülümseyerek, "Yiğit'le tanış," dedi. Gösterdiği yere baktığımda kalbimin duracağını hissettim. Bu yüzü, sadece dakikalar önce görmüştüm.

"O da az önce çok enteresan bir şey yaşamış," diye anlatmaya koyuldu Buğra. "Kızın biri hayatını kurtarmış resmen."

Yiğit de benim gibi -böyle bir tesadüfe inanamadığından olsa gerek- araladığı gözleri ve kalkan kaşlarıyla bir bana bir arkadaşlarına bakıyordu.

"Aslında," dedi ama ben lafının devamını getirmesine izin vermeden, "Öyle mi?" dedim. "Garip bir tecrübe olmuş."

Yiğit, birkaç saniye bana baktıktan sonra, "Öyleydi," dedi. Bu olaydan kimseye bahsetmek istemediğimi anlamıştı.

Tokalaşmak için elimi uzattım. "Eylül."

Dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Memnun oldum, Eylül. Yüzün çok tanıdık. Seni daha önce görmüş olabilir miyim?"

Aynı şekilde gülümsedim. "İnsan insana benzer."

2. BÖLÜM
ÇEMBER'E HOŞ GELDİN

O günü de tıpkı diğerleri gibi çok net hatırlıyorum. Hareket dolu, başımı yine derde sokmayı becerdiğim partinin üzerinden üç gün geçmişti ve ben Yiğit'le konuşacak fırsatı henüz yakalayamamıştım.

Üniversitenin daha ilk haftasından bu kadar arkadaş edinmeyi ve birilerinin yıllardır sakladığım ilgi alanıma şahit olmasını beklemiyordum. İster istemez, "Başıma daha ne gelebilir ki?" diye düşünüyordum. Daha fazlası olamayacağına kendimi çoktan inandırmıştım.

Ama kısa bir süre içinde çok daha fazlası olmuştu.

İşletme dersinin notlarına bakıp dersi takip ederken uykumun geldiğini hissediyordum ki bu oldukça garipti. Lisede günde sekiz saat derse girip hiç yorulmazken şimdi iki derse girmek tüm enerjimi emiyordu.

O günkü dersimiz amfideydi. Göz ucuyla yanımda oturan Cansu'ya baktığımda dalgın dalgın notlarını karaladığını gördüm. Merakla ona doğru eğildim ve fısıldayarak, "İyi misin?" diye sordum.

Sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi irkilerek bana baktı. Dudaklarına sahte olduğu her hâlinden belli olan bir gülümseme yerleştirip, "İyiyim," dedi. "Uykumu alamadım da."

Önlerde oturduğumuz için amfide olmamıza rağmen dikkat çekebileceğimizden konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdim. Nasılsa ders sonrası konuşmak için vaktimiz olacaktı.

Sürekli kambur durmaktan ağrıyan sırtımı kendine getirmek için dik bir şekilde oturdum ve omuzlarımı hareket ettirdim. Elimi boynuma götürdüğümde gözüme Yiğit ilişti. Çaprazımda oturuyor, dikkatle dersi dinleyip not alıyordu.

Onu görünce içimi minnet dolu bir korku kapladı. İnsanları hayatıma sokmayı sevdiğim pek söylenemezdi. Bu yüzden küçük sırrımı birisine söyleyecek diye korkmadan edemiyordum. Yine de şimdiye kadar sessizliğini koruması iyiye işaretti.

Kafamı çevirip tekrar derse odaklandım. Yaklaşık beş dakika sonra ders bittiğinde nihayet derin bir nefes aldım ve kantine gitme bahanesiyle Belçin'in koluna girip sınıftan çıktım.

Kantine giden merdivenlerden inerken, "Cansu'da bir haller var," dedim. "Neler olduğunu sordum ama söylemedi. Siz daha yakınsınız, belki sana anlatır. Bence yanında olmalısın."

Belçin düşünceli bir şekilde nefes alırken, "Demek sen de fark ettin," dedi. Bakışları, bu konuyu en az benim kadar dert ettiğini açık ediyordu. "Neler olduğunu sordum ama benimle de paylaşmadı ve paylaşacağını pek sanmıyorum. İnadı inattır. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Bana içtenlikle kalbini açarken dudaklarımı büzdüm. İnsanın konuşacak kimsesi olmaması, özellikle çevresi kalabalıkken yalnız kalması o kadar kötüydü ki... Cansu'yu oldukça iyi anlıyordum.

"Bu akşam yurda gelin," diye bir fikir yürüttüm. "Belki kendini yakın hissedip konuşma cesareti bulur."

"Harika," dedi Belçin. Dudaklarına yayılan gülümsemeden bu fikri sevdiğini görebiliyordum. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Kantindeki işimizi bitirdikten sonra birlikte yukarı çıkarken ona neler yapması gerektiğini, nereye dilekçe vereceğini, hangi bankaya ne kadar yatırması gerektiğini tek tek anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde sınıfa yeni girmiştik. Belçin hemen arkadaşının yanına koşup, "Eylül bu akşam bizi yurtlarına davet etti," dedi.

"Öyle mi?" dedi Açelya. "Eylül, çok iyi düşünmüşsün."

"Ben gelemem," dedi Cansu. Gözlerinde ısrar etmememiz için yalvaran bir ifade vardı. "Anneme söz verdim, bu akşam evde olacağım."

"Annene verdiğin sözleri ne zamandır tutuyorsun ki?" diye güldü Belçin. "Hem gerekirse ben ondan izin alırım, merak etme."

Cansu omuzlarını düşürdü. Tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, "Mızıkçılık yapma," dedim. "Keyfin yok, farkındayız. Ne olduğunu anlatmıyorsun, bari izin ver de neşelenmene yardımcı olalım."

Samimiyetimi görmüş olacak ki birkaç saniye düşündükten sonra başını olumlu anlamda salladı.

"Harika!" dedim sırıtarak. Yerime geçerken Belçin ne yapmaları gerektiğini arkadaşına anlatıyordu.

Aramızda laflarken Buğra'nın, "Nasılsınız?" diyen sesini duymamla kafamı kaldırdım. Diğer çocukları da görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı ve "İyiyiz," diye yanıtladım. "Siz?"

Buğra sırıtarak önümüzdeki masaya otururken, "Bu seni hiç alakadar etmez," dedi.

"Ben iyiyim," dedi Efe. "Teşekkür ederim."

Belçin sırıttı. "İşte bu, Efe'yi neden daha çok sevdiğimizin cevabı..."

Efe, duyduklarından gayet memnun bir şekilde sırtını dikleştirirken Buğra da alayla gülümsüyordu. Onu çok kısa süredir tanıyordum ama her şeyi kolay kolay ciddiye almadığı belliydi.

Bir süre muhabbet ettikten sonra Yiğit, "Ben bir kantine gideyim," dedi. "Aşırı susadım."

"Keşke söyleseydin," dedi Açelya. "Kızlar daha birkaç dakika önce gittiler."

"Neyse," dedim. "Ben de çikolata alacaktım. Seninle geleyim."

Deniz, "Yorulma şimdi," dedi kibarlıkla. "Yiğit alır."

"Almam."

Deniz bir şey söylemedi ama Yiğit'e öyle bir baktı ki ona *Hödük!* dediğini duyar gibiydim. O an, Yiğit'in bana takılmaya çalıştığını düşünmüştüm ama aslında onunla konuşmak istediğimi anlamış ve yalnız kalmamızı sağlamıştı.

Diğerleriyle aramıza mesafe koyunca, "Geçen gece için teşekkürler," dedim. "Kimseye söylemediğin için yani."

Yiğit, sonunda bu konuşmayı yaptığımız için memnun gibiydi. "Sorun değil," dedi. "Ama merakımı mazur gör. Sporla ilgilendiğini neden gizliyorsun? Dövüşte acemi olmadığın çok belli ve bu harika bir şey."

Dudaklarıma gergin bir gülümseme yerleştirdim. "Evet," dedim. "Aslında öyle ama bilirsin... Kızlara dövüşün, kasın yakışmadığını söylerler."

Bana dönüp kaşlarını çattı ve birkaç saniyeliğine durdu. "Öyle mi derler?"

Önceden hazırladığım yalanım dudaklarımdan dökülünce kulağa o kadar saçma gelmişti ki... "Bilmem," dedim daha da saçmalayarak. "Demezler mi?"

"Sen öyle iddia ettiğine göre derler herhâlde."

Yürümeye devam edince ben de adımlarımı hızlandırıp peşinden gittim. "Kimseye söylememeye devam, değil mi?"

"Neyi?"

Birine gergin bir şekilde bir şey anlatırken karşınızdaki kişi, sizi çok sakin dinliyor ve hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüyorsa sinirlerinize hâkim olmakta güçlük çekebiliyorsunuz.

"Fasulyenin faydalarını," dedim biraz tersleyerek.

Gülümsemesini gizlemedi. Tam o sırada kantine gelmiştik.

Yiğit, suyunu alırken, "Birine söyleyecek olsam şimdiye kadar söylerdim," dedi. "Ama keşke gizleme sebebini anlatmasaydın."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Sen sordun, farkında mısın?"

"Bu kadar aptalca bir yalan uyduracağını bilemezdim," dedi. "Seni aşağı yukarı birkaç gündür tanıyorum ama sokaktan geçen aptalların söylediği saçma şeylere göre hayatına şekil veren biri olmadığın o kadar belli ki..." Ardından dalga geçer gibi sırıttı ve bu gülümseme ciddi havanın dağılmasına neden oldu. "Eğer kızlar dövüşmeseydi muhtemelen tüm paramı kaybederdim."

Dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. "O zaman anlaştık."

Aynı şekilde gülümsedi. "Anlaştık."

Okul bittikten sonra Belçin ve Cansu pijama almak için evlerine gittiler. Ben de Açelya'yla yurda döndüm. İlk misafirlerimizi ağırlayacağımızdan olsa gerek ikimiz de heyecanlıydık. Yönetime misafirimiz olduğuyla ilgili dilekçelerimizi verdikten sonra ortalığı biraz toparladık. Aslında kızlardan çekindiğimiz yoktu, sadece özenmiştik.

Kızlar gelmeden Açelya'yla abur cubur almayı ihmal etmedik. Tabii, bir süredir diyet yapmak için uğraşan ama her seferinde bir şekilde bu kararını ertesi güne erteleyen Açelya, bu durumdan hiç memnun değildi. Yine de gözleri dolu bir şekilde cipsleri alışveriş sepetine atmıştı.

Kızlar akşam altıya doğru geldiler. Kendi dilekçelerini, bir gece kalmak için yaptıkları ödemenin dekontunu ve kimlik fotokopilerini güvenliğe teslim ettiler. Ardından hep birlikte odalarına çıkıp çarşafları sermelerine yardımcı olduk.

Odada şansımıza dört adet yatak vardı. Biz de hepsini birleştirip öyle uyumaya karar verdik.

Ayak ucumuzdaki masanın üstünde bir sürü abur cubur ve içecek vardı. Bilgisayara zar zor yer bulmuştum.

Tüm bunlar olurken Cansu'nun yüzünden düşenler hâlâ paramparçaydı. Yine de üzerine gitmemeye çalışarak derdine yardımcı olmaya çalışıyorduk ama problemin ne olduğunu bilmediğimiz için çabalarımız sonuçsuz kalıyordu.

Bir komedi filmi açmıştık ama ben son on beş dakikadır sadece Cansu'yu izliyordum. Birçok sahnede tebessüm bile etmiyordu.

Sonunda doğrulup filmi durdurdum. Herkes bana şaşkın bir şekilde bakarken, "Bu böyle olmaz," dedim Cansu'ya odaklanarak. "Ne olduğunu anlatman lazım."

Cansu, olduğu yerde donakalmış bir şekilde bana bakarken, "Sorun yok," dedi. "Gerçekten."

"Yalan söyleme," diye üsteledim. "Tüm gün suratın asıktı. Bir problemin olduğunu anlamam için seni yıllardır tanımama gerek yok."

Cansu'nun gardı düşmeye başlamıştı. Belçin bunu fark etmiş olacak ki, "Ailevi bir şey mi?" diye sorarak bana yardımcı oldu.

"Hayır," dedi Cansu. "O kadar ciddi bir şey değil. Sizi bu kadar meraklandırmak istememiştim ama gerçekten anlatacak kadar önemli değil."

"Canını sıkıyorsa önemlidir," dedi Açelya.

Cansu, dudaklarına sahte bir gülümseme yerleştirirken, "Söylersem buna mı üzüldün diye küfredebilirsiniz," dedi.

"İnsan yağmur damlası boyutundaki acılarını fırtınaya çevirmemeli," dedim. "Ama en nihayetinde hepimiz insanız. Canımız sıkılabilir, üzülebiliriz. Başkası için önemsiz görünen şey, bizi manevi olarak hırpalayabilir. Acı, bulunduğu kalbin şeklini alır ve bakan göze göre boyut değiştirir."

Cansu'nun dudakları hafifçe yukarı kıvrılırken onu bir şeyleri düşünmeye ittiğimi fark ettim. "*Acı bulunduğu kalbin şeklini alır.* Sevdim bunu."

"Ben üç senede sana alıştım," dedi Açelya. "Ama üç günlük arkadaşlarımızı korkutma."

Ona gülümseyip tekrar Cansu'ya döndüm. "Anlatacak mısın?"

"Çok büyük bir olay değil," dedi. Ardından çekinerek Belçin'e baktı. "Ben biraz aldatıldım da."

Belçin gözlerini kırparken, "Nasıl biraz?" diye sordum. "Bunun belli bir oranı yok bildiğim kadarıyla. Ya aldatılırsın ya aldatılmazsın."

"Cansu gibi bir geri zekâlıysan iki kere aldatılırsın," diye ekledi Belçin. "Tüm gün neyin var diye kafama taktım. Bilseydim karşına geçip dalga geçerdim." Ardından arkadaşının kafasına bir tane vurdu. "Beyinsiz."

"Öyle söyleme kıza," dedi Açelya. "Baksana, çok üzgün."

"Bu hayatta bile bile yapılan aptallığa tahammül edemiyorum," dedi. "Neden seni aldatan bir insanı affedersin ki?"

"Pişman olduğunu zannediyordum," diye savundu kendini Cansu. "Mutsuzdur diye düşünmüştüm."

"Mutsuz olduğuna şüphe yok," dedi Belçin. "Çocuğu suçlamamak lazım. Sadece moralini düzeltmeye çalışıyor. Seke seke başka kadınlarla sevişmeye koştuğuna göre kalbi bayağı kırılmış olsa gerek."

Belçin, o kadar hararetle saldırıyordu ki, "Tamam," dedim. "Sakin ol. Gitme kızın üstüne."

"Hayır," dedi Belçin. "Gideceğim. Geçen sefer yeterince üzüldüğünü düşünüp çok konuşmama kararı almışım. Bilseydim seni falakaya yatırırdım."

"Ama akıllanmıştır artık," dedim. "Çocuk bir daha yazarsa yüz vermez, değil mi Cansu?"

Hepimiz Cansu'ya baktığımızda kızcağız ne diyeceğini bilemez bir ifadeyle bize bakıyordu.

Cansu'dan cevap gelmeyince Belçin, Cansu'ya fırlatmak üzere cam kâseye uzandı. Açelya, Belçin'in elindeki kâseyi kapmaya çalışırken Cansu hızla arkama saklandı. Ne olduğunu anlamadan Belçin'le Cansu arasında bir bariyer görevi görmeye başlamıştım.

"Seni gerçekten dayak manyağı yaparım!" diye tehditler savurdu Belçin. "Sen sabrımı sınamak üzere mi gönderildin?"

Açelya, Belçin'i tutarken fırlatılması olası nesneleri Belçin'den uzaklaştırdım.

"Bırak da kız konuşsun!" dedim en sonunda. "Ona konuşmak için fırsat vermiyorsun ki!"

Belçin sakinleşmediyse de bu söylediklerim onu kendine getirerek öfkesini dizginlemeye yardımcı oldu. "Tamam," dedi. "Dinleyeceğim."

Açelya, Belçin'in sakinliğinden emin olduktan sonra geri çekildi. Yatakta çember şekli oluşturmuş, sessizce oturuyorduk ve bu sessizlik, bir yerden sonra can sıkıcı olmaya başlamıştı. En sonunda Belçin, "Konuşsana!" diye bağırdı.

"Tamam be!" dedi Cansu. "Neye bu kadar sinirlendin, anlamadım ki."

Belçin, söylemek istediği kelimelerin dudaklarından dökülmesini engellemek istercesine nefesini tuttu.

"Bir süredir bana uzak davranıyordu," dedi Cansu. "Mesajlarıma geç cevap veriyor, benimle çok nadir buluşuyor, buluştuğumuzda da yüzüme bakmıyordu. Doğal olarak işkillendim. Arabayla dün gece beni almaya geldi. Yine suratı beş karıştı. Benzinlikte durduk. Ivır zıvır almak için arabadan inerken telefonunu

arabada bırakmıştı." Bir süre düşündü. "Bence tamamen bilerek yaptı. Telefonunu kurcalayıp onu yakalamam için."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" dedim.

"Çünkü benden sıkıldı ama beni direkt terk edecek cesarete sahip de değildi. Eğer yarın öbür gün tekrar bana gelmek isterse bir bahanesi olsun istiyordu."

Açelya, "Sen onu asla dinlemeyip, şans tanımadan terk eden sevgili olacaktın," diye tahmin yürütünce Cansu, onaylar gibi kafasını salladı.

"Bu erkeklerin kafası çok değişik işliyor," dedi Belçin.

Cansu yaşadıklarını, nasıl kavga çıkardığını ve çocuğu orada nasıl bırakıp gittiğini anlattı. Sözleri bitince Açelya aniden ayaklanarak dikkatleri kendine çekti.

"Ne oluyor?" dedi Belçin.

"Cansu aldatılmış ve biz burada oturacak mıyız? Biraz eğlenmek herkese iyi gelecek."

"Aklında ne var?" dedi Belçin.

Açelya bir şey söylemeden, "Dışarı çıkamayız, biliyorsun," dedim. "On ikiden sonra girmek yasak."

"Biz çıkamayız," diyerek hak verdi Açelya. "Ama birileri içeri girebilir." Herkes boş boş suratına bakınca gözlerini devirdi. "Bizim çocukları yurda çağıralım," dedi.

Şok içinde, "Yok artık," dedim. "Öyle olmaz. İstersen direkt gidip bizi yurttan atmaları için yalvaralım. Daha basit olur."

"Bu kadar korkak olma," dedi Açelya. "Sen herkesin kurallara uyduğunu mu zannediyorsun?"

"Kimsenin çizgiyi bu kadar aşmayacağını tahmin ediyorum," dedim. Eğer yakalanırsak uyarı alacaktık ve üç uyarıda yurttan atılmamız söz konusuydu. Açelya, bunu en az benim kadar iyi

biliyordu ama telefonu eline alırken gayet umursamaz görünüyordu.

Çocukları tek tek arayıp hepsinden olumlu yanıt aldıktan sonra bize dönüp, "Tamamdır," dedi.

Diğer kızlar da umursamaz bir şekilde gülümserken, "Burada beyni çalışan tek kişi ben miyim?" diye sesli düşündüm.

"İçeri nasıl girecekler?" dedi Cansu.

Açelya bunu hiç düşünmemiş gibiydi. "Orasını da siz düşünün canım!" diyerek sıyrıldı. "Her şeyi de benden beklemeyin."

Bir süre düşündükten sonra, "Pekâlâ," dedim. "Açelya Belçin'le kavga ediyor gibi yapacak. O sırada Cansu güvenliği çağırmaya gidecek. Kadın kavgayı ayırmak için geldiğinde ben de çocukları kapıdan alıp tuvalete saklayacağım. Bizimkilerle içeride olduğumuzu bildiren bir mesaj attığımda numaranıza son vereceksiniz."

Kızlar bir süre düşündükten sonra bu fikir kafalarına yatmış olacak ki başlarını sallayarak onay verdiler.

Efe, Açelya'yı arayıp kapının önünde olduklarını söyleyince biz de rolümüzü oynamaya başladık.

"Tamam," dedi Açelya. "İnandırıcı olması için biraz sert davranacağım."

Belçin derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. "Tamam," dedi kendinden emin görünmeye çalışarak. "Hazırım."

Odanın kapısını açıp merdivenlerin yanındaki duvarın arkasına gizlendim ve beklemeye başladım. Kızların sesleri yükseldiğinde Cansu, var gücüyle koşarak alt kata indi. Sadece saniyeler sonra güvenlik koşarak yanımdan geçerken beni fark etmedi bile.

Merdivenleri hızla inip dışarı çıktım. Kapıyı açar açmaz şaşkınlıkla bakan dört çift gözle karşılaştım.

"Çabuk!" dedim onları da paniğe sürükleyecek bir telaşla. "Yukarı!"

Nedenini bilmeden hepsi peşimden koşarken onları kızlar tuvaletine götürdüm ama zamanlamam korkunçtu. Kızlardan biri tişörtünü çıkarmış, aynanın karşısında ne olduğunu bilmediğim bir şeyi vücuduna sürüyordu.

Kız bize şok olmuş bir şekilde bakarken arkadaşlarım sakince kafasını başka yöne çevirdi, Deniz dışında. O, alnını bir duvara dayamış, ellerini şakaklarına yerleştirerek sadece kızı değil, hiçbir şeyi görmesine olanak tanımamıştı.

"Deniz," dedim kaşlarımı çatarak. "Ne yapıyorsun?"

"Ancak bu şekilde bakmamı engelleyebilirim!" diyerek kendini savundu.

Kız gözlerini devirip tişörtünü üstüne geçirirken, "Buraya erkeklerin girmesi yasak," dedi. Ardından bana baktı. "Sanırım sen bunu zaten biliyorsun."

Gerginliğimden sıyrılmaya çalışarak sırıttım. "Kurallarda küçük esneklikler olabilir," diye mırıldandım.

"Bana denk geldiğin için şanslısın," dedi. Ardından başka bir şey söylemeden yanımdan geçip çıktı. O sırada tuttuğumu fark etmediğim nefesimi büyük bir rahatlamayla verdim.

"Erkeklerin girmesi yasak mı?" dedi Yiğit. İlk kez doğru düzgün konuşmuştuk.

"Yok," dedi Buğra. "Sana serbest."

Yiğit, gözlerini kısmak dışında bir tepki vermedi.

"Pekâlâ, kızlar!" dedi Efe. "Sırada ne var?"

Ona cevap vermek yerine kapının aralığından bakıp söylenerek aşağı inen güvenlik görevlimizi izledim. Birkaç saniye sonra onlara gelmeleri için bir işaret yapıp koşar adımlarla odamıza gittim.

Saçı başı dağılmış olan Açelya, "Merhaba," dedi. "Nasılsınız?"

"Biz iyiyiz," dedi Yiğit. Gözleri bir Belçin'e bir Açelya'ya gidiyordu. Planı yapan kişi olmama rağmen şok içindeydim çünkü

rolden ziyade gerçekten kavga etmiş gibiydiler. "Ama siz pek iyi değilsiniz sanırım."

"İnandırıcılığı biraz abarttılar," diye açıkladı Cansu.

Efe işin eğlencesinde gibiydi. "Kim aldı peki?"

Belçin ve Açelya aynı anda, "Ben!" diye atıldı.

Gözlerimi devirerek, "İnanılmazsınız," dedim.

♡

Yaklaşık yarım saat sonra iki grup oluşturmuş, *Anlat Bakalım* oynuyorduk. Benim grup arkadaşlarım Efe, Yiğit ve Deniz'di. Karşı takımsa Belçin, Açelya, Cansu ve Buğra'dan oluşuyordu.

Belçin kendi grubuna anlatırken Yiğit, onun yanında kelime kontrolü yapıyordu.

"Şimdi," dedi heyecanlı arkadaşım. "Dışarı çıktım, yere bastım. Ayağımın altında ne var?"

Buğra, "Yol," diye bir tahminde bulundu.

"Hayır," dedi Açelya. "Biraz türetin."

"Asfalt mı?" diye sordu Cansu.

Takım arkadaşım Efe, "Aynen, asfalt," diyerek karşı takımın aklını karıştırmaya çabaladı.

"Sen karışma!" dedi Belçin. "Yağmur yağdı," diye anlatmayı sürdürdü. "Ne kokusu yükseliyor?"

"Yağmur," dedi Buğra.

"Allah rızası için," diye yalvardı Belçin. "Mis gibi bir şey kokar hani, nedir o?"

"Ağaç mı?" dedi Açelya.

"Ağacın kökü nereye bağlı?" dedi Belçin.

"Toprak!" diye tahmin yürüttü Cansu. Belçin tam sevinmişti ki sürenin çoktan geçtiğini fark etti.

Belçin, "Gerçekten..." diye mırıldanarak yerine oturdu. Tüm çabalarına rağmen sadece bir kelime bilmişlerdi. "Bazen çevremdeki insanların arasında elmas gibi parladığımı düşünüyorum."

Anlatma sırası bana geldiğinde gerginlikle yerimden kalktım. "Sakin ol," dedi Efe. "İki tane bilsek yeter."

Başımı onaylar anlamda sallayıp ayaklandım. Yanımdaki Buğra'ya hazır olduğumu göstererek başımı salladıktan sonra kum saatini ters çevirişini izledim.

İlk kelime filolojiydi.

"Neremizle konuşuruz?" dedim.

Deniz, "Kişiden kişiye göre değişir," dedi. "Mesela Buğra zaman zaman kıçıyla konuşuyor."

Efe ve Deniz aralarındaki bu saçma şakaya gülerken Yiğit, beni ciddiye alıp, "Ağız," dedi.

"Ağzımın içinde..."

"Dil."

"Bu kelime insanların dilleriyle ilgili bir araştırma yapıyor." Hemen ardından, "Konuşulan dil," dedim. "Organ olan değil."

Yiğit gözlerini kapatıp kelimeyi hatırlamaya çalıştı. "Diloloji mi? Neydi o kelime?" Hemen ardından dualarım kabul olurcasına, "Filoloji!" diyerek kelimeyi bildi.

Kartı heyecanla yere atıp bir sonraki kelimeye baktım: *Doğum lekesi.*

"Ben hamileyim," dedim. "Dokuz ayın sonunda ne oldu?"

"Doğurdun," dedi Efe.

"Çocuğun dizinde bir şey var," dedim. "Ben gibi."

"Doğum lekesi!"

Sevinçle kollarımı havaya kaldırıp, "Evet!" diye zıpladım.

Yatma vakti geldiğinde çocukların nasıl çıkacağını düşündük. Tekrar kavga etmemize inanacaklarını sanmıyordum. Bu yüzden Belçin'in planını uygulamaya karar verdik.

Odadayken çocuklarla vedalaştım ve kendimi yere attım. Çocuklar, Açelya'yla birlikte odadan çıktıktan saniyeler sonra Belçin, koşarak güvenliğe gitti ve birinin baygınlık geçirdiğini söyledi.

Saat ikiyi geçmişti. Sabaha kadar uyanık kalma planlarımıza rağmen on ikiden sonra hepimizin uykusu gelmişti.

Yastığımın altındaki telefonum, mesaj geldiğini gösterircesine titreyince yerimde zıpladım. Neredeyse uykuya dalmak üzere olduğumdan birkaç saniye kendime gelmekte güçlük çektim. Kızlara baktığımda hâlâ uyuyorlardı.

Bu gece geliyor musun?

Mesajı okuduğumda birkaç saniye duraksamadan edemedim. Hiçbir şey düşünemedim. Normal bir genç gibi kuralları ekmiş, arkadaşlarımla eğlenmiştim ve bu sıradanlığın getirdiği lezzeti tattığım nadir anlardan birinde o kadar mutluydum ki kendi karmaşıklığıma dönmeye hazır olduğumu sanmıyordum.

Yine de derin bir nefes aldım ve mesajı yanıtladım:

Geliyorum.

Kızlara çaktırmadan yerimden kalktım ve kıyafetlerimi alıp banyoya gittim. Üzerime hızla bir şeyler geçirip çantamı da aldıktan sonra parmak uçlarıma basarak alt kata indim, sandalyesinde uyuklayan güvenlik görevlisinin yanından geçerek dışarı çıktım.

Saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bana ayrılan küçük odada aynanın karşısına geçmiş, saçlarımı iki yandan

balıksırtı örgü yapmıştım. Üzerimde siyah spor şort, aynı renk spor sütyen vardı. Yansımama bakarken derin nefesler alıyor, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Kapı tıklatılınca, "Gel!" diye seslendim.

Kapının açılmasıyla içeri bir çocuğun girmesi bir oldu. Dağınık kahverengi saçları ve yorgunluğunu belli eden ela gözleri vardı. Uzun boyluydu. Kas yığını değildi ama iyi bir vücudu olduğu söylenebilirdi.

"Eylül sensin, değil mi?"

Gözlerimi kısarak, "Kim soruyor?" diye sordum.

"Ben Sarp," dedi. "Burada yeniyim."

Bu çocuk gerçekten yakışıklıydı ve onu sabaha kadar izleme isteğimi bastırmakta zorlanıyordum. Dikkatimi başka bir şeye vermek için siyah bandajı alıp ona uzattım. "Hazır sayılırım," dedim. "Yardım eder misin?"

Sakince elimdeki bandaja, ardından bana baktıktan sonra bandajı elimden aldı. Ellerimi öne doğru uzatıp, parmaklarımdan ustaca geçirmesini izledim. Aramızdaki mesafeyi daha da azaltmak pek iyi bir fikir değildi anlaşılan.

"Boş zamanımda insan ısırmıyorum," dedi. "Umarım farkındasındır."

"Ne?" dedim hemen. "Elbette ısırmıyorsun."

Kafasını kaldırıp gözlerini benimkilere kenetledi. Yüzündeki ciddi ifadeyle gözlerindeki alaycı tavır tezat oluşturuyordu.

"Yüze vurmak yok," diye hatırlatarak konuyu dağıttım. "Söyledin, değil mi?"

"Söyledim, merak etme." İşini bitirdikten sonra kafasını kaldırdı. "Bu gece bahislerin çoğu karşı tarafa yatırılmış."

Sırıtmadan edemedim. "Bu iyi bir şey."

"Dikkatli ol," dedi. "Altın kızımızın zarar görmesini istemem."

"Merak etme," dedim sırıtarak dışarı çıkarken. "Bu gece sana bir ev alacağım."

♡

Kalabalık eğlenerek çığlıklar atarken bana edilen küfürleri duymazlıktan geldim. Her oyunda iki tarafın da mutlaka katlandığı bir şeydi bu. Sonuçta insan bahis yatırdığı kişinin kazanmasını istiyor, karşı tarafın demoralize olmasını sağlamaya çalışıyordu.

Ah zavallılar, diye düşünüyordum onları her gördüğümde. *Bu bağırışlarınızın beni daha çok öfkelendirmek dışında bir halta yaramadığını bir bilseniz!*

Ben çember şeklindeki kafese girerken çoktan içeride olan rakibime baktım. Sırıtarak bana bakıyordu. Benim boylarımda, benden biraz daha iri bir kızdı. "Ne oldu, ağlayacak mısın?"

"Seni buraya gömdükten sonra belki mutluluktan ağlarım."

Cevabıma bir hayli bozulmuştu. Karşılıklı laf dalaşına girdiğimizi gören kalabalık iyice hararetlendi.

Güya on sekiz yaşından küçüklerin alınmadığı ve *Çember* diye anılan bu yerde, yaklaşık dört senedir dövüşüyordum. Çember... Burası birçok insana şiddet yuvası gibi görünse de benim hayallerimin gerçek olduğu yerdi, yuvamdı. Kendim olabildiğim tek yerdi.

Ve şimdi, yine Çember'deydim. Yumruklarımı sıkıp karşımdaki kızın bana saldırmasını keyifle bekliyordum.

3. BÖLÜM
GEÇMİŞ VE ŞİMDİ

Zalimce belki ama kolayca yere sereceğim birinden birkaç darbe yiyip, rakibimin taraftarlarını mutlu ettikten sonra onları üzmeye bayılıyordum.

Bu kız da pek farklı değildi. Fiziksel olarak benden iri sayılırdı ama sahip olduğunuz bir şeyi kullanmayı bilmiyorsanız, ona sahip olmanızın anlamı yoktu. Bu kız da bedenini nasıl kullanacağından habersizdi.

Üzerime doğru koşarken dakikalar önce planladığım gibi darbelerimi vücuduna indirmeye hazırlandım.

Bana ayrılan odada koltuğa yığılmış bir şekilde otururken Sarp önümde diz çökmüştü. Kötü durumda olan karnıma bakıyordu. "Evet," dedi. "Galiba darbe yemişsin."

"Sen bu zekâyla burada harcanıyorsun."

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Sen harcanmıyorsun," dedi. "Hak ettiğin yer tam olarak burası."

"Seni..." diye öfkeyle doğrulacak oldum ama ani hareketimden olsa gerek, karnımda müthiş bir acı hissettim.

"Şşt..." dedi Sarp. "Bir şey demedim. Yeter ki sakin ol."

Kapı aniden açıldı ve içeri kocaman gülümsemesiyle Efken girdi. "Harikaydın!" dedi heceleyerek.

Efken, yirmi iki yaşındaydı. Buraya ilk geldiğim gün bir kardeş gibi beni kollamış, adil şartlarda dövüşmem için elinden ge-

leni yapmıştı. Yeşil gözlerine uyumlu sarı saçları vardı ve oldukça uzun boyluydu. Tek sorun biraz çapkın olmasıydı. Arkadaşça yaklaştığı nadir kızlardan olabilirdim.

Bahislerden payıma düşen miktarı sehpanın üzerine bıraktıktan sonra yanıma oturdu. "İyi misin?"

"Senin kadar değil."

Kazandığımız paralara bakıp, "Para, harika bir şey," diye mırıldandı. "Dünyaya tekrar gelsem 100.000 dolarlık bir banknot olmak isterdim." Bu hâldeyken bile sırıtmamı önleyemezken Efken bir bana bir Sarp'a baktı. "Sizi tanıştırmış mıydım?"

"Hayır," dedi Sarp. "Sen bahis toplarken biz tanıştık."

Efken, kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Bir kutlamayı hak ettik!"

"Pardon," dedim soru sorar gibi. "Bir şeyleri hak eden biri varsa o da benim. Sen neyi hak ettin?"

"Manevi olarak sana destek verdim."

"Pardon," dedim ikinci kez. "Unutmuşum ama beni bu seferlik es geçin. Tek istediğim üç yıl kadar uyumak."

"Tamam," dedi Efken. "Sarp seni bıraksın."

"Şoför müyüm ben?" dedi Sarp net bir şekilde tersleyerek.

"Bu gece burada kalıyorum," dedim tartışmalarını bitirerek. İkisi birden bana bakınca, "Yurda girmek için zili çalmam gerekiyor. Giriş, çıkış kadar kolay değil yani."

"Nerede yatacaksın?" dedi Sarp kaşlarını çatarak.

Kollarımı açıp üzerinde oturduğum iki kişilik koltuğu gösterdim.

Efken başını olumlu anlamda sallayıp, "Pekâlâ," dedi. "Nasıl istersen."

"B-bir saniye," dedi Sarp. "Bu gece biraz hırpalandı zaten. Şimdi daracık yerde mi uyuyacak?"

"Sorun yok," dedim. "Gayet rahat."

Fakat Sarp, pek tatmin olmuş gibi görünmüyordu. Dudaklarını bir sağa bir sola oynatmaya başladı ki sanırım bu, düşündüğünü gösteren bir hareketti. "Bu gece bende kalabilirsin."

"Şey," dedim. "Rahatsızlık vermek istemem."

Omuz silkti. "Yalnız yaşıyorum."

Efken, "O zaman problem çözülmüştür!" diyerek odadan çıktı.

Kendimi tutamayıp, "Belki bu çocuk bir katil!" diye seslendim arkasından. "Biraz olsun önemseyemez misin?"

Kafamı çevirdiğimde Sarp sırıtarak bana bakıyordu. "Değilim, merak etme," dedi. Birkaç saniye süren sessizliğin ardından konuşmaya devam etti: "Ee, geliyor musun?"

"Aşağı yukarı bir saattir tanıdığım birinin evinde sabahlamak gibi bir aptallık yapıp yapmayacağımı mı soruyorsun?"

"Evet."

Omuz silktim. "Tamam, geliyorum."

Üstümü değiştirdikten sonra ceketimi aldım ve dışarıda beni bekleyen Sarp'ın yanına gittim. Onu bir motorun üstünde, elinde bana uzattığı kaskla görünce kaşlarımı çattım. "Motor risklidir, derler."

Sırıttı. "İllegal bir kulüpte dövüşmek de öyle."

Verecek bir cevabım yoktu. Sırıtıp uzattığı kaskı aldım ve kafama geçirdim. "Biraz bol," dedim. "Kaza yaparsak hemen kafamdan çıkar bu."

Sarp kaşlarını çattı. "Seni memnun etmek çok zor. Kafamı küçültemem, ne yapayım?"

"Tamam," diye mırıldandım motora tırmanırken. "Sadece, lütfen dikkatli ol."

"Merak etme," dedi. "Her şeyden önce kendi canım için bunu yapacağım."

"Çenen değil elin çalışsın," dedim. "Hâlâ sabit duruyoruz." Herhangi bir şey söylememişti ama sinir olduğunu hissetmiştim. Kendi kaskını kafasına geçirdi ve saniyeler içinde hızlandık.

Motorun hızı o kadar kısa sürede artmıştı ki kollarımı Sarp'ın beline doladım. Pek korkak biri değilimdir fakat küçük hazlar için abuk sabuk şovlara gerek olduğunu da düşünmem. Bu yüzden Sarp hızını her geçen saniye artırırken, "Yavaş, hıyar herif!" diye bağırdım. "Yavaş!"

Ama Sarp beni hiç dinlemiyor, gaza her geçen saniye biraz daha asılıyordu. Saat çok geç olmuştu. Yolda hiç araç yoktu.

Rüzgârdan dolayı kulaklarım sağır olmuş gibiydi fakat Sarp'ın kahkahasını duyabilmiştim. Bu, farkında olmadan dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Yaklaşık yirmi dakikalık bir yolculuğun ardından bir apartmanın önünde durduk. Sarp motoru kilitlerken, "Biraz dolaşmış olabilirim," dedi. "Ama ne yapayım, seviyorum işte."

Anahtarı yardımıyla apartmanın kapısını açtıktan sonra içeri girdik ve asansöre binip üçüncü kata çıktık. Asansörden inip dairelerden birine yöneldik. Her katta iki daire vardı ve biz içeri girmek üzereyken diğer dairenin kapısının açıldığını işittim.

Arkamı dönmeden önce Sarp'ın gözlerini kapatıp, "Geldi baş belam," diye mırıldandığını duydum.

"Yine gelmişsin sabahın köründe," dedi karşı dairedeki teyze. Ardından bana baktı. "Bu kızların günahlarını öteki dünyada ödeyemezsin."

"Teyze," dedi Sarp. "Sen niye sürekli bana hesap soruyorsun? Ben anneme bu kadar hesap vermiyorum."

"Hayırsız evlatsın da ondan."

"O da olabilir tabii."

Ahlak bekçisi insanlardan nefret ederdim ama bu teyzenin o kadar tatlı bir masumluğu vardı ki ona doğru dürüst öfkelenemiyordum. Hesap sorar gibi değildi, çocuğunun yanlış bir şeyi yapmasına engel olmaya çalışan bir anne gibiydi. Bu yüzden bana bakıp, "Kızım, sen niye uydun bu ahlaksıza?" diye sorarken dudaklarımın kıvrılmasını önleyemedim.

"Bu kız zorla evime giriyor, Yasemin teyze," dedi Sarp. "Bu sefer benim bir suçum yok." Ardından kapıyı açıp geçmem için kenara çekildi. Ben içeri geçerken, "Görüyor musun terbiyesizi?" dedi adının Yasemin olduğunu öğrendiğim teyzeye. "Nasıl da sırıtıyor." Kapıyı kapatmadan önce, "Biraz ses olabilir," diye seslendi. "Şimdiden kusura bakmayın."

Kadının şok olmuş ifadesini gözümün önünde canlandırabiliyordum. Sarp, kapıyı aniden kapatıp ayakkabılarını çıkardı.

"Tatlı kadın," dedim.

"Öyle ama onu ilgilendirmeyen şeylere burnunu çok sokuyor." Onunla gelmemi söyleyen bir el hareketi yapınca peşinden gittim.

Odasına girdiğimizde ilk dikkatimi çeken, geniş çalışma masası ve üzerindeki kalın kitaplar oldu. Çalışma masasının hemen yanında, romandan bilime kadar birçok türle doldurulmuş kitaplık vardı. Sarp dolabı kurcalarken izin isteme nezaketi göstermeyi unutarak kitapları inceledim.

"Okumayı seviyor gibisin."

"Sen sevmiyor musun?" dedi şaşırarak.

"Bana hitap eden kitabı bulmakta biraz şanssızım," diye itiraf ettim. Sıkıldığımda okuyordum ama bir kitaba kendimi kaptırma şansına henüz erişememiştim.

"Yazık sana," dedi. "En yakın zamanda sana bir kitap hediye etmeliyim." Ben cevap vermeye fırsat bulamadan dolaptan bir eşofman, bir tişört ve iki havlu çıkardı. "Banyo koridorun sonunda," dedi. "Ben dünden kalan pizzayı ısıtana kadar beş dakikan var."

"Beş dakika, benim banyodan içeri girme sürem," dedim.

"O zaman sensiz yerim," diyerek mutfağa ilerledi.

Açıkçası guruldayan midem ve yorgun düşmüş bedenim yemek yemeye o kadar muhtaçtı ki koşarak banyoya girdim. Üzerimdekileri hızlıca çıkardım ve kendimi ılık suyun altına attım.

Saçlarımı erkek şampuanıyla yıkayıp, vücudumu sabunla temizledim ve bedenimde kuruyan terden arındım. Kurulandıktan sonra üzerime Sarp'ın verdiği kıyafetleri geçirdim. Eşofman biraz boldu ama belden sıkıca bağladığımda sorunu halledebiliyordum. Paçaları da biraz uzun gelmişti ama pek rahatsız etmiyordu. Üzerime beyaz ve bana en az üç beden bol gelen tişörtü geçirip harika kokuların yükseldiği mutfağa gittim.

İçeri girdiğimde Sarp'ı ocağın başında, telefonundan yükselen *Still Loving You*[1] şarkısını dinlerken buldum.

"Scorpions," diye mırıldandığımda kafasını kaldırıp bana baktı.

"Sever misin?"

"Bilmem," dedim. "Ara sıra dinlerim."

Sarp, arkadan müzik yükselirken ocaktaki tavuğu tabağa koyup önüme bıraktığında kibarlığı umursamadan budu kavrayıp ısırmaya başladım. Yanıma otururken sırıttığını fark etsem de umursamadım.

Yaklaşık birkaç dakika sonra, "Eylül," dedi Sarp. "Ailen nerede?"

[1] Alman müzik grubu Scorpions'un 1984 yılında çıkardığı *Love at First Sting* albümünden bir şarkı.

Kaşlarım çatıldı. "Neden merak ediyorsun?"

"Sadece bir soru," dedi kayıtsız bir şekilde yemeğini yerken.

Onun gibi rahat görünmek için omuz silktim. "Annem muhasebeci," dedim. "Babam gemi kaptanı."

"Dövüştüğünü bilmiyorlar mı?"

"Bilmeleri gerekiyor mu?"

"Evet."

"Peki, senin ailen biliyor mu?"

"Benim ailem yok."

Yeni tanıştığı birine bu kadar açık yüreklilikle yanıt vermesinden dolayı kısa bir şoka uğrayıp bakışlarımı gözlerine sabitledim. "Şey, affedersin," diye mırıldandım. "Trafik kazası mı?"

"Ne?" dedi. "Hayır, hayır. Hayattalar fakat aramız biraz limoni. Çok sık görüşmüyoruz." Ardından biraz düşündü. "Aslında hiç görüşmüyoruz."

Dudaklarımı istemeden büzdüm. "Üzüldüm."

Sarp sırıtarak karşılık verdi. "Merak etme. İki taraf da durumdan memnun." Bu cümlesine cevap vermedim ama içimden bir ses karşı tarafı bilemesem de Sarp'ın bu durumdan memnun olmadığını söylüyordu.

Masanın üzerindeki telefonunu alıp kurcalamaya başladığımda telefonunu almak için herhangi bir hamlede bulunmadı fakat kaşlarını çatıp, "Özel hayatıma karışılmasından hoşlanmam, küçük kız," dedi.

"Kimse onunla ilgilenmiyor," deyip numaramı girdim ve kendimi *Eylül CESUR* olarak kaydettim.

Sarp beni çaldırdıktan sonra, "Soyadım Vural," dedi. "Kayderken aklında olsun."

"Kaydedeceğimi kim söyledi?" Tam ağzını açmıştı ki, "Bana cevap verme," dedim. "Ağlayarak Yasemin teyzeye giderim."

Bu cümlem onu sesli bir şekilde güldürdü. "Beni tacizci diye polise verebilir," dedi. Tam bu muhabbetin üzerine kapı çalınca şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Bil bakalım, kim geldi?" dedi Sarp.

"Yok artık," dedim. "O kadar da değildir."

Sarp, sabır dilenir gibi derin bir nefes aldıktan sonra ayaklandı ve kapıyı açmak üzere mutfaktan ayrıldı.

"Efendim, Yasemin teyze?"

"Ben havuçlu kek yapmıştım da," dedi kadın. "Size de getirmek istedim."

"Ben havuç sevmem," dedi Sarp. "Bana dokunuyor."

"Geberirsin inşallah."

"Sağ ol, Yasemin teyze," dedi Sarp. "Ama bu sevgi dolu muhabbetimizi sürdürürsek polisi aramak ve çiftleşen iki hür bireye engel olmak suçundan seni dava etmek zorunda kalırım." Ardından kapının sert bir şekilde kapatıldığını duydum.

Sarp elinde bir saklama kapıyla döndü. "Kek ister misin?"

İnanılmaz derecede yorgun olmama rağmen çok az uyuyabilmiştim. Gözlerimi açtığımda göz kapaklarım acıyla kapanmak için yalvarıyordu. Bu yüzden bir süre daha uyumaya çalıştım ama mümkün değildi. 4-5 saat kadar uyumuştum ve bu, benim gibi bedeni sürekli çalışan biri için asla yeterli değildi.

Yine de kalktım, çıkardığım kıyafetleri katlayıp üstüme dün gece giydiğim kıyafetleri geçirdim. Sarp'ın odasındaki eşyalarımı alıp salona gittiğimde onun hâlâ uyumakta olduğunu gördüm.

O kadar derin uyuyordu ki bana uykusunun tam ortasında olan bir bebeği anımsattı.

Onu uyandırmama kararı aldıktan sonra parmak uçlarımda yürüyerek kapıya ilerledim ve sessizce evden ayrıldım.

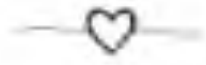

Sabahın erken saatleri olduğundan yurda sorunsuz bir şekilde girmiştim. Kızlarla kaldığımız odaya ilerlerken aklımdan nerede olduğumla ilgili bir sürü yalan geçiriyordum.

Fakat odaya girdiğimde telaşımın ne kadar yersiz olduğunu gördüm. Kızlar top patlasa uyanmayacakmış gibi birbirlerine sarılmış yatıyorlardı.

Köşeye geçip sessizce üstümü değiştirdim ve yatağa, yanlarına yerleştim.

Uyuyamayacağımı düşünüyordum ama başımı yastığa koyduğum an uyuyakaldım.

Bir çığlıkla uyandığımda yerimden sıçradım.

Kızlar yataktan, sanki yerde yakıcı bir asit varmış gibi yere bakıyor, telaşla küçük çığlıklar atıyordu.

Hızla yerimde doğruldum. "Neler oluyor?"

Tam yataktan kalkacaktım ki Cansu koluma abanıp beni yatağa bastırdı. "Hayır!" dedi. "Sakın gitme. O burada!"

"Kim burada?" dedim. "Kendinizde misiniz siz?"

"Yerde fare gördüm," dedi Belçin.

Hemen telefonumu kapıp güvenliğe haber verdim. Hararetle başlayan günün geri kalanında fare yakalandı, odadan çıkarıldı fakat kızlardaki memnuniyetsizlik bitmedi. Burada eski olan birkaç öğrenci, odada böcek sorunlarının olduğunu fakat ilgilenilmediğini söylüyordu.

"Buraya her ay para ödüyorum," dedi kızlardan bir tanesi. "Böcekler arasında uyuyup sağlığımdan olmak için değil!"

Herkes bir şeyler söylerken katta inanılmaz bir gürültü vardı. En sonunda bir çift topuk sesinin duyulmasıyla ortama sessizlik çöktü. Selen Hanım bize doğru yaklaşırken, "Sorun ne?" dedi. Yeni boyanmış ve ona hiç yakıştırmadığım kızıl saçlarını savurdu.

Kızların üzerine bir sessizlik çökerken hem onlara hem de kendime cesaret vermek için bir adım öne çıktım. "Odamızdan fare çıktı," dedim. "Ayrıca buradaki kızlar, odalarında böcek olduğunu ve bu durumla ilgilenilmediğini söylüyor.

Yurt müdiremiz Selen Hanım, beni dikkatle süzdükten sonra, "Adın ne senin?" diye sordu.

"Eylül."

Ardından tüm kızlara döndü. "Eylül haricinde şikâyeti olan var mı?"

Az önce ağzına geleni söyleyen insanların şimdi mutlak bir sessizlik içinde olması gözlerimi kocaman aralamama neden oldu. Hatta birkaç tanesi başını olumsuz anlamda iki yana bile sallamıştı.

Arkamda olan Açelya, en az benim kadar şaşırmış ve öfkelenmiş olacak ki az önce konuşan kızlardan birine, "Sen odanda böcek var diye şikâyetçi değil miydin?" dedi. "Söylesene derdini."

Kız dik durmaya çalıştı ama ne kadar ürktüğü bakışlarından bile belli oluyordu. "Benim bir problemim yok," dediğinde ona acıyarak baktım.

Açelya, "Çamaşır ve ütü makinelerinde sıkıntı var," dedi. "Aslında yeni sayıldığım için çok umursamadım ama birkaç aydır durum buymuş. Bu binanın bakıma ihtiyacı var."

"Evet," dedi Selen Hanım. "Burada yenisin."

Kadının her kelimesinde içimdeki öfke artıyordu sanki. "Bu, insan gibi yaşamak istememizin önünde bir engel mi?"

"Sizin dışınızda sorunu olan var mı?" dedi Selen Hanım kaşlarını çatıp. "Göremiyorum."

"Sizden korkuyorlar," dedi Belçin. Selen Hanım ise sanki bunun farkındaymış hatta bundan büyük bir zevk duyuyormuş gibi sırıttı.

Bir şey söylemesini bekliyordum ama kadın arkasını dönüp uzaklaşınca ağzım bir karış açık, ortada kaldım.

Selen Hanım gittiğinde diğer kızlara bakıp, "İnanılmazsınız," diye mırıldandım. "Nasıl bu kadar korkak olabilirsiniz?"

"Herkesin burada bir evi, akrabası yok," dedi kızlardan biri. "Buradan atılırsak neler olur, biliyor musun?"

Açelya, "Siz bu işleri o kadar kolay mı zannediyorsunuz?" dedi. "Eskimiş mobilya mı atıyor?"

Fakat kızların düşüncesini değiştirmeyi başaramamıştık. Herkes bir bir gidiyordu.

"Kızlar," dedi Cansu. Gerilmiş havayı dağıtmak ister gibiydi. "Bugün okul yok. Haydi, neler yapacağımızı düşünelim."

"Paintball demek," dedi Yiğit. "İlla bir yerlerimize bir şey olsun istiyorsunuz."

"Cansu'nun fikriydi," dedi Açelya.

Efe sırıtarak, "Neden şaşırmadım acaba?" diye mırıldandı.

Cansu biraz bozulmuş görünüyordu. Kollarını göğsünün altında kavuşturup, "İstediğin zaman gidebilirsin," dedi.

Efe, arkadaşımın hareketini taklit ederken oldukça eğleniyor gibiydi. "Kalmak istiyorum."

"O zaman içeri girelim," dedim. "Yalnız karnım biraz ağrıyor. Lütfen, oraya nişan almayın."

"Kafana nişan alıp seni öldürelim mi?" dedi Buğra. "Ne olsun istiyorsun?"

"Tercih ederim," dedim içeri girerken. Karnımın ağrısı geçmişti ama ani hareketler sonucunda oluşan sancılar, dün gece yediğim darbeleri unutmama engel oluyordu.

Ağaçlık alanda oynayacağımız oyuna geçmeden önce kulübede kuralları dinledik. Ardından bedenlerimize uygun kamuflaj tulumlarını giydik. Bizden istenen gayet basitti: Karşı takımın bölgesinden bayraklarını alıp sağ salim geri dönmek ve bunu yaparken kendi bayrağımızı kaybetmemek.

Benim grup arkadaşlarım Cansu, Efe ve Yiğit'ti. Heyecanım Cansu'nun, "Bu kaskı nasıl takacağım? Tüm saçımı bozacak." demesiyle korkuya dönüştü.

"Gözünün çıkmasını tercih edersen takma," dedi Yiğit.

Cansu dudaklarını buruşturup sadece yüzünü koruyan kaskı kafasına geçirdi.

Kıyafetlerimizi giydikten sonra oyun alanına geçtik ve kimin ne tarafa gideceğiyle ilgili plan yaptık. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Efe, bu heyecanımı fark etmiş olacak ki, "Sakin ol," dedi. "Kahramanın burada."

"Kesin kahramandır," dedi Yiğit alaycı bir tavırla.

Cansu yerinde zıplayıp, küçük ısınma hareketleri yaparken, "Hazırım," diye mırıldandı. "Haydi, gidelim!"

"Cansu," dedi Efe gözlerini kısarak arkadaşımı izlerken. "Dosta korku, düşmana güven salıyorsun."

Yiğit, bir süre ifadesiz bir şekilde Cansu'ya baktıktan sonra, "Sıçtık," diye mırıldandı.

Plan çok basitti: Cansu bayrağın başında nöbet tutacaktı. Yiğit ortadan, ben soldan, Efe sağdan saldıracaktık fakat oyun başladıktan beş dakika sonra kendimi, sağ tarafa pusmuş ve Buğra'ya ateş ederken buldum.

Yiğit plana sadık kalmış, ortadaki ağacın arkasına saklanmıştı. Benim gibi Buğra'ya ateş ederken, "Diğerleri nerede?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum!"

"Geri çekilelim!"

Söylediğini dikkate alarak birkaç adım geriledikten sonra koşarak bölgemize gittim. Tam o an kapısı kendiliğinden kapanan bir kulübe görünce kaşlarımı çatıp o yöne ilerledim.

İçeri girdiğimde Efe ve Cansu köşeye sinmiş, silahlarını bir köşeye bırakmış, öylece birbirlerine sarılıyorlardı. "Siz şaka mısınız?" dedim sesimi yükselterek.

Aniden yerlerinden zıplayıp korkuyla bana baktılar. "Hani kahramandın?" dedim doğrudan Efe'ye bakarak.

"Kahramanlar da bazen korkabilir," diye kendini savundu.

Ayağımın ucuyla silahlarını onlara doğru ittim. "Sizin yüzünüzden kaybediyoruz!"

Cansu sırtını dikleştirdi ve ağlamak üzere olan Efe'ye döndü. "Bunu yapabiliriz," dedi. Onu mu yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığı belli değildi. "Bizim atalarımız gemiyi karadan yürüttü! Biz bir bayrak mı alamayacağız?"

Efe derin bir nefes aldıktan sonra telefonundan bir savaş müziği açtı ve silahını kapıp koşarak kulübeden ayrıldı.

"Efe, öyle de değil be!" diye seslendi Cansu ama Efe o kadar gaza gelmişti ki arkadaşını duymadı bile.

Cansu'yla savaşa geri dönerken Deniz'in bayrağımıza birkaç adım uzakta olduğunu fark ettim. Kendime hemen bir siper belirleyip arkasına geçtim. Ardından ateş açmaya başladım fakat Deniz, bayrağı kapıp koşmaya başlamıştı bile.

"Yiğit," diye bağırdım. "Bayrak!"

Yiğit, kafasını kaldırıp Deniz'in koşmakta olduğunu görünce o tarafa ateş açtı ama Deniz, son anda saklanmayı becerdi.

Yerimden kalkıp Deniz'e doğru gitmeye yeltendim ama o sırada Yiğit'in bana çığlıklar atarak koştuğunu görünce şaşkınlıktan yerimde donakaldım. Sadece saniyeler içinde üstüme atlamış, sırtımı toprakla buluşturmuştu.

"Yiğit," dedim. "Beynini mi kaybettin?"

Fakat Yiğit, bana cevap vermek yerine beni biraz daha geriye çekti. Kafamı kaldırdığımda etrafımın boya fıçısından farksız olduğunu gördüm.

"Biraz etrafına bak," dedi. "Belçin sana nişan alıyordu."

"Tüh," dedim. "Ama artık kalksan mı üstümden?"

O an sanki ağırlığını tüm bedenime verdiğini yeni fark etmiş gibi biraz utanarak geri çekildi. "Şey," dedi. "Pardon."

"Aldım!"

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan Efe'nin çığlığıyla ikimiz de doğrulduk. Efe, karşı takımın bayrağını kapmış bize doğru koşuyordu.

O sırada Cansu, "Ben de!" diye seslenince ikinci bir şok dalgası bedenimi sardı.

"Deniz!" diye bağırdı Buğra. "Bayrağı mı verdin?"

Deniz'in, "Ne yapayım?" diye kendini savunduğunu duydum. "İsterken çok şirindi."

Efe ve Cansu, başladığımız alana dönüp ellerindeki bayrakları zaferle salladılar. Oyunun bittiğine dair ikinci bir işaret fişeği yükselince ellerim acıyana kadar alkışladım.

Küçük savaşımızdan sonra dağıldığımızda yurda dönmek yerine eve gitmeye, annemi ziyaret etmeye karar verdim. Okul

açılmadan bir süre önce yurda yerleşmiştim. Dolayısıyla uzun zamandır onu görmüyordum ve açıkçası özlemiştim.

Kapının önüne geldiğimde gördüğüm bir çift yeşil göz, beni yerime sabitledi ve o an dünya durdu. Nefes alamadım.

Atlas.

Atlas yavaşça bana yürürken kalbim çarpıyor, sırtımdan terler boşalıyordu. Tam karşımda durduğunda derin bir nefes alıp sırtımı dikleştirdim. Bu hayat, ne kadar kötü hissedersem hissedeyim bunu karşı tarafa belli etmemem gerektiğini bana acımasız bir şekilde öğretmişti.

"Ne işin var burada?" dedim.

"Seni merak etmiştim."

"Son görüşmemizde seni hayatımda istemediğimi söyledim," dedim. "Hem de çok net bir şekilde."

Atlas gözlerini kıstı. "Neden tüm yaşananlar benim suçummuş gibi davranıyorsun?" dedi. İri vücudunun altında kırılmış bir erkek çocuğu vardı.

"Değil," dedim. "Ama bana onu hatırlatıyorsun. Benden uzak dur."

Ardından cevap vermesine fırsat vermeden, neredeyse koşarak yanından geçip apartmana yöneldim ve normalden daha hızlı hareketlerle kapıyı açıp içeri girdim. Dik ve güçlü duruşum, yalnız kaldığım anda beni terk etti ve gözyaşları bedenimi esir aldı.

Asansörü boş verip koşarak merdivenleri çıktım ve muhtemelen balkondan geldiğimi gördüğü için kapıda beni bekleyen annemin kollarına kendimi attım.

4. BÖLÜM
BÜTÜN YOLLAR
ÇEMBER'E ÇIKAR

"Hayatta işim olmaz," dedim Deniz'in cümlesini bölerek. "Beni karıştırma."

Günlerden pazartesiydi. Hava o kadar sıcak ve güneşliydi ki temmuz günlerini anımsatıyordu. Hep birlikte çimenlere oturmuş, güneşin tadını çıkarıyorduk.

"Lütfen," dedi Deniz. "Hepinize ihtiyacım var."

"Çocuk bakma konusunda hiçbir şey bilmiyorum ki!"

Deniz, yaklaşık üç dakikadır beni yeğenlerine bakmaya ikna etmeye çalışıyor, onu ısrarla reddetmemi görmezden geliyordu. Ablasının bu sıcak havalara rağmen ağır bir grip geçirdiğini, yaramaz çocuklarının gürültüsünden bir süre uzaklaşmak ve iyileşmek için annesine gittiğini söylemişti. Eniştesi de işe gittiği için çocuklara bakacak kimse yoktu. Dolayısıyla Deniz'e büyük sorumluluk düşüyordu.

"Annem ve eniştemin annesi yardımcı olacak ama bir yere kadar çocuklarla ilgilenebiliyorlar. En azından birkaç saatliğine benim bakmamı istiyorlar."

"Sana kolay gelsin o zaman."

Deniz omuzlarını düşürdü. "Anlamıyorsun. İki tane şeytan ve bir bebekten bahsediyorum. Gün sonunda ya yangın çıkar ya da cinayet."

"Sen de çok zalimsin," dedi Cansu doğrudan bana bakarak. "Sanki tek başına mı bakmanı istiyor? Sekiz kişiyiz."

"Yedi olsanız ne fark eder ki?" dedim. Saatlerimi şeytan olarak nitelendirilen çocuklarla geçirmeyi hiç istemiyordum.

"Çocuk gibisin, Eylül," dedi Yiğit. "Gel işte."

Yüzümü buruşturdum ve son direnişlerimle, "Hiç istemiyorum ama," diye mırıldandım.

"Bunu evet olarak kabul ediyoruz," dedi Belçin. "Konu kapanmıştır."

Deniz bana beklenti ve umutla bakarken, "Tamam," diye mırıldandım. "Amma konuştunuz."

Deniz ellerini yumruk yapıp, dirseklerini karnına doğru çekerken, "İşte bu!" diye bağırdı. "Harikasınız!"

"Yalnız kafamı kurcalayan bir şey var," dedi Efe. "Bu şeytanlar ne kadar şeytan? Yüzüme dokunmazlar umarım."

Deniz sırıttı. "Bir şey olursa da canım sağ olsun."

Efe gözlerini kıstı. Oldukça düşünceli ve ciddi görünüyordu. "Canının sağ olmasını istediğimi nereden çıkardın ki?"

"Siz birbirinizi ciddi anlamda yaralamadan nasıl arkadaş kaldınız, anlamıyorum," dedi Açelya. Deniz, Efe, Buğra ve Yiğit'in dostlukları üniversite öncesine dayanıyordu.

Buğra, hiçbir şey söylemeden öne atıldı ve tişörtünü yukarı çekip, sağ dirseğinin yaklaşık bir karış yukarısındaki yara izini gösterdi. Şok içinde bir ona bir yara izine bakarken Buğra bir kahkaha patlattı ve "Şaka şaka," dedi. Onun gülüşüyle biraz rahatlamıştım. En azından arkadaşlarım birbirlerine zarar vermek için hazırda beklemiyordu. Buğra, "Bu tamamen kendi salaklığım sonucu oldu."

Belçin, kafasıyla yara izini işaret ederek, "Nasıl oldu?" diye sordu.

"Aşağı yukarı on iki yaşımdaydım," dedi Buğra. "Yiğit'i dinlemek gibi bir salaklık yaptım."

"Alakası yok," diye kendini savundu Yiğit. Ardından anlatıcılık görevini üstlendi. "Bizim orada yüksek bir yokuş vardı. Tüm çocuklar 2,5 litrelik kola şişelerini ezer, yokuştan aşağı kayardı. Açıkçası nasıl bir şey olduğunu merak ettim ve bizimkileri toplayıp yokuşun başına çıktım. Cidden eğlendik."

"Senin yüzünden bana araba çarptı!" dedi Buğra.

Yiğit, dudaklarına hâkim olmakta güçlük çektiğini düşündüğüm bir gülümseme yerleştirdi. "Sen çarptın, Buğra," dedi. "*Duran* arabaya."

"Şimdi benim suçum mu oldu?"

"Seni suçlamıyorum," dedi Yiğit. "Ama duran arabaya çarpmanın faturasını niye yıllardır bana kesiyorsun? Geri zekâlı olduğunu kabul et, olsun bitsin."

Buğra bu sözün üstüne dayanamayıp öne atıldı ve Yiğit'in üstüne çıktı. İkisi haylaz küçük çocuklar gibi debelenip çimenlerde yuvarlanırken Deniz ve Efe, ayırma bahanesiyle ortalığı daha da karıştırarak kimin kazanacağıyla ilgili iddiaya giriyorlardı.

♡

Ders işletmeydi. Sıralar dört kişilik sandalyelerden oluştuğundan, dördüncü ve beşinci sıraları işgal etmiştik. Öğretmenimizin açtığı İngilizce belgeseli izliyorduk. Dil konusunda biraz sıkıntılarım vardı. Bazı cümleleri anlıyordum fakat bazı cümlelerin ne anlattığı konusunda tamamen fikirsizdim. Beynim, belgeselde ne anlatıldığını yakalamak için ekstra çalışıyordu. Bu da uykumu getiriyordu.

Gözlerimi açık tutmaya çalışırken öğretmenle göz göze geldim. Uyumamak için çabaladığımı fark etmiş olacaktı ki gülümseyerek bana bakıyordu. Dudaklarımı oynatarak, "Direniyorum," dedim.

Belgesel nihayet bitmişti. Öğretmen projeksiyonu kapatıp ışıkları açtığında yanımda uyuklayan Belçin irkilerek uyandı ve "Harika bir belgeseldi," dedi. Yüzünde çantasının izi vardı.

"Belçin'e katılıyorum," dedi yanımda oturan Efe. Sesi, yüzünü ceketine gömerek uyuduğundan dolayı boğuk çıkıyordu.

Önde oturan çocuklardan biri, "Hocam," dedi. "Belgeseli kimse izlemedi. Bence vizede en az bir soru buradan sorulmalı."

Efe aniden doğruldu. "Bana laf mı attı bu?" Cevabımı beklemeden, "Bana mı söyledin, Çilek Kız?" diye seslendi.

Çocuk, kendisine yöneltilen söylemden rahatsız olmuş olacak ki sert bakışlarını Efe'ye çevirdi. "İzlemediysen üzerine alınabilirsin."

"Benim belgeseli izleyip izlememem, çok değerli eğitimcimize saygısızca emir vermeni gerektirmez." Efe'nin bu cevabı üzerine sınıfta bir kahkaha patladı. Hatta öğretmen bile gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Çocuk kıpkırmızı kesilmişti. "Ben emir vermedim," dedi. "Öneride bulundum sadece."

"Sence öğretmenimiz bunu düşünemez mi? Ne cesaretle insanların zekâsıyla alay edebiliyorsun?"

Çocuk daha fazla bir şey söylemeyerek en akıllıca hamleyi yaptı ve sessizce önüne döndü. Gerçekten bozulmuş gibi görünüyordu. Bu duruma biraz üzüldüm ama böyle komik bir muhabbeti bu kadar umursamasını anlamsız buldum.

Ders bittiğinde Deniz'in ablasının evine gitmek üzere yola çıktık. Saatin kaç olduğuna bakmak için telefonumu çıkardım fakat şarjım bitmişti. "Hay aksi," diye mırıldandım.

Önden giden Açelya arkasını dönüp, "Ne oldu?" diye sordu.

Telefonumu göstererek, "Şarjım bitmiş," dedim. Ardından çantamı biraz kurcalayıp taşınabilir şarj aletini aradım fakat hiçbir

yerde yoktu. "Ben yurda dönüyorum," dedim kabloyu ve cihazı odamda bıraktığımı kabul ederek.

"İdare edemez misin?" dedi Açelya. "Boşu boşuna gideceksin."

"Annem ulaşmak isteyebilir," dedim. "Tüm gün idare edemem. Zaten çok yakın."

"Peki," dedi Açelya. "Biz seni meydanda bekleriz."

"Tamam," dedim. "Görüşürüz."

Açelya'yla vedalaştıktan sonra tramvaya doğru yürümeye başladım. Müzik olmadan yolda yürümek bile çok sıkıcı geliyordu. Bu yüzden yurda gitmek için katettiğim kısacık mesafe cehennem azabından farksızdı.

Yurda gelince koşar adımlarla odama çıktım. Yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duran şarj cihazımı alıp telefonuma taktım. Yaklaşık bir dakika telefonumun açılmasını ve mesajların gelmesini bekledikten sonra oradan ayrıldım.

Açelya, meydandaki dönercinin önünde beni beklediklerini haber veren bir mesaj yazmıştı. Söylediğine göre Deniz'in enişte beyaz, *Audi* markalı bir arabayla bizi alacaktı.

Tramvaydan inince vakit kaybetmeden Açelya'nın attığı konuma doğru ilerledim. Hızlı adımlarım sayesinde birkaç dakika içinde konuma varmıştım fakat görünürde ne arkadaşlarım vardı ne dönerci.

Etrafıma iyice bakındıktan sonra köşede bekleyen beyaz bir *Audi* gördüm. "Güya dönercinin önünde bekliyordunuz," diye söylenerek biraz da planlarını değiştirmelerine rağmen bana haber vermeyişlerine öfkelenerek arabaya ilerledim.

Şoförün yanındaki koltuğun boş olduğunu görünce kapıyı açıp koltuğa oturdum.

Daha oturur oturmaz bir şeylerin garip gittiği belliydi.

Arkadaşlarım arabada değildi ve yanımda oturan çocuk hiç evli bir adama benzemiyordu.

Şaşkınlıkla bana bakan çocuk benden birkaç yaş büyük olmalıydı. Siyah saçları ve aynı renkte gözleri vardı. Oturmasına rağmen benden en az bir kafa boyu kadar uzun olduğunu görebiliyordum. Üzerine sarı tişört, altına siyah pantolon giymişti.

Sessizce birbirimize bakmayı sürdürdük. Bu sessizlik bir yerden sonra komik bir hâl alınca, "Affedersiniz," dedim. "Deniz'in eniştesi siz misiniz?"

Tek kaşını kaldırdı. "Birinin eniştesine mi benziyorum?"

"Kusura bakmayın," dedim uzatmadan. "Ben ineyim."

Tam kapıya uzanmıştım ki yanımdaki çocuk, "Bir zahmet," diye söylendi. Konuşma tarzından mimiklerine kadar her şeyi, karşısındaki insanı küçük gördüğünü haykırıyordu. Dünyanın en sabırlı insanı bile bu tavır karşısında öfkelenirdi.

"Alt tarafı yanlış arabaya bindik," dedim. "Ne bu afra tafra?"

"Haklısın," dedi çocuk. "İner misin?"

Bir insanın kendini sizden üstün görmesinden daha sinir bozucu bir şey varsa, şüphesiz ki o da sizi görmemesidir.

"Sen kendini ne zannediyorsun ya?" diye sitem ettim. Sesim, kontrolüm dışında yüksek çıkmıştı. "İndirteceksin bana camı çerçeveyi."

"Tüm bunlar olurken üst düzey bir geri zekâlı olarak ne yapacağım?" dedi çocuk. "Elimde mendille durman için yalvaracak mıyım?"

Gözlerimi kıstım. "Cesaretin varsa engel ol."

Adını bile bilmediğim bu çocuğu şaşırttığımın farkındaydım. Gözleri hafifçe büyüdü. Takdir dolu bir sesle, "Bundan daha tehditkâr görünebilirsin," dedi.

"Öyle mi?" dedim. Kaşlarım alaycı bir şekilde çatılmıştı. "Nasıl olacakmış o?"

"Mesela miyavlayabilirsin. Şu anki hâlinden kat kat daha tehlikeli gözükürsün."

Bu sözüyle birlikte sabrım taşma noktasına geldi ve suratına yumruğu geçirmek üzere elimi kaldırdım fakat karşımdaki çocuğun refleksleri en az benim kadar kuvvetliydi. Elimi havada yakalayınca diğer elimi kaldırmaya yeltendim ama ne olduğunu anlamadan iki elimi de kullanamaz hâle gelmiştim.

Tam o sırada arabanın kapısının açılması ve Cansu'nun, "Eylül!" diye şok içinde bağırması ikimizin de durmasına yardımcı oldu.

Bileklerimdeki eller gevşedi. "Al arkadaşını," dedi çocuk. "Hem arabama bindi hem de bana saldırdı. Hasta mıdır, nedir?"

"Sen beni kışkırttın!" diye kendimi savundum.

"Şimdi polisi arasam, seni kışkırttığıma kim inanır?"

Kolumdan birinin çekiştirdiğini hissedince Cansu'ya döndüm. Cansu doğrudan çocuğa bakarak, "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz," dedi.

"Sorun değil," dedi çocuk. "Sadece, lütfen gidin."

"Tekrar teşekkürler," dedi Cansu arabanın kapısını kapatmadan hemen önce. "Anlayışlı olduğunuz kadar yakışıklısınız da."

Ardından kapıyı kapatıp beni oradan sürüklercesine uzaklaştırdı. Birkaç adım attıktan sonra, "Kendinde misin?" diye sordu. "Neydi şimdi bu?"

"O kaşındı."

Başını onaylamayan bir ifadeyle iki yana sallarken, "Eylül," dedi. "Seninle arkadaşlık etmekle doğru bir şey mi yapıyorum, emin değilim."

Ona cevap vermek yerine sessizce ilerlemeye devam ettim. Bir süre sonra, "Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Çocuklar çoktan gittiler. Deniz'in enişteseyse birazdan gelir. Adam sırf bizi almak için iş yerinden izin almış. Ne iyi niyetli!"

"İyi niyetli olan biziz," dedim. "Çocuklarına bedava bakıcılık yapıyoruz."

Sırıttı. "Orası biraz öyle."

Açelya ve Belçin'le buluştuğumuzda doğrudan Açelya'ya bakarak, "Neden attığın konumda değilsin?" diye sordum. "Yanlış arabaya bindim senin yüzünden."

"Ne?" dedi Açelya. Öfkeme aldırmamış, başıma gelenleri büyük bir keyifle dinlemek istiyor gibiydi. Beni merakla süzen gözlere, başımdan geçeni kısaca anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde Cansu, "Çocuk cidden çok yakışıklıydı," diye ekledi. Ellerini hemen kulağının altına götürdü. "Özellikle şuradaki çene kemikleri..."

"Çocuğu ben bu kadar detaylı incelemedim," diye söylendim.

"Sizi gördüğümde sarmaş dolaştınız," dedi. Kurduğu mantıksız cümleden çok ses tonu rahatsız ediciydi.

"Dövüştüğümüz için olabilir mi?"

"Yani," dedi Cansu. "Bu da mantıklı bir sebep."

Birkaç dakika daha bekledikten sonra yanımıza beyaz bir *Audi* yaklaştı. Sürücünün camı açılırken meraklı gözlerle gelen kişiyi inceledik. "Deniz'in arkadaşları sizler misiniz?" diye seslendi adam.

Başımızı sallayarak onaylayınca arabadan indi ve bize selam verdi. Kısa bir tanışma merasiminin ardından arabaya binip ilerlemeye başladık. Adam oldukça hoşsohbetti. Ona yardımcı olmayı kabul ettiğimiz için defalarca teşekkür etti.

Eve nihayet vardığımızda kapıyı, ağlamak üzere olan Efe açtı. "Yalvarırım," dedi. "Kurtar beni buradan!"

Şaşkın bakışlarımı ona yöneltirken yavaşça içeri girip ayakkabılarımı çıkardım ve köşeye koydum. "Neler oluyor?"

"Bunlar *şeytan gibi çocuklar* değil," dedi Efe. "Şeytanın *ta kendileri*."

Yiğit, kucağında bir erkek çocuğuyla yanımıza gelirken, "Hoş geldiniz," dedi. Ardından kucağındaki bebeği gösterdi. "Bir derdi var ama anlamadım. Altı temiz, yeni mama yedi. Sorunu ne olabilir ki?"

"Gazı vardır belki," dedim bebeği elinden alırken. "Omzuma temiz bir bez koyar mısın?"

Yiğit dediğimi yaptıktan sonra küçük insanı kucağıma alıp başını omzuma koydum ve sırtını sıvazlamaya başladım. Yediklerinin bir kısmını tükürdü ama gazını çıkardığı için rahatladı ve ağlaması durdu.

"Ben bebeği uyutayım," diyerek yanlarından ayrıldım. O sırada arkadaşlarım biri kız, diğeri erkek iki çocukla sırasıyla ilgileniyordu.

Bebeğin odasına girip, seslerin ulaşmaması için kapıyı kapattım. Bebeği yatağına koyup, hemen yanındaki sandalyelerden birine oturdum ve onu yavaşça sallayıp ninni söylemeye başladım. Sesim çok iyi sayılmazdı ama küçük canavarı sakinleştirmişti.

Kapının açıldığını duyunca kafamı kaldırdım ve Yiğit'le göz göze geldim. Onu görünce dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. "Selam."

"Merhaba."

"Uyudu mu?"

"Uyumak üzere."

Yiğit, yanıma yaklaşıp bir sandalye çekti ve bebek yatağının diğer tarafına oturdu. Şimdi yüz yüze bakıyorduk. Dirseklerini beşiğin kenarına dayayıp ellerini sarkıttı.

Bir süre bir şey söylemeden, bize meraklı gözlerle bakan bebeği inceledik. Sanki orada olmamız onun için dünyanın en enteresan şeyiymiş gibi bakıyor, bizi keşfetmek istiyordu.

"Bu büyüyünce çok kızın kalbini kırar," dedim.

Yiğit yorumuma güldü. "Ne? Neden böyle bir çıkarımda bulundun?"

"Baksana şunun gözlerine, şimdiden fıldır fıldır."

Yiğit, dişlerini göstererek gülümsedi. "Kafan çok enteresan çalışıyor."

"Ama öyle," dedim.

Bir şey söylemek yerine gülümseyip tekrar kısa bir sessizliğe gömüldü. Ardından, "Sesin güzelmiş," dedi.

"Anlamadım."

"Seni ninni söylerken duydum."

Sırıtarak eline yavaşça vurdum. "Ne kadardır oradasın sen?"

Aynı şekilde güldü. "Kısa bir süredir. Belki bir gün bana da söylersin."

Başımı hemen iki yana salladım. "Lütfen, benden bunu isteme."

"Neyse," dedikten sonra ne zaman uyuduğunu bilmediğim bebeğe baktı. "Bu konuyu elbet tekrar konuşuruz."

Kapı yavaşça açılınca sohbetimiz kesildi ve ikimiz de içeri giren Buğra'ya baktık. "Sohbetinize devam etmeniz için kahve ikram etmek isterdim ama iki aylık çocuğu on sekiz saattir uyutuyorsunuz. Biraz bize yardım etseniz nasıl olur?"

"Bilemiyorum," dedi Yiğit. "Düşünmem lazım."

Buğra gözlerini kıstı. "Sen bugün çok kaşınıyorsun. Dikkat et de kaşımayayım."

"Haydi oradan, hıyar."

"Tamam," diye ayaklandım didişmelerini önlemek için. "Geliyoruz."

Buğra bir şey söylemeden odadan çıktıktan sonra bakışlarımı Yiğit'e çevirdim. Birkaç saniye sessizce birbirimize baktıktan sonra aynı anda gülmeye başladık.

Deniz'in annesinin gelmesine yaklaşık yarım saat, belki de daha az vardı. Zaman kavramımı tamamen kaybetmiştim. Efe'yle yerde oturuyor, girerken adının Ahmet olduğunu öğrendiğim çocuğu zapt etmeye çalışıyorduk. Efe kollarını tutuyordu, ben ayaklarını. Bu kadar küçük bir bedenin ikimizi de ağlatacak seviyeye getirecek kadar kuvvetli olması normal değildi.

"Aslında bu kadar yaramaz değiller," dedi Deniz, adının Gülçin olduğunu bildiğim kızın saçlarını tarıyordu. Normalde Gülçin de Ahmet'ten pek farklı değildi ama Cansu'nun saçlarını örme karşılığında sessiz kalmayı kabul etmişti.

"Bunu şu an söylemen komik oldu," dedi Efe. "Üç saniyede bir suratıma yumruk yiyorum."

"Ablamla annemi nasıl dinlediklerini görseniz şaşarsınız," dedi Deniz. "Çocuklar üzerinde nasıl otorite kurdularsa... Her istediklerini de yapıyorlar aslında. Nasıl şımarmıyorlar, anlayabilmiş değilim."

Gülçin, sanki tüm konuşulanları umursamıyormuş gibi Cansu'ya bakıp, "Saçından biraz keselim mi?" dedi. "Oyuncak bebeğim için."

Cansu aniden arkasını döndü. "Bana bak, bücür," dedi. "Sakın öyle bir şey yapayım deme."

"Bu saçlar sana hiç yakışmıyor," dedi Gülçin. "Bebeğime daha çok yakışır."

"Eğer konuşmaya devam edersen seni annene söylerim."

Gülçin sırıtarak, "O bana bir şey yapamaz ki," dedi. "Hasta."

"Hiç iyileşmeyecek mi sence?"

"O zamana kadar unutulur."

"Deniz, bu ne diyor ya?" diye parladı Cansu. Küçücük çocukla yarışa girmesi ve bu yarışı kaybetmesi dişlerimi göstererek sırıtmama neden oldu.

"Şaka yapıyor, şaka," dedi Deniz. Telaşı, durumu nasıl kurtaracağını bilmediğini gösteriyordu.

"Hayır, yapmıyorum."

"Beni sinirlendirme," dedi Deniz. "Ne kadar oyuncağın varsa eskiciye satarım."

Gülçin dudaklarını tatlı bir şekilde büzdü ve mutsuzca başını öne eğdi.

Buğra, kızdaki bu değişime benim gibi şaşırmış olacak ki, "Deniz," dedi. "Daha önce böyle bir şey yapmadın, değil mi?'

"Parasını onun kumbarasına attık," diye kendini savundu Deniz.

"Çok merak ediyorum," dedim. "Ne yapmıştı?"

"Arkadaşının saçını kesmişti."

Bunun üzerine Cansu, Gülçin'e emanet ettiği saçlarını hemen kurtardı ve dehşet içinde, "Ne?" diye sordu.

"Sana inanamıyorum," diye mırıldandı Açelya.

"Evet, Gülçin," dedi Cansu. "Ben de."

"Ben Deniz'le konuşuyordum."

Sohbetimize sabaha kadar devam edebilirdik ama kapının çalmasıyla hepimiz kurtuluşumuzun geldiğini anladık ve sevinçle

kapıyı açtık. Deniz, annesinin kollarına kendini atarken, "Geldiğin için çok mutluyum," diyordu. "Canım anam, çilekeş anam."

Kadın ne olduğunu anlamadan bir kendisine sıkı sıkı sarılan oğluna bir bize bir de çocuklara bakıyordu. Doğrudan Gülçin ve Ahmet'e bakarak, "Yaramazlık mı yaptınız siz?" diye sordu.

Çocuklar âdeta bir melekmiş gibi birbirlerine sarılıp dudaklarını büzdüler. Beş dakika önceki hâllerini bilmesem onların masumiyetine kanabilirdim.

"Bu çocukların aklı çok fena çalışıyor," dedi Buğra. "Bakın söylüyorum, büyüyünce on numara dolandırıcı olur bunlardan."

"Sağ olun çocuklar," dedi kadın. Buğra'yı neyse ki duymamıştı. "Siz gidebilirsiniz."

Kadına veda edip evden kaçarcasına çıktıktan sonra Açelya, "Hayatımın en garip tecrübesiydi," dedi. "Sanırım asla doğurmayacağım."

"Bugün için hepinize teşekkür ederim," dedi Deniz. "Tek başıma olsam muhtemelen aklımı kaçırırdım."

"Rica ederiz," dedim. "Aslında biraz eğlenceli bile sayılabilirdi."

"Tekrar yardıma ihtiyacın olursa aklında bulunsun," dedi Cansu. "Gülçin'in saçlarıma dokunmayacağı her aktivitede bulunurum."

Deniz gülümsedi. "Aklımda tutarım."

Kısa bir vedalaşmanın ardından kızlarla tramvay durağına doğru yola koyuldum.

"Acaba bugünkü çocuğu internette bulabilir miyiz?" dedi Cansu.

Kaşlarımı çattım. "Hangi çocuğu?"

"Arabasına bindiğin çocuk."

"Neden böyle bir şey yapalım ki?"

"Biraz kırıştırırsınız."

Gülümsememi durduramayarak, "Senin seçimlerin malum," dedim. "Bari benim başımı yakma."

"Tamam," dedi Cansu. "Bir şey demedim say."

Tramvayda Belçin ve Cansu'yla yollarımızı ayırdıktan sonra Açelya'yla kol kola yürümeye başladık. Derslerden konuşuyorduk ki telefonumun çalmasıyla dikkatim dağıldı. Arayan annemdi.

"Efendim, fındıklı kurabiyem?"

"Nasılsın?" dedi annem. Ses tonunda hissedilir bir rahatsızlık vardı. Kötü bir şey olduğunu düşündüm ve sırtımın anında dikleştiğini hissettim.

"Anne," dedim. "Bir sorun mu var?"

Annemin derin ve içli bir şekilde nefes alışı, şüphelerimin doğruluğunun kanıtıydı. "Atlas buraya geldi."

Açelya'nın bana fazla yakın olduğunu fark ettim ve gerilerek telefonumun sesini kıstım. "Anladım."

"Seninle konuşmak istiyor. Evinin adresini ve telefon numarasını bıraktı."

"Umarım ona benim fikrimi söylemişsindir." Açelya'nın yanımda oluşu kelimelerimi törpülememi gerektiriyordu ve bu da benim için inanılmaz zordu.

Genelde Atlas'la ilgili konuşulurken daha hararetli olduğumdan annem, "Yalnız değil misin?" diye sordu.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Açelya'yla yurda gidiyoruz. Sana selamı var."

"Anladım," dedi annem. "Atlas'la konuşmak istemediğini ona söyledim ama beni pek dinlemiyor."

Gülümseyerek Açelya'ya baktım ve ağız hareketlerimle, *Onun da selamı var*, dedim.

"Harika," dedim. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Telefon numarasını bıraktı. Sana ulaşmadan gitmeyeceğini söylüyor."

Sırıttım. "Ne ısrarcı!"

"Numarasını sana gönderiyorum," dedi annem. "Lütfen, konuşun ve bu mesele kapansın."

"Merak etme," dedim. Güven verici bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştım ama ne kadar başarılı olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Ben konuşurum onunla."

"Tamam," dedi annem. "Seni seviyorum."

"Ben de seni, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Açelya telefonu kapatınca, "Ne oldu?" diye sordu. "Bir problem mi var?"

"Anlamadım ki," dedim. "Eski bir arkadaşım annemi aramış. Onu aramam için telefon numarasını bırakmış. İşi düşmüştür kesin."

Açelya gülümsedi. "Ancak insanların bir çıkarı olduğunda akıllarına geliyoruz."

"Doğru söze ne denir?" diyerek sırıttım.

Yurda gitmeden önce anneme uğrayacağımı söyleyerek Açelya'yla vedalaştım. Açelya yurda giderken Atlas'a bir mesaj attım. Arayacak cesaretim olmadığı için mi mesaj atmıştım, bilmiyorum.

Kısa bir mesajlaşmanın ardından Beyoğlu'nda buluşmaya karar verdik. Uzun zamandır orada çikolata yemiyordum. Birkaç

arkadaşım Beyoğlu'nda satılan çikolataların diğerlerinden hiçbir farkı olmadığını söylüyordu fakat bana her zaman çok lezzetli gelirdi.

Buluşacağımız kafeye gitmeden önce tarihî çikolatacıdan biraz çikolata alıp çantama koydum. Bugünün en iyi kazanımı bu olabilirdi.

Kafeye yaklaşırken uzaktan Atlas'ı görmemle gerildim ama derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeyi başardım. İndiği arabanın tanıdık oluşu kaşlarımı çatıp meraklanmama neden oldu.

Atlas beni uzaktan görüp el sallayınca ona doğru sürdürdüğüm adımlarımı hızlandırdım.

Yalnız değildi.

İndiği arabanın sürücü kapısı açıldı ve içinden oldukça tanıdık bir sima çıktı. Gözlerimi kıstım. "Sen," diye mırıldandım.

Atlas bir bana bir yanındaki çocuğa bakarken, "Atakan'la tanışıyor musun?" diye sordu.

"Sanırım," diye mırıldandım.

Atakan, iyice kafası karışmış olan Atlas'a, "Bugün arabama binip bana saldırmış bulundu," diye açıklama yaptı.

Atlas şaşırmış bir şekilde, "Eylül mü?" diye sordu.

Atakan gözlerimin önünde hayatının şokunu yaşarken, "Eylül bu mu?" diye sordu.

Atakan kim olduğumu, Atlas'la bağlantımı biliyordu. Bu, normalde benim için sorun yaratmazdı ama boynundaki kolye...

Öne atılıp kolyesini çekerek, "İstanbul Üniversitesi'nin amblemi bu," dedim. "Neden boynunda?"

Atakan kolyesini kurtarıp, "Okuduğum için özür dilerim," diye çıkıştı. Tepkimin nedenini anlamadığı belliydi.

"Aranızdaki tartışmayı bir kenara bırakın," dedi Atlas. Ardından bana döndü. "İçeri geçelim mi?"

Başımla Atakan'ı gösterdim. "O da mı gelecek?"

"Evet," dedi Atakan. "Kucağına otururum artık."

Atakan'ın imalı cevabına karşılık olarak Atlas, "Hayır," dedi sakince. "Burada işi olduğu için beni bıraktı."

"Ben gidiyorum, Atlas," dedi Atakan. "Sana bu *şeyle* kolay gelsin."

Gözlerimi kıstım. "Seni bir gün ıslak odunla döveceğim."

Atakan dalga geçer gibi sırıtıp arabasına bindi. "Nasip, kısmet." Ardından gaza basıp bizi Atlas'la baş başa bıraktı.

Atlas'la yarım saat kadar konuştuk. Kötü bir insan olduğunu hiç düşünmemiştim ama sesine sağır olan kulaklarım, onu dinledikçe onunla iletişimde olmak isteyeceğimi söylüyordu. Buna cesaretim olmamasına rağmen içimde beliren istek, zalim bir düşman gibi bana gülümsüyordu.

"Anlamıyorsun beni," dedim.

"Doğru," dedi. "Elbette anlamıyorum. Senin yaşadıklarını yaşamadım ama inan, huzuru kaçmış bir ailede büyümenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum."

"En azından bir ailen vardı," dedim. "Benim ailem hiç olmadı."

"Mantıklı bir bakış açısı," dedi Atlas. "Peki, her gece kavga dolu bir evde büyümekten, her gece ağlayarak uyumaktan, mutsuzluğu her hâlinden belli olan ailemi yıllarca izlemektense annemle babamın ayrı olmasını dileyebileceğimi düşündün mü?"

Yutkundum ve bir cevap veremedim. "Bilmiyorum."

Öne uzanıp elimi tuttu. "Aynı şeyleri yaşamadık ama ikimize de mutlu bir çocukluk verilmedi. Biz sadece farklı hayatlarda,

aynı duyguları hissederek büyümüş iki çocuğuz. Neden bu böyle sürsün?"

"Benim biraz zamana ihtiyacım var," dedim.

"Anlıyorum," dedi Atlas. "Sonra görüşür müyüz?"

Omuz silktim. Kafam allak bullaktı ve neyin doğru olduğundan emin olamadığım bir durumda bir şeylerin sözünü vermek yanlış olurdu.

"İyi günler," dedim kalkarken.

Atlas, hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdü ama gözlerinde hâlâ bir umut parıltısı vardı. "Sana da," dedi.

Oradan giderken arkamı dönüp bakmamıştım ama gidişimi izlediğinin farkındaydım.

Eğer kafanız çok doluysa ve nereye gideceğinizi bilmeden öylece yürüyorsanız ayaklarınız sizi olmak istediğiniz yere götürüyordu.

Benimkiler, beni Çember'e getirmişti.

Burası iki kattan oluşan, oldukça geniş bir konteyner evdi fakat giriş katta veya üst katta dövüşmezdik. Yasal bir dövüş kulübü değildik. Dolayısıyla kafes bodrum kattaydı. Giriş kat daha çok oturup sohbet edilen bir yerdi. Bu kat, yaklaşık iki hafta önce Efken'in bira satmaya başlamasıyla ticari bir katkı getirmeye başlamıştı. En üst kattaysa hazırlandığımız odalarımız vardı.

İçeri girer girmez Efken'le göz göze geldim. "Eylül," dedi yanıma gelip. "Seni bu akşam beklemiyordum."

"Ben de buraya gelmeyi düşünmüyordum," dedim. "Biraz yürümek istedim."

Suratımın asık olduğunu fark etmiş olacak ki bir kolunu omzuma atıp, "İyi misin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Her zamanki saçma şeyler. Sarp yok mu?"

"Odasında," dedi. "Dövüşe çıkacak, hazırlanıyor. Yanına gidelim mi?"

"Olur."

Yüksek sesle gülen kalabalığın arasından geçip üst kata çıkan merdivenlere ilerledik. Buraya dövüşçüler ve kulüpteki yetkililer dışında insanların girmesi yasaktı.

Sarp'ın odasına ilerlerken, "Buraya yakında çerez de getireceğim," dedi Efken. "Daha önce bir şeyler satmayı niye düşünmedim ki?"

"Bu yaptığın yasal mı?"

Avucunun içini alnıma yerleştirdi ve bu saçma pozisyonda birkaç saniye kaldık. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Sen beynini böyle şeylerle yorma. Bu adamın ticari zekâsına güven."

"Garip bir insansın."

Cevap vermek yerine sırıtıp kapıyı çaldı ve "Gel!" sesini duyuncaya kadar bekledi.

Sarp'ın sesini duyduğumuzda içeri girdik. Sarp, üzerine sadece spor şortu giymişti. Üzerinde bir şey olmaması, yapılı sayılacak vücudunu ortaya çıkarıyordu. İki kişilik siyah koltukta oturuyordu ve bandajla ellerini sararken kafasını kaldırıp bizi görünce gülümsedi. Doğrudan bana bakarak, "Seni beklemiyorduk," dedi. "Dövüşecek misin?"

"Daha çok izleyici olmayı tercih ederim."

Efken, Sarp'ın yanına otururken ben de köşedeki tekli koltuğa oturdum. "Bu gece bahisler eşit," dedi Efken.

Sarp derin bir nefes alıp gözlerini devirdi. "Bir dur be insafsız. İki dakika paradan bahsetme!"

"Ne alakası var?" diye savunmaya geçti Efken. "Merak edersin diye söylemiştim."

"Bir kere nasıl olduğumuzu sordun mu?" diye atladım. "Varsa yoksa bahis, satışlar!"

"Hiç!"

Kapının çalınmasıyla Efken o kadar rahatlamıştı ki sevinçten ağlamak üzere olduğuna yemin edebilirdim. Kurtarıcısının kim olduğuna bakmak için kapıya doğru dönerken, "Gel, canımın ciğeri!" diye seslendi.

İçeri benim yaşlarımda bir çocuk girdi. "Efken, adisyonda bir sorun çıkmış sanırım. Müşterilerin biri problem çıkarıyor. Gelir misin?"

"Gelmem mi?" dedi Efken hızla yerinden kalkarken. Kapının önüne geldiğinde çıkmadan hemen önce bize baktı. "Nasıl bıraktıysam öyle kalın."

Ardından kapıyı hızla kapattı ve arkasında, iması yüzünden utanan iki genç bıraktı.

"Salak bu," dedim.

Sarp bana katılarak, "Beyinsiz," diye fikrini beyan etti.

"Kiminle dövüşeceğini biliyor musun?"

Sarp başını olumsuz anlamda iki yana sallarken, "Aşağıdaki mahallelerden birisi sanırım," dedi. "Önemli mi?"

"Bilmem," dedim. "Belki dövüşmek istemeyeceğin birisidir."

Tek kaşını kaldırdı. Biraz bozulmuş görünüyordu. "Dövüşten kaçacak birine mi benziyorum?"

"Bilmem," diyerek daha çok sinirlenmesine neden oldum. "Belki biraz."

Cevap vermek yerine koltuktaki yastığı alıp gülerek bana fırlattı. Yastığı yüzüme gelmeden havada kapıp ona geri attım.

"Bir gün dövüşmeliyiz," dedim kısa atışmamızın ardından.

Sarp'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "*Benimle* mi dövüşmek istiyorsun, *benimle birlikte* mi dövüşmek istiyorsun? Arada dağlar kadar fark var."

Aynı şekilde sırıttım. "İkisi de bana uyar."

"Tamam," dedi. "Ama ağlama sonra."

Birkaç dakika önceki hareketini taklit edip tek kaşımı kaldırdım. "Ağlayacak birine mi benziyorum."

Sırıtarak, "Bilmem," dedi. "Belki biraz."

Sohbetimize devam edecektik ki kapının çalınması ikimizi de susturdu. "Bu, muhtemelen bir çağrıydı," dedi Sarp ayaklanırken.

Onunla birlikte kalkıp, "Bol şanslar," dedim.

"Karşı tarafa şans dile," diye seslendi. "Benden daha çok ihtiyacı var."

Bodrum kata inerken kulağıma Rammstein'in *Links 2 3 4*[2] adlı şarkısı çalındı. Şarkı yükseldikçe insanın içindeki kargaşa yaratma duygusu baskın hâle geliyordu.

Herkesin üzerinde gergin bir eğlence havası vardı. Bu kadar insanın şiddetle eğlenmesi, üstelik bu kişilerin başında olmam ne kadar da garipti. Sevmeyi beceremiştik, biz de yok ediyorduk.

Sarp, bodrum katın merdivenlerini inerken içeride inanılmaz bir gürültü koptu. Efken'le birlikte Sarp'ın arkasından ilerlerken ona edilen hakaretleri duymazlıktan geldik. Bir ara Sarp, arkamdaki bir adamın üzerine yürüyecek oldu ama onu durdurup yoluna devam etmeye zorladım.

Çember'e önce Sarp girdi. Ben, kafesin öbür tarafındaki tezahüratları artırmak için karşı tarafa geçtim.

[2] Alman müzik grubu Rammstein'a ait, 2001 çıkışlı rock türündeki şarkı.

Bu sırada Efken demirlere yaslanmış, Sarp'a bir şeyler söylüyordu. Ne söylediğini buradan duyamıyordum ama önemli taktikler verdiğini tahmin ediyordum.

Sarp, biraz dövüşe hazırlanmak, biraz da şov yapmak amacıyla yerinde zıplayıp ısınmaya başladı. Onun bu hareketleriyle kalabalık her an daha fazla coşuyordu.

Sarp'ın dövüşeceği çocuk kafese girerken çığlıklar sanki mümkünmüş gibi daha da yükseldi. Etrafta tarifi imkânsız bir enerji vardı.

Gergin geçen birkaç dakika sonunda dövüş başladı.

Sarp başta iyi gibiydi ama rakibi oldukça dişliydi. Sarp'ın boşluğunu çok güzel görüyor, yakaladığı her fırsatı değerlendirerek saldırıyordu. Sadece dövüşmüyor, düşünüyordu. Çocuğu dikkatle incelerken sağ ayağını hep geri çektiğini fark ettim. "Sarp!" diye mırıldandım. "Nasıl göremezsin bunu?"

Çocuk, Sarp'ı sırtı kafese değecek kadar itti. Kolunu boğazına bastırmış, nefes almasını önlemeye çalışıyordu. Bu sırada karın bölgesi tamamen savunmasızdı. Sarp bu fırsatı değerlendirerek rakibine saldırdı ve kendini sıkıştırıldığı köşeden kurtardı. Şaşıran çocuk, Sarp'tan gelen ikinci bir yumruk darbesiyle sendeledi ama kendini toparladı.

Kavganın ne kadar sürdüğünden emin olamıyordum. Tek yaptığım orada boğazımı yırtarcasına bağırarak kalabalığı gaza getirmekti. Tezahürat bazen çok önemli olabiliyordu. Özellikle duygularını kontrol edemeyen biri için.

Çocuk, Sarp'ın suratına bir yumruk indirince Sarp geriye doğru sendeledi ve doğrudan önüme düştü. Sarp'ın düşüşü; küfürleri, çığlıkları iyice kontrolden çıkarmıştı.

Hemen eğilip, kafesin izin verdiği kadar ona elimi uzatmaya çalıştım fakat yapabildiğim tek şey parmak uçlarımla yüzüne dokunmak oldu. "Sarp," dedim. "Sağ bacak."

Kafasını kaldırıp bana baktı. Ne dediğimi çok iyi anlamıştı. Belli belirsiz kafasını kaldırdıktan sonra hızla ayağa kalktı ve üzerine gelen çocuğa karşılık verdi.

Bu sefer dediklerimi yapıp sağ bacağa hamle yaptı. Çocuk geri kaçmaya çalıştı ama Sarp çok iyiydi. Bulduğu bu açığın peşini asla bırakmadı.

Çocuğun sağ bacağına bir tekme indirince rakibi yüzünü buruşturdu. Neredeyse düşecekti ama ayakta durmayı başardı. İkisi de harika dövüşüyordu. İlk kez böyle bir maç izliyordum. Normalde dövüşen iki insanın arasındaki seviye farkı çok az olsa da bir şekilde anlamak mümkündü ama bu ikisi...

Sarp çocuğu şaşırtarak eğildi ve sağ bacağını kapıp onu havaya kaldırdı. Ağzım bir karış açık, çok önemli bir sanat eserine bakıyormuşçasına onları izliyordum. Nefesim kesilmişti.

Sarp, rakibini hızlı bir hareketle yere attı. Çocuk kalkmaya çalıştı ama yersizdi. O yerdeyken tekrar birbirlerine girdiler.

Ve maç sonu... Kazanan Sarp olmuştu.

Kaybeden grup küfrederek Çember'i terk ederken Efken kafesin ortasına geçti. Bir eliyle Sarp'ın bileğini, diğer eliyle rakibinin bileğini tutuyordu. Yüzüne, kaynağının para kazanmak mı, arkadaşının dövüşü kazanması mı olduğunu bilmediğim kocaman bir gülümseme yerleştirmişti.

Efken, Sarp'ın elini havaya kaldırınca sevinçle el çırptım.

"Kırk yılın başı bir iyilik yaptın," dedi Sarp, Efken'le onun odasındayken. "Kırk yıl kafama kakarsın kesin."

"Alakası yok," diye kendimi savundum. "Sadece bir teşekkürü hak ettiğimi söylüyorum."

"Sen direkt iyiliğinin karşılığını söyle," dedi Sarp. "On beş dakikada bir teşekkür istemenden iyidir."

Efken, dikkatimizi çekerek, "Affedersiniz," dedi. "Aranızdaki bu muhabbetten maddi bir kazancım var mı? Burası suyla çalışmıyor çünkü."

Ona cevap vermek yerine göz devirip sohbetimize odaklandık.

5. BÖLÜM
BİR YENİ MESAJINIZ VAR

Efe Çağlar: Memati okula gitmemiştir çünkü okul Memati'nin ayağına gelmiştir.

Buğra Sezer: Memati okulda hiç kavga etmezmiş çünkü nefret ettiği insanlar onu görünce kendini tokatlamaya başlarmış.

Açelya Akpınar: Ne?

Yiğit Altay: Korkulacak bir şey yok. *Kurtlar Vadisi* izlemişler. Kendi hâllerine bırakın, düzelirler.

Buğra Sezer: Sana söz hakkı verdiğimizi hatırlamıyorum.

Yiğit Altay: İstemedim ki!

Belçin Uzuner: Ben bu internete para veriyorum. Sizin Memati'nizi görmek zorunda değilim.

Efe Çağlar, Belçin Uzuner kişisini çıkardı.

Efe Çağlar, Belçin Uzuner kişisini ekledi.

Efe Çağlar: Akıllanmışsındır diye umuyorum...

Cansu Atik, Efe Çağlar kişisini çıkardı.

Deniz Öztürk, Efe Çağlar kişisini ekledi.

Deniz Öztürk: Herkesi yönetici yapmak kötü bir fikirdi.

Efe Çağlar: Cansu, moralimi aşırı bozdun. Bana bir çıplak fotoğraf borçlusun. Yanlış anlama, tamamen moral amaçlı.

Deniz Öztürk, Efe Çağlar kişisini çıkardı.

Eylül Cesur, Efe Çağlar kişisini ekledi.

Eylül Cesur: Hey! Ödev olduğunu hatırlatmama gerek yoktur umarım. Sabahtan beri ders çalışıyorum. Siz nasıl bu kadar rahatsınız? Şımardınız iyice.

Açelya Akpınar: Aynen, şuna bakın, yatarak aşırı çalışıyor.

Açelya Akpınar bir fotoğraf gönderdi.

Yiğit Altay: Kızın yüzünü neden karaladın?

Açelya Akpınar: Çirkindi çünkü.

Deniz Öztürk: Eylül! Ne diyor bu?

Eylül Cesur: Ne var? Doğru söylüyor.

Efe Çağlar: Kızların arasına girilmez, kaç kere söyledim? Suçlu mutlaka sen olursun.

Cansu Atik: Tecrübe konuştu.

Efe Çağlar: Bana laf sokma, cici kız.

Cansu Atik: Hoşt!

Belçin Uzuner: Ben bugün gerçekten çalıştım. Üniversiteye gelince ödev yapmama gerek kalmayacağını düşünmüştüm.

Deniz Öztürk: Ne bekliyordun? Havuz partisi mi?

Belçin Uzuner: Fena olmazdı...

Eylül Cesur: Benimle Rahmi Koç Müzesi'ne gelmek isteyen var mı?

Yiğit Altay: Ben gelirim.

Buğra Sezer: Kardeşim, bir dursaydın da kız mesajı gönderseydi önce.

Efe Çağlar: Ben oraya gittim. Bana inanılmaz şeyler katan bir müzeydi.

Açelya Akpınar: Cidden mi, Efe? Ne öğrendin, lütfen anlat.

Efe Çağlar: Rahmi Koç'un bok gibi parası varmış.

Açelya Akpınar: İşte, hayatımda aradığım dostlar...

Belçin Uzuner: Haydi, geyik yapmayı bırakın. Herkes derse!

Buğra Sezer: Memati'nin havaya diktiği top, bugün Ay olarak bilinmektedir.

Efe Çağlar: Sigaranın Memati yüzünden kanser olduğu kanıtlanmıştır.

Belçin Uzuner, bu grubun ayarlarını yalnızca yöneticilerin bu gruba mesaj göndermesine izin vermek üzere değiştirdi.

Buğra Sezer: Hepimiz yöneticiyiz, geri zekâlı.

Belçin Uzuner: Tüh.

Eylül Cesur: Yalnız Belçin haklı. Şimdi şu ödevi aradan çıkaralım. Yoksa sonra aceleye getireceğiz.

Cansu Atik: Bir gün Memati'yi bıçaklamışlar. Bıçak kan kaybından ölmüş.

Eylül Cesur: Cansu! Sen de mi?

Efe Çağlar: Karışma kız sen.

Deniz Öztürk: Yalnız Belçin galiba haklı. Ben ders çalışmaya gidiyorum.

Belçin Uzuner: Galiba mı?

Deniz Öztürk: Ben en iyisi telefonu kapatayım. Beş dakika daha durursam kötü şeyler olabilir.

Belçin Uzuner: Kapat tabii!

10 Dakika Sonra

Buğra Sezer: Hepiniz gittiniz mi?

Kime diyorum?

Gerçekten ders mi çalışacağız?

İyi ya, gidiyorum! Bana bu acıyı yaşatanlar cezasını mutlaka çekecek!

6. BÖLÜM
ÖFKE, KISKANÇLIK
VE SEVGİ

"Sen şu işi tekrar anlatsana," dedim yemekhanedeki yerime otururken. Bir yandan da Cansu'yu dinliyordum. Normalde yemekhane o kadar kalabalık olurdu ki genelde hep birlikte oturamaz, 2-3 kişilik gruplara dağılırdık fakat bugün şanslı günümüzdeydik. Birlikte oturabileceğimiz bir masa bulmuştuk.

"Bu projeyi ablamın üye olduğu kulüp yönetiyor," dedi Cansu. "Bir boya markası kulübe sponsor olmuş. Reklamlarını yapmaları karşılığında birkaç kova boya vermişler. Ablam da bir kimsesizler yurduyla iletişime geçmiş ve boyalarını yenileyebileceğini söylemiş."

"Harika düşünmüş," dedi Buğra. "Ablan, senin aksine zeki gibi görünüyor."

Cansu, Buğra'yı önemsemeden, "Ama iş yapma tarihi yaklaştıkça herkes kaçtı," diye anlatmaya devam etti. "Birinin cenazesi çıktı, ötekinin bir yeri sakatlandı, biri öldü mü kaldı mı, belli değil. Herkes bir bahane uydurdu."

"On numara hareket," dedi Efe. "Tam benden beklenecek karaktersizlikler."

Cansu, doğrudan Efe'ye bakarak, "Ona şüphemiz yok zaten," dedi. "Ablam ne yapacağını şaşırdı. Tek başına koca binayı boyaması imkânsız. Bir yandan yurt müdürü de ablamı arayıp soruyor. Onlar da çok sevinmişti. Benden yardım istedi."

"Ne gibi bir yardım?" dedi Yiğit.

"Arkadaşlarımı çağırıp çağıramayacağımı soruyor."

Belçin'in omuzları düştü. "Sizin ablalarınız benim moralimi bozmaya başladı."

"Ama çok güzel olmaz mı?" dedi Cansu. "Hem birlikte vakit geçiririz hem de güzel bir şeye imza atmış oluruz."

"Bence iyi fikir," dedi Deniz. "Ben yardıma gelirim."

Cansu tatlı tatlı gülümsedi. "Teşekkür ederim, Deniz," dedi. "Çok iyi kalplisin."

Cansu'nun isteğini reddeden olmadı. Çünkü hem güzel bir iş yapıyorduk hem de boya yapmak cidden eğlenceli olabilirdi.

"Bu derse girmeyip direkt yurda geçsek nasıl olur?" diye bir fikir attım ortaya.

Cansu, yüzünü buruşturarak, "Ablam bugün müsait olmayabilir," dedi.

"Olmasın," dedim. "Bu kadar insanız. Ablan boyaları verse yeter."

"Olabilir," dedi Cansu. "Boyalar zaten yurtta." Heyecanla ellerini çırparken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Harikasınız!"

Yemeğimizi eğlenceli sohbet eşliğinde yedikten sonra tepsilerimizi bulaşıkhaneyle yemekhane arasındaki küçük bölmeye koyduk. Bulaşıkhanede çalışan ablalar bu küçük bölgeden tepsilerimizi, çatal, bıçak ve kaşıklarımızı hızlıca alır, yıkamaya başlardı.

Yemekhaneden çıkarken Efe'nin elinde peçeteye sarılı et parçası görünce, "O ne?" diye sordum.

"Yiyemedim bunu ya," dedi arkadaşım. "Kedilere vereceğim." Ardından gözüne bir kedi kestirip, "Pişt!" diye seslendi. "Beyazlı dombili, bak bakayım buraya!"

Burası sadece okul görevi görmüyordu. Aynı zamanda çokça kedi ve birkaç köpeğin de yuvasıydı. Sokak kedileri genelde insanlardan korkardı ama buradaki kediler insanların efendisiymiş

gibi ortada dolaşıyor, kütüphanede öğrencilerin kitaplarına yatarak ders çalışmalarını engelliyor, sevilmek isteyince bankta oturan öğrencilerin üstlerine çıkıyordu.

Hayvanların korkmadığı yerde yaşayan insanların kalbi temizdir.

Aklımdan bu cümle geçerken kedinin başını okşayan ve "Buldun güzelim eti, yersin tabii," diye kediyle konuşan Efe'yi gülümseyerek izledim.

Cansu'nun üzerimize eski ve rahat bir şeyler almamızı söylemesi üzerine Açelya, Cansu ve Belçin'le yurda döndüm. Kızlar da üzerini değiştirmeliydi. Eve dönmek yerine bizden kıyafet ödünç almaları, zaman açısından daha kârlı olmamıza yarayacaktı.

Üzerime uzun süredir giymediğim, yıpranmış bir tayt ve siyah, bol bir tişört giydim. Açelya da üzerine eskimiş bir eşofman takımı geçirdi. Cansu ve Belçin'e de tayt ve tişört verdikten sonra okula geri döndük. Saat tam üçte diğerleriyle buluşacaktık.

Okulun önüne geldiğimizde, "Siz pantolonlarlasınız ama," dedi Cansu.

"Ben de mi tayt giyeyim?" dedi Efe.

Belçin, "Ne alakası var?" dedi. "İnsanların giydiklerine mi karışıyoruz şimdi de?"

"Öyle değil," dedi Efe. Ardından kollarını iki yana açıp bedenini ortaya çıkardı. "Şu sıfatta bir insansan ne giyebilirsin ki?"

"Sen de haklısın," dedi Cansu gülümseyerek Efe'nin yanından geçerken. "Bu sıfatta olmak nasıl bir şey, bilemeyiz."

Efe, Cansu'ya pis bir bakış atarken, "Bunun da çenesi bir bana açılıyor," diye söylendi.

Yetiştirme yurdu biraz uzaktaydı. Dolayısıyla dersi ekmek bizim için yerinde bir karardı. Metroya doğru giderken, "Nereleri boyayacağız, planımız var mı?" dedim Cansu'ya.

"Ablamla konuştum," dedi Cansu. "Aslında dersi vardı ama o da ekiyor. Çekim için yanımızda olacak. O bize yardımcı olur."

Halkalı'ya gitmek üzere metroya bindik. Bir duraklık kısa yolculuğumuzdan sonra Yenikapı'dan Marmaray'a geçiş yaptık.

Marmaray'ın gelmesini beklerken Yiğit, "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Ne için?" dedim.

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Marmaray'a binmek üzere olduğumuzun farkında mısın?"

Sanki anlamadığım bir espri varmış gibi hissediyordum. "Evet," dedim soru sorar gibi.

Derin bir nefes aldı. "Bak, Marmaray'a binmek demek savaşa girmek demektir. Ya oturursun ya ayakta kalırsın. Ya kazanırsın ya kaybedersin."

"Alt tarafı kaç durak gideceğiz ki?" dedim ama kendimi ona kaptırmıştım. "Biraz abartmıyor musun?"

"On iki durak," dedi. "Ayakta gitmeye hiç niyetim yok."

Marmaray gelince herkes kırmızı çizgiyi geçmemeye özen göstererek kapıya yaklaştı. Kapılar açılınca Yiğit, ben daha ne olduğunu anlamadan beni bileğimden çekip koşarak içeri girdi ve köşedeki koltuklardan birine oturup beni de yanına oturttu.

Başını arkasındaki cama yaslarken, "Uyuyor numarası yap," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Cevap vermek yerine kafamı tutup omzuna bastırdı. Güya Marmaray'da kısa bir yolculuk yapıyorduk ama Yiğit'in sanki dünyanın kaderi bizim oturmamıza bağlıymış gibi davranması gerilmeme yol açmıştı. Hemen role ayak uydurup, başım onun omzundayken gözlerimi kapattım.

Marmaray hareket ettikten sonra, "Artık gözlerimi açabilir miyim?" diye fısıldadım. Nedense etrafa bakmak için onun iznine ihtiyacım varmış gibi geliyordu.

"Sen kesin hep ayakta kalıyorsundur," diye fısıldadı.

Bunu işitene kadar dikkat etmemiştim ama hakkı vardı. Bir otobüste birkaç kişi ayaktaysa, muhtemelen o kişilerden biri ben olurdum.

"Böyle gözlerimi kapatmaya devam edersem uyuyacağım," dedim.

"Uyu, bir şey olmaz."

"Yok yok," diye mırıldandım. "Ne yapayım, tutarım kendimi."

Bunu söylemem biraz komikti çünkü sadece dakikalar sonra uykuya dalmıştım.

Marmaray'dan indiğimizde Cansu'nun ablası Cangün bizi karşılamıştı. Dolayısıyla daha önceden iletişimde olduğu kimsesizler yurdunu bulmamız çok zor olmadı.

Yurda geldiğimizde müdürle kısa bir konuşma yaptıktan sonra ilk boyanacak yer olan kütüphaneye gittik. Biz gelmeden önce kitap rafları öne çekilmiş, masalar ortaya toplanmıştı.

"Hazır mısınız?" dedi Cangül, kamerayı bize doğru tutarken. Hepimizden olumlu yanıt alınca geri sayıma başladı: "Üç, iki, bir!"

Efe öne atılıp, "Merhaba arkadaşlar!" dedi. "Kanalıma hoş geldiniz!" Bizim gülüşmelerimize kulak asmayıp, "Bugün ben ve arkamda görmüş olduğunuz hizmetkârlarımla burayı boyayacağız. Oldukça eğlenceli olacak!"

"Bu çocuğun canı yine dayak istiyor," dedi Buğra.

Eğlenceli olacağını düşündüğümüz boyama işi, bir buçuk saatin sonunda bizi birbirimize sokan bir uğraşa dönüşmüştü.

"Yiğit!" diye bağırdım. Yiğit'in omuzlarına çıkmış, duvarın en üst kısmını boyamaya çalışıyordum. "Beynin mi yok? Sol taraf diyorum, gitsene şuraya!"

"Günde on üç öğün yemenin cezasını çekiyorum. Sakın bana bağıma!"

Biz birbirimize girerken Belçin'in, "Siz ne yapıyorsunuz orada?" diye seslenmesiyle birlikte Yiğit o tarafa dönünce dengemi bir an kaybettim. "Yiğit, yavaş!"

Belçin'in tepki gösterdiği manzaraya ağlamalı mı yoksa gülmeli miydim, emin olamıyordum. Cansu poz veriyor, yerde yatan Deniz ise nasıl durması gerektiğini söylüyordu.

"Ne kadar aşağıdan çekersem boyu o kadar uzun görünürmüş," diye kendini savundu Deniz. "Yoksa çok meraklısı değilim burada yatmanın!"

"Bırakın şunu," dedi Açelya. "Hepimiz çalışıyoruz, siz oyun peşindesiniz."

"Pardon," dedi Cansu. "Ama ne oyunuymuş bu? Gayet ciddi bir iş üzerinde çalışıyoruz."

Buğra, sakince ikisine yaklaşıp yerde yatan Deniz'i kaldırdı ve Cansu'ya, "Seni çekecek biri olmayınca çalışırsın artık," dedi.

Cansu, kısa bir moral bozukluğunun ardından çalışmaya devam etti.

Gün sonunda hepimiz yorgunluktan ölüyorduk fakat güzel bir iş çıkarmıştık. Aslında bir yerlerde oturup kısa bir mola vermek iyi olabilirdi ama hepimiz yatağımıza dönmek istiyorduk. Üstelik kıyafetlerimiz pek temiz de sayılmazdı. Bu yüzden çok oyalanmadan vedalaştık.

Yurda döndüğümde üzerimdeki kirli kıyafetlerden kurtulup duş almak, saçlarımı yıkamak ve temiz pijamalarımı giymek, kendimi cennette gibi hissettirmişti.

Açelya'yla yataklarımızda oturmuş sohbet ederken telefonumun titremesi dikkatimi dağıttı. Atlas'ın mesaj attığını görünce kaşlarım istemsizce çatıldı ve meraklandım.

Atlas Yavuz: Merhaba, bu akşam birkaç arkadaşım bana geliyor. Seni de görmek isterim.

Eylül Cesur: Teşekkürler ama gelmesem daha iyi.

Atlas Yavuz: Israr etsem olmaz mı? Seni tanımam için bana şans ver. Böyle olmak zorunda değil.

Yüzüme sıkıntılı bir ifade yerleştirmiş olmalıyım ki Açelya, "İyi misin?" diye sordu.

Kafamı kaldırıp arkadaşıma baktım. "Bir insanın sana değer verdiğini düşünüyorsan ama ona her baktığında aklına geçmişin geliyorsa ne yaparsın? Onun istediği gibi ona bir şans verir misin? Yoksa yoluna bakmayı mı tercih edersin?"

Açelya'nın gözlerinden düşünceli bir ifade akıp geçti. Sorumu iyice kafasında tarttıktan sonra, "Öncelikle," dedi ve ekledi: "Senin için neyin önemli olduğunu belirlemelisin. Geçmişte kalan ve kendini değersiz hissetmene neden olan, üstelik sana hiçbir katkısı olmayan anıların mı, yoksa seni seven ve yaşadığın zorluklarda yanında olacağına inandığın insan mı?"

Derin bir nefes aldım ve dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Mesaj alınmıştır."

Aynı şekilde gülümserken, "Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Şimdilik yok. Teşekkür ederim."

Açelya bir şey söylemeden telefonuna odaklandı. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri buydu. Sevdiği insanların neye ihtiyacı olduğunu hisseder ve ona göre davranırdı. Eğer konuşmaya ihtiyacınız varsa, konuşmamak için kendinizi yırtsanız bile derdinizi öğrenir; sessizliğe ihtiyacınız varsa sizin üstünüze gelmezdi.

Ayağa kalkıp dolaba gittim ve kendime güzel kıyafetler seçmeye başladım. "Ben biraz dışarı çıkacağım."

Açelya meraktan delirtiyor gibiydi. "Bunu sonra konuşacağız," dedi. Gülümsemek dışında bir şey yapmadım.

Atlas'ın attığı adrese gelip, on üç numaralı zile basınca heyecanlanmadan ve *demek burada yaşıyorlarmış*, diye düşünmeden edemedim. Kapı, kimin geldiği sorulmadan açılınca içeri girdim ve asansöre ilerledim. Her katta üç daire olduğundan, asansöre bindiğimde beşinci kata gitmek için düğmeye bastım.

Asansörden indiğimde kapıda Atlas beni kocaman bir gülümsemeyle bekliyordu. "Seni burada gördüğüme sevindim."

Konuşmadan önce refleks olarak gülümsedim ve ister istemez bu gülümsemenin yersiz olduğunu düşündüm. "Daha iyi bir planım yoktu."

O kadar susamıştım ki içeri girdikten sonra yaptığım ilk iş köşedeki masada duran plastik bardaklardaki içeceklerden birini alıp içmek oldu.

"Eylül!"

Adımı tanıdık bir sesten duyduğumda merakla arkamı döndüm ve Atakan'la karşılaştım. "Nasılsın?" dedi sahte olduğu her hâlinden belli olan gülümsemesiyle.

Ona aynı sahte kibarlıkla cevap verdim: "Harikayım, sen?"

"Seni görene kadar iyiydim."

Atlas'ın, "Atakan," diyen uyarıcı sesini duyduğumda ikilinin benim hakkımda, muhtemelen bana daha yumuşak davranılması konusunda konuştuklarını anladım.

Atakan iki elini havaya kaldırıp, "Tamam," dedi. "Yine suçlu oldum."

"Suçlu değilsin," dedi Atlas. Onu hiç tanıma fırsatı bulamamıştım ama uzlaşmacı biri olduğu belliydi. "Sadece benim için değerli olan iki insanın kavga etmesini istemiyorum, hepsi bu."

Atakan bu konuyla ilgili daha fazla konuşmadı. "Yağmur'la tanıştı mı?" diye sordu.

Atlas başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Hayır, henüz değil."

Atakan bu duruma biraz gerilmiş gibiydi. Bana belki de ilk defa anlayışlı bir şekilde bakarak, "Biraz öfkelenebilir," dedi. "Moralini bozmasına izin verme."

Umursamaz bir tavır takındım ama ister istemez Yağmur'u merak etmiştim. "Benim için sorun yok."

"Yani, Yağmur seni biliyor ama..." Lafının devamını getirmedi ki zaten buna gerek de yoktu. Ardından derin bir nefes aldı ve "Acaba ikinizi ne zaman tanıştırmalıyım?" diye sesli düşündü.

Atakan arkamdaki bir noktaya bakarken, "Sanırım şimdi," dedi.

Arkamı yavaşça döndüm ama daha o yöne bakmadan kimin geldiğini anlamıştım. Yağmur, yüzüne sevecen bir gülümseme yerleştirmiş, bir bana bir çocuklara bakarken yeşil gözleri merakla parıldıyordu. Sarıyla kahverengi arasında kalmış saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Topuklu giydiğinden boyunu tahmin edemiyordum ama aşağı yukarı benimle aynı boyda gibi görünüyordu.

"Arkadaşınızı mı çağırdınız?" dedi Yağmur. Yüzünü daha önce sadece fotoğraflarda gördüğüm kızın kanlı canlı karşımda olması garip gelmişti. Elini uzatıp, "Yağmur," diyerek kendini tanıttı.

Atakan ve Atlas merak dolu gözlerle bize bakarken Yağmur'un daha önce fotoğraflarımı bile görmediğini anladım. Tokalaşmak için uzattığı elini sıkarken, karşısında kimin olduğunu bilmesi için kendimi soyadımla tanıtarak, "Eylül Cesur," dedim.

Yağmur'un yüzündeki gülümseme yavaş yavaş solarken bakışlarındaki sevecenlik, şaşkınlık ve öfkeye dönüştü. Neredeyse tiksinerek hızla elini çekti ve doğrudan Atlas'a baktı. "Onun burada ne işi var?"

"Eylül," dedim. "Benden bir nesneden bahseder gibi bahsedemezsin."

Yağmur, kontrolünü kaybetmemek için olsa gerek, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Atlas," dedi. "Burada ne işi var?"

"Açık değil mi?" dedi Atlas. Bakışlarından olası bir kavgaya hazır olduğu anlaşılıyordu. "Onu davet ettim."

Yağmur, duyduklarına inanamıyor gibiydi. "O her şeyi mahvetti," dedi. Beni özellikle görmezden geliyor, aklı sıra onun için bir hiç olduğumu haykırıyordu ama sadece burada durmam bile onu neredeyse ağlatacaktı. "Onu nasıl hayatımıza sokarsın?"

"O hiçbir şey yapmadı," dedi Atlas. "Yaşanan hiçbir şey onun suçu değildi."

Yağmur iğrenir gibi bana baktı. Muhtemelen karşısında kırılmış bir kız görmeyi bekliyordu ama ona umursamaz bir şekilde bakıyordum. Bu onu daha da delirtti. "Keşke geberip gitseydin," dedi tükürür gibi.

Atakan, "Yağmur!" diye araya girdi. "Abartma istersen."

Fakat Yağmur ikisini de dinlemiyordu. "Defol buradan!"

Sakinliğimi koruyarak, "Beni buraya Atlas çağırdı," dedim. "Ancak o isterse giderim."

Yağmur dudaklarını konuşmak üzere aralamıştı ki Atlas, "Ve ben de kalmanı istiyorum," dedi. Yağmur, şok içinde Atlas'a bakarken Atlas doğrudan bana bakıyordu.

Yağmur, sanki ilk kez reddediliyormuş gibi birkaç adım geriledi. Arkasını dönüp uzaklaşmadan önce, "Bunun bedeli ağır olacak," dediğini duydum.

Atlas öne uzanıp elimi tuttu ve "Bunun için özür dilerim," dedi.

Bir şey söylemeden tuttuğum elini sıktım. Onu anlıyordum. Yaşananlar hiçbirimizin suçu değildi ama birilerini suçlamamız gerekiyordu. Başka türlü yaşamaya nasıl devam edebilirdik ki?

Atlas, bu küçücük hareketle onu anladığımı hissettikten sonra gülümseyip, "Ben bir Yağmur'a bakayım," dedi ve bizi Atakan'la baş başa bıraktı.

Birkaç saniye süren rahatsız edici sessizliğin ardından, "Aklıma hep şey takılıyor," dedi. "Yüzmek insanı zayıflatıyorsa balinalar neden o kadar yağlı?"

Gözlerimi birkaç saniye kırpıştırdım. Daha önce bu soruyu hiç düşünmemiştim. "Genelde kuzeyde veya güneyde yaşıyorlar," dedim. "Yaşadıkları yer soğuk olduğu için ona göre evrilmişlerdir belki."

Atakan düşünceli düşünceli başını salladı. "Olabilir."

Atakan'ın sürpriz bir şekilde bana iyi davranmasının nedeni muhtemelen az önce yaşadığımız olay yüzünden kırıldığımı düşünmesiydi. Ondan ne kadar hoşlanmasam da iyi bir insan olabileceğini anladım.

Yağmur beni kovduğunda gitmeyeceğimi söylemiştim ama şöyle bir düşününce, burada ne yapacaktım ki?

"Sana iyi eğlenceler," deyip kapıya yöneldiğimde bileğimde bir el hissettim ve arkamı dönüp Atakan'la göz göze geldim.

"Gerçekten gidecek misin?" dedi. "Bana daha dişli bir kız gibi görünmüştün."

"Bunun dişle veya başka bir şeyle alakası yok," dedim. "Yağmur bir noktada haklı, biz hiçbir zaman aynı paydada buluşamayız."

"Sen ve Yağmur belki," dedi Atakan. "Ama Atlas gibi görmezden gelemeyeceğin biri var. Senin için çok çabalıyor. Şimdi

gitmen onu çok mutsuz edecek." Sözlerinin bende oluşturduğu kararsızlığı fark etmiş olacak ki, "Lütfen, kal," diye üsteledi.

"Peki," dedim beni kolumdan çekiştirmesine izin verirken. "Kalalım bakalım."

Atakan beni birkaç arkadaşının yanına çekip sohbete dâhil ettikten yaklaşık yirmi dakika sonra Atlas, suratı beş karış bir şekilde yanımıza geldi. Bana her şeyin yolunda olduğunu hissettirmek ister gibi gülümsedi ama Yağmur'la iç açıcı şeyler konuşmadığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

Atlas, Atakan ve onların arkadaşlarıyla bir süre konuştuktan sonra bardaklardaki içkilerden birini alıp, köşedeki üç kişilik koltuğun en sonuna oturdum.

Bardağıma öylesine odaklanmıştım ki birinin yanıma oturduğunu koltuktaki eğikliği hissetmemle anladım.

Atakan, "Atlas, Yağmur'a bakmaya gitti," dediğinde Yağmur'un ortalıkta gözükmediğini fark ettim.

"İki ateş arasında kaldı," dedim.

Atakan gülümsedi. "Tek ateş Yağmur," dedi. "Seni bir türlü kabullenemiyor."

"Benim yerimde olsan ne yapardın?" dedim. Benim için bu kadar önemli olan konuyu, adı dışında hiçbir şeyini bilmediğim bir yabancıyla konuştuğum için kendime şaşırdım.

Atakan birkaç saniye düşündü. "Yağmur'la vakit öldürmezdim herhâlde," dedi. Ses tonundan ve bakışlarından samimiyetle cevap verdiğini anlıyordum. "Fakat Atlas'a da başkaları yüzünden duvar örmezdim."

Birkaç saniye söylediklerini kafamda tarttıktan sonra, "Yağmur benden pek hoşlanmadı," dedim.

Atakan sırıttı. "Hoşlanmadı mı? Senden öyle nefret ediyor ki elinde olsa seni falakaya yatırır."

"Sağ ol ya. Gerçekten çok yardımcı oldun." Ardından dudaklarıma alaycı bir gülümseme yerleştirdim. "Neyse ki daha kötü anlarım olmuştu. Başa çıkabilirim."

Atakan beni onaylar gibi başını salladı. "Ona ne şüphe!"

Kısa bir gülüşmenin ardından bize doğru gelen Atlas'a baktım. O gelince Atakan kalkıp bizi baş başa bıraktı.

"Güzel bir akşam oluyor," dedi Atlas. "Birkaç aksiliğe rağmen..."

"Evet," dedikten sonra içkimden bir yudum aldım. "Ama aksilikler önemsenmeyecek kadar küçük."

"En kısa zamanda tekrar görüşmek isterim," dedi. Lafının devamı gelmedi ama ses tonu, *Peki sen?* der gibiydi.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Çok güzel olur."

Bir saat kadar sonra partiden ayrıldım. Uzun zaman sonra bir sorunumla yüzleşmek iyi gelmiş, yükümü hafifletmişti.

Yurda döndüğümde Açelya beni bekliyordu. "İyi olduğundan emin olmak istedim," dediğinde gülümsemeden edemedim.

Gerçek Eylül'ü tanısalar insanlar nasıl bir tutum sergiler, bilemem fakat sahte Eylül'ün dostları onu önemsiyordu. İçten içe kendimi ne kadar yalnız hissetsem de yüzüme taktığım maske dostlarım olmasını sağlıyordu.

Atlas Yavuz...

Yağmur, tüm gece köşeye çekilmiş, insanlarla iletişime geçmeyi reddetmişti. Şimdi yüzüme bakmayarak beni cezalandırıyordu.

Kapısını birkaç kere tıklatıp cevap alamayınca içeri girdim ve tahmin ettiğim gibi onu yatağın üzerinde, uyanık bir şekilde telefonunu kurcalarken buldum.

"Gel dediğimi hatırlamıyorum," dedi kullanabileceği en aksi ses tonuyla.

"Ama gelme de demedin." Normalde bu neşeli tavrıma dayanamazdı ama şimdi mimikleri bile oynamıyordu. "Yapma ama," dedim yanına gidip otururken. "Yüzüme bakmayacak mısın?"

"Her zaman senin istediklerin önemli, değil mi?"

Bu düşmanca tavrı karşısında afalladım. "Elbette öyle değil," dedim. "Ben sadece olaylara farklı bir bakış açısından bakmanı istiyorum."

İşaret parmağını bana doğrulttu. "Senin ne istediğin umurumda değil," dedi kelimelerin üstüne basarak. "Hangi pencereden baktığın beni hiç alakadar etmiyor ama madem Eylül'ü gözümün önüne sokmaya bu kadar meraklısın, istediğin gibi olsun."

Yataktan kalkarken, "Ne demek bu?" diye sordum.

Kapıyı çarpıp beni odada yalnız bırakmadan önce, "Onu karşıma çıkardığına pişman olacaksın demek," dedi. "Her şeyim üzerine yemin ederim."

Tek başıma kaldığımda ilk kez şüpheye düştüğümü hissettim. Kötü bir şey yapmak istememiştim ama yaptığım emrivaki yüzünden Yağmur'u kaybetmiş miydim?

Daha da önemlisi, iddia ettiği gibi Eylül'le uğraşacak mıydı? Yoksa bu, sinirle söylenmiş basit bir söz müydü?

Kafamda birbiri ardında dizilen cevapsız sorular bu gece yanıt bulamayacak gibiydi. Tek bildiğim, Yağmur'dan gözümü ayırmamam gerektiğiydi.

7. BÖLÜM
NEMESİS

25 Eylül

Efken, Sarp'ın uzattığı makarna dolu tabağı alırken, "Kırk yılın başı bir şey istedim," dedi. "Alt tarafı fikir vereceksiniz."

Bana ve Sarp'a isyan etmesine rağmen Sarp'ın uzattığı makarnayı gocunmadan yemesi oldukça komikti. Efken... Gururu bile midesinden önemli değildi.

"Çok bir şey istemiyor olabilirsin," dedi Sarp. "Ama yalvarman çok hoşuma gidiyor." Ardından benim tabağımı uzattı. Efken'in, Çember'de çerez satmaya başlamasını kutluyorduk. Aslında çok basit bir işti, üstelik kârı şimdilik pek yüksek değildi ama Efken için büyük bir adımdı.

Şimdiyse, akrabasının düğünü için iki günlüğüne Rize'ye gideceğini fakat düzgün bir kıyafetinin olmadığını, alışverişe çıkması gerektiğini söylüyor ve bizden yardım istiyordu. Efken'in sadece akrabaları değil, ailesi de Rize'deydi. Birkaç sene önce Karadeniz havasının sağlıklarına daha iyi geleceğini düşünerek İstanbul'dan ayrılmışlardı.

"Oradaki akrabaların dövüşçü olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

Efken bana gözlerini kısıp baktı. "Daha annemle babam bilmiyor," dedi. "Akrabalarım mı bilecek?"

Daha da meraklanarak, "Çember'in olduğu arsa babanın üzerine değil mi?" diye sordum.

Efken, yaramaz çocuklar gibi sırıttı. "Çember'in varlığından haberi olduğunu nereden çıkardın ki?"

Sarp, duyduklarının şokundan olsa gerek, makarnasını yerken kısa bir öksürük krizine tutuldu. "Bir saniye," dedi Sarp. "Sen şimdi babanın arsasına konteyner bir ev yaptırdığını, bunu dövüş kulübü olarak kullandığını ve babanın bundan haberi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayırlı çocuğum işte."

"Peki, burayı..." diye soracak oldum ama Efken sorumu anlayıp, "Boş bir yer olarak biliyor," dedi. "Kullanılmayan bir yer olduğunu düşünüyor."

Sarp, sanki Efken'in suratına tükürecekmiş gibi baktı. "Bir de seni okuman için İstanbul'a gönderdiler," dedi. "Zavallıcıklar."

"Ne var, oğlum?" diye kendini savundu Efken. "İş adamı oldum işte."

"Hay sana da," diye söylendi Sarp. "İş adamlığına da..."

"Onu bunu geçin," dedi Efken. "Yardım ediyor musunuz, etmiyor musunuz?"

"Ederim," dedim. "Belki ben de bir şeyler alırım."

Efken bana dik dik baktı. "Bir kere de rol çalma be!"

Makarnamızı yedikten sonra birlikte bulaşıkları yıkadık. Ardından alışveriş merkezine gitmek üzere apartmandan ayrıldık fakat gidişimiz biraz sıkıntılıydı. Efken'in Sarp'la birlikte motora binmesini ben, benim motora binmemi Efken kabul etmiyordu. Sarp ise yaklaşık beş dakikadır motorun üzerinde, kimin kendisiyle gideceğinin kararlaştırılmasını bekliyordu.

"Hayır," dedim Efken'in motora binmek konusundaki ısrarına karşılık. "Siz giderseniz ben tek kalacağım."

"Bir akıllı sensin zaten," dedi Efken. "Ben niye tek kalayım o zaman?"

Sarp motordan inerken, "Sizin yapacağınız işe tüküreyim," diye söylendi. "Binmiyorum motora falan, düşün önüme!"

Efken'le motorun başında kalakalmış, şaşkın ifadelerle birbirimize bakıyorduk. "Şey," dedi Efken. "O zaman ben Eylül'le gideyim mi?"

Sarp gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Yani biraz biliyorum sürmeyi. Eğer sen gitmek istemiyorsan biz..."

Sarp, "Efken," diyerek arkadaşının sözünü kesti. Ardından motorun anahtarını burnunun hizasında tuttu. "Bu anahtarı ne yaparım, biliyor musun?"

"Mesaj alınmıştır," dedim Efken'in koluna girip onu durağa doğru sürüklerken. "Bir an önce gidelim de vakit kaybetmeyelim."

♡

Alışveriş merkezine gelmeden önce işlerin zor olmayacağını düşünüyordum. Neticede bir takım elbise, ek olarak belki birkaç parça daha alacaktık.

Fakat alışveriş merkezine girdiğimizde mağazaların çokluğu ve Efken'in hepsine girip, tüm kıyafetleri denemek isteyecek kadar kararsız oluşu ömrümden en az sekiz sene aldı.

Sarp'la karşılıklı kabinlerin olduğu koridorda, köşedeki koltuklardan birine yığılmış, kendisini boy aynasında inceleyen ve üzerine mükemmel uyan takımı sanki beğenmemek için bahane arıyormuşçasına eleştiren Efken'i izliyorduk.

"Acaba takım elbise giymesem mi?" diye sesli düşündüğünde kafamı kaldırıp ona baktım. "Çok da mühim insanlar değiller."

Sarp, sanki sabrı ciddi anlamda sınanıyormuş gibi, "Efken," dedi. "Sabahtan beri, düğün için özellikle takım elbise arıyoruz."

"O kadar da olmadı şimdi," dedi Efken.

"Maalesef, o kadar oldu," diyerek Sarp'a katıldım. "Bir insan evladıyla alışveriş yapmak nasıl bu kadar zor olabilir?"

"Dostunu ya yolculukta tanırsın," dedi Efken. "Ya alışverişte."

"Görünen o ki ben alışverişte tanıdım," dedi Sarp.

Efken'e söylenmemize rağmen canı o kadar sıkkındı ki takım elbiseden vazgeçip mağazadan çıktığında ve gündelik kıyafetler almak istediğinde ona yardımcı olmaya çalıştık.

Başka bir mağazaya gireli on dakika olmuştu ki Sarp elinde bir elbiseyle karşımda belirdi. "Nasıl sence?"

Gösterdiği siyah saten kumaşlı elbiseyi incelerken, "Harika," dedim. "Efken'e tam oturur bu."

"Şakacı şey," dedikten sonra elbiseyi bana uzattı. "Haydi, dene."

Elbiseyi incelemeye başladım. Boynun bir karış aşağısına kadar dekolteli, askılı bir elbiseydi. Eteği yere kadar uzanıyordu fakat sol tarafında derin bir yırtmaç vardı. Oldukça sade ama bir o kadar da iddialıydı.

"Nerede giyeceğim ki bunu?" dedim elbiseyi dikkatli incelerken.

"Buluruz bir yer."

Kararsız bakışlarımı sürdürerek elbiseye baktım. "Bilemedim," dedim. "Sanki benim vücuduma uygun değil."

"Ne alakası var?" dedi Sarp. "Taş gibisin." Ardından suratıma tükürür gibi yapıp, "Maşallah," diye ekledi.

"Tamam," dedim. "Yüzüme balgam atmaman için deneyeceğim."

Kabine gidip hızlıca kıyafetlerimden kurtuldum ve elbiseyi denedim. Aynadan kendimi incelediğimde tahminimden daha

güzel göründüğümü fark ettim. Elbise belimi daha ince, boyumu daha uzun göstermişti.

Kabinin perdesini aralayarak dışarı çıktım. Önce beni köşede bekleyen Sarp'a, ardından koridordaki aynaya baktım. Aynadan bir kendimi bir Sarp'ı izlerken, "Nasıl olmuş?" diye sordum.

Sarp oturduğu yuvarlak koltuktan kalkıp yanıma geldi. Arkamda durup, omzumun üstünden aynaya baktı. "Çok güzel olmuşsun."

Aynanın yansımasından göz göze geldik. "Teşekkür ederim."

Birkaç saniye birbirimizi izledikten sonra derin bir nefes aldım ve kabine döndüm. Sarp, "Alıyor musun?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," dedim.

Perdeyi çekip elbiseyi çıkarmak için fermuara uzandım fakat bir türlü elbiseden kurtulamıyordum. Sarp, homurdanmalarımı duymuş olacak ki, "Orada her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Bir görevli çağırır mısın? Mümkünse kadın olsun."

Sarp gitmeden önce en imalı ses tonuyla, "Söylemesen bizim Mahmut amcayı çağıracaktım," dedi.

Görevli kadın personel kabine girene kadar elbiseyle cebelleşmiş fakat bu savaşı kaybetmiştim.

"Buyurun," dedi kadın. "Problem nedir?"

Elbisenin fermuarını gösterdim. "Problem tam olarak bu. Ne yaptıysam fermuarı açamadım, elimde kalacak en sonunda."

Kadın anlayışla gülümseyip fermuarı kurcalamaya başladı. Kısa bir süre sonra, "Kumaşı sıkışmış," dedi.

Benim dakikalardır uğraştığım sorunu kadın birkaç saniye içinde çözünce, "Teşekkürler," dedim. Kadın, elbiseyi çıkarmama kadar yardım ettikten sonra askıyla birlikte kabinden çıktı.

Fakat çıkarken bana hayatımın en utanç verici anını yaşattı.

Kadının dikkatsizce kabinden çıkmasıyla perde tamamen aralanmıştı. Şok içinde kafamı kaldırdım ve Sarp'la göz göze geldim. En az benim kadar şaşkın gözüküyordu.

İkimiz de donmuş bir şekilde birbirimize bakarken neyse ki görevli kadın heyecanına yenik düşmedi ve hızla perdeyi kapattı. Bir yandan da, "Özür dilerim," diye tekrarlıyordu.

Perdenin arkasında kafamı öne eğip, gözlerimi kapatmış öylece beklerken yanaklarımın yandığını hissediyordum. Sanki nefes almayı unutmuştum. İçimden, *keşke şu an dünya yok olsa*, diye geçirdim. *Keşke dünya yok olsa ve ben burada kalsam.*

"Eylül." Adımı aşırı ince bir sesten duyunca kaşlarımı çattım. Ardından bir boğaz temizleme sesi duydum. Sonra Sarp, eski ses tonuyla, "Ben Efken'e bakacağım," dedi.

"Tamam," diye seslendim.

Sarp gittikten sonra kendime gelmek için yanaklarıma hafifçe vurdum. "Sakin ol," dedim. "Denize girerken de bikini giyiyorsun neticede. O zaman kimseyi umursamıyorsun. Hem bu basit bir kaza. Herkesin başına gelebilir. Bu kadar büyütmeye gerek var mı? Kime diyorum, Eylül!"

Üzerime eski kıyafetlerimi giyip kabinden çıktım. Mağazaya bakındığımda kısa sürede Efken ve Sarp'ı gördüm. Efken, Sarp'ın karşısına geçmiş, üzerine geçirdiği gömleğin nasıl olduğunu soruyordu.

Onlara doğru ilerleyip Efken'in karşısında, Sarp'ın hemen solunda durdum. Sarp bana çok kısa bir bakış attıktan sonra Efken'e döndü.

"Bunun bir beden büyüğü daha iyi olur sanki," dedim Efken'e. "Biraz küçük."

Efken gömleği dikkatlice inceledikten sonra, "Sarp'a sabahtan beri soruyorum," dedi. "Beyefendinin aklı neredeyse, bir türlü bana odaklanamıyor."

Sarp, "O zaman beni burada dikme," diye söylendi. Ardından mağazanın çıkışına doğru ilerledi.

Efken, garip bakışlarla Sarp'ın arkasından bakarken, "Nesi var bunun?" diye sordu.

"Bilmem," dedim geçiştirerek. "Haydi, bunun sana uygun bedenini bulalım."

♡

Uzun süren alışverişin sonunda nihayet Efken'in istediği tarzda kıyafetler bulabilmiştik. Elimizdeki poşetlerle bir kafeye girip soluklandığımızda dünyalar benim olmuş gibiydi.

Yaklaşık yarım saatlik sohbetin ardından Efken çekinerek, "Eylül," dedi. "Sana bir teklifim var ama mantığınla mı yaklaşırsın yoksa beni tokat manyağı mı yaparsın, emin olamıyorum."

Kaşlarım merakla çatıldı. "Sen ağzındaki baklayı çıkar, sonrasına bakarız."

"Bir kız var," dedi Efken. "Seninle dövüşmek istiyor."

Problemin ne olduğunu anlamamıştım. "Sanki hayatımda ilk kez dövüşecekmişim gibi konuşuyorsun."

"Bu kızı her türlü alırsın."

Böbürlenerek sırtımı dikleştirdim. "Bu da ilk kez olmuyor."

"Kızın üye olduğu dövüş kulübünün sahibi bana bir teklifte bulundu. Bilerek yenilmen karşılığında bahislerden kazandığımızın iki katını ödeyecek."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Anlamadığımdan değil de kendimi yanlış anlamaya inandırmak istediğimden. "Dalga mı geçiyorsun?"

Sarp, benim aksime daha kontrollü konuşarak, "Neden böyle bir şey yapıyorlar ki?" dedi.

Efken omuz silkti. "İtibar kazanmak istiyorlar. Sürekli yenilirlerse onlara kim oynar sence?"

"Peki, bizim itibarımız ne olacak?" dedim. "Hiç düşünmüyor gibisin. Ayrıca kendin söylüyorsun. Kimse kaybeden taşa oynamaz. Neden bilerek yenilip kendimi ateşe atayım?"

"Çıktığın tüm maçları kazanıyor gibi bir havan var," dedi Efken. "Zaman zaman kaybetmek senden hiçbir şey götürmez. Sen de iyi biliyorsun."

Bu iş içime hiç sinmiyordu. "Çok karaktersizce," dedim. "O kadar insanın bahisleri çöp olacak."

Efken'in kafasından geçen karmaşık düşünceler bakışlarına yansıdı. "Fazla mı iyisin yoksa fazla mı salaksın, karar veremiyorum," dedi.

"Nedenmiş o?"

"Sanırım farkında değilsin, bari ben söyleyeyim. O kadar insan sizin dayak yemeniz üzerine bahis oynuyor. Kazanmanızı isteyenler bunu sizin kara kaşınız, kara gözünüz için değil; kendi ceplerini doldurmak için istiyor. Dünya kötüdür, prenses. Alış ve ayak uydur."

Efken sözlerini bitirdiğinde sessiz kaldım. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Haksız olduğu tek bir nokta yoktu fakat yine de böyle bir şeyi kendime yediremiyordum.

"Dövüş yarın," dedi Efken. "Yarına kadar vaktin var. İstediğini yapmakta özgürsün ama unutma, hayat kendinden başkalarını düşünmek için çok kısa."

Bu konuyu kapatıp başka konulara odaklandık fakat aklım hâlâ yarınki dövüşe kayıyordu. Efken sürem olduğunu söylese de şu anda bir karar vermek zorundaymışım gibi hissediyor, arada kalınca panikliyordum.

Yurda dönüp odamın olduğu kata çıkarken aklım hâlâ doluydu fakat odamıza yaklaşırken Açelya'nın ağlama sesini duyunca panikleyerek koştum.

"Açel..." Sözümü tamamlayamadan yerde oturan arkadaşıma şaşkınlıkla baktım.

Yaşlı gözleriyle bana bakıp, "Yardım et, lütfen," diye yalvardı.

Yerde oturan Açelya'nın kafasında bir... Ağda bandı mı?

Ona doğru yaklaşırken, "Nasıl becerdin bunu?" diye sordum.

"Bilmiyorum, Eylül," dedi. "Birden kafamda belirdi!"

"Uzaylılar yaptı yani," dedim. "Anladım."

"Kesecek misin? Ne yapacaksın?"

Arkadaşımın bu hâline gülmek istiyordum fakat kızcağız o kadar içten ağlıyordu ki üzülmeden de edemiyordum. "Öncelikle sakin ol," dedim. "Sıcak suyla çıkarmaya çalışalım, gel."

Sonraki uzun uğraşlar sonucunda Açelya'nın saçındaki ağda bandını çıkarabildik fakat saçlarını yapıştıran ağdayı çıkarmak daha zor olmuştu. Birkaç tel saçından vazgeçmesi gerekmişti.

"Allah'ım," diye söylendi Açelya. "Beni kıvırcık olmakla cezalandırdığın yetmedi, bir de saçlarımı koparıyorsun."

Problemi hallettikten sonra odamıza geçerken kendimi engelleyemeyerek güldüm. Açelya bozulmuştu fakat olayın cidden komik olduğunun farkında olduğundan bana kızamadı. En sonunda dolabın önündeki poşeti göstererek, biraz da konuyu kapatmak amacıyla, "Alışverişe mi çıktın?" diye sordu.

Siyah elbisenin olduğu poşete uzanıp içinden elbiseyi aldım ve Açelya'ya gösterdim. Arkadaşım elbiseyi inceledikten sonra, "Güzelmiş," dedi.

Elbiseyi askılığa yerleştirirken bugün yaşadığım talihsiz kaza aklıma geldi ve sırıttım. O an çok utanç verici gelmişti ama şimdi düşününce komik bile sayılırdı.

Elbiseyi dolaptaki askıya yerleştirirken, "Elbise gerçekten de çok hoş," dedim. "Beni olduğumdan daha güzel hissettiriyor."

♡

Ertesi sabah Açelya'yla okula gittiğimizde Buğra ve Efe'yi derin bir tartışma içinde buldum ve ister istemez bu kadar önemli olan konunun ne olduğunu merak ettim.

Elimdeki kahveyle kantindeki masaya otururken, "Maşallah," dedim. "Formunuzdasınız yine."

Cansu, iki elini şakaklarına yerleştirmişti. "Yalvarırım," dedi. "Biri beni mancınıkla olabildiğince uzak bir yere atsın."

"Konu ne?" dedi Açelya benim gibi meraklı gözükerek.

Buğra suçlayıcı bir şekilde Efe'yi gösterdi. "Bihter'in intiharına üzülmemiş bu duygusuz herif."

Endişeli bir şekilde, "Kimin?" diye sordum. "Bizim okuldan mı?"

"Ne okulu ya?" dedi Yiğit. En az Cansu kadar bıkkın görünüyordu. "*Aşk-ı Memnu*'dan bahsediyor bunlar."

Bakışlarım bir Efe'ye bir Buğra'ya kayarken, "Güne kavga ederek başlamanızın nedeni yıllar önce bitmiş bir dizi mi?"

Efe, "Bu ruh hastası aniden kavga etmeye başladı," dedi. "Canı mı sıkılıyor, anlamıyorum ki!"

"Duygusuzsun, oğlum," dedi Buğra. "Hiç kendini savunma."

"Kadın geri zekâlıysa ölümünün suçlusu ben miyim?" dedi Efe. "Gitti kendisini önemsemeyen Behlül için intihar etti. Adnan'ı boşayıp hayatının keyfini sürebilirdi."

"Aşk için öldü," dedim. "Aşk."

Efe, sanki çocukluk ediyormuşuz gibi bana baktı. "Aşk, eğer karşılıklıysa uğruna ölmeye değer," dedi. "Tek taraflıysa saplantıdan farksız olur."

"Sadece aşk için ölmedi ki," dedi Buğra. "Kadın çok yalnızdı. Elinden tutup onu kendine getiren olmadı."

"Bunu biraz da o istedi," dedi Efe.

"Sizin şu Türk dizilerine olan aşkınız beni bitirecek," dedi Deniz. "Sırada ne var, Ezel mi?"

Buğra, işaret parmağını Deniz'in dudaklarına doğru tuttu. "Tek bir kelime daha söyleme. Niye, biliyor musun? Çünkü inanırım."

"Harika," dedi Deniz kafasını çekerken. "Çoktan izlemişsiniz."

"Buğra," dedi Efe. "Aramızdaki ilişkiye yeni bir isim buldum. Âşık olacaksın."

Buğra meraklanarak kaşlarını çattı. "Bir şeyler geliyor ama hayırlısı," dedi. "Söyle bakalım, ne buldun?"

"*Dizi buddy*."

Başta Buğra olmak üzere hepimiz Efe'ye baktık. "Nasıl bir şey o?" dedi Buğra.

Belçin dalga geçerek, "Fuck buddy gibi bir şey galiba," dedi.

Buğra, mimikleriyle Belçin'in kaba bir taklidini yaptı. "Çok konuşma oradan sen."

Yiğit, başını koyduğu masadan doğruldu ve "Bunu söylediğime inanamıyorum ama lütfen, derse gidebilir miyiz?" dedi.

Bihter'in intiharı üzerine konuşmaları yarım kaldığından olsa gerek, Buğra ve Efe bu fikirden hoşlanmamış görünüyorlardı ama herkes kalkınca bize eşlik ettiler.

Efe, sınıfa girerken bir süre önce derste zıtlaştığı çocukla karşılaştı. "Nasılsın, Çilek Kız?" dedi.

Efe'yi kolundan çekiştirip sıramıza doğru ilerlerken, "Bulaşma şu çocuğa," dedim.

Efe, onu sürüklememe izin verip yerine geçerken, "Ama komik değil mi?" dedi. "Sen bu kadar çalış; sınıf arkadaşın, seninle aynı seviyede olan çocuk Efe Çağlar olsun."

"Kendini küçük mü görüyorsun?" dedi Cansu. Yerine geçerken bir yandan da sağ tarafına topladığı saçlarını örüyordu.

"Sen her şeye burnunu sokma," dedi Efe. Ardından Cansu'nun özenle uğraştığı örgüsünü bozdu.

Cansu sinirli bakışlarını Efe'ye yöneltirken, "Seni..." diyecek oldu ama Efe, "Tamam, tamam," dedi. "Tekrar öreriz, hemen ağlama."

Cansu, sabrının son noktalarına gelinmiş gibi sırasına otururken, "Bu çocuk benim ecelim olacak," diye mırıldandı. Bir yandan da saçlarını örmeye çalışan Efe'den uzaklaşmaya çalışıyordu.

Dersin yaklaşık ilk kırk dakikası oldukça akıcıydı fakat sonraki dakikalar yorulduğumu hissettim. Yanımda oturan Yiğit'e baktığımda kulaklığını takmış, alnını sıraya koymuş, Aşk-ı Memnu izliyordu.

Sırıtarak kulağındaki kulaklığı çektim. "Sen de mi?"

"Ne yapayım?" dedi Yiğit. "O kadar konuştular ki canım çekti."

Başımı eğerken kulaklığı kulağıma taktım. Aslında öğretmenin derste dizi izlememizi çok umursayacağını sanmıyordum ama liseden kalma alışkanlıkla kendimi gizleme ihtiyacı duyuyordum.

Bihter'in intihar sahnesine geldiğimizde neredeyse nefesimizi tutarak izledik. Adnan Bey arabasını çalıştırmış, Ziyagil Köşkü'nden ayrılırken öğretmenimiz dersin bittiğini duyurdu.

Yiğit kafasını kaldırırken yüzünden ne kadar mutsuz olduğu anlaşılıyordu. "Nerede o Efe?" dedi. "Bir şey konuşacağım."

Ders çıkışı yemek yedikten sonra kampüse gittik. Beyazıt kampüsünün en kötü özelliklerinden biri şuydu: Eğer çimenlerde oturmak istiyorsanız dikkatli olmalı, oturduğunuz yeri iyice yoklamalısınız. Aksi takdirde istemediğiniz şeylerin üzerine oturabilirsiniz.

Çimenlere geldiğimizde bir kedinin güneşin altında yattığını gördüm. Efe, işaret parmağını tehdit edercesine kediye uzatıp, "Bana bak, dombili," dedi. "Sizin yüzünüzden on dakikadır oturacak yer bulamıyoruz. Bundan sonra kafana göre tuvaletini sağa sola yapamazsın."

"Ne yapacak?" diye sırıttı Açelya. "Tuvalete mi gidecek?"

Efe, omuz silkip, "Bana ne, kardeşim," dedi. "Sınıfa, kütüphaneye kafalarına göre nasıl giriyorlarsa tuvalete de öyle girsinler." Efe'nin isyan ettiği kedi sanki dünya umurunda değilmiş gibi ona bakarken Efe öne atılıp, "Savaş mı istiyorsun?" diye meydan okudu.

"Bence seni çok takmıyor gibi," dedi Cansu.

Efe sonunda umursanmadığına ikna olmuş olacak ki suratını ekşitip nihayet bulduğumuz yere oturdu. Sohbet ederken az önce sitem ettiği kedi kucağına oturunca, "Samimi söylüyorum," dedi Efe. "Dayak istiyor bu."

"Bırak şimdi onu," dedi Cansu. "Haydi, *zincirleme hikâye* oynayalım."

Yiğit yüzünü buruşturdu. "Bu kız sürekli başımıza bir şey çıkarıyor."

"Nasıl oynanıyor?" dedi Deniz.

Cansu, gülümseyerek Deniz'e bakarken, "Çok kolay," diye açıkladı. "Hep birlikte bir hikâye oluşturacağız. Ben hikâyeyi başlatacağım, sırasıyla iki üç cümlelik eklemeler yapacaksınız." Herkes anladığını söylediğinde hikâyesine başladı: "O gün hava her zamankinden daha güneşliydi. Fahriye, çantasını alıp dışarı çıktı."

Sıra Belçin'deydi. "Fahriye arkadaşına gitmek istiyordu," dedi Belçin. "Çünkü arkadaşı eski sevgilisini affetmek üzereydi. İyi bir dayağa ihtiyacı vardı." Açelya'yla gülmemizi engelleyemedik. O sırada çocuklar neyin komik olduğunu anlamamış gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Sıra bana gelince heyecanlanmadan edemedim. "Paspasın altındaki anahtarı alıp arkadaşına geldiğinde etraf sessizdi. Fahriye evi kısaca turladıktan sonra arkadaşını odasında buldu. Kızcağız ağlıyordu."

Buğra, sıranın ona geldiğini fark etti. "Ne bileyim niye ağlıyor?" diye tepki gösterdi. "Orada bırakılır mı o?"

"Buğra," dedi Yiğit. "Mızıkçılık yapma."

"Fahriyenin arkadaşı ağlıyordu çünkü... *Arka Sokaklar* izlemişti. Fahriye içeri girdiğinde bilgisayarı kapatmak üzereydi."

Yiğit, sanki cümlesini yıllar önce hazırlamış gibi, "Fahriye bilgisayarı köşeye fırlatıp arkadaşını sarsmaya başladı," dedi. "Tam o sırada içeri biri girdi."

"İçeri giren..." dedi Efe. Heyecan yaratmak için sözlerine vurgu yapıyordu. "Beyaz elbisesiyle Bihter Ziyagil'di. Behlül'den intikamını almaya gelmişti."

Oyun o kadar eğlenceliydi ki zaman su gibi akıp geçmişti. Sonunda dağılma vakti geldiğinde bugün olacak dövüşü hiç düşünmediğimi fark ettim. Zihnim, bu düşünceden olabildiğince kaçmak için çabalıyordu ama bir şeyden ne kadar kaçarsanız kaçın, yıllar sonra bile olsa mutlaka yüzleşmeniz gerekiyordu.

Açelya'yla yurda dönerken anneme gideceğimi söyledim. Arkadaşım bir şey söylemedi ama bana inanıp inanmadığından emin değildim. Üç senedir arkadaş olmamıza rağmen ondan bazı şeyleri gizleme konusunda zorluk çekmemiştim fakat şimdi aynı yaşam alanını paylaşmak, bizi birbirimize daha çok yakınlaştırmıştı. Yalan söylemek daha zor oluyordu.

Yemekten sonra otobüse atlayıp Çember'e gittim. İçeri adımımı atar atmaz kararımı vermiştim.

Kimseyle karşılaşmadan odama çıkıp üzerimi değiştirdim. Dövüşe yarım saat kala Efken aradı. Telefonu açar açmaz, "Geliyor musun?" diye sordu.

"Odamdayım," dedim. "Giyindim bile."

"Tamam, geliyorum."

Cevabımı beklemeden telefonu kapattı. Ne kadar heyecanlı olduğunu anlamam için onu yıllardır tanımama gerek yoktu. Bir dakika geçmeden kapım çalınınca, "Gel!" diye seslendim.

Efken içeri girdiğinde ilk sorduğu şey, "Düşündün mü?" oldu. Nefes nefese kalmıştı. Muhtemelen koşmuş olmalıydı.

Sarp, elleri cebinde odama girerken Efken'den daha rahat görünüyordu. "Düşündüm," dedim. "Yapacağım."

Efken derin bir nefes aldı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. "Ben diğer kulüple konuşayım," dedi Efken dışarı çıkmadan.

O ana dek kulübü hiç merak etmediğimi fark edince, "Efken," dedim. "Kulübün adı ne?"

"Nemesis."

Takdir eder gibi başımı salladım. "İddialı bir isim."

"Her neyse," dedi Efken. "Ben diğerleriyle konuşmaya gidiyorum."

Efken, Sarp'la beni baş başa bırakıp odadan çıkınca aramızda kısa bir sessizlik oluştu. "Ne var?" dedim iki kişilik koltuğa otururken. "Yoksa iş ahlakına uygun bulmadın mı?"

Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle yanıma oturdu. "Bazı şeyleri çok büyütüyorsun, Eylül."

"Aynı teklifle sana gelseler sorun olmaz mı yani?"

Sarp yüzünü buruşturdu. "Ben muhtemelen böyle bir teklifi kabul etmem," dedi. "Ama ahlak abidesi olduğum için değil. Kontrolümü sağlayabileceğimi sanmıyorum."

"Nemesis'tekileri tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Sarp. "İlgilenmedim."

Huzursuzca kıpırdandım. "Bilerek yenildiğimi anlarlar mı sence?"

Sarp düşündü. "Sanmıyorum. Çoğu sonuca odaklanacak. Yine de inandırıcı olmanızda fayda var."

Orada geçirdiğimiz yarım saat, on seneyle eş değerdi. İlk kez bilerek dövüşü kaybedecektim. Kalbim çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Tezahüratlar eşliğinde bodruma indik. Efken, "Sakin ol," diye fısıldadı kulağıma. "Sorunsuz bir şekilde atlatacağız bu geceyi, merak etme."

Ona inanmak isteyerek kafese girdim. Ben girdikten sadece saniyeler sonra rakibim de içeri girdi. Kızın siyah, uzun saçları vardı. Kahverengi gözleri meydan okurcasına bakıyordu.

"Demek Eylül sensin," dedi beni baştan aşağı süzerken.

"Bunu anlamak için çok fazla düşünmeye ihtiyaç duymuş olmalısın," dedim. "Kafeste kimi görmeyi bekliyordun, dedeni mi?"

İnsanlar dalga geçerek kahkaha atarken karşımdaki kız kıpkırmızı oldu. Benden gerçekten nefret etmişti.

Maç başladığında Efken'in bu yarışı neden kolayca kazanacağıma inandığını anladım. Kızın kötü olduğunu söylemek çok katı bir hüküm olurdu. Fena sayılmazdı hatta iyi bile olduğu söylenebilirdi fakat o kadar kontrolsüz oynuyordu ki... Rakibine saldırırken sürekli açık veriyordu.

Başlarda yaptığım tek şey kızın darbelerini savuşturmak ve kaçarak oynamak oldu. Ancak kızın yumruklarını mideme geçirmesine izin verdiğimde rakibimin darbelerinin sertleştiğini fark ettim. Beni, benim isteğim olmadan yenebileceğine mi inanıyordu?

Hayatımın en zor sınavı olduğu bir gerçekti. Bu kızı yerden yere vurmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

Sonunda yediğim tekmeyle diz çöktüm. Etraftan küfürler, bağırışlar yükseliyordu. Kız arkama geçip, saçımı çekerek kafamı doğrultmamı sağlayınca suratımı buruşturdum.

Kız, gözlerimin fal taşı gibi açılmasına sebep olarak, "Yağmur seni yendiğimde bir şey söylememi istemişti," dedi. "Bu anı iyi hatırlamalıymışsın. Çünkü bundan sonra hayatında hissedeceğin tek şey, bu yenilmişlik duygusu olacakmış."

Boğazımda bir yumru oluştu. Yağmur burada dövüştüğümü nereden biliyordu? Kız, "Şunu da ekledi," diye sözlerine devam etti. "*Babanın seni terk etmesine şaşırmamak gerekir. Senin gibi birini kim sever ki?*"

Sanki bir el uzanıp kalbimi sıkmıştı. Öfkemi hapsettiğim zindanın kapısı aniden parçalanmış gibi hissediyordum. Artık duygularımı zapt etmem imkânsızdı.

Nefret dolu küfürler, tüm gücümü dizlerime verip doğrulduğumda şaşkın çığlıklara dönüştü.

Olayları algılaması için kıza şans vermedim. Ayağa kalktığımda arkamı dönmeden kızın sırtını kafese çarpıncaya kadar geriledim. Kızın saçlarımı tutan parmakları çoktan gevşemişti. Dirseğimi boşluğuna indirdiğim an, acı dolu bir inleme duydum.

Arkamı döndüğümde iki büklüm olan kızın boğazını sertçe tutarak kaldırdım. "Bir daha söyle," dedim meydan okurcasına. Kız çırpınıyor, onu bırakmam için bakışlarıyla yalvarıyordu. "Bir daha söyle!"

Maçın bittiğini gösteren zil çaldığında bana bahis oynayanların sevinç dolu seslerini işittim fakat tuttuğum boynu bırakmadım. "Yağmur'a benden bir mesaj ilet," dedim. "Madem bir savaş istiyor, istediğini alacak. Eğer biraz aklı varsa bundan sonra uyumaya bile yalnız gitmez."

Omuzlarımdan birinin çekiştirdiğini hissettiğimde kızı hızla kendime çekip tekrar kafese çarptım. "Beni yenemezsiniz!" diye bağırdım. "Duydun mu beni? Hiçbiriniz bana denk olamazsınız!"

Aramıza giren insanlara daha fazla direnemeyip kızı bıraktığımda rakibim anında yere çöktü. Efken, iki elini yanaklarıma yerleştirip, "Sakin ol," diyordu. "Sakin ol!"

Fakat kulaklarım ona sağır olmuştu sanki. Kıza tekrar saldırmak için çırpınıyor, beni tutanlara hakaret ediyordum. İzleyicilerin ilk kez bu kadar kontrolden çıktığıma şahit olmaları umurumda bile değildi.

Çember'deki diğer arkadaşlarım tarafımdan odama götürüldüm. Beni içeri sürükledikten sonra kapıyı hızlıca çekip üstüme kilitlediler. Kapıya tekmeler savurdum, kırmaya çalıştım, çığlık attım fakat bu yaptıklarım beni yormak dışında hiçbir işe yaramadı.

Öfkem sonunda yatışmaya başlayınca koltuğa oturdum. "Yağmur," diye mırıldandım. Her şeyi elde etmeye o kadar alışmıştı ki Atlas'ın onu reddetmesine dayanamıyor, acısını benden çıkarıyordu. Peki, Çember'i nereden biliyordu? Hayatımın ne kadarına hâkimdi? Arkadaşlarımı tanıyor muydu?

Kafayı yemek üzereydim!

Ellerimle yüzümü kapattıktan sonra, "Sakin ol," diye mırıldandım. "Şu an bunları düşünmenin hiçbir yararı yok."

Orada ne kadar durduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapı açılıp içeri Efken girince kafamı çevirdim. "Sakinleşmişsin, küçük hanım," dedi Efken. Sesindeki öfkeyi gizlemek için çaba sarf etmiyordu.

"Senin bahislerinden de parandan da sıkıldım," dedim sırtımı iyice yaslarken. "İki dövüşte hakkımı veririm, olur biter."

Efken bana şok içinde bakıyordu. İlk kez ona bu kadar sert çıkıyordum. "Sen kendinde misin?" diye parladı. "Düşündüğüm şey para mı sence? Sana güvenerek bir söz veriyorum, sen ne yapıyorsun? Beni satıyorsun! Bizi ihbar ederlerse ne bok yerim, düşündün mü?"

"Düşünmedim!" diye çıkıştım. "Ben mi söyledim babandan gizli dövüş kulübü kur diye? Gerekirse çekersin cezanı."

"Öyle mi?" dedi Efken. Şaşkınlığına saf bir öfke katılmıştı. "Bahisleri yerken hiç öyle demiyordun ama!"

Kapı tekrar açıldı ve içeri Sarp girdi. "Ne oluyor? Sesiniz aşağıdan duyuluyor."

"Bu geri zekâlı," dedi Efken beni göstererek. "Yediği halttan gram pişmanlık duymuyor. Nankör!"

"Benimle düzgün konuş, Efken. Asıl geri zekâlı diye sana derler!"

"Sana bilerek yenilmeni sadece teklif ettim!" dedi Efken. Aramızdaki bu kavganın durması için birinin geri adım atması gerekiyordu ama ikimiz de bunu yapamayacak kadar sinirliydik. "Seni hiçbir şeye zorlamadım, sen de kabul ettin. Şimdi çıkıp cezanı çek mi diyorsun?"

"Sakin olun," dedi Sarp. "İkiniz de saçmalamaya başladınız."

Efken, "Eğer bu kulübün geleceğini düşünmüyor, beni umursamıyorsan defol git!" dedi bir çırpıda. "Senin gibi bir dövüşçümüz olmasa da olur!"

Bunu o kadar kolay söylemişti ki neye uğradığımı şaşırdım. Dudaklarımın titrediğini, gözlerimin dolduğunu hissettim ama bu duyguyu anında bastırıp, "İyi!" diye bağırdım. "Sana da Çember'e de ihtiyacım yok!"

Çantama uzandım ama Sarp benden önce davrandı. Çantamı hızla arkasına saklayıp, "Kimse bir yere gitmiyor," dedi.

"Kovulduğum yerde durmayacağım!"

"Bu çocukça zırvalamalarınızdan bıktım usandım!" diye parladı Sarp. "Ben sizin ara bulucunuz değilim." Ardından Efken'e döndü. "Dışarı çık. Seninle konuşacağız."

Efken, babasından azar yemiş çocuk gibi dışarı çıktıktan sonra Sarp, işaret parmağını bana doğrulttu. "Sen de burada bekle," dedi. "Dizi mi izleyeceksin, ne yapacaksın, bilmem. Ben gelene kadar bir yere ayrılma."

Çantamı her ihtimale karşı alıp gittiğinde tekrar koltuğa yığıldım ve Sarp'ın dönmesini bekledim. Bugünün daha kötü geçmesi mümkün müydü?

Bir an düşündüm. Kontrolümü kaybetmenin, Çember'den çıkmama sebep olacağını bilsem yine de kıza saldırır mıydım?

Bu soruya hayır diyememem o kadar sinir bozucuydu ki!

Derin bir nefes alıp ayaklandım ve odadan çıktım. Eğer bu, buradaki son günümse bunu odamda geçirerek harcamayacaktım.

Bir sonraki dövüşe vakit olduğundan, bodrumda benden başka kimse yoktu. Çember'e girip, kafesin ortasına geçtim ve bağdaş kurup oturdum. İster istemez buradaki anılarımı düşünüyordum. İlk dövüşüm, kazandığım anlar... Hepsi bir bir gözümün önüne geldi.

Kapının açıldığını duyunca kimin geldiğine bakmak için kafamı çevirdim. Sarp içeri girerken, "Sana odanda beni beklemeni söylemiştim," dedi.

"Özür dilerim, anne," dedim o da kafese girip yanıma oturduğunda. "Bir dahaki sefere izin isterim."

İmalı lafıma sırıtarak cevap verdi. Bir süre sessizce Çember'in içinde oturduk.

Sarp, sessizliği bozarak "Bir şey söyleyeyim mi?" dedi. Bakışlarımı ona çevirdim. "Kızı cidden iyi haşat ettin."

"Evet," dedim. "Anasından çıktığı için mutsuzdur."

"Kesinlikle."

Ciddiyetle birbirimize bakarken başımızı yavaşça salladık. Sarp sonunda sırıtınca dayanamayıp gülmeye başladım.

"Efken'le konuştum," dedi. "Öfkeyle söylenmiş bir şey için birbirinizi hırpalamayın."

"O beni resmen kovdu," dedim. "Nasıl burada kalmamı beklersin?"

"Sen de ona cezasını çekmesini söylemişsin ama," dedi Sarp. "Efken'in söylediklerini onaylamıyorum ama sen de az değilsin."

Söylediklerinin doğru olması moralimi bozdu. "Burada kalmamı mı istiyor yani?" dedim.

"Elbette istiyor," dedi Sarp. Sanki bundan şüphem olması çok garip bir olaymış gibi bakıyordu bana.

Ben bir şey söylemeyince, "Eylül," dedi. "O kız sana ne söyledi?"

Neden bahsettiğini bildiğim hâlde, "Ne zaman?" diye sordum.

"Ona saldırmadan hemen önce."

Omuz silktim. "Salak salak küfürler etti işte."

Sarp gözlerini devirirken, "Eylül," dedi. "Bu hayatta en nefret ettiğim şey aptal yerine konmak."

"Neden yalan söyleyeyim?" dedim.

"Yani kız alaycı alaycı sana vururken öfkelenmedin, birkaç hakarete mi delirdin?" Sorusuna bir cevap bulamadan ekledi: "İnan bana, asıl küfür dövüşürken yaptığı o cıvık cıvık hareketler. Bence sen de benim gibi düşünüyorsun."

Sarp haklıydı ve ikimiz de bunun farkındaydık. Bu yüzden inkâr etmek o an çok saçma göründü. "Konuşmak istemiyorum."

Ben sessizliğe gömülürken, "İyi," dedi Sarp. "Madem kelimelerle konuşamıyoruz, bildiğimiz şekilde konuşuruz."

Sarp ayaklanıp, kafesin dışından parmaksız dövüş eldivenlerini aldı ve tekrar yanıma geldi. Bir çifti kucağıma atarken diğerlerini kendi ellerine geçirdi.

"Ne bu şimdi?" dedim. "Sırası mı?"

"Tam sırası. Haydi."

Eldivenleri köşeye bıraktım. "Sarp, uğraştırma şimdi beni."

Tek kaşını kaldırdı. "Korktun mu?"

Beni kışkırtmaya çalıştığının bilincindeydim ama aynı şekilde kaşımı kaldırıp, "Senden mi?" dememe engel olamadım.

Bir şey söylemeden gösterdiği eldivenleri kapıp ayaklandım.

Eldivenleri taktıktan sonra, "Üç dediğimde başlıyoruz," dedi Sarp. "Bi..." Lafına devam etmesine izin vermeden saldırdım.

Şaşkınlıkla birkaç adım geriledikten sonra attığım yumruğu havada yakalayıp bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Sırtını belime yasladıktan sonra diğer elini belime doladı ve sırtından güç alarak ayaklarımı yerden kesti. Göz açıp kapayıncaya kadar yerdeydim.

Yüzümü buruşturdum. "Eğer moralim bu kadar bozuk olmasaydı görürdüm seni."

Tepemden bana sırıtarak bakarken, "Bahanen bu mu?" diye soracak oldu ama bacaklarımı hızlıca ayaklarına dolayıp düşmesini sağladım. Afallamasını fırsat bilerek doğruldum. Ayaklandığımı görünce o da hemen havaya zıpladı.

İkimiz de tüm gücümüzü kullanmıyorduk ve bunun farkındaydık ama şu an dövüşmek benim için terapiden farksızdı.

Sarp öne atılıp suratıma bir yumruk sallamadan öne ellerimle kafamı korudum ve "Yüz yok!" diye bağırdım ama darbesinden kaçamamıştım.

Sarp yutkunup, "Affedersin," dedi. "Ben unutmuşum."

Kafamı yukarı kaldırıp, "Bir şey var mı?" diye sordum.

Sarp, "Abartma istersen," dedi ama yine de yüzümü inceleyip, "Bir şey yok," dedi. "Zaten o kadar sert bir..." Lafını tamamlamasına ikinci kez müsaade etmeyerek suratına bir tekme savurdum. Sarp kollarını yüzünü korumak için kaldırdı ama benim kaderimi paylaşarak hamlemden kaçamadı.

"Az önceki bilerek değildi," diye kendini savundu.

"Tüh," dedim. "Benimki bilerekti."

Sarp bana doğru bir yumruk salladı ama çeviklikle geri çekildim. Birkaç dakika kendimizi savunarak oynadıktan sonra Sarp'ın ayağı takıldı ve geriye doğru sendeledi.

Hızla öne atılıp arkasına geçtim. Tam doğrulacaktı ki bacaklarımı sırtına dolayıp kendimi geriye attım. Sarp sırtüstü dönerek hızla kalkmaya çalıştı. Boynunu tutmaya çalıştığım ellerimi yakalayıp sırtını iyice bana bastırdı. Bacaklarımla yaptığım baskıyı bana yapmaya uğraşıyordu.

"Hepsi bu mu?" dedim dalga geçer gibi fakat o kadar yorulmuştum ki nefes nefeseydim.

"Sen ne yapıyorsan aynısını yapmaya çalışıyorum, küçük kız," dedi.

Kısa sürede ondan kurtulup hızla doğruldum ve yumruğumu öne doğru salladım. Sarp, tahmin ettiğim gibi geri çekilmek yerine avucunun içini açtı ve yumruk atmamı bekledi.

Bilinçsizce attığım yumruklarımı Sarp'ın avucuna indirirken gözyaşlarımın akmak için ısrarcı olduklarını hissettim. Neden birden bu duruma düşmüştüm ki? Az önce gayet iyiydim. Hatta Sarp'la dövüşürken eğlendiğim bile söylenebilirdi.

Aniden gelen bu duygu selini durdurmak için dövüşmeye, yumruklarımı sallamaya devam ettim ama o an dövüşmek hislerimi kamufle etmiyor, ortaya çıkarıyordu.

Gözyaşlarım bana ihanet ederek yanaklarımdan süzüldüğünde iki yumruğumu da Sarp'ın avuçlarına geçirdim ve öyle kaldım. Sarp, yumruklarımı tuttuğu avucunu sıkarken kafamı öne eğdim ve ağlamamı durdurmaya çalıştım.

Yaşadığım her şey birden bana saldırmaya başlamıştı. Çember, çocukluğum, Yağmur'un tehditleri, arkadaşlarımdan nasıl biri olduğumu saklamam ve bunu yıllardır yalan söyleyerek yapmam, kendime saygımı bu yüzden kaybetmem... Her şey kara bir bulut gibi üzerime çöktü.

Dizlerim beni taşımak için çok güçsüzdü. Yavaşça yere çökerken Sarp da benimle eğildi. Şimdi ikimiz de dizlerimizin üstüne çökmüş, karşılıklı oturuyorduk.

Ne kadar engellemeye çalışsam da sarsılmasını önleyemediğim omuzlarımda bir çift el hissettiğimde bile kafamı kaldırmadım.

"Anlatmak ister misin?" dedi Sarp.

Derin bir nefes aldım. "Kimseyle paylaşmak istemediğim bir sırrım var," dedim. "Bugünkü kız, her nasılsa o sırrı biliyor."

"Neyle ilgili?"

"Ailemle." Derin bir nefes aldım. "Kendimle ilgili o kadar şey saklıyorum ki," dedim. "En sonunda yalnız kalacağım."

Sarp bir süre düşündükten sonra, "Ne olursa olsun," dedi. "Ne saklarsan sakla, seni gerçekten seven insanların sana olan bakışlarını asla değiştiremezsin. Bunu sakın unutma."

Ellerimi yüzüme kapatıp zaten kontrol edemediğim hıçkırıklarımı serbest bıraktığımda bedenimi saran bir çift kol hissettim.

İstediğim kişinin sevgisinden mahrum bir çocukluk geçirmiştim. Şimdiyse kimsenin beni seveceğine ihtimal vermiyordum.

Kimseye söyleyemiyordum ama kendimi çok yalnız hissediyordum.

Ağlamalarım durduğunda derin bir nefes aldım ve yüzümü sildim. Kafamı kaldırıp Sarp'a bakarak, "Tişörtüne biraz sümük bulaştırmış olabilirim," dedim.

Sarp bakışlarını tavana sabitleyerek, "Nerede?" dedi. Hemen ardından, "Sus, söyleme. Lütfen, yukarı çıkıp peçete alır mısın? Ağlamak üzereyim."

Sırıtmamı engelleyemeyerek, "Şaka yapıyorum be," dedim. "Hemen de ağladın."

Sarp korkarak tişörtüne baktı. Söylediğimin doğru olduğunu görünce gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Ona teşekkür etmek yerine minnettar bir tebessüm sundum. Bazen bir şeyleri söylemek için kelimelere ihtiyaç duymuyordunuz.

Kapının açıldığını duyunca doğrulup kimin geldiğine baktık. Efken merdivenleri yavaşça inerken az önceki fırtınalı hâlinden eser yoktu. Kafese girip tam karşımda durdu ve "Merhaba," dedi.

Aynı şekilde, "Merhaba," dedim. İkimiz de birbirimizin gözlerine bakamıyor, bakışlarımızı kaçırıyorduk.

Efken, ben başımı öne eğip tişörtümün ucuyla oynarken, "Yukarıda biraz abarttım," dedi. "Kusuruma bakma."

Başımı öne eğdiğim için Efken'in parmak uçlarını yere vurduğunu görebiliyordum. Tam anlamıyla çocuk gibiydik...

"Sorun değil," dedim kafamı kaldırmadan. "Ben de biraz abarttım, kusura bakma."

"Seni dinlemeyerek ayıp ettim."

"Kendimi açıklama zahmetine bile girmedim," dedim. "Senin zarar görmeni istemem."

Efken de tıpkı benim gibi utana sıkıla konuşuyordu. "Ben de gitmeni istemiyorum," dedi.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Kalbimi çok kırdın, Efken!"

Ani çıkışımla kafasını doğrultup bana baktı. "Asıl sen benim kalbimi çok kırdın, Eylül!"

Göz göze geldiğimizde onun da en az benim kadar üzgün olduğunu fark ettim. Efken'i yıllardır tanıyordum. Aramızda arkadaşlık değil, kardeşlik ilişkisi oluşmuştu. Eğer dünyaya gelmeden önce, "Sana bir kardeş vereceğiz. İstediğini seç, beğen, al," deselerdi şüphesiz Efken'i seçerdim.

Dudaklarımı büzüp öne atıldım ve kollarımı Efken'in boynuna doladım. Efken de aynı şekilde öne eğilip sarılmama karşılık verdi.

Aynı anda, "Seni hâlâ affetmedim!" diye çıkıştığımızda ikimiz de güldük.

8. BÖLÜM
BİR YENİ MESAJINIZ VAR

Buğra Sezer: Efe burada mı? **@EfeÇağlar** Gel buraya, helalim...

Efe Çağlar: Ne var?

Buğra Sezer: Sana bir hediyem var.

Efe Çağlar: Hiç mutlu değilim şu an. Ne hediyesi?

Buğra Sezer: Sana bir kitap aldım, tam senlik!

Efe Çağlar: Kırk yılın başında beni şaşırtıyorsun. Hangi kitabı aldın bakalım?

Buğra Sezer: Marquez, *Benim Hüzünlü Orospularım*[3].

Efe Çağlar: Belliydi zaten altından bir şey çıkacağı. Aptal herif!

Eylül Cesur: Hocanın sisteme yüklediği notları açabilen var mı? Bir türlü indiremedim.

Deniz Oztürk: Notları, sisteme yüklenir yüklenmez havada kapacak kadar psikopat olmadığım için henüz bakmadım.

Açelya Akpınar: Notları falan okumayacağım, derste dinlediklerim yeter. Adam olana çok bile.

Yiğit Altay: Vizede kötü alınca ağlama ama.

Açelya Akpınar: Hoca biraz delikanlıysa beni dersinden bırakır, bu kadar söylüyorum! Biraz adamsa bıraksın!

[3] Kolombiyalı yazar Gabriel García Marquez'in yazdığı son roman olan ve 2004 yılında yayımlanan eseri.

Eylül Cesur: Ruh hastası, kendi kendine dayılanıyor.

Açelya Akpınar: Yanımda oturuyorsun. Neden mesaj atıyorsun?

Eylül Cesur: Seninle konuşmak beni çok rahatsız ediyor.

Deniz Öztürk: Siz niye sürekli birbirinizi yiyorsunuz?

Açelya Akpınar: Sana ne kardeşim, bak dalgana.

Deniz Öztürk: Buna da mı Kurtlar Vadisi izlettiniz, ne yaptınız?

Efe Çağlar: Cansu nerede? Normalde kavganın kokusunu alıp atlardı.

Cansu Atik: Ne kavgası? Mesajlara bakamıyorum, duştan şimdi çıktım.

Efe Çağlar: Göremiyorum.

Cansu Atik: Neyi?

Efe Çağlar: Galerimde olması gereken çıplak fotoğrafı.

Cansu Atik: Tamam ulan! Delikanlıysan özele gel.

Efe Çağlar ayrıldı.

Eylül Cesur: Niye çıktı şimdi bu?

Yiğit Altay: Heyecandan kendini kaybetti herhâlde.

Deniz Öztürk: Bu çocuğun cidden bazen beyni çalışmıyor.

Belçin Uzuner: **@CansuAtik** Sesin soluğun çıkmıyor. Korkutma beni.

Buğra Sezer, Efe Çağlar kişisini ekledi.

Efe Çağlar: Kusura bakmayın arkadaşlar. Elim ayağım birbirine girdi.

Yiğit Altay: İyi misin, Efe?

Efe Çağlar: Değilim, Yiğit. Yine yalan üstüne yalana maruz kaldım...

Deniz Öztürk: Efe, senin yüzünden bir gün çok fena dayak yiyeceğiz ama hayırlısı.

Efe Çağlar: Sizi bırakıp kaçarım.

Belçin Uzuner: Âlem delikanlı görsün be!

Buğra Sezer: Annem kavurma yapmış. Kapıyı kırarak gireceğim mutfağa. Kaçtım ben!

Açelya Akpınar: Bize de ayır!

Buğra Sezer: Kesin ayırırım.

Yiğit Altay: Karnımı acıktırdınız. Ben gidiyorum.

Efe Çağlar: Bu bizi hiç alakadar etmez.

Yiğit Altay, Efe Çağlar kişisini çıkardı.

9. BÖLÜM
SADAKAT

"Ben kabul etmiyorum, arkadaşım!" dedi Deniz ıstakayı köşeye atarken. "Bu geri zekâlı hilesiz bitemez."

"Niye bitemeyeyim?" diye kendini savundu Buğra. "Sen bitemiyorsun diye kıskanma şimdi."

Saat öğleden sonra dörde yaklaşıyordu. Dün geceden beri ders sonrası kütüphaneye gitme konusunda kararlıydık. Ancak nasıl olduysa okuldan çıktığımız gibi Cansu'nun evine gelmiş 101 okey oynuyorduk.

101 okey, dört kişiyle oynanan ve aslında mantığı hiç zor olmayan bir oyundu. Her el 1'den 13'e kadar numaralandırılmış taşlar dağıtılırdı ve bunları kurallara uygun dizmeniz gerekirdi. Kurala uygun dizdiğiniz taşların toplamı 101'den büyükse taşları masaya açabilirdiniz. El sonunda elinizde kalan taşların puanı hanenize yazılırdı. Amaç, rakibinizden daha az puan almak, mümkünse tüm taşları elden çıkarmaktı.

Sekiz kişi olduğumuz için ikiye bölünerek oynama kararı aldık. Neyse ki Cansu'nun evinde yedek bir okey takımı vardı. Birini kendisi almıştı, diğeri ablasına hediye gelmişti.

"Bitemiyorsun diye hasetlenme," diyerek Buğra'yı savundum. "Çok istiyorsan sayalım taşları. Hile yapılmış mı, görelim."

"Senin için hava hoş tabii," diye söylendi Deniz. "Nasılsa eşli oynuyoruz."

Buğra, Deniz'i inandırmaya çalışarak, "Gerçekten hile yapmadım," dedi. "Eğer hile yaptıysam Allah senin belanı versin."

Deniz, arkadaşına vurmak için öne uzandı ama Buğra anında geri çekildi. "Beddua etme," dedi. "Yanlışlıkla tutacak, olan bana olacak."

Deniz'in itirazları, elinde bir kanıt olmadığı için sonuç vermeyince oynamaya devam ettik. Bir sonraki el taşları Buğra dağıttı. Taşları açtığımda şok olmuştum çünkü çift okeyim vardı. Yani önceden belirlenen bu iki taşı istediğim taş yerine kullanabilirdim.

Heyecanımı saklamaya çalıştım ama sırıtmamı önleyemedim. Cansu, Deniz'e bakarak ve beni kastederek, "Bunun eli fena," dedi.

Taşları tek tek açtığımda en az beş çiftimin olduğunu gördüm. Okeylerimle birlikte toplam yedi çiftim vardı.

Yerde yaklaşık sekiz taş kalmışken Buğra'yla göz göze geldik. Bakışlarıyla telefonumu işaret edince mesaj gönderdiğini anlayarak sakince telefonumu kurcaladım. Buğra, elinin fotoğrafını göndermişti ve hangi taşı atacağını soruyordu.

Atacağı taşı söyledikten sonra elimi onun eline göre düzenledim. Elimdeki çiftleri masaya açtıktan sonra sıra Buğra'ya geçti. Elindeki 7'yi ve 12'yi benim okeylerimle değiştirdi.

Deniz gözlerini kıstı. "Şimdi siz böyle saçma bir şeyin tesadüf olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi. "İki taş da şans eseri bu hıyarda mıydı?"

"Seni de ne yapsam ikna edemiyorum," dedi Buğra isyan ederek. "Benden hile gibi ahlaksızca bir şey bekler misin?"

Cansu, "Asıl senden beklemek lazım ya, neyse," diye mırıldandı.

"Ben inanmıyorum," dedi Deniz. "Kesin bunların arasında bir bakışma falan döndü."

"Ben karşı cinse bakmıyorum," dedi Buğra. "Günah."

Deniz gözlerini kısarak arkadaşına baktı. "Sen, işine geliyorsa hırsızlığı bile sevap sayarsın."

"Olabilir ama bunu konuşmanın yeri değil."

Diğerleri oyunu bitirip yanımıza geldiğinde ne için tartıştığımızı oldukça merak ediyor gibi görünüyorlardı.

"Problem ne?" dedi Yiğit yanıma otururken.

"Deniz her zamanki gibi ağlıyor," diye açıkladım.

"Babamın oğlu olsa hileyi affetmem, topuğuna sıkarım."

Deniz'in açık ve öz sözüne gülmeye fırsatımız olmadan Efe'nin sesini duyduk: "Cansu, bu taşlarda bir şey yolunda değil."

Hepimiz Cansu'nun masaya açtığı taşlara baktık, taşlar eksikti.

Buğra, hemen ceza yazmak için atılırken Cansu telaşlanmış, "Üç kere saydım, eksik olması imkânsız!" diyordu.

"Sen bir dursana," dedi Deniz doğrulurken. Ardından Buğra'nın taşlarını saymaya başladı.

Buğra'nın taşları fazla çıkınca hile yaptığı anlaşılmış oldu. Deniz mutluluktan ağlamak üzereydi.

"İnanamıyorum," dedi Cansu. "Bari bir taş falan çalsaydın. Beş taş çalmak nedir, hayvan herif!"

"Azıcık gözünü aç sen de," diye kendini savundu Buğra.

Belçin, Buğra'ya ceza yazmak için puanları yazdığımız kâğıdı aldı. Şöyle bir inceleyince, "Bu işte bir tuhaflık var galiba," dedi.

Buğra'nın bize yazması gereken tüm cezaları Deniz ve Cansu'ya yazdığı ortaya çıkınca puanları bile hesaplayamadık. Deniz de Buğra da kazananın karşı taraf olduğunu kabullenmeyince kimseyi kazanan olarak sayamadık.

Oyundan sonra nihayet biraz ders çalışmaya karar verdik. Cansu atıştırmalık bir şeyler hazırlamak için mutfağa gittiğinde Deniz de ona yardım etmek için kalktı.

Birkaç dakika sonra Deniz'in acı dolu çığlığı duyulunca telaşla mutfağa koştuk.

Deniz, kestiği parmağına peçete bastırıp kanı durdurmaya çalışırken Cansu, oksijenli su ve yara bandı getirmeye gitti.

"Ne oldu?" diye dalga geçti Buğra. "Bana bulaşmanın cezası budur işte."

Açelya, "Buğra," dedi. "Üzülüyor gibi yap bari!"

Cansu geri döndükten sonra parmağını uzatan Deniz'in yanına oturdu ve yarasına oksijenli su sürmeye başladı. Deniz, tüm bunlar olurken homurdanıyor ve suratını çocuk gibi buruşturuyordu.

Efe, avucunun içine bakarken, "Cansu," dedi. "Elimde bir şey var galiba. Benimle de ilgilenir misin?"

"Kirdir o," diye takıldı Yiğit. "Yıka, geçer."

Cansu, Deniz'in parmağını yara bandıyla sardıktan sonra doğruldu ve atıştırmalıkları tek başına hazırlamaya devam etti. Nihayet kazasız bir şekilde ders çalışmayı başardıktan sonra çocukları uğurladık ve Cansu'nun odasına geçip kız kıza konuşmaya başladık.

"Kızlar," dedi Cansu yatağına zıplarken. "Size bir şey söyleyeceğim." Yatakta Cansu'nun yanına otururken merakla onu izliyordum. Gülümseyip aniden, "Ben galiba Deniz'den hoşlanıyorum," dedi.

Hepimiz gözlerimizi kocaman açarak Cansu'ya bakarken, "Ne?" diye sordum.

Cansu, "Yani emin değilim tabii," dedi. "Sadece hareketleri çok hoşuma gidiyor."

Belçin neredeyse ağlamak üzereydi. Oturduğu koltuğa iyice yığılırken, "Bir de Deniz çıktı başımıza," diye mırıldandı. Ardından doğrulup Cansu'ya baktı. "Ben senin on dakikada bir değişen hislerinden çok yoruldum."

"Bu seferki ömürlük," diye takıldı Cansu.

"Hayırlı olsun," dedi Açelya. "Grubumuz dağılmıştır."

Gözlerimi kırpıştırarak arkadaşıma baktım. "Neden öyle dedin?"

"Cansu'nun hislerine karşılık bulamadığını varsayalım. Zamanla duyguları onu incitecek; Deniz'den, dolayısıyla onun yanında olduğumuz için hepimizden uzaklaşmak isteyecek. Deniz de ne yapacağını bilemeyeceği için olabildiğince Cansu'yla iletişim kurmaktan kaçacak. Grup ikiye bölünecek, mutlu son!"

Bu senaryo Cansu'nun hiç hoşuna gitmemiş olacak ki yüzünü buruşturdu. "Peki, ya o da benden hoşlanırsa," dedi. "O zaman ne olacak?"

Açelya derin bir nefes aldı. "Birkaç ay çıkıp ayrılırsınız." Ardından dudaklarını birbirine bastırıp yüzünü buruşturdu. Bakışları anlayışla dolmuştu. "Cansu, seni üzmek istemem ama Eylül bile seninle daha çok ilgileniyor gibi görünüyor."

Cansu'ya bakıp çapkın bir şekilde göz kırptım ama arkadaşımın keyfi kaçmıştı.

Belçin, Açelya'ya sanki bir tanrıçaya bakar gibi bakıyordu. "Çevremde mantıklı konuşan birileri var, inanamıyorum!"

Cansu, "Belki zamanla bana karşı hisleri ortaya çıkar," dedi.

"Belkilerle yaşadığın için aldatılıyorsun," dedi Belçin. Ardından avucunun içiyle alnına vurdu. "Bu kız hiç akıllanmıyor!"

"Tamam, sakin olun," dedim. Cansu'nun hâline biraz üzüldüğüm için ona destek çıkma ihtiyacı hissetmiştim. "Ortada ciddi bir aşk yok. Bu kadar karamsar olmayın."

Açelya ve Belçin bir şey söylemediler ama yüzlerinde öyle bir ifade vardı ki fazla iyimser olduğumu düşündüklerine emindim.

Bu konudan uzak bir şekilde sohbet etmeye devam ettik. Cansu, konuşulanların üstüne hemen kendini toparladı. Neticede

kırk senelik kocası tarafından terk edilmiyordu. Günlerce yataklara düşmesi mantıksız olurdu fakat moralinin bozulmuş olması gözümden kaçmadı.

Açelya'yla yurda dönüp yataklarımıza kurulduğumuzda, "Sence Cansu, Deniz'den hoşlanmayı bırakabilir mi?"

"Umarım," dedim. "Cansu'yu yıllardır tanımıyorum ama bir şeyin kötü olduğunu ancak yaşayarak öğrenebildiği açık."

Açelya dudaklarını büzünce benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. "Eğer senin dediğin gibi olursa, umarım ben yanılırım."

Sohbetimize devam edecektik ki telefonum çalınca odadan çıkmak zorunda kaldım. Rehberimde kayıtlı olmayan bir numara arıyordu.

"Efendim," dedim telefonu açınca.

Karşı taraftan genç bir erkeğin sesi duyuldu. "Eylül'le mi görüşüyorum?"

"Evet," dedim. "Siz kimsiniz?"

"Furkan."

Bu ismi zihin süzgecimden geçirdim ama anımsayamıyordum. "Tanıyamadım."

Telefonun ucundaki ses, sanki bu cevabı beklemiyormuş gibi şaşkındı. "Şey," diye mırıldandı. "Geçen bizim kulüpten bir kızla dövüşmüştün. O kulüptenim."

Ensemdeki tüyler diken diken olurken güç bela, "Nemesis," diye mırıldandım.

Furkan, "Evet," dedi memnuniyetini gizlemeyen bir ses tonuyla. "Seninle konuşmak istiyoruz. Müsait misin?"

"Şu an konuşuyoruz zaten." Kontrolüm dışında mesafeli konuşmaya başlamıştım.

"Yüz yüze konuşmalıyız. Bizi kırmayacağını umuyorum."

Yağmur'un o dövüşçü kızla bana yolladığı mesajı anımsayınca muazzam bir öfke hissettim. Yağmur'un Nemesis'ten bir dostu olduğu kesindi. Peki, Nemesis'in tamamını bana karşı kışkırtmadığının garantisi var mıydı? Şu an bu konuşmayı sırf Yağmur istediği için yapıyor olabilirlerdi.

Öte yandan, ne söyleyeceğini de merak ediyordum. Anlaşmaya uymadığım için Efken'le aralarında sıkıntı çıkmış olmalıydı. Bu meseleyle mi ilgili konuşmak istiyorlardı?

"Sizin kulübe gelmem," dedim.

"Zaten oraya çağırmak istemiyorum," dedi Furkan. "Şimdi Taksim'e geçiyorum, müsaitsen buluşalım."

Normal bir insan kesinlikle bu teklifi reddederdi. Benim gibi beyniyle düşünmeyenler ise, "Tamamdır," diye atlardı. "Bir saate oradayım."

Kafeye girdiğimde Furkan'ı bulmakta zorlanacağımı sandım ama etrafıma şöyle bir göz gezdirdiğimde doğrudan bana bakan tek bir insan olduğunu fark ettim ve o tarafa doğru yöneldim.

"Furkan sensin, değil mi?"

"Ta kendisi."

Kahverengi saçları düzgünce taranmış, mavi gözleri dikkatle beni inceleyen bu çocuğun karşısına oturdum. Siparişimi verdikten sonra, "Evet," diye direkt konuya giriş yaptım. "Neden beni görmek istedin? Efken'le aranızda olan anlaşma yüzünden mi?"

Furkan usun usul kahvesini içti. "Aslında çok mantıklı bir anlaşmaydı," dedi. "Tabii ki sen çuvallamasaydın."

Kanımda öfkenin yükseldiğini hissettim ama Efken'in bizi ihbar etmelerinden korktuğunu anımsayınca öfkemi dizginlemeyi

başardım. Olaya objektif yaklaşacak olursak hakkı vardı ama durduk yere kimseye saldırmamıştım. Keyfi olarak öfkelenmemiştim.

"Sizin kız," dedim. "Çok abarttı."

"Cansel mi?"

"Adı her neyse."

Furkan'ın gözlerinden düşünceli bir ifade geçti. Cansel'in bana söylediklerini bildiğinden şüpheliydim ama temkinli olmayı elden bırakamazdım.

"Fazla sert vurdu demeye mi çalışıyorsun?" dedi.

"Dövüş sonunda bana bir şey söyledi," dedim. "Özel hayatımla, ailemle ilgili bir şey."

Furkan anladığını gösterir gibi başını aşağı yukarı salladı. "Anlaşılan annenin mesleğinde ne kadar başarılı olduğu gibi güzel şeyler söylememiş."

"Cansel," dedim. "Nereden tanıyor, bilmiyorum ama benden ölesiye nefret eden birini tanıyor. Onu dizginlemediğiniz sürece anlaşmalara ayak uyduramam."

Furkan güven dolu bir sesle, "Sana söz veriyorum," dedi. "Bir daha böyle bir şey olmayacak."

"Umarım Efken'le ilgili de bir problem olmamıştır," dedim.

Furkan omuz silkti. "Bizim kulüpten biriyle birbirlerine girdiler. Neredeyse kavga çıkacaktı. Efken kışkırtıldığını söyleyerek anlaşmanın bozulmasından bizi sorumlu tuttu. Görüyorum ki hakkı varmış."

Dudaklarıma küçük bir tebessüm yerleştirmemek, ciddiyetimi korumak için kendimi zorlamam gerekmişti. Demek Efken, bana o kadar kızmasına rağmen başkalarının yanında beni asla ezdirmemiş, savunmuştu.

"Buraya bunu konuşmak için mi geldim?" dedim. Bu görüşme talebinin altından başka şeyler çıkacağını hissediyordum.

"Hayır," dedi Furkan tahminlerimi haksız çıkarmayarak. "Maçtan sonra düşündük de Nemesis'in senin gibi bir dövüşçüye ihtiyacı var."

Kendimi duygusuz bir imaj sergilemeye zorluyordum ama kaşlarımın şaşkınlıkla kalkmasını önleyemedim. "Kulübünüzde dövüşmemi mi istiyorsun?"

Furkan, cevap vermek yerine başını onaylar anlamda salladı. Buraya gelirken aklımdan bir sürü komplo teorisi geçirmiştim ama nedense bunu beklemiyordum. "Cansel bundan hoşlanmaz," dedim. "Onun duygularını önemsemiyor gibisin."

Furkan anlayışla gülümsedi. "Görüyorum ki sen duyguları fazla önemsiyorsun."

Gülümsedim. "Duygular o kadar karmaşık ki... Onları fazla dikkate alırsan veya tam tersi, önemsemezsen sonunu getirir."

"Mantıklı," dedi. "Ama insanın bazı şeyleri anlaması lazım. Çocuk gibi ayaklarını yere vurmak kimseye fayda sağlamaz."

"Her neyse," dedim. "Cevabımı biliyorsun. Çember'i asla bırakmam."

Furkan derin bir nefes aldı. Bakışlarına anlamlı bir alaycılık çökmüştü. "Nemesis'te senin gibi yetenekli kızlar yok. Parlaman ve altın kız olman çok basit olacak."

"Ben zaten altın kızım. Sen de beni bunun için istemiyor musun?"

"Bulunduğun yerde zirvede olmadan asla yeterince değerli olamazsın."

Dirseklerimi masaya yerleştirip öne doğru eğildim. "Neden kaybediyorsunuz, biliyor musun?" dedim.

Furkan da aynı şekilde dirseklerini masaya koyup öne doğru eğildi. "Nedenmiş?"

"Çünkü sadece kazanmayı hedefleyerek dövüşüyorsunuz."

Furkan cidden bunu söylediğime ihtimal vermiyormuş gibi güldü. "Sen ne için dövüşüyorsun?"

"Nefes alabilmek için."

Furkan bu cevabı beklemiyor olacak ki bakışlarındaki alaycılık ilk kez silindi. Bir şey söylemesine fırsat vermeden ayaklandım. Hoş, fırsatı olsa da söyleyecek bir şeyi olmadığı yüzünden okunuyordu.

"Ben bu işi sevdiğim için yapıyorum," dedim. "Kaybedebilirim, kazanabilirim hatta uzun süre yataktan kalkamayacak kadar dayak yiyebilirim ama dövüşmekten vazgeçmem. Ve ben sevdiğim yerde dövüşmüyorsam, benim için dövüşmenin anlamı da yoktur."

Furkan bana şaşkın bakışlar atmayı sürdürürken onu orada yalnız bıraktım. Kollarımı havaya kaldırıp zıplamamak ve "Ne konuşmaydı be!" diye haykırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Oradan çıktığım gibi önce Efken'i, o telefonu açmayınca da Sarp'ı aradım. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra Sarp'ın uykulu sesi duyuldu: "Bebeğim, sen hep böyle beni rahatsız edecek misin?"

"Furkan'la konuştum."

Anında uykusu açılan Sarp, "Kim?" diye sordu. "Nemesis'teki Furkan mı?"

"Evet, o! Çember'de misin?"

"Hayır," dedi. "Bir insan olduğum için ara sıra dinleniyorum. Evimdeyim."

"Hemen geliyorum."

Sarp tam bir şey söyleyecekti ki telefonu suratına kapatıp otobüs durağına doğru koştum.

Daha önce bir gece konaklama fırsatı bulduğum için evi bulmam hiç zor olmamıştı. Apartmana girip zili çaldım. Asansörle üst kata çıkarken Furkan'ın yaptığı tekliften ziyade söylediğim havalı sözleri birine anlatmak için heyecanlanıyordum.

Asansörden indiğimde Sarp'ın kapının önünde ıslak saçlarla, tişörtsüz şekilde beklediğini görünce şaşırdım. Gözlerinden uyku akıyordu.

"Ne bu hâlin?" dedim.

"Sen geliyorum deyince uykumun açılması için duşa gireyim dedim," diye anlattı. "Duşta uyumuşum."

Dudaklarıma bir tebessüm yerleşirken Sarp'ın komşusu Yasemin teyzenin kapısı açılınca kafamı o yöne çevirdim. Kadın, Sarp'a fal taşı gibi açılan gözleriyle bakıp elindeki mutfak bezini ona doğru attı. Son anda köşeye kaçabilmiştim.

"Allah'ın cezası!" dedi. "Üzerine doğru düzgün bir şeyler giysene!"

Sarp, mutfak bezini havada kaptıktan sonra, "Yasemin teyze," dedi. "Nasıl her eve geldiğimde ya da misafirimi ağırlamak için kapıya çıktığımda karşıma çıkabilirsin? Kokumu mu alıyorsun, kapıda mı bekliyorsun, anlamıyorum ki!"

Yasemin teyze ayağındaki terliği çıkarıp Sarp'a atınca Sarp hızla kapının arkasına saklandı. "Ah, sen benim oğlum olacaktın," dedi Yasemin teyze. "Döve döve terbiye ederdim seni."

"Annem olmadığın hâlde dövmeye çalışıyorsun zaten," dedi Sarp. "Ama yapamıyorsun, o ayrı konu."

Yasemin teyze, muhtemelen Sarp'ı bir güzel benzetmek için dairesinden çıkınca Sarp, beni bileğimden yakalayıp çevik bir hareketle içeri çekti. Ardından kadının terliğini ve bezini kucağına atıp kapıyı hızla kapattı.

Yasemin teyze öfkeyle homurdanırken gülüşlerim ona ulaşmasın ve onu daha çok kızdırmasın diye ellerimi ağzıma götürerek

sesimi bastırmak zorunda kaldım. Sarp, işaret parmağını dudaklarına götürmüştü ama o da gülmemek için zorlanıyordu.

Nihayet kapının kapandığını duyunca salona geçtim. Sarp, kurulanmak için beni beş dakika kadar yalnız bırakmıştı.

Dönüp yanıma oturduğunda her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım. Sarp, sanki yeni oyuncağını anlatan küçük bir kız çocuğunu dinliyormuş gibi olgunlukla beni izliyor, yer yer gülümseyerek dinliyordu.

Sözlerimi bitirince, "Efken Rize'ye gitti diye yürek yemiş, bu kadar," diye yorumda bulundu. "O burada olsa aramaya bile cesaret edemezlerdi."

"Acaba numaramı nereden buldu?" diye sesli düşündüm.

Sarp, "Bilmiyorum ama bu devirde numara bulmak çok kolay," derken aklıma tek bir cevap gelmişti: Yağmur.

Sarp, sanki bir şeylerin aklıma geldiğini anlamıştı ama ne düşündüğümü sormayarak beni büyük bir yükten kurtardı.

"Harika bir insansın."

Aniden böyle bir cümle kurmasını o kadar beklemiyordum ki teşekkür etmek gibi nezaketin gerekliliklerini bir kenara bırakarak, "Neden?" diye sordum.

"Arkadaşına ve kulübüne ihanet etmedin," dedi. "Üstelik o kadar samimisin ki bu yaşananları direkt olarak paylaşmak istedin. Bu kadar dürüstçe hareket eden çok az insan vardır."

Bu kadar övülmeye alışık olmadığım için utanarak, "Teşekkür ederim," dedim. "Sen de çok iyisin."

Sarp, suratına bir gülümseme yerleştirerek, "Ne münasebet?" dedi. "Ben anında satardım."

Omzuna bir tane vurup gülümsedim. "Lütfen," dedi Sarp yüzüne bir gülümseme yerleştirerek. "Yasemin teyze yetiyor zaten, bir de sen vurma."

Sırıtıp başımı koltuğa yasladım. "Nemesis'in teklifini reddettiğime şimdiden pişmanım."

Bir süre bir şey söylemeden oturduk. Sarp, biraz düşünceli görünüyordu. Sonunda düşünceleri bir sonuca ulaşmış olacak ki kafasını kaldırıp yaramaz bir çocuk gibi bana baktı. "Canım sıkıldı."

"Ne yapayım?" dedim. "Palyaçon muyum ben?"

"Şimdi değil," dedi Sarp. "Ama mutlaka bir gün olacaksın."

"Muhakkak," diye mırıldandım imalı bir şekilde.

"Havuza girmek istiyorum."

"İyi," dedim. "Yarın kapalı havuza gidersin."

"Şimdi istiyorum."

"Sarp," dedim öne eğilerek. "Saat dokuz. Bu saatte havuz falan yoktur. Git leğende oyna."

Sarp bu sözüme cevap vermek yerine beni hareketlendirmek istercesine dizime hafifçe vurdu ve "Haydi," dedi. "Gel."

"Nereye?" diye seslendim ama bir cevap alamadım. Sarp... Bazen şımarık bir çocuğa dönüşüyordu.

Evden çıktıktan sonra Yasemin teyzeye yakalanmamak için hızla asansöre bindik. Neyse ki kadın karşımıza çıkmamıştı ve sorunsuz bir şekilde Sarp'ın motoruna ulaşabilmiştik.

Başıma bol gelen kaskı giydikten sonra kemeriyle olabildiğince küçülttüm ve Sarp'ın arkasındaki yerimi aldım.

Kısa süren bir yolculuğun ardından motoru tenha bir yerde durdurunca meraklanarak indim ve "Nerede olduğumuzu söyleme zahmetinde bulunur musun acaba?" diye sordum.

Bana tip tip baktıktan sonra, "Bir düşünelim," dedi. "Evden çıkmadan önce havuza girmek istediğimi söylediğime göre... Çorbacıda olmalıyız."

Tek kaşımı kaldırdım. "Çok komik çocuksun."

Küçük tartışmamızı uzatmak yerine, "Gel," dedi ve önümüzdeki demir kapıyı açtı. Ardından merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Bir yerlere gizlice girmek kesinlikle akıl işi değildi ama bu heyecanın verdiği hazza değerdi.

Merdivenleri indikten sonra karşımıza çıkan binanın köşesindeki kapıya ilerledik. Bej rengi olan bu acil çıkış kapısını açık görünce şaşırdım. Sarp, şaşkınlığımı fark etmiş olacak ki, "Kapıdaki problem üç aydır var," dedi sırıtarak. "İnsanları içeri çağırıyorlar resmen."

Gözlerimi kıstım. "Buraya kaç kere gizlice girdin?"

Sarp bu soruma cevap vermek yerine haylaz bir gülümseme sundu.

İçeri girdikten sonra parmak uçlarımızda sessizce ilerledik. Koridora çıktığımızda buranın tuvaletler katı olduğunu gördüm. Sarp'la üst kata çıkan merdivenlere yöneldik. Koridorda sessizce ilerledikten sonra nihayet havuzun olduğu geniş alana ulaştık.

Sarp, çok kısa bir sürede sadece iç çamaşırı kalana kadar üzerindekileri çıkarıp şezlonga attı ve elini havuza sokup suyun sıcaklığını kontrol etti. Ardından merdivenlere yöneldi ve ses çıkarmadan hızla havuza girdi.

Kafasını sudan çıkardığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Gelmiyor musun?"

Yüzümü buruşturdum. "Bilemiyorum."

"Eylül," dedi. "Eğer gelmezsen oraya gelir, seni kıyafetlerinle havuza atarım."

Cevap vermeme izin vermeden kafasını tekrar suya soktu ve yüzmeye başladı.

Şezlonga oturup üzerimdekileri çıkarmaya başlarken bir yandan da Sarp'ı izliyordum. Gerçekten iyi yüzüyordu.

Kıyafetlerimi çıkarttıktan sonra onları katladım ve köşeye bıraktım. Sarp gibi suya direkt atlamak yerine havuzun merdivenlerine yöneldim. Alıştıra alıştıra girmek daha mantıklı görünüyordu.

Sarp havuzun ortasında beni izlerken merdivenlere oturdum. Ilıktan biraz daha sıcak olan su omuzlarıma geliyordu. Merdivenlerde oturup suyla oynarken Sarp, hareket etmek gibi bir niyetim olmadığını anlamış olacak ki, "Ciddi misin?" diye sordu.

"Havuz benim boyumu aşıyor," dedim.

Karşımdaki çocuğun gözleri eğlendiğini gösterircesine parıldadı. "Yüzme bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedim. "Sadece pek iyi değilim."

Sarp yanıma gelip bileğimden tutunca suyun içine çekileceğimi anladım ve gerginlikle kendimi geri çektim. "Benim ayaklarım yere değiyor," diye güven vermeye çalıştı Sarp. "Seni tutarım."

Sarp'ın uzattığı ellerini tutup, beni kendine doğru çekmesine izin verdim.

Sarp, "Seni aniden bırakmamam için bir neden söyle," dediğinde her ne kadar gerilsem de bunu çaktırmadım. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Çığlık atarım ve güvenlik buraya gelir."

Sarp, bu cevabım hiç hoşuna gitmemiş olacak ki, "Hazırcevap insanlardan hoşlanmıyorum," dedi.

Yüzmeyi hiç bilmiyor değildim. Tek problemim çabuk yorulmaktı. Dolayısıyla Sarp bana birkaç hareket gösterdiğinde söylediklerini hiç zorlanmadan yapıyordum.

Sarp, çıkmadan önce son bir tur atmak isteyince havuzun kenarına geçip kollarımı dışarı çıkardım. Oldukça yorucu bir deneyim olmuştu.

Yanımda aniden beliren bir silüet görünce dudaklarımdan küçük bir çığlık döküldü. Sarp, avucunu ağzıma yerleştirerek sesi

önlemeye çalıştı fakat çok geç kalmıştı. Sesim havuzda yankı yaparken yüzümü buruşturdum.

"Aferin sana, Eylül," diye fısıldadı Sarp.

Birkaç saniye sonra el fenerinin ışığını gördüğümüzde Sarp'ın bacaklarını belime doladığını hissettim ve eş zamanlı olarak, "Nefesini tut," dediğini duydum.

Söylediğini yapıp derin bir nefes alırken su kaçmaması için burnumu tuttum. Sarp, havuzun kenarından destek alıp ikimizi de zemine itti. Kollarıyla havuzun duvarını iterek yüzeye çıkmamızı engelliyordu.

Kaç saniye geçtiğinden emin değildim ama hem heyecandan hem nefes tutma konusundaki yeteneksizliğimden nefes alma ihtiyacı hissettim. Gözlerimi açıp su altında olduğumuz için bulanık görünen Sarp'a baktım. Bir elimi boğazıma götürüp nefes alamadığımı söylemeye çalıştım.

Yukarı çıkmak için çırpındım ama bacaklarıyla beni biraz daha sıkı sardı. Ona baktığımda eliyle durmamı işaret ettiğini fark ettim.

Bir daha Sarp'ın peşine takılma konusunda tereddüde düşersem nefes almak için yalvaran ciğerlerimi hatırlayacaktım.

Sarp sonunda bizi yavaşça yukarı çıkardı. Derin nefesler alırken, "Ölüyordum az kalsın," diye fısıldadım.

Sarp, bu yaşananlardan fazlasıyla eğleniyor gibiydi. "Ama ölmedin. Bardağın dolu tarafını gör biraz."

Kaşlarımı çatıp birkaç saniye ona öfkeli bakışlar attıktan sonra avuç içlerimi yüzüme örtüp gülmeye başladım. Huzursuz saniyeler geride kalınca yerini umursamaz bir rahatlığa bırakmıştı.

Ellerim hâlâ yüzümdeyken başımı öne eğdiğimde alnım Sarp'ın göğsüne çarptı. Birkaç saniye sonra onun da gülen sesini işittim.

Kafamı kaldırıp Sarp'a baktım. "Gitsek iyi olacak."

"Evet," dedi. "Büyük risk atlattık."

Belime dolanmış bacaklarını serbest bırakıp yavaşça merdivene doğru yöneldi. Havuzdan çıktığımızda kurulanmadan kıyafetlerimizi giydik ve koşarak geldiğimiz kapıdan çıktık. Motora binerken birinin, "Hey!" diye seslendiğini duydum. "Durun bakayım!"

Güvenlik görevlisinin bize doğru koştuğunu görünce hızla motora atladım ve Sarp gaza yüklenmeden saniyeler önce beline sarıldım.

Adam arkamızdan küfürler yağdırırken Sarp'la yükselttiğimiz kahkahalar havaya karıştı.

Yurda geldiğimde yaptığım ilk şey sıcak bir duş almak oldu. Hemen ardından uzun kollu bir pijama giyip, sıcak bir çorba içtim. Düşündüğüm tek şey bu ıslak kıyafetlerle zatürre olmadıysam bir daha olmayacağımdı.

Yorganın altına girip bilgisayarımı kurcalarken Açelya'nın, "Bu kıyafetleri nerede ıslattın böyle?" diye sorduğunu duydum.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda kendi yatağına uzanmış beni izlediğini gördüm. "Küçük bir kaza," dedim. "Anlatmaya değmez."

Açelya, sanki hareketimi onaylamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Görünen o ki açıklayamadığın bir haltlar yemişsin."

Ona tatlı tatlı baktıktan sonra bilgisayarıma odaklandım. Yaklaşık yarım saattir Yağmur'un sosyal medya hesaplarını inceliyordum. Eski sevgilileri, çevresi... Bulabildiğim her bilgiye ihtiyacım vardı. Ne yapacağımla ilgili net bir karar vermemiştim ama hayatı ona cehennem etmek istiyordum ve bir yerden başlamam gerekiyordu.

Yağmur'un hesabında biraz dolaşınca *My Demons*[4] şarkısına takıntılı olduğunu görmüştüm. Üç gün önce, saat gece on iki gibi, *"Eğer şeytanlarıma dönüşürsem beni kurtar,"* diye bir not düşmüştü. Sırıttım.

Kimse seni kurtaramadan çoktan o şeytana dönüşmüşsün.

Aniden aklıma bir fikir geldi. Yağmur... Bu kadar aptal olabilir miydi? Öyle olması için dua ederek kendi hesabımdan çıktım ve başka bir hesaptan giriş yapmak üzere ana sayfaya döndüm. Yağmur'un kullanıcı adını girdikten sonra şifre kısmına *mydemons* yazdım.

Yağmur... Gerçekten de aptaldı.

Şifreyi değiştirmeden tüm konuşmalara girdim. Kız arkadaşlarından oluşan ve herkesin birbirine kalpler gönderdiği bir konuşma grubu vardı. Arkadaşlarıyla özel mesajlarına girdiğimde grupta kime sevgi sözcükleri söylediyse onların dedikodularını yaptığını gördüm.

Yağmur şaşırtmamıştı.

Konuşmalara tek tek baktığımda bir erkek arkadaşı olduğunu gördüm. Bu, eğer iki çocukla flört ettiğini görmesem umurumda bile olmazdı.

Tüm konuşmaların ekran görüntüsünü aldıktan sonra şifreyi değiştirdim ve hepsini Yağmur'un hesabından paylaştım. Sadece beş dakika sonra hesap soran mesajlar yağmaya başlamıştı.

Sırıttım ve bilgisayarımı kapattım. Yağmur'u zor bir gece bekliyordu.

♡

"Efe haklıymış," dedi Yiğit müzeden çıktığımızda. "Bu kadar para başımı döndürdü."

[4] Sözleri Dustin Bates, Rob Graves ve Stephen Aiello tarafından yazılan 2014 çıkışlı Starset şarkısı: My Demons.

Bugün dersin iptal edilmesi, Yiğit'le bir süredir planladığımız müze ziyaretine imkân doğurdu. 1960'lardan, 1930'lardan bir sürü araba görmek beni heyecanlandırmıştı. Üstelik arabalar o kadar renkliydi ki hemen hemen hepsinin önünde durup fotoğraf çekilme isteğimiz yüzünden yorgun düşmüştük.

Yorgun olmamıza rağmen çıkınca Beşiktaş'a gitmeye karar verdik. İki adet tavuk dürüm alıp sahildeki banklara oturduk. Hava biraz serindi ama denizin kokusunu içimize çeke çeke yemek için bu küçük bedel ödenebilirdi.

Yemeğimizi yerken Yiğit, "Tavuk yemek için bu kadar yol geldiğimize inanamıyorum," diye mırıldandı. "İkimiz de beynimizi çöpe mi attık, ne yaptık?"

"Olsun," dedim. "En azından güzel bir manzara karşısında yemek yiyoruz."

Yiğit bana dik dik baktı. "Duyan da boğaz manzaralı bir restoranda bonfile yediğini sanacak."

"Sen bu huysuzlukla ona da bir şey bulursun."

Yiğit bana cevap vermek yerine bir yöne ters ters bakarak, "Şu bize niye pis pis bakıyor?" diye sordu.

Söyleyiş tarzındaki sertlik yüzünden bir insandan bahsettiğini varsaymıştım ama kafamı o yöne çevirdiğimde... Bir kedi mi?

Yiğit, yemeğinden bir parça alıp kediye attı. Normal kedilerden biraz daha ağır görünen kedi hızla tavuk parçasını yutuverdi ve devamını bekler gibi Yiğit'e baktı.

"Eylül," dedi Yiğit gerginlikle. "Hâlâ bakıyor."

"Ne yapayım, Yiğit? Ver işte biraz daha."

Yiğit yemeğinden biraz daha verdi ama kedi yemeğini yedikten sonra tekrar aynı bakışları atmaya başlayınca, "Eylül, bu gitmiyor," dedi Yiğit.

"Gel, başka yöne gidelim," dedim ayaklanıp. Yiğit ayaklanır ayaklanmaz kedi hırlamaya başladı.

"Ben bu hayvanın annesini mi tokatladım?" diye isyan etti Yiğit. "Ne istiyor benden, anlamadım ki!"

Kediyi korkutmak için tekme atar gibi yaptı ama bu, kediyi sadece kızdırmaya yaramıştı. Kedi bize hızla yaklaşınca bir anda ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Ben daha ne olduğunu anlamadan Yiğit beni belimden kaldırmış, çığlık atarak kediden kaçıyordu.

Kedi, kilosu yüzünden yorulup peşimizi bıraktı ama Yiğit, insanların bize gülmesine neden olacak çığlıklarına ve koşmasına son vermedi.

Birkaç dakika koştuktan sonra sonunda yorulup beni bıraktı ve arkamızdan gelen bir kedi olmadığını görünce derin bir nefes alıp kaldırıma çöktü. Sırıtmama engel olamayarak onun yanına oturduktan sonra çantamdan çıkardığım su şişesini ona uzattım. Yarım dakika dolmadan tüm suyu içti.

"Eylül," dedi yorgunlukla başını omzuma koyarken. "Amerika Başkanı dâhil olmak üzere herkesi devreye sok. Fenalık geçiriyorum."

Çantamdaki diğer suyu çıkarıp avucuma biraz döktüm ve Yiğit'in yüzüne serptim. Sadece 112'yi değil, 911'i de aramamı söyleyerek yorgunluğunu abarttıktan birkaç dakika sonra kendine geldi.

Yollarımız ayrıldığında ve yurda döndüğümde kapının önünde tanıdık bir araba görünce yerimde donup kaldım. Atakan arabadan inip yavaşça yanıma gelirken birinin bizi görme ihtimaline karşılık yurttan uzaklaşıp köşeye sindim.

Yanıma gelince, "Burayı nasıl buldun?" diye sordum.

"Burada bir sürü fotoğraf paylaşmışsın," diye açıkladı. "Mesajlarıma cevap vermeyince şansımı denemek istedim."

"Neden geldin?" dedim. "Biri görecek."

Atakan, bu kadar telaşlanmama anlam veremiyor gibiydi. "Eylül, aşiret kızına laf atmışım gibi hissediyorum. Biraz normal davranır mısın?"

Derin bir nefes aldım. "Niye geldin, Atakan?"

"Yağmur'un hesabı çalınmış. Hesabı çalan kişi kızın özel konuşmalarını paylaşıp şifreyi değiştirmiş."

Dudaklarımı büzüp sahte olduğu her hâlinden belli olan bir masumiyetle, "Öyle mi?" diye sordum. "Kim yapar bunu?"

Atakan, bariz yalanımı fark edip gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. "Hata ediyorsun."

"Hayır," dedim. "Ona patronun kim olduğunu gösteriyorum ve daha başlamadım bile."

"Bu yaptığın şey onu sadece öfkelendirir," dedi Atakan. "Üzülen tek kişi Atlas olur."

"Atlas, benim yaptıklarıma üzülene kadar Yağmur'a sahip çıkmayı öğrensin."

Atakan kaşlarını çattı. Bakışlarında giderek büyüyen bir öfke vardı. "Senin için savaşan biri hakkında nasıl bunları söyleyebilirsin?"

"Ben iyilik meleği değilim," dedim hırlayarak. "Atlas'la aramın iyi olmasını ben de çok istiyorum ama karşımda kılıçlarını kuşanmış bir kız var. Oturup beni lime lime etmesini beklemeyeceğim."

Atakan söylediklerime şaşırarak, "Ne yaptı bu kız sana?" diye sorduğunda hiçbir şeyden haberi olmadığını anladım. Muhtemelen Atlas'ın da haberi yoktu.

"Bana bir kızla mesaj gönderdi," dedim. "O kadar güçsüzmüşüm ki babamın beni terk etmesine şaşırmamak gerekirmiş."

Atakan'ın gözlerindeki öfke hızla silinerek yerini tarifi zor bir duyguya bıraktı. Neydi bu; üzüntü, pişmanlık, merhamet? Belki de hepsi...

Atakan bir şey söylemeyince yanından geçip gitmeye yeltendim ama dirseğimde bir el hissedince durdum. "Yanılıyor," dedi. "Sen, tanıdığım en güçlü insansın."

Bu konuşma duygulanmama neden oluyordu. Kendimi kaybetmeden hemen önce dudaklarımı birbirine bastırdım. Atakan, belki de ağlamak üzere olduğumu fark ettiğinden arkamı dönüp giderken beni durdurmadı.

Yurda girdiğimde odama çıkmak yerine tuvaletlere girdim. Kabini kilitleyip klozete oturdum ve bu kırgınlık geçene kadar bekledim. Gözyaşlarımın sessizce akmasına izin verdim.

Aradan üç gün geçmişti. Yağmur ya da Atlas'tan hiçbir şekilde haber alamamıştım. Sadece ara sıra Atakan'la konuşmuş, Atlas'ın bana öfkeli olduğunu öğrenmiştim. Fakat Atakan ona anlattığım şeyleri Atlas'a aktarmış ve bu sabah Atlas'tan çok üzgün olduğuna dair bir mesaj almıştım. Üçümüzün başrolü oynadığı bu hikâyede duygusal açıdan en çok incinen Atlas'tı. Onun hâline çok üzülüyordum ama Yağmur'a olan öfkemi dizginleyemiyordum.

Şimdiyse Efken'in çağırması üzerine Çember'e gelmiştim. Efken'in odasına geçmiş, Sarp'la birlikte Efken'in ne söyleyeceğini merakla bekliyordum.

"Nemesis'ten Furkan'la görüştüm," dedi Efken. "Dörtlü dövüş istiyorlar. Yani iki kişi biz çıkaracağız, iki kişi onlar."

"Yenilen pehlivan bir kere güreşe doysa keşke," dedim. "Bize iş çıkarmasalar."

Efken yorumumu umursamayarak, "Hareketleri ve konuşma tarzı bana garip geldi," dedi. "Meydan okur gibiydi. Direkt olarak

söylemedi ama bu dövüşü kabul etmezsek neler olacağını kestiremiyorum."

Sarp düşünceli bir şekilde, "Özel birilerini istedi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Efken. "Eylül ve seni."

Özellikle istenmemize o kadar şaşırdım ki birkaç kez gözlerimi kırptım. Efken ve Sarp'ın da benim gibi bu olaya şaşırdığını fark ettim. Sarp, yeni olmasına rağmen kendini kanıtlamıştı ve Çember'in en iyi dövüşçülerinden biriydi. Bana gelince, yakın geçmişte Cansel denen dövüşçülerini elimden zor almışlardı. Neden bizimle dövüşmek istiyorlardı?

Sarp, "Bana uyar," diyerek sessizliği bozdu.

Efken, Sarp kadar kararlı görünmüyordu. "Emin misin?"

"Kendin söyledin," dedi Sarp. "Eğer dövüşmezsek bize sıkıntı çıkaracaklar. Seçim şansımız varmış gibi görünmüyor."

Şüphesiz ki haklıydı. Efken, cevap bekleyerek bana döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirip Efken'e baktım. "Bize bahis oynayanların iyi para kazanacağını."

10. BÖLÜM
EN BÜYÜK BAHİS

1 Ekim

Kantinde Belçin, Deniz ve Cansu'yla oturmuş, ders çalışıyorduk. Sınavların başlamasına daha çok vardı. En azından kasımın ortasına kadar rahattık fakat zaman o kadar hızlı geçiyordu ki ufak ufak çalışmaya başlamanın iyi olabileceğine kanaat getirmiştik.

Deniz, Cansu'ya işletmelerin özelliklerini anlatırken Cansu da kedi gibi dinliyor, Deniz'in gözlerinin içine bakıyordu. "Pekâlâ," dedi Deniz anlatmayı bitirince. "Küçük işletmelerin özellikleri nelermiş bakalım?"

Cansu, gözlerini kırpıştırıp notlara bakmaya çalıştı ama Deniz, sayfaları hemen göğsüne çekti. Cansu cevap veremeyince Deniz yüzünü buruşturup, "Canım," dedi sabırla. "Sabahtan beri ne anlatıyorum?"

Cansu'nun dudaklarında aptal bir gülümsemenin belirmesiyle Belçin, Deniz'in dikkatini çekmek için dersle ilgili bir şeyler sordu. İkisi konuşurken Cansu'nun, "Bana *canım* dedi," diye mırıldandığını duydum.

Arkadaşımı kendine getirmek için masanın altından çimdikledim. Acıyla suratını buruşturup bacağını köşeye çekti.

Açelya'nın geldiğini fark ettiğimde göz ucuyla ona baktım. Diğer çocuklarla birlikte atıştırmalık bir şeyler almış, şimdi geri dönmüştü. Elindeki beyaz poşeti masanın ortasına, Deniz'in notlarının üstüne koydu ve sırıtarak, "Herkese afiyet olsun," dedi. "Bu seferlik bendensiniz."

Deniz, notlarını yiyeceklerin altından çekerken, "Sessiz ol," dedi. "Ders çalışıyoruz."

Arkadaşlarım ders çalışmamak için olabildiğince direndiler fakat Deniz'in ve sanki çocuğu çok dinliyormuş gibi ısrarcı olan Cansu'nun ısrarlarına direnemediler.

Yaklaşık bir saat kadar çalıştıktan sonra bugünlük bu kadarın yeteceğine karar verdik. Dersi çoğunlukla Deniz anlattığı için Cansu, bir elini çenesine koyup çocuğu izlemiş ve muhtemelen dersi umursamamıştı.

Cansu, duygularını bize açtıktan sonra bu olay üzerinde düşünmüş ve onu çok ciddiye almamış, tüm bu şeylerin geçici bir beğenme olduğunu varsaymıştım ama yanıldığımı hissediyordum. Cansu'nun Deniz'e attığı hayran bakışlar her geçen gün artıyordu. Üstelik artık duygularını bize açtığından emin de değildim. Bu konuyla ilgili ilk ve son konuşmamızda, arkadaşlarım Cansu'yu fazla realist tavırlarıyla biraz üzmüşlerdi.

Hepimiz otururken Cansu'nun telefonuna bildirim gelmesiyle birlikte Efe'nin gözleri bir anlığına telefona kaydı. Gelen bildirimi görür görmez gözlerini devirip, "Bana beynimin ters döndüğünü, bu yüzden fal uygulaması gördüğümü zannettiğimi söyle," dedi. "Lütfen!"

Cansu, yorumlanan falını okumak için uygulamayı açarken, "Ne var?" diye sordu. "Zevk için bakıyorum işte."

"Zevk için mi?" dedi Belçin. "Benim söylediklerimi umursamayıp hiç tanımadığın falcı kızın lafıyla üç haftalık kampa gitmiştin."

"Ne?" dedi Buğra. "Ciddi mi bu?"

"Belçin geçen yaz onunla kampa gitmem için çok ısrar etmişti," diye açıkladı Cansu. "Ben de başta istememiştim çünkü üç hafta çadırda uyumak... Düşüncesi bile işkence gibiydi ama arkadaşımı yalnız bırakmamak için sonunda kabul ettim."

Belçin bilmiş bilmiş gülümserken, "Şimdi olayları benden dinleyin," diyerek hikâye anlatıcılığı görevini devraldı. "Ben bu ruh hastasına beni yalnız bırakmaması için ısrar etmişim ya, yalan! Gelmezse yalnız kalacağım diye resmen yalvardım ama hanımefendi keyfinden ödün vermek istemedi. Beni reddettikten iki gün sonra bir arkadaşım Cansu'nun falına baktı. Falında bir yol göründüğünü, bu yola çıkarsa hayatının aşkıyla karşılaşacağını ve her şeyin değişeceğini falan söyledi."

Açelya, meraklı bakışlar eşliğinde, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Cansu beş dakika içinde valizini toparlamak için evine döndü."

"Sadece saçma bir tesadüftü, zaten gelecektim," diye kendini savundu Cansu ama sesindeki güvensizlik, onun bile kendi lafına inanmadığını gösteriyordu.

"Anlamadığım şey," dedi Belçin. "Falına bakan benim arkadaşımdı. O lafların hepsini benim söylettiğimi hiç mi düşünmedin?"

Cansu, gözlerini kocaman açarak Belçin'e bakarken, "Pislik," diye mırıldandı. Belçin dişlerini gösterip sırıtırken aldığı çikolatayı ona atmak için öne atıldığında son anda ona engel olabildim.

Yaklaşık yarım saat sohbet ettikten sonra kitaplarımızı toparlayıp kantinden ayrıldık. Kimse, özellikle Cansu, direkt eve gitmek istemiyordu. Hatta üye olduğu kulübe, toplantı yapılması için tahsis edilen ve uzun süredir kullanılmayan sınıfı temizlemek için gönüllü olmuştu. Dolayısıyla biraz daha okulda kalacaktı.

Çocuklar önden giderken Cansu bizi geriye çekip fısıldayarak, "Temizlik için bilerek gönüllü oldum," dedi. "Deniz'den bana yardım etmesini isteyeceğim."

"Cansu," diye mırıldandı Açelya. "Cidden, inanılmazsın!"

Cansu, Açelya'ya aldırış etmeden, "Sınıfın öyle temizlenecek bir yanı yok," diye devam etti sözlerine. "İşimiz çok kolay biter." Ar-

dından gözlerini kıstı ve kesinlikle sinsi diyebileceğim bir bakış attı.

"Sen kafayı yemişsin," dedim. Sesimi zar zor kontrol edebiliyordum. "Sizi mi kilitleyeceğiz?"

"Sevenleri kavuşturmak ne kadar sevap, haberin var mı?" dedi Cansu. Ardından omuzlarını pes eder gibi düşürdü. "Deniz'e karşı hissettiklerimi o da bana hissetsin istiyorum. Deli divane âşık değilim ama beni görsün istiyorum ve bir şeyler yapmazsam bu mümkün olmayacak." Kafasını kaldırıp bize kedi gibi baktı. "Bana yardım edemez misiniz?"

Cansu'nun içtenlikle bizden yardım istemesi hoşuma gitmiş, bize kendini açmadığıyla ilgili şüphelerim silinmişti. Açelya ve Belçin'i tereddüt içinde görünce, "Belki de denemekten zarar gelmez," dedim.

Açelya dudaklarını aralayıp, "Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "Cidden yapacak mıyız?"

Belçin, avuç içiyle alnına vurdu. "Cansu, senin yüzünden bir gün başım cidden belaya girecek ama hayırlısı."

Cansu, istediğini yaptırmanın verdiği mutlulukla el çırparken tanıdık bir sima görmemle kaşlarımı çattım.

Atakan...

Cansu'nun Atakan'ı gördüğünü, hatta çene kemiklerinden bahsedecek kadar onu incelediğini biliyordum. Bir şeyler yapmalıydım.

Atakan'la gözlerimiz buluştuğunda Cansu'nun kafasına sarılıp görmesini engelledim. Arkadaşım beni iterken, "Canımın içi," diyordum. "Senin için her şeyi yaparız."

Cansu, "Eylül," diye söylendi. "Nefes alamıyorum, bırak beni!"

Atakan'ı görmezden gelerek kafamı çevirdiğimde niyetimi, şu an konuşamayacak durumda olduğumu anlamış olacak ki yanımdan geçip gitti.

Cansu'yu bıraktığımda, "Ölüyordum," dedi.

Yanaklarını sıktım. "Ama bak, ölmedin."

Deniz'in arkasından ilerlerken onunla ilgili derin planlar yaptık. Onun her şeyden habersizce yürümesi vicdanımı huzursuz ediyordu ama atacağımız bu adım, Cansu'ya bir şeyler hissetmesine sebep olabilirdi.

Plan açıktı: Biz erkenden kalkacak ve yerin iki kat altındaki sınıfın yakınına gizlenerek Deniz'in gelmesini bekleyecektik. Deniz sınıfa girer girmez Belçin'le öne atlayıp Cansu'nun verdiği anahtarla kapıyı kilitleyecektik. Tüm bunlar olurken Açelya ise nöbet tutacaktı.

Planladığımız gibi Cansu ve Deniz'in gelmesinden yaklaşık beş dakika önce kalktık ve yerin iki kat altında olan sınıfın karşısındaki koridorun köşesine saklandık. Koridor loştu, bu kötü ışıkta Deniz'in bizi görmesi oldukça zor olacağa benziyordu. Şans bizden yanaydı!

Köşeye saklandığımızda o kadar heyecanlanmıştık ki birbirimizi sakinleştirmeye çalışıyorduk fakat sözcüklerimiz heyecan alevimizi körüklemek dışında bir şey yapmıyordu.

Birkaç dakika sonra Cansu plana uyarak yalnız geldi. Deniz'in kantinden su almaya gittiğini ve birazdan döneceğini söyledikten sonra sınıfa girdi.

Sonunda beklediğimiz silüet görününce iyice köşeye sindik. Tahmin ettiğimiz gibi Deniz bizi göremiyordu fakat yine de tedbiri elden bırakmadık.

Deniz içeri girer girmez üçümüz de saklandığımız yerden fırladık. Ben kapıyı sertçe iterken Belçin de titreyen elleriyle kapıyı kilitledi. "Çabuk," diye fısıldadı Açelya koridorun sonundayken.

Kapının biraz zorlandığını hissettiğimde Belçin, mükemmel bir zamanlamayla kapıyı kilitlemişti. Ardından çantalarımızı aldık ve oradan koşarak uzaklaştık.

Cansu Atik...

Koridordan yükselen ayak seslerini duyduğumda sıraların üstünü toz bezi yardımıyla siliyordum. Planladığımız gibi içeri giren kişinin arkasından kapı kilitlenmişti. Tüm bunlar birkaç saniye içinde olurken dudaklarımdaki gülümsemeyi bastırmak istercesine arkamı döndüm fakat arkamı döndüğümde yüzümdeki gülümsemeyi silmek için ekstra bir şey yapmama gerek kalmamıştı.

"Efe," dedim gözlerimi kısarak. "Senin burada ne işin var?"

Efe beni dinlemek yerine kapıya vurmaya devam etti. Hızlı hızlı atılan ve giderek uzaklaşan ayak seslerini duyduğundaysa, "Sizi bir elime geçirirsem çok fena döveceğim!" diye bağırdı.

Öne atılıp, "Efe," diye yineledim. "Deniz nerede?"

Bana sanki bozulmuş gibi baktı. "Nereden bileyim ben? Burada değil mi?"

Omuzlarımı düşürdüm. Üzerinde uzun uzun düşündüğüm planım başarısız olmuştu. Sıraya oturup, "Hayır," dedim. "Değil."

Efe, moralimin bozulduğunu anlamış olacak ki birkaç adımla aramızdaki mesafeyi aşıp önümde durdu. Dikkatli gözlerle beni inceledikten sonra, "Niye bu kadar üzgünsün?" diye sordu.

Bakışları bir şeyleri anlamaya başladığını gösterir gibiydi. Henüz Deniz'den bana karşı bir adım görmediğim için duygularımı bilmesini istemiyordum. "Üzgün değilim," dedim. "Sadece burada kilitli kalmamıza canım sıkıldı."

Efe bir şey söylemek yerine sırada yanıma oturdu. Bana inandı mı, inanmadı mı, bilmiyordum. İlk seçeneğin olmasını ummak dışında elimden bir şey gelmemesi çok sinir bozucuydu.

Efe telefonunu çıkarıp birilerini aramaya çalıştı ama "Hay aksi," diye mırıldandı. "Burada telefon çekmiyor." Aniden donup kaldı. "Ya bizi burada sonsuza dek unuturlarsa," dedi dehşet içinde. "Oksijenimiz bitecek ve boğularak öleceğiz!"

"Merak etme," dedim sıradan inip ona bir toz bezi fırlatarak. "Birileri mutlaka bizim için gelecektir. Hem Deniz de birazdan dönmüş olur. Haydi, o gelene kadar biraz oyalanalım."

Efe temizlik yapmak için pek hevesli görünmüyordu ama toz almak, kös kös oturmaktan daha eğlenceliydi.

Deniz'in birkaç dakikaya geleceğini düşünüyorduk ama tüm sınıfın temizliği neredeyse bitmişti ve Deniz ortada yoktu.

Efe dalga geçerek, "Bence Deniz seni ekti," dedi.

"Deniz asla öyle bir şey yapmaz," diye savunmaya geçtim. "O çok iyi biri."

Efe bir süre bana baktıktan sonra cevap vermeden tekrar sırayı temizlemeye döndü. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Susmayı öğrenmem gerekiyordu. Neden elli senelik kocama laf edilmiş gibi yükselmiştim ki? Her şeyi belli edebilirdim.

Yaklaşık bir saat geçmişti ve biz temizliği bitirmiştik. Ama ne gelen vardı ne giden.

Canımız o kadar sıkılmıştı ki Efe köşede müzik dinliyor, ben de zemindeki kare mermerler yardımıyla seksek oynuyordum.

Tam o an tepemizdeki ampulün birkaç kez yanıp sönmesiyle birbirimize baktık.

Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum fakat Efe, "Sakin ol," dedi. "Muhtemelen geçici bir şeydir. Hiçbir şey ol..." Fakat lafını bitiremeden elektrik tamamen kesildi.

Zifirî karanlığın çökmesiyle birlikte sırtımı tahtaya yaslayıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Karanlıktan değil, beynimin karanlıkta bana oynadığı oyunlardan korkuyordum. Karanlıkta orada olmaması gereken şekiller görmek ölümden beterdi benim için.

Kolumda bir el hissedince küçük bir çığlık attım ama hemen ardından Efe'nin sesini duydum: "Benim."

"Efe," dedim sesimdeki paniği gizlemeye çalışarak. "Ne yapacağız?"

"Alt tarafı karanlık," diye beni sakinleştirmeye çalıştı. "Bir şey olmayacak."

"Belki şalterlere bakmak gerekiyordur," dedi beni kendi bedenine çekerken. Bir kolunu sırtıma doladıktan sonra, "Gel," dedi. "Bakalım."

İtiraz etmeden kollarımı Efe'nin beline doladım ve karanlıkta beliren şekilleri görmemek adına gözlerimi kapattım. Efe, şalterin altına bir sandalye çekip üstüne çıktı ve birkaç başarısız deneme sonunda tekrar aşağı indi.

"Üzgünüm," dedi. "Telefonlarımızın flaşından başka ışığımız yok."

Dudaklarımı büzüp tahtanın hemen önüne, yere oturdum. *Aptal kafam! Aptal!*

Efe'nin yanıma oturduğunu hissettiğimde, "Sakin ol," diye mırıldandı. "Alt tarafı benimle baş başa kaldın. Bu kadar kötü mü?"

Dudaklarıma biraz gerginlikten, biraz eğlenmekten bir gülümseme yerleştirdim. "Hayır," dedim. "Değil."

Bunun üzerine Efe, hiç beklemediğim bir şey yaptı. Bir eliyle saçlarımı karıştırdıktan sonra beni koltuğunun altına aldı ve "Aferin, aslan parçası!" diye bağırdı. "Testi geçtin."

Başımı kurtardığımda omzuna bir tane yapıştırdım. "Seninle iyi olmak asla mümkün değil!"

Benim gibi sinirli değildi, aksine oldukça keyifli görünüyordu. "Bana bir daha vurursan flaşımı da alır, giderim," diye tehdit etti.

Bir kolunu yakalayıp, "Tamam, canım," diye güldüm. "Sana da şaka yapmaya gelmiyor."

Gülüşmelerimiz, Efe'nin telefonunun şarjının bitmesiyle ve karanlığın çevremizi biraz daha sarmasıyla bölündü. Efe'ye biraz daha sokulup kafamı göğsüne bastırdım ve ellerimle yüzümü kapattım. Her şey gitgide kötüleşiyordu.

Efe'nin kollarını bedenime sardığını hissettiğimde bile kafamı kaldırmadım. Tek dileğim birinin gelmesi ve bizi kurtarmasıydı.

Ellerim hâlâ yüzümdeyken Efe, "Şey," diye söze başladı. "Küçükken beni at kovalamıştı, biliyor musun?" diye sordu.

Bu manzarayı gözümün önünde canlandırmaya çalışırken şaşkınlıkla, "Ne?" dedim. "Nasıl oldu?"

"Küçükken at çiftliğine gitmiştik," diye anlatmaya koyuldu. "Atların dolaşması için çitlerle çevrili özel bir alan vardı. Oraya gizlice girip ata dil çıkardım." Ardından sanki kendi de buna inanamıyormuş gibi, "Alt tarafı şaka yapmak istemiştim," dedi. "Amma hassas bir attı!"

Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda Efe, "Yaşamadığın için gülmesi kolay tabii," diye söylendi.

"Üzgünüm ama neden ata dil çıkardın ki?"

"Detaylara fazla girmeyelim, lütfen."

Kapının açıldığını duymamızla birlikte sohbetimiz bölündü. Kapıyı açan görevlinin boynuna atlamamak için kendimi zor tutmuştum.

Eylül Cesur...

"Ne?" dedim telefonda hararetle konuşan Cansu'ya. "Efe mi?"

Nemesis'le olan dövüş için Çember'e giderken Cansu'dan gelen aramayı yanıtlamıştım. Kızları tek tek arayıp grup aramasına ekledikten sonra planımızın nasıl kötü işlediğini anlatıyordu.

"Olsun," diye teselli etmeye çalıştım. "En azından denedik."

"Peki, Deniz nereye kaybolmuş ki?" diye sordu Açelya. Benim de en çok merak ettiğim konu buydu.

Cansu, konuşmadan önce huysuzca homurdandı. "Acil bir işi çıkmış," dedi. "Gitmeden önce aramış ama telefon çekmediği için mesaj atmış."

"Acil işi neymiş acaba?" diye sordum.

"Şimdilik mesajına cevap vermedim," dedi Cansu. "Eve gidince uzun uzun konuşuruz ve belki onun iyi kalpli prensesi olurum."

Belçin ters bir tonla, "Koyun can derdinde," dedi. "Kasap et!"

Kızlarla konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamamış, kendimi birden Çember'in önünde bulmuştum. İçeri girerken her zamankinden farklı olarak üstümde bir gerginlik vardı. Bu kötü düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Başarılı olup olmadığım tartışılır fakat zihnimde ne zaman kötü bir düşünce sinsi bir şekilde saklandığı yerden kafasını uzatsa onu yok etmek için elimden geleni yapardım. İnsanın düşündüğü şeylerle yaşadığı şeyler komik bir paralellik gösteriyordu. Sanırım evrene yaydığımız enerjiyle ilgili söylemlerin haklılık payı vardı, kim bilir?

Birkaç arkadaşımla selamlaştıktan sonra doğruca üst kata, odama çıktım ve üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup dövüş için ideal olan kıyafetlerimi giydim. Saçlarımı her zamanki gibi balıksırtı şeklinde örmeye başladığım sırada kapı çalındı.

"Gel!" diye seslendikten saniyeler sonra içeri Efken girdi. Bana kocaman ama bir o kadar da gergin bir gülümsemeyle bakıyordu. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Ama biraz heyecanlıyım."

Efken, heyecanımı hafifletmek için olsa gerek hiç susmadan konuşmaya başladı. Sadece birkaç dakika içinde, son bir haftada izlediği filmlere, okuduğu kitaba ve Rize'de neler yaptığına hâkim duruma gelmiştim.

Efken, susmaya hiç niyeti yokmuş gibi hararetle konuşmayı sürdürürken kapı çaldı. Sarp içeri girdikten sonra ilk işi işaret ve orta parmağını Efken'in yanağına götürüp makas almak; ardından, "Ne haber, fıstık?" diye sormak oldu.

Efken, homurdanarak Sarp'ın eline vurdu. "Bende gözün mü var senin?"

Saçımı yapmayı bitirdiğimde dövüşe birkaç dakika kalmıştı. Terleyen ellerimi kurulamak için onları havada birkaç kez salladıktan sonra Sarp'la birlikte odadan çıktık.

Çember, dövüş yapılacağı zamanlarda kalabalık olurdu. Dolayısıyla insan yoğunluğuna buradaki tüm dövüşçüler alışıktı fakat bugünkü enerji... Tarifi imkânsızdı. Üstelik bizi destekleyenlerin yanında Nemesis'i destekleyenlerin sayısı, yadsınamayacak çokluktaydı.

O an anladım ki sadece bu insanlar değil, Çember de bahis oynamıştı. Üstelik en büyük bahsini...

Aşağı inerken Sarp'a yanaşıp, "Eğer kız benden daha iyi çıkarsa karışma. Sen çocuğu haklamaya bak," diye fısıldadım.

Sarp bana şaşkın şaşkın bakıp, "Araya girmeyip dayak yemene razı mı olayım yani?" diye sordu. Soru sormaktan çok, *rüyanda görürsün*, der gibiydi.

"İnatlaşma benimle," dedim. "Kaybedersek daha kötü duruma düşeriz."

Sarp cevap vermek yerine kafese girdi. Onun peşinden kafese girerken çoktan yerini alan ve kalabalığı gaza getiren rakiplerimize baktım. İlk dikkatimi çeken şey kızın omuzlarına kadar kestirdiği kızıl saçları oldu. Bu hâliyle tam bir savaşçıyı andırıyordu ve içimden bir ses, bu kızın Cansel kadar kolay lokma olmadığını söylüyordu.

Bazı insanların konuşmak için sözcüklere ihtiyacı yoktur. Tek bir bakışı, küçücük bir hareketi sizi rahatlatabilir; tıpkı sinir ede-

ceği gibi. Şüphesiz ki Sarp, bu insanlardan biriydi. Rahat tavırlarla kafese yaslanıp rakiplerimizi izliyor, sinir bozucu bir şekilde gülümsüyordu.

Sarp'ın hareketlerini taklit etmeye çalışıp, çığıran bu iki rakibimizin hareketleri sanki beni utandırıyormuş gibi bakışlarımı kaçırıp dişlerimi göstererek sırıttım. Karşımızdakileri önemsemiyor gibiydik. Sanki kendi kendilerine eğlenen iki çocuğu izliyorduk.

Bizim bu tavrımız birçok kişinin dikkatini çekti ve insanları güldürdü. Bir süredir bağırarak taraftar toplamak isteyen rakiplerimizin elde ettiklerini öylece durup gülümseyerek yapmıştık.

Dövüş başlar başlamaz kız, bir yumruk sallayarak üzerime atıldı. Karın bölgesi tamamen savunmasız olunca eğilip dirseğimi kaburgalarına geçirdim ve acı dolu bir inilti duydum. Ben, önde başlamanın zevkine varamadan kız beni belimden yakalayıp yere yapıştırdı.

Bu kız kesinlikle Cansel kadar kolay olmayacaktı.

Sarp'la dövüşmemizi anımsayıp, kız tepemdeyken bacaklarımı ayaklarına doladım ve onun da düşmesini sağladım. Göz ucuyla Sarp'a baktığımda onun da iyi gittiğini fark ettim. Bu, beni daha da heyecanlandırmış ve moralimi yükseltmişti.

Yaklaşık on dakika geçmişti. Kimi zaman benim, kimi zaman kızın üste çıktığı dövüşümüzde en sonunda kızı yerde yüzüstü yakalamış, sırtına çıkmış ve kurt kapanı denen taktikle kilitlemeye çalışıyordum.

Her şey tam o anda oldu.

Kollarımın arasında hareket kabiliyetini kısıtladığımı zannettiğim rakibim, birkaç saniye içinde bunu yeterince iyi yapamadığımı bana gösterecekti.

Kız, "Emir," diye bağırdı. "Şimdi!"

Göz açıp kapamaya kalmadan kız beni ustaca sırtından attı. O an tek düşünebildiğim, benden bu kadar kolay kurtulabilecek durumdayken neden üste çıkmadığıydı.

Adının Emir olduğunu öğrendiğim diğer dövüşçü üzerime gelirken nedenini anladım.

Dövüştüğümüz kişilerdeki bu ani değişikliğin şokunu hızla atlatıp ayağa kalktım. Bakışım Sarp'a kaydığında bana ulaşmaya çalıştığını fakat kızılın ona engel olduğunu gördüm. Niyeti sanki Sarp'la dövüşmek değil, onu oyalamaktı.

Onları sabaha kadar izleyemezdim. Dikkatimi karşımdaki adama ve onun iri bedenini lehime çevirmeye verdim.

Yumruk atarken kenara çekildim ve öne doğru eğdiği dizine basıp çok çevik bir hareketle omuzlarına çıktım. Bacaklarımı ve kollarımı Emir'in boğazına sarıp nefesini kesmeye çalıştım. Bu hareketi yaparken hemen düşeceğini varsaymıştım.

Çocuğun hâlâ ayakta olması beni korkutmaya başlamıştı. Bu sırada kalabalık iyice coşmuş, bu hareketimi alkışlıyor ve bir sonraki hamlelerimizi bekliyordu.

Emir, neredeyse koşarak geri geri gidince ne yaptığını anladım ve sırtım demirlerle sertçe buluşmadan birkaç saniye önce gözlerimi kapattım.

Canım o kadar acımıştı ki dövüşü bırakıp küçük bir kız çocuğu gibi ağlamak istiyordum fakat kollarımı veya bacaklarımı gevşetmedim. Emir aynı hareketi tekrar yaparken kalabalıktan bağırışlar daha çok yükseliyordu. Daha önce böyle bir şey gördüklerinden emin değildim.

Sırtım tekrar demirlerle buluştuğunda darbenin eskisi kadar sert olmadığını fark ettim. O an zihnimden biri iyi, diğeri kötü iki düşünce geçiyordu. İyi düşüncem, Emir'in gücünün tükenmiş olduğuydu. Kötü olan ise benim de ondan farklı durumda olmadığımdı.

Emir aynı hareketi tekrarlayınca kollarım kendiliğinden çözüldü. *Aptal,* diyordum kendime. *Güçsüz düşmenin zamanı değil!*

Yere çakıldığımda bana bahis oynadığını tahmin ettiğim kişilerden yuhalamalar duydum.

O an, Sarp'ın kontrolsüz bir öfkeyle Emir'e saldırdığını gördüm. Sanki üç günlük bir dövüşçüymüş gibi hesaplamadan yaptığı bu hamle onun sonunu getirdi.

Onların dövüşüne odaklanamadan tepemde beliren kızıl kadına dikkat kesildim. Doğrulup ona karşılık vermeye çalıştım ama dürüst olmak gerekirse mahvolmuştum. Beni yere sermekte hiç zorlanmadı.

Kafesin hemen dışındaki zil, kulak tırmalayıcı bir tonla çalınca dövüşün bittiğini anladık. Kızıl saçlı kız ayağa kalkıp bana bakarken gözlerinden ilk kez bir duygunun geçtiğini fark ettim ama ne olduğunu anlayamayacak kadar afallamıştım.

Nemesis'in dövüşçüleri zaferi kutlarken kafamı çevirip benim gibi sırtüstü yatan Sarp'a baktım. Kocaman araladığı gözlerini tavana dikmişti. Arkadaşlarımız içeri girip bizi oradan götürene kadar gözlerini arada bir kırpmak dışında tepki vermedi.

Efken'in odasına çıkıp koltuklara yığıldıktan sonraki beş dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Sarp köşede oturup boşluğa bakarken ben de kızlardan birinin sırtıma merhem sürmesine izin vermiş, öylece ellerimi izliyordum.

Yas evi gibiydik.

"Kendinize gelin," dedi Efken sonunda. "Sanki ilk kez dövüş kaybetmiş gibisiniz. Karşınıza çıkacak herkesi yenecek olsanız burada değil, televizyon kanallarında olurdunuz."

Gözlerimi kıstım ve "Zaten kötü olduğumuzu, bu yüzden boş vermemizi mi söylüyorsun?" dedim. "Berbat bir konuşmacısın."

"Sadece profesyonel olmadığımızı ve yenilginin çok doğal olduğunu söylüyorum," dedi. "Çember'in gördüğü en muazzam dövüştü. Eğer o kurnaz taktiği yapmasalardı sizin kazanacağınıza adımı basarım. Tüm bunların sizin için bir anlamı yok mu? Kazanmakla kafayı bozmuş ve içinde bulunduğu anı önemsemeyen, gözünü hırs bürümüş dövüşçüler olmanızı istemiyorum."

Birkaç saniye durup düşündükten sonra, "Fikrimi değiştirdim," dedim. "Gerçekten iyi konuşuyorsun."

Efken, duyduğu şeyle gururu okşanmış olacak ki sırtını dikleştirdi. "Ne sandın, kızım? Ben şimdi pizza söyleyeceğim. O sırada siz de bir duş alıp kendinize gelin."

Sarp'la kapıdan çıktıktan sonra kendi odama gittim ve kadınlar için ayrılan duş alanlarına yöneldim. Aynadan sırtıma kısa bir bakış attım. Kötü görünüyordu ve sabaha iyileşecek gibi değil, daha da kötüleşecek gibiydi.

Hızlıca duş alıp üzerimi giydim ve saçlarımı kuruttum. Havada ekim soğuğu yoktu fakat tişörtle gezebileceğim kadar sıcak da değildi. Bu yüzden üzerime siyah bir pantolon ve su yeşili, bol bir *sweatshirt* geçirdim.

Birkaç dakika koltukta oturup gözlerimi kapatarak kendime zaman ayırmayı düşünüyordum ki kapının çalmasıyla dikkatim dağıldı. Sarp içeri girip, "Eylül," dedi. "Ben biraz dolaşacağım."

Kaşlarım çatıldı. "Nereye gidiyorsun?"

"Bilmem, dolaşacağım."

Ceketimi ve bel çantamı kaptım. "Ben de geliyorum."

Yüzüne bunu hiç istemediğini gösteren bir ifade yerleştirdikten sonra eliyle durmamı işaret etti. "Yalnız olsam daha iyi."

"Sen köşede dolaşırsın," dedim. "Yalnız olursun işte."

"Eylül," diye mırıldandı yalvarır gibi. "Lütfen."

Omuzlarım düşerken, "Ben de mutsuzum," dedim. "Neden beni istemiyorsun?"

Şaşkınlıkla gözlerini aralarken böyle düşünmemi beklemediğini anladım. Tek gideceğine dair olan inadını biraz kırmış gibiydim. Gardı düşmüştü. "Seni istemiyor değilim," dedi. "Sadece..."

"Bana *gelme* diyorsun," diye mırıldandım. Ardından derin bir nefes alıp koltuğuma oturdum. Sarp, koltuğun arkasında olduğu için bu hareketimle ona arkamı dönmüştüm.

Derin bir nefes aldığını duydum. "Tamam," dedi. "Madem bu kadar çok istiyorsun, gel."

Birkaç saniye önceki kırgın ifademin yerini belli belirsiz bir gülümseme alırken eşyalarımı aldım ve peşinden çıktım. Nereye gittiğimizi soran Efken'e biraz dolaşacağımızı söyledikten sonra oradan ayrıldık.

Sarp'ın arkasında yerimi aldıktan sonra bir hızlanıp bir yavaşlarken, sapaklardan ani bir şekilde saparken kollarımı sımsıkı beline doladım. Sonunda durduğumuzda yavaşça motordan indim ve kaskımı çıkarıp gökyüzüne baktım. Yıldızlar bu gece her zamankinden daha parlaktı. Sanki kaybedişimizi kutluyor, evrene ışık saçıyorlardı.

Sarp, motoru kilitledikten sonra önümüzde uzanan kumsalda ilerledi ve denize yaklaştı. Herhangi bir bakış atmamış ya da sözlü olarak bir uyarıda bulunmamıştı ama geride durup ona biraz süre tanımam gerektiğini hissettim.

Denize yaklaştıktan kumların üstüne oturup ayaklarını öne uzattı. Ne düşündüğünü çok merak ediyordum.

Rahatsız edici birkaç dakikanın sonunda yanına gitmeye karar verdim. Yanına oturup bakışlarımı gökyüzüne sabitledim. Bulutlar sanki canlıydı. Canlıydı ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

Sarp'ta bir hareketlilik hissettiğimde başımı çevirdim ve bir eliyle yanağını sildiğini gördüm.

Normalde ensesine bir tane patlatmam, böyle saçma bir sebep için ne cesaretle ağladığını sormam gerekirdi ama onu böyle kırgın görmek kendimi çok kötü hissetmeme neden olmuştu. Ona destek olmam gerekirken birilerinden destek isteyecek duruma gelmiştim.

Ben sessizlikle onu izlerken sonunda konuşmaya karar verdi: "Herkese öyle olmadığını söyledim," dedi. "Ama hâlâ işe yaramazım."

"Kendine sakın böyle söyleme," dedim. "Kimse, hatta sen bile kendine böyle hakaret edemezsin."

Kafasını bana çevirip gözlerime baktı. "Ama öyle," dedi. "Hiçbir işe yaramıyorum."

Sanki küçük, şımarık bir çocukla konuşuyormuşum gibi başımı hafifçe yana eğerek anlayışlı bir sesle, "Sarp," dedim. "Her şeyi kazansak bu hayat çok sıkıcı olmaz mıydı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "O şekilde sıkılmak hoş olurdu."

"Olmayacağını bal gibi biliyorsun," dedim. "Ama aptal gururun yüzünden kabul edemiyorsun."

Sarp kaşlarını kaldırdı. "Kimse bana hakaret edemezdi güya," diye mırıldandı ama keyfi yerine gelmiş gibiydi.

"Ben hariç."

Dudaklarına küçük bir tebessüm yerleştirirken, "Tamam," dedi. Ardından başını gökyüzüne çevirdi ve tıpkı benim gibi yıldızları izlemeye başladı. "Sen hariç."

11. BÖLÜM
KAMP MACERASI

Cansu, birkaç dakika önce uyanmış olmasına rağmen büyük bir heves ve enerjiyle otobüsten inip kollarını yukarı kaldırdı. Birkaç küçük esneme hareketiyle uzun süredir koltukta oturmanın verdiği ağrıları vücudundan uzaklaştırdı ve "Ne güzel bir gün, değil mi?" diye sordu.

Onun aksine sabah çok erken kalktığım için uykusuz ve hâlsizdim. Üstelik otobüste daldığım kısa süreli uyku kendime gelmemi sağlamamış, daha çok bitkin düşmeme neden olmuştu.

Benimle aynı durumda olduğu her hâlinden belli olan Efe, "Cansu," diye mırıldandı. Uykusuzluktan gözleri şişmişti. "Çok ciddiyim, kafana sıkarım."

Belgrad Ormanı'nda kamp yapma fikrini ortaya atan kişi bendim. Kısa bir süre sonra sınavlarımız başlayacak, başımızı kaşıyacak vaktimiz olmayacaktı. Ekim ayında olmamıza rağmen hava yeni yeni soğumaya başlamıştı. Kış kapımızı çalmadan önce böyle bir kaçamak yapmak iyi olur diye düşünmüştüm fakat gelin görün ki gün ağarmadan uyanıp yola çıkmak tam manasıyla korkunçtu.

"Ölü gibisiniz," dedi Cansu. Bu hâlimizden memnun olmadığı belliydi fakat o kadar yorgundum ki kendime gelmekte zorlanıyordum. "Biraz neşelenin."

Buğra, sanki Cansu'yu hiç dinlememiş gibiydi. "Çadırımızı nereye kuruyoruz? Yalvarırım, gidip uyuyalım."

Cansu kadar enerjik olmasa da bilinci bizden daha açık olan Belçin, bir görevliden yardım aldıktan sonra kamp alanına git-

mek için onu takip etmemizi söyledi. Birileri bir şeyi yapmayı akıl edebildiği için mutluydum.

Kamp alanına geldiğimizde dinlenmeden çadırlarımızı kurmaya başladık. İki çadır kuracaktık. Özellikle çocuklar biraz sıkışık yatacaktı ama böylesinin hem daha eğlenceli hem daha ekonomik olacağını düşünmüştük.

Çadırımızı kurmaya çalışırken Efe, havalı bir yürüyüşle yanımıza geldi. "Kızlar, yardım lazım mı?"

Efe'nin bu sorusu üzerine çadırla boğuşan Yiğit'in cevabı gecikmedi: "Önce kendi çadırını kur sen, Allah'ın cezası."

İkisinin arasındaki atışmaya gülmemek için kendimi tuttum ama ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı.

Efe, arkadaşının onu bozması üzerine çadırlarına döndü. Dördü yer yer tartışıp, yer yer itişerek yaklaşık yarım saat uğraş verdiler. Yarım saatin sonunda çadırlarına baktığımda kaşlarımı hayretle kaldırmadan edemedim. Normal çadırlar gibi, üst kısmının üçgen şeklinde yukarıda olması gerekiyordu fakat bu kısım, sanki tepesine ağırlık konmuş gibi içe göçmüştü.

Efe, bir profesör edasıyla çadırı incelerken, "Sanki bir şeyler ters gibi," diye mırıldandı.

Deniz ona gözlerini kısıp baktı. "Sanki mi? Her şeyin yolunda olmasının bir ihtimali var yani, öyle mi?"

Açelya, karşısında beş yaşında çocuklar varmış gibi gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Ben şunlara yardım edeyim," dedi. "Siz halledersiniz."

Açelya dışında hiçbirimiz çadır kurmayı bilmiyorduk. Bu yüzden, bu konuda aramızdaki en bilgili kişi olduğu için herkese yardım etmeyi kendine misyon edinmişti.

Açelya, yaklaşık on dakika sonra çadırın bu hâlini kurtarmanın mümkün olmadığına kanaat getirerek çadırı baştan yaptı.

Çadırlarla işimiz bittiğinde çok yorgun ve açtık. Aslında hepimizin dinlenmeye ihtiyacı vardı ama açlığımız, uykumuzdan daha baskındı. Önceden hazırladığımız malzemelerle kendimize sandviç hazırladıktan sonra onları midemize gönderdik. Aslında bir sandviçin bana yeteceğini düşünmüştüm fakat üçüncü sandviçi yerken ne kadar aç olduğumuzu göz önünde bulundurmadığımı anladım.

Buğra, yemeğini bitirir bitirmez, "Çöplerimi poşete koydum," diye açıklamaya girişti. "Kullanmadığımız malzemeleri köşeye ayırdım. Artık uyuyabilirim!"

Sevinçle kendi kendine konuşurken yüzüne doğru bir frizbi atılınca afalladı. Hemen ardından Açelya'nın eğlenen sesi duyuldu: "Yakala, oğlum!"

Buğra, birkaç saniye süren şaşkınlığın ardından sonunda kendine geldi ve "Köpek mi çağırıyorsun, ruh hastası?" diye söylendi.

Cansu öne atılıp, "Onun yerine voleybol oynasak, nasıl olur?" diye bir fikir sundu. Hemen ardından bu fikri kimsenin onaylamasını beklemeden, "Birinci takımın kaptanı benim," diye ekledi.

En az onun kadar hızlı davranarak, "İkinci takımın kaptanı da benim," diye atladım. Arkadaşlarımız daha ne olduğunu anlamadan kendimizi kaptan seçmiştik.

"Şimdi takımımıza oyuncu seçelim," dedi Cansu.

Tam birini seçmek üzereydi ki, "Ben başlayacağım," dedim. "Her şeye böyle atlama."

Cansu, bu sefer önüne engel çıktığı için biraz morali bozulmuş olacak ki kollarını kavuşturup kimi seçeceğimi -muhtemelen Deniz'i seçeceğimden korkarak- izledi.

Takımıma kimi almam gerektiği konusunda emin olamıyordum. Kararsızlığım sürünce Yiğit'in bana doğru ilerlediğini gördüm. "Tamam," dedi yanımda durup. "Bu kadar ısrara gerek yok, senin takımında olurum."

Birkaç saniye ifadesiz bir şekilde Yiğit'e baktım. "Ama be..."

"Şşt," diye sözümü kesti. "Anladım ben."

Yiğit kendini takımıma dâhil ettikten sonra sıra Cansu'ya geçti. "İlk olarak, Deniz'i seçiyorum."

Deniz, yavaşça Cansu'nun yanına giderken Efe'nin, "Başkasını seçsen şaşardım zaten," diye mırıldandığını işittim.

Seçimlerimiz sonlandıktan sonra takım arkadaşlarıma baktım. Yiğit, Belçin ve Buğra'yı seçmiştim. Cansu'nun takımı da Deniz, Açelya ve Efe'den oluşuyordu. Düz toprağın üzerine çubuklar yardımıyla minik bir saha ve file çizdikten sonra oyunumuza başladık.

Voleybol konusunda çok yetenekli değildik ama kötü olduğumuz da söylenemezdi. İki takım da eşit seviyelerdeydi ve bu da sinir bozucu bir beraberlik sağlıyordu.

Son sayının ardından topu karşı tarafa göndermek için yerime geçtim ama o kadar yanlış bir atış yapmıştım ki karşı tarafa gideceğine inandığım top, doğrudan Buğra'nın kafasına çarpmıştı.

Buğra, gözleri kapalı bir şekilde sırtüstü düşünce hepimiz onun etrafına toplandık. "İyi misin?" diye sordu Açelya.

Buğra, bu soruya, "Beyaz ışığı görüyorum," diye cevap vermekle yetindi.

Buğra, akşama kadar yorulduğunu ve uyumak istediğini söylenerek mızmızlandı fakat oyun o kadar çekişmeli devam ediyordu ki bir türlü gitmek için kendinde güç bulamadı.

Güneş batmaya yüz tuttuktan kısa süre sonra Deniz ve Cansu odun toplamak için yanımızdan ayrıldı. Geri kalanlarımız, ağır ağır diğer yiyecekleri hazırlamaya koyulduk.

Cansu Atik...

Bu evrende yaşamış en aptal kız olabilirim!

Deniz'le odunları toplarken sürekli ona yakınlaşmaya çalışıyordum. Bu hareketlerimi fark etmiyordu bile, tam anlamıyla bir beyinsiz olmalıydı.

Veya kibar bir şekilde benimle ilgilenmediğini göstermeye çalışıyordu.

Nedenini bilmiyorum ama aniden Türk filmi klişelerindeki tanışma sahneleri kafamda canlandı. Elleri kitaplarla dolu olan genç kız yanlışlıkla yakışıklı oğlana çarpar, kitaplar düşer. İkisi de telaşla kitapları toplamak isterken göz göze gelirler ve âşık olurlar.

Tabii ya!

Önümde yürüyen Deniz'e gözlerimi kısıp baktıktan sonra koşarak ona doğru ilerledim ve omzumu onunkine geçirdim.

Deniz'e yanlışlıkla o kadar sert vurmuştum ki dengesini kaybedip dizlerinin üstüne çöktü. Odunlar etrafa saçılırken Deniz, kocaman araladığı gözleriyle bana bakıyordu.

Utançtan yerin dibine girmek üzereydim. Bu hareketimin daha zarif ve nahif olması gerekiyordu!

"Cansu," dedi Deniz. "İyi misin?"

"Ayağım kaydı," dedim. "Tüh."

Deniz, hâlimize güldükten sonra kendi odunlarını toplayıp ayaklandı. Göz göze gelememiştik bile. Önden giderken, "Deniz," diye seslendim. Yardım teklifinde bulunmasını umarak, "Bu odunları ne yapacağız?" diye sordum.

Deniz çok kısa bir bakış attıktan sonra, "Topla işte," dedi. Ardından arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

Ne yapacağımı bilemedim. Avı avuçlarından kayan ve olanları izlemek dışında bir şey yapamayan avcı gibiydim.

Aniden yeni bir taktik düşünüp, "Ay!" diye bağırdım. "Bacağım çok acıyor."

Deniz, odunları bırakıp yanıma gelirken sonunda dikkatini çekmeyi başardığım için içimden sevinç çığlıkları atıyordum.

Deniz yanıma gelip, "Neresi?" diye sorduğunda ona sağ bacağımı gösterdim. Bir süre sahte ağrımın geçmesini bekledik fakat rol yapmayı bir türlü kesmedim. En sonunda Deniz, hava kararmadan kampa dönmemizin en mantıklı seçenek olduğunu söyleyip ayaklandı. Bir kolumu onun boynuna attım. Deniz de bir eliyle belimden tutarak bana destek veriyordu. Bu şekilde yavaş yavaş ilerlemeye başladık fakat o kadar yavaş ilerliyordum ki Deniz aniden eğilip diğer kolunu dizlerimin altından geçirdi ve ayaklarımı yerden kesti.

Düşmeme bahanesiyle kollarımı sıkı sıkıya boynuna doladım.

Ölmek üzereyim!

Dudaklarıma yerleşmekte ısrarcı olan gülümsemeyi bastırmaya çalışırken, "Ne kötü bir gün," diye mırıldandım. "Deniz, maksimum kaç kilogram taşıyabiliyorsun?"

Deniz ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. "Cansu, çok garip bir kızsın."

"Umarım bu iyi anlamdadır. Yoksa..."

"İstersen yürüyebilirsin."

Aslında gerçekten yürüyebilirdim ama "Yok yok," dedim tatlı tatlı. "Böyle iyiyim."

Deniz bir şey söylemedi ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Kampa geldiğimizde arkadaşlarım telaşla başıma üşüştüler. Deniz beni köşeye bıraktıktan sonra kızların tek tek numaramı anladığını fark ettim.

Buğra, kamp macerasına son verip hastaneye gitmemiz gerektiğini söyleyince numarama bir son vermek zorunda kaldım. Daha iyi hissettiğimi, muhtemelen bir saate bir şeyimin kalmayacağını söylemem gerekti.

Eylül Cesur...

Çocuklar ateş yakmaya çalışırken kızlarla Cansu'nun etrafında toplanmıştık. "Cansu," diye mırıldandı Belçin. "Sana inanamıyorum."

Söylediklerimiz Cansu'nun bir kulağından giriyor, diğerinden çıkıyordu sanki. "Çok romantikti."

"Odun toplarken arkasına bile bakmamış çocuk, Cansu," dedim. "Sence romantizm bu mu?"

Açelya, gülmesini zor zapt ediyormuş gibiydi. "Doğrusunu isterseniz bu harekete on üzerinden puan verecek olsam kırk sekiz olurdu."

Belçin, Açelya gibi yaşananlarla dalga geçmek yerine ciddiyetle arkadaşıyla konuşmaya çalıştı: "Cansu," dedi. "Sen bu çocuktan hoşlanıyorsun ama o seninle pek ilgilenmiyor galiba. Geçen sefer de seni öylece bırakıp gitmişti."

"Annesi biraz rahatsızlanmış," diye savunmaya geçti Cansu. "Çocuk da o telaşla eve gitmiş. Yolda aramış ama telefon çekmemiş, mesaj atmış. Daha ne yapsın?"

Belçin'le göz göze geldik ve onun da benim gibi Cansu'yu şu an vazgeçirmenin pek mümkün görünmediğini anladığını fark ettim. Ne yazık ki bazı şeyleri yaşayarak öğrenmek zorundaydık.

Akşam yemeğinde daha doyurucu olması için kızarttığımız tavukları ekmek arasına koyduk ve afiyetle midemize gönderdik. Yemekten sonra hava tahminimizden daha soğuk olunca ateşin etrafında oturup ısınmaya çalıştık.

"Kamp yapan insanların âdetidir," dedi Açelya. "Korku hikâyeleri anlatmayacak mıyız?"

"Kim diyor o âdeti ya?" diye söylendi Buğra. "Yok öyle bir şey."

Yiğit'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Ne oldu, Buğra? Korkmuş gibisin."

Buğra hemen savunmaya geçti ama bu durumu daha da komik gösterdi. "Ne alakası var? Ben sizin için söylüyorum."

"İnan bana," dedi Cansu yapmacık bir tatlılıkla. "Hepimiz buna gönülden inanıyoruz."

"Siz kaşındınız," dedi Buğra. "O zaman iki sene önce burasıyla ilgili duyduğum bir hikâyeyi size anlatacağım."

Hepimiz meraklanarak birbirimize sokulduk ve dikkatle Buğra'yı dinlemeye başladık. "Bundan yüzyıllar önce burası aslında bir yerleşim yeriymiş ve yaklaşık beş yüz kişi yaşarmış. Burada yaşayan herkes birbiriyle iyi anlaşırmış, biri dışında..."

"Kimmiş?" diye sordu Belçin, poşetlerden çekirdek paketini çıkarırken.

Buğra, "Bir kadın," diyerek Belçin'in sorusunu yanıtladı. "Herkes ondan nefret edermiş. Hatta kadından korkarlarmış çünkü kadının evinden geceleri çığlıklar duyulurmuş. Üstelik bu çığlıklar sadece kadına ait değilmiş. Hatta bir insana ait olduğu bile söylenemezmiş."

"Belki köpek besliyordur," dedi yanımda oturan Efe.

Diğer yanımda oturan Cansu, "Teşekkürler, Efe," dedi. "Bunu senin dışında kimse akıl edememiş zaten."

"En azından sen edememişsin," diye cevap verdi Efe.

Buğra, ikisinin tartışmasının uzayacağını anlayınca sesini yükselterek hikâyesine devam etti: "Kadın tek yaşıyormuş. Ailesi uzun süre önce ölmüş. Bu hayatta sahip olduğu tek şey sevgilisiymiş fakat adam ona ihanet etmiş. Kadın da ruhunu şeytana satıp adamı vahşice öldürmüş ve bunu gizleyerek yapma gereği duymamış. Bu olay yerli halk için son damlaymış. Kadını yaka paça sürükleyip meydanda yakmışlar."

Deniz suratını ekşitti. "Ne kötü bir ölüm şekli!"

"Fakat bu, lanetli kadını öldürmemiş," dedi Buğra. "Ruhunun serbest kalmasına neden olmuş ve bu olaydan sonra köylüler

mahvolmuş. Her gece biri, gizemli bir şekilde ölmeye başlamış. Anlayacağınız, lanetli kadın bir zamanlar ona gülen herkesin sonunu getirmiş. Halk kaçışıp buradan gitmiş ama kendilerini bekleyen acı sondan kurtulamamışlar."

"Yok muymuş bir padişah?" dedi Belçin.

"Belki insanlığın başlangıcından bile önce yaşanan bir olay bu," dedi Buğra. "Bilmiyorum. Tek bildiğim, bu lanetli kadının öfkesinin hâlâ dinmediği. Bu kadının onu rahatsız edenleri tek tek öldürdüğü ve bakire kızları şeytana kurban verdiği söylenir."

Cansu, yüzünü ekşitti ve çok kısık sesle, "Yine durduğum yerden millete kurban gidiyorum," diye mırıldandı. "Nasıl bir şans, anlamıyorum ki!"

Efe, Cansu'nun mırıltısını duymuş olacak ki dizime yaslanıp Cansu'ya doğru fısıldadı: "Cansu, istersen bu problemi hemen halledebiliriz. Yanlış anlama, senin iyiliğin için söylüyorum."

Cansu, öfkeyle Efe'ye baktı. "Önüne dönmezsen iyiliğini düşündüğün son kişi olacağım."

Bu etkili tehdidin üzerine Efe, anında önüne döndü ve tamamen başka yöne odaklandı.

Çadırlarımıza girme vakti geldiğinde herkesin aklında Buğra'nın anlattığı hikâye vardı. İster istemez ağaçların arasında birinin sizi izlediğini ve uyumanızı beklediğini hissediyordunuz.

Çadıra girdikten sonra dördümüz yan yana uzandık. Sıcak kalmak için olabildiğince birbirimize sokulmuştuk. "Kızlar," dedi Cansu. "Sizce bundan beş sene sonra bizi nasıl bir hayat bekliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Belçin. "Ama gelecekten korkuyorum."

Bu korkusu beni şaşırtmıştı. "Neden?"

"İnsanlar her gün çalışıp ay sonunu denk getirmek için didiniyor, kendini unutuyor. Bir yerden sonra çalışmaya programlanmış

robotlara dönüşüyoruz. Bunun gerçek olması ve bir yerden sonra içimdeki ateşi söndürmesi... Sanırım en büyük korkum bu."

Belçin'in sözleri bir süre öylece durup boşluğu izlememe neden oldu. Ben sessizlik içindeyken Cansu, "Hayatımızı sürdürmek için çalışmak zorundayız," dedi. "Eğer sevdiğin işi yaparsan içindeki ateş hiç sönmez. Aksine, daha da kuvvetlenerek dünyayı sarmalar."

"Katılıyorum," dedi Açelya. "Hayat aslında bu kadar basit işte."

Bir süre daha konuştuktan sonra birbirimize sarılarak uyuyakaldık.

♡

Uyandığımda saat gece üçe yaklaşıyor olmalıydı.

Çadırın dışından gelen ayak seslerini duyduğumda bir an nefes alamadım. Biri çadırlarımızın etrafında mı dolaşıyordu? İyi ama kim?

Bu sesin rüzgâr kaynaklı olduğuna kendimi inandırmaya ve uykuya dalmaya çalıştım ama fermuar sesini duyduğumda gözlerim tekrar aralandı.

Buradaki her kimse, kesinlikle insandı.

Gitgide uzaklaşan sesleri duyduğumda cesaretimi topladım ve yavaşça çadırın fermuarını açarak davetsiz misafirimizin kim olduğuna bakmak için başımı dışarı çıkardım.

Tahmin ettiğim gibi bir insan bedeninin bizden uzaklaştığını görünce hızla ayakkabılarımı giydim. O kadar endişelenmiştim ki üzerime ceketimi almadan dışarı fırladım. Söndürdüğümüz ateşin yanındaki odunlardan birini alıp gizemli kişiyi gizlice takip etmeye başladım.

Önümdeki kişi hızlı adımlarını sürdürürken ağaçların arkasına gizlenmeye, ürkütücü karanlığın beni gizlemesini sağlamaya

çalışıyordum. Karanlık sadece benim değil, bu gizemli kişinin de işine yarıyordu. Öyle ki kadın veya erkek olduğunu bile ayırt edemiyordum.

Tökezlememle birlikte önümdeki ağaca yapıştım ve ister istemez gürültü çıkardım. Korkuyla ağacın arkasına saklanıp elimdeki oduna daha da sarıldım. Korkudan nefes bile alamıyordum, kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

Bana doğru yaklaşan ayak seslerini duyduğumda gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Yükselen seslerle birlikte içimden üçe kadar saymaya başladım.

Derin bir nefes alıp kendimi cesaretlendirmek için var gücümle bağırdım ve odunu karşımdaki kişinin kafasına indirmek üzere yerimden fırladım.

Karşımdaki insan kollarıyla kafasını korudu ve "Yapma!" diye bana karşı koymaya çalıştı ama çok geçti. Darbemle birlikte dengesini koruyamadı ve yere düştü.

Tanıdık yüze birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp bakarken, "Yiğit," diye mırıldandım. "Senin ne işin var burada?"

Yiğit, bana öyle bir bakıyordu ki neden suçlu muamelesi gördüğünü anlamamış gibiydi. "Uyuyamadım, biraz dolaşmak istedim," dedi. "Sen niye odunla saldırıyorsun?"

Kalkmasına yardım etmek için uzattığım elimi tutup ayaklandıktan sonra, "Ne bileyim," dedim. "Çadırın orada sesler duyunca korktum, seni takip ettim."

Yiğit, bu söylediğime daha çok şaşırmış gibiydi. "Yani çadırın etrafında tehlikeli birinin dolaştığını düşündün ve kimseyi uyandırmadan, tek başına o kişinin peşine mi düştün?"

"O an çok gergindim," diye kendimi savunmaya çalıştım ama bu yaptıklarımı Yiğit'in dudaklarından duymak, kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmuştu.

"Eylül," dedi Yiğit. "O beyin düşünmen için var, umarım farkındasındır."

Bu söylediğine cevap vermek yerine, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Göle," dedi Yiğit. "Gelecek misin?"

İçten içe çadıra dönüp uyumak istiyordum ama gece vakti gölün nasıl göründüğünü de merak etmiştim. "Gelirim," dedim.

Yiğit, ellerini polarının cebine sokup ilerleyince odunu bir köşeye bırakıp onu takip etmeye başladım. Az önce yaşadığım adrenalin patlamasından fark etmemiştim ama hava gitgide soğumaya başlıyordu. Isınmak için kollarımı bedenime doladım.

"Üşüdün mü?"

Yiğit'in sorusuna, gurur yapmadan başımı onaylar anlamda sallayarak cevap verdim. "Üstüne bir şey alsaydın keşke," diye konuşmayı sürdürdü. "Sağlık olsun."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Hikâyenin bu bölümünde hırkanı bana vermen gerekmiyor mu?"

"Sırf sen boş telaşa kapıldın diye ben üşüyeyim, öyle mi?" diye söylendi Yiğit. "Ne anladım ben bu işten?"

Cevap vermek yerine yürümeye devam ettim. Hödük, her yerde hödüktür ve tartışmak bir şeyi değiştirmez.

Göle geldiğimizde birlikte toprak zemine oturduk ve ay ışığının suyun üstünde dans edişini izledik.

"Bu gece sanki daha da parlak," dedi Yiğit. "Güneş gibi."

Ay'ı kastettiğini anlayarak, "Evet," dedim. "Gökyüzü çok güzel görünüyor."

Eğer yoğun bir şehirde uzun süredir yaşıyorsanız artık ondan kopamıyordunuz. Metrobüs sırası, yetişmek için koşmak zorunda kaldığınız vapur, insanın yaşam enerjisini emen trafik... Hepsi-

ne bir yerden sonra bağımlı hâle geliyordunuz. Dolayısıyla sakin bir yerde yaşamak benim için pek mümkün değildi ama zaman zaman, şimdi olduğu gibi doğada kendimi dinlemeye ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Omuzlarımda hafif bir ağırlık hissedince kafamı kaldırdım ve hırkasını sırtıma yerleştirmekle meşgul olan Yiğit'e baktım.

"Biraz sende kalabilir," dedi. "Ama çok az."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirip hırkaya iyice sarıldım ve vücudumun ısınmasını keyifle bekledim. Kısa bir sessizliğin ardından, "İyi ki beni takip etmişsin," dedi. "Burada tek başıma oturmak çok sıkıcı olurdu."

"Katılıyorum," dedim. "Bu manzarayı kaçırsaydım çok yazık olurdu."

"Evet," dedi Yiğit. Ardından bakışlarını bana çevirdi. "Dünya üzerinde yaşayan kimsenin kaçırmak istemeyeceği bir manzara."

Bir süre sohbet ettikten sonra konu, Buğra'nın anlattığı hikâyeye geldi. Yiğit'le, korkup korkmadığı üzerine derin bir tartışmaya girmiştik.

"Korksam karanlıkta tek başıma yürüyebilir miyim sence?" diye sordu. "Ya da çıkardığın sesi duyduğumda neler olduğuna bakmaya gelebilir miyim?"

"Hikâyeyi dinlerken yüzünde oluşan ifadeyi gördüm," dedim. "Sakın inkâr etmeye kalkma."

"Eylül..."

"Son sözümü söyledim."

"Sus!"

Ses tonundaki paniği hissettiğimde az önce şakalaştığımız için yüzüme yerleştirdiğim gülümseme aniden soldu. Baktığı yöne kafamı çevirdiğimde bizden biraz uzakta, çaprazımızda duran bir

karaltıyı dikkatle izlediğini fark ettim. Nefesimin kesildiğini hissettim. Bu, bir yaban domuzuydu.

Hayvan, suyun kenarına ilerlerken, "Burada ne işi var?" diye fısıldadım. "Sürü hâlinde dolaşırlar diye biliyordum."

Karşımdaki yaban domuzunun boyu yaklaşık bir metre kadardı. Genişliği ise... Söylemesi çok zordu. Karanlığa karışan siyah tüyleri yüzünden hacmini tam olarak anlamak imkânsız gibiydi fakat epey büyük olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Yiğit, "Sakin ol," dedi. Bir elini elime örttükten sonra, "Yavaşça ayağa kalk," dedi. Ne yapması gerektiğini bilen bir profesyonel gibiydi.

Kalbim çıkacakmış gibi atarken Yiğit'in çekiştirmesiyle ayağa kalktım. Bu canlıların ne kadar tehlikeli olduğunu, ne kadar zarar verebileceğini biliyordum ve şu anda deli gibi korkuyordum.

Yavaşça ayağa kalktığımızda yaban domuzunun dikkatini çektik. Hayvanın bu mesafeden bile nasıl nefretle baktığını görebiliyordum. Belki de o kadar korkuyordum ki zihnim bana oyun oynuyordu.

Yiğit beni ani hareketler yapmaktan kaçınarak çekiştirmeye çalışırken, "Yiğit," dedim. "Buraya bakıyor."

"Kıpırda, Eylül," dedi dişlerinin arasından. Fakat ayaklarım donmuş gibiydi. Bir çeşit şoka girmiş bile olabilirdim. Bakışlarımı çevirmeye cesaretim yoktu. Tek yapabildiğim domuza öylece bakmaktı.

"Eylül, soğukkanlı ol."

Fakat Yiğit'in sakinleştirme çabası, domuz bize doğru hareket edince son buldu. Elimi güven vermek ister gibi sıkarken yaban domuzu yanımıza yaklaştı, bizi hafifçe kokladıktan sonra birkaç adım geriye gitti.

Yiğit, omuzlarımdan yakalayarak ona bakmamı sağladı ve hiç beklemediğim bir şekilde bana sarıldı. "Senden bir şey istesem

yapar mısın?" diye sordu. "Bana güven ve gözlerini kapat. Her şey yolunda gidecek, söz veriyorum."

Ona cevap vermeye fırsat bulamadan bir elini gözlerimin üstüne kapattı ve görmemi engelledi. Son gördüğüm şey, üzerimize doğru koşan bir yaban domuzuydu.

Çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sımsıkı yumduğum gözlerimden yaşlar akıyordu. "Sakin," dedi Yiğit. "Sakin ol."

Vücuduma bir şeyin çarpmasını, belki de beni parçalara ayırmasını bekledim ama hiçbir şey hissetmedim.

Yiğit, "Geri çekiliyor," diye fısıldadığında derin bir nefes aldım. "Yürümelisin, Eylül. Yavaşça buradan gideceğiz." Başımı onaylar gibi salladım. Başımı kaldırıp neler döndüğünü görmek isteyecek cesaretim yoktu. "Sana yardımcı olacağım," dedi.

Çok yavaş adımlarla oradan uzaklaşırken arkamı bir kere bile dönmedim. Ne kadar yürüdüğümüzü bilmiyordum. Yiğit, "Sanırım tehlike geçti," dediğinde derin bir nefes aldım.

Yıllardır dövüşüyor, hiçbir insandan korkmuyordum ama bir hayvan karşısında soğukkanlılığımı tamamen yitirmiştim. Üstelik kendi hayatımı değil, Yiğit'in hayatını da tehlikeye atmıştım.

Yiğit, kaşlarını çatmış bana bakarken, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım ve dakikalar önce ölümden kurtulduğumu sonunda tam manasıyla kavradım. Gözyaşları gözlerimi ziyaret ettiğinde buna hiç hazırlıklı değildim.

Yiğit, beni sakinleştirmek için sarılırken, "Öleceğim sandım," dedim duygularımı saklamayarak. "Sonunda o gün geldi sandım."

Yiğit'in elini sırtımda hissettim. Sakinleşmem için bir şeyler mırıldanıyordu ama sözlerini tam olarak algılayamıyordum bile. Ağlamalarım, bir süre sonra sükûnet dolu bir sessizliğe dönüştü.

"Yaşaman gereken uzun bir hayat var," dedi Yiğit. "Ve eminim ki bu hayat renklerle dolu olacak."

12. BÖLÜM
KORKU,
HER MASKEYİ DÜŞÜRÜR

"Bakın," dedi Deniz beş katlı köşkün önünde dururken. "Şansımız var, şimdi bile gidebiliriz."

"Saçmala istersen, Deniz," dedi Belçin. "Hepimiz çok heveslıydik, ne oldu birden?"

"Bir saniye," diye atıldı Buğra. İtirazı olduğu her hâlinden belli oluyordu. "Ben korku evine geleceğimizi dün gece Yiğit'ten öğrendim. Bana herkesin, eğlenceli olacağını düşündüğünü söyledi ama inan, hiç hevesli değildim."

"Bir saniye," dedim. "Dün gece herkesin haberi var mıymış? Bu planı bu sabah yaptığımızı zannediyordum."

"Siz yine iyisiniz," dedi Efe. "Ben korku evine geldiğimizi yolda öğrendim."

Cansu birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Nereye gideceğimizi düşünüyordun ki?"

Efe, bu soruya hazırlıksız yakalanmış olacak ki birkaç saniye cevap veremedi. "Bilmem," diye mırıldandı. "Sormamıştım."

Cansu bu sabah beni arayıp korku evine gideceğimizi söylediğinde heyecanlanmış ve eğlenceli olacağını düşünmüştüm fakat önümüzdeki simsiyah kapıya baktığımda şimdiden içimde oluşan kasveti hissedebiliyordum.

Kapı, kimse bir şey söylemeden açılınca hepimiz birbirimize baktık. Ne yapmamız gerektiğinden emin olamıyorduk.

Buğra biraz çekinerek, "Yiğit," dedi. "İçeri girsene, bakalım neler varmış?"

Yiğit, arkadaşına kötü bir bakış attı. "Çok merak ediyorsan neden sen bakmıyorsun?"

"Tartışmayın," dedi Efe birkaç küçük adımla öne çıkarak. Ardından hafifçe açılmış olan kapıyı ayağının ucuyla iterek açtı.

"İçeri gelin."

Robotik sesi duyduğumuzda Efe korkarak geriledi ama Deniz, arkadaşını ileri iterek eve girmesini sağladı.

Birkaç saniye beklemenin ardından Efe'den ses gelmeyince Yiğit'in bağırışını duydum: "Efe, öldün mü?"

"Evet," diye seslendi Efe. "Sen de yanıma gelmek ister misin?"

İçeride bizi bekleyen bir şey olmadığını anlayınca rahatlayarak tek tek köşke giriş yaptık.

"Bir şey diyor!" diye bağırdı Cansu içeri girer girmez. "Ne diyor?"

Can havliyle boynuma sarılan arkadaşımdan kurtulmaya çalıştım. "Cansu, dinlemezsek nasıl öğrenebiliriz?"

Burada o kadar güçlü bir karanlık hâkimdi ki küçücük bir odada olduğumuz dışında bir şey algılayamadım. Telefonlarımızın flaşını açtıktan sonra ürkütücü sesin verdiği talimatları dinleyerek ceketlerimizi askılıklara astık, telefonlarımızla birlikte çantalarımızı köşeye yerleştirilen masaya bıraktık ve bize verilen küçücük bir fenerle yolumuzu bulmaya çalıştık.

Açelya, feneri tutan Belçin'in arkasına saklanırken, "Sakin olun," dedi. "Sakın korkmayın."

Ne yapacağımızı anlamamız biraz zaman almıştı ama sonunda, duvardaki ipuçlarından bir sonraki odaya açılan kapının şifresini bulduk. Merdivenlerden çıkarken hiçbir şey yapmayan Buğra'nın, "Haydi yine iyisiniz," dediğini duydum. "Benim sayemde şifreyi buldunuz."

Merdivenlerin sonundaki kapıyı açıp bir sonraki odaya girdiğimizde bu odanın daha iyi aydınlatılmış olduğunu gördüm. Duvarın dibine yerleştirilmiş mekanizmada dört küçük rampa, rampaların yüksek noktasındaysa plastik şişe büyüklüğünde delikler vardı. Her rampanın üzerinde küçük bir ekran bulunuyordu.

Rampanın hemen önüne sabitlenmiş yazıyı okumak için ileri atıldım ve yüksek sesle arkadaşlarıma okumaya başladım: "Buraya kadar gelmeyi başardıysan tebrikler, kâbusun yeni başlıyor."

"Az önceki başlamamış hâli miydi?" dedi Açelya. "Ruhumu teslim edecektim korkudan."

"Adamlar bize bir şey yapmadı ki," dedi Buğra. "Cansu, durduk yere sağı solu gösterip bağırdığı için gerildik."

"Ne yapsın kız?" dedi Deniz. "Korkmuş işte, boş ver."

Cansu, hayran hayran Deniz'i izlerken fısıldadı: "Ne kadar da kibar bir erkek."

"O herkese karşı öyle," diye aynı şekilde fısıldadım.

"Ama bana daha kibar davranıyor gibi."

Deniz'le ilgili konuşulduğunda Cansu'nun gözüne bir perde iniyordu. Bunu bildiğimden konuşmayı uzatmadım ve okumaya devam ettim: "Kutudaki dört kolyeyi al ve fedakâr arkadaşlarının boynuna geçir. Ardından o gizemli sesi dinle."

Uzun bir tartışmadan sonra kolyeleri takan kişiler ben, Belçin, Efe ve Deniz olmuştu. Açıkçası kimse bilmediği bir sorumluluğun altına girmek istemiyordu ama birileri bunu yapmak zorundaydı.

"Sarışın," dedi robotik ses. Bu sesi her duyduğumda tüylerim diken diken oluyordu.

Efe, benim gibi gerilmemiş olacak ki, "Efendim, bebeğim?" diye cevap verdi.

"Bir kız seç."

Efe pis pis sırıttı. "Tam olarak ne için?"

Deniz'in bu sözleri ayıpladığını sadece ses tonundan bile anlamak mümkündü. "Bari burada yapma, ruh hastası."

"Tamam, tamam," dedi Efe. "Size de şaka yapmaya gelmiyor. Cansu'yu seçiyorum."

Cansu'nun Deniz'le gitmeyi umduğunu o anki hayal kırıklığından anlamak mümkündü. Efe'nin üstüne gitmenin anlamsız olduğunu öğrenmiş olacak ki, "Ben ayak bağı olurum ama," diye tatlı tatlı konuştu.

"Zaten seni yem olarak öne atmak için seçtim," dedi Efe. "Başka bir sebebi yok."

Seçme sırası bana gelmişti ki Yiğit, "Beni seç," dedi yalvaran bir sesle. "Deniz veya Belçin'le gitmek istemiyorum."

Belçin'in tek kaşı kalktı ve bir elini beline attı. "Pardon," dedi. "Seni seçeceğimi nereden çıkardın? Buğra'yı seçecektim ben."

Buğra, havalı bir yürüyüşle öne çıktı ve Belçin'le yumruklarını tokuşturdular. Geriye kalan Deniz ve Açelya da eş olduktan sonra robotik ses ne yapmamız gerektiğini açıkladı. Diğer odalara yerleştirilen topları bulacak, rampaların sonundaki deliklere atıp bir sonraki odaya açılan şifreyi bulacaktık.

Yiğit'le yer altındaki tünelden geçmeden önce, "Lütfen, elektroşok uygulamayın," dedim. "Gerçekten korkuyorum."

Cevap beni fazlasıyla ürküttü: "Ağlatacağım seni, küçük kız."

Yiğit, kafasını kaldırıp, "Sıkar o biraz," dedi ve dizlerinin üstüne çöküp tünelde ilerlemeye başladı.

Koridora yerleştirilen kırmızı, küçük ışıklar dışında görebildiğimiz bir şey yoktu ki o ışıklar da sadece onları takip etmemiz için konulmuştu. Yani neredeyse tamamen karanlıktı.

İşaret edilen odaya girdiğimizde köşedeki kutuyu yakaladım. Tam çıkmak üzereyken kostümlü birinin çığlık atarak odaya girdiğini görünce Yiğit ve ben de çığlık atıp birbirimize sarıldık.

İçeri giren kostümlü adam, "Ayrılın!" diye bağırınca hiçbir şey söylemeden Yiğit'le birbirimizi ittik. O korkuyla Yiğit'i öyle bir itmiştim ki neredeyse düşmesine neden olacaktım.

Buraya gelmeden önce korkan insanların mantığından şüphe ederdim. Neticede buradakilerin oyuncu olduğunu hepimiz biliyorduk ama hiç göründüğü gibi değildi. Her yerin zifiri karanlık olması, telefonlarınızı girişte bıraktığınızdan dolayı herhangi bir acil durumda kimseyi arayamayacak olmanız, arkadan verilen müzik gibi detaylar insanı cidden korkutuyordu.

Kostümlü adam, elindeki feneri Yiğit'in suratına tuttu. "Sıkar o biraz, diyen sen miydin?"

"Ne alakası var, beyefendi? Diğer arkadaşım Buğra söylemiştir, ben bir şey demedim."

Yiğit'in hızlı bir dönüş yapmasına dayanamayıp gülmeye başladım. Adam hızla bana dönüp, "Eğil!" diye bağırdı. Ben hiç düşünmeden dediğini yaparken adam, Yiğit'e yirmi kez şınav çekme görevi verdi.

Kostümlü adam karanlığa karıştıktan sonra Yiğit şınav çekmeyi bitirdi. "Sakın arkana bakma!" diyen robotik sesi duyduğumuzda Yiğit'le geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladık.

Sonunda odaya girip tehlikeyi atlattığımızda, "Nasıldı?" diye sordu Deniz. "Korkunç muydu?"

"Hiç korkmadık," dedi Yiğit. Ben sessizliğimi korurken bana bakıp, "Konuşsana, Eylül," diye atıldı. "Korkmadık, değil mi?"

"Asla," diyerek onu onayladım. O sırada Efe ve Cansu dizlerinin üstüne çöküp, alçak koridorda emeklemeye başladılar. "Hatta adam bizden korktu."

Cansu Atik...

"Cansu," dedi Efe. "Sen önden gitsene, ben arkayı kollayayım."

Efe'nin arkasına saklanarak, "Hiç gerek yok," dedim. "Böyle iyiyim."

Birlikte karanlık koridorda ilerlerken sonunda bir odaya vardık. İçeri girer girmez önüme bir adamın atlamasıyla çığlığı bastım ve refleks olarak benim gibi çığlık atan Efe'ye sarıldım. Karanlığın en kötü yanı da buydu. Korkunun nereden çıkacağını bilemiyordunuz.

Adam bir elinde elektroşok cihazı, diğer elinde el feneri tutuyordu. Işığı Efe'nin suratına doğrultup, "Adın ne?" diye bağırdı.

Korktuğu sesinin titremesinden belli olan Efe, adamın yaptığı gibi bağırarak, "Bilmiyorum," dedi. "Sen ne istersen o olsun."

Efe'nin lafı dolandırmasının bize pahalıya patlayacağından çekinerek, "Adı Efe," diye bağırdım.

Adamın bana baktığını, yüzüme çevrilen maskeden anladım. "Sana sormadım!" diye bağırdı. Garip bir büyü gibiydi, o bağırdıkça bağırasımız geliyordu.

Efe'nin kulağımın dibinde yükselen sesini duydum: "Sana sormadı, Cansu!"

"Özür dilerim!"

Bunları çığlıklar eşliğinde söylerken bir yandan da dışarıdan nasıl göründüğümüzü merak ediyor, tahminimden daha az rezil olduğumuzu umuyordum.

"Ayrılın!"

Adamın sesini duyduğumda kendimi geri çektim fakat Efe, korkudan olsa gerek bana daha da sıkı sarıldı. "Ayrıl diyor," diye bağırdım Efe'yi iterken. "Bir bırak!"

Efe'nin telaşla, "O bana sarıldı!" diyerek beni suçladığını duyduğumda suratıma tutulan fener yüzünden kafamı çevirmiştim.

"Sen," dedi adam, beni kastederek. "Yirmi kez kanat çırp."

Kollarımı aşağı yukarı sallarken daha ne kadar rezil olabileceğimi düşünüyordum. Efe, köşedeki koltuğa oturup, "Harikasın," dedi. "Böyle devam et."

Kanat çırpmayı bitirdikten sonra köşeye yerleştirilmiş ışığın yanındaki kutuyu gördüm ve ona doğru uzandım. Hoparlörden, "Zamanın kısıtlı," diye bir ses duydum. "Arkana bakmadan kaç!"

Bu sesi duyar duymaz Efe'yi orada bırakıp odadan ışık hızıyla çıktım ve geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladım. Alçak tünele vardığımda dizlerimin üstüne çöküp hızla emekledim ve arkadaşlarımın yanına vardım.

"Sizi iki kişi gönderdik," dedi Açelya. "Diğeri nerede?"

Sanki bir cevapmış gibi uzaktan duyulan ve gitgide yaklaşan Efe'nin çığlığını duyduk. Birkaç saniye sonra Efe, tünelden çıktı ve odaya girer girmez kendini yere yattı.

"Buraya gelmenizi bile beklemiyorduk," dedi Eylül. "İyi iş başardınız."

Biz nefes nefese kalmışken Deniz ve Açelya tünele doğru yönelmişler, kimin önden gideceğine karar veremedikleri için sıkışarak aynı anda gitmeye çalışıyorlardı.

Açelya Akpınar...

Deniz, aramızdaki en kibar çocuktur. Bu yüzden eşleşmede birbirimize kaldığımız için gayet mutluydum.

Ta ki şimdiye kadar...

Korkudan tüm kibarlığını yitirmişti. Arkama saklanmış, her an beni bırakıp kaçabilecekmiş gibiydi.

"Deniz," dedim. "Yanımda olacağına inanabilir miyim?"

"Hayır."

"En azından denedim."

İçeri girdikten birkaç saniye sonra, arkamda duran Deniz'in bağırışını işitince kalbim duracak gibi oldu. Arkamı dönüp maskeli, kostümlü bir adam gördüğümde çığlığı bastım. Deniz bir köşeye giderken ben de öteki köşeye kaçtım. Adam, el fenerini Deniz'e tutup, "Sen," diye seslendi. "Adın ne?"

"Deniz'di galiba."

"Yirmi kez havla."

Deniz, hiç düşünmeden adamın söylediğini yaparken gülerek dikkatleri üzerime çekmemek için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti. Bana bakan ve onu izlememden memnun olmayan Deniz, "O da havlasın," diye adamla pazarlığa girişti. "Niye sadece ben havlıyorum?"

Karşılık gelmeyince adamın gittiğini anladık. Deniz'le cılız ışığın altında birbirimize bakarken robotik bir ses duydum: "Masanın üstündeki kutuyu alın."

Deniz'in elini tutup etrafıma bakındım ve bir kutu, daha da önemlisi bir masa aradım. Çok geçmeden hoparlörden adamın öfkeli sesi duyuldu: "Arkanızda, salaklar."

"Bu adam çok kaba konuşuyor," dedim.

Deniz, bu söylediğimi garipsediğini bakışlarıyla belli ederek, "Haklısın," dedi. "Seni omuzlarında taşımaları gerekiyordu. Korku evindeyiz diye bizi korkutmalarına hiç gerek yok."

Deniz, küçük kutuyu aldıktan sonra bir ses duyduk: "Oradan kaç ve sakın arkana bakma!"

Bu sesi duyar duymaz Deniz'le çığlık atarak odadan çıktım. Arkamıza bakmadan, çığlıklarla koşuyorduk.

Tünele geldim ve hızla eğildim. Tam ilerleyecektim ki belimde bir çift el hissettim. Deniz, beni tünelin dışına çektikten sonra ne olduğunu anlamama fırsat vermeden içeri daldı.

"Gerçekten mi, Deniz?"

Bize yaklaşan adamı görür görmez lafı uzatmadım ve tünele dalıp hızla odaya doğru emekledim. Odaya girer girmez ayaklandım ve köşedeki boş kutulardan birini alıp Deniz'e fırlattım. "Aptal!" dedim öfkeyle. "Beni niye tünelden çekiyorsun? Vakit kaybetmek yerine hemen arkamdan gelsen adam bize yetişemezdi."

Arkadaşlarıma baktım ve benim aksime eğlendiklerini, gülüşlerini saklamaya çalıştıklarını gördüm. Sonunda Eylül, "Deniz," dedi. "Gerçekten kızı tünelden çekmedin, değil mi?"

"Güya en kibarımız," diye takıldı Buğra. "Gördük kibar çocuğu."

"Seni de görürüz birazdan," dedi Cansu. Yüzüne eğlendiğini belli eden kocaman bir gülümseme yerleştirdi. "Sıra sizde; bakalım, ne yapacaksın?"

Efe, hafifçe çatılmış kaşlarıyla Cansu'ya baktı. "Sen, Deniz'i savunmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

Cansu'nun yüzündeki gülümseme yavaş yavaş soldu. "Ben ne dedim ki şimdi?"

"Deniz bir yetişkin," dedi Efe. "İnsanların sürekli dadılığını yapma, sıkıcı oluyorsun."

Cansu'nun incindiği yüzünden belli oluyordu ama yerini anında sert bir ifade aldı. "Emredersiniz, Efe Bey," dedi. "Bir daha herhangi bir şey yapmadan önce yazılı izninize müracaat ederim."

En az Cansu kadar öfkeli görünen Efe bir şey söylemek üzereydi ki Yiğit, ikisinin de konuşmasını önleyerek, "Haydi bakalım Buğra ve Belçin," dedi. "Size inanıyoruz."

Belçin ve Buğra, yaşanan küçük tartışmadan dolayı bir an ne yapacaklarını bilemediler. Birkaç saniye birbirlerine baktıktan

sonra omuzlarını dikleştirdiler. Tünele girerlerken arkalarından bakıyor, onlara şans diliyordum.

Belçin Uzuner...

"Asla korkmuyoruz," dedim Buğra'yla yürürken. Bunu arkadaşıma mı yoksa kendime mi söylüyordum, emin değildim.

"Korku bizim bilmediğimiz bir şey," dedi Buğra ama sesi tıpkı benimki gibiydi. Kendinden emin çıkmıyordu. Onun da kendini kandırmaya çalıştığını fark ettim.

İçeri girmeden önce odadaki ışık, sadece bir anlığına yanıp söndü ve köşede, içeri girmemizi bekleyen maskeli adamı fark ettim. "Buğra," dedim. "Gördün mü?"

"Gözüm çıksaydı keşke," dedi Buğra. "Gördüm."

Elimizden başka hiçbir şey gelmediği için sarılarak odaya girdik. Buğra, adamı gördükten sonra kafama sarılarak görmemi engelliyor, kendi de başını öne eğip hiçbir yere bakmıyordu. Bir yere çarpmadan içeri geçip duvara yaslandık ve kafamızı uzun bir süre kaldırmadık.

Beklemekten sıkılan ve sonsuza dek öyle kalabileceğimizi fark eden adam elektroşok cihazını çalıştırıp üzerimize doğru gelirken, "Lütfen, bir şey yapma!" diye bağırdım. Tam o anda Buğra'nın, "Ben Zeytinburnu'nda oturuyorum!" diye bağırdığını işittim. "Bir kamyon adam yığarım buraya."

Buğra'yı tanıyan ve kavgayla pek işi olmadığını bilen birisi şu an kahkahalarla gülebilirdi ama gülmek bir kenara, mimik oynatamayacak kadar korkmuştum.

"Senin adın Buğra mı?" diye sordu adam ikimizi de şaşırtarak.

Buğra, "Hayır," diye inkâr etti. "Ne alakası var? O kim, tanımıyorum."

"Ben tanıtacağım sana," dedi adam. "Sıkar, diyen sen miydin?"

"Abi, Yiğit'ti o!" diye anında ispiyonladı Buğra. "Kesin o söylemiştir sana. Yemin ederim, yalan söylüyor!"

Adam, Buğra'yı ortaya çekip, "Dans et!" diye bağırdı. "Hareketli olsun."

Bu dakikadan sonra gördüğüm şeyleri ömrüm boyunca unutamayacaktım.

Buğra, sanki birinin ondan bunu istemesini bekliyormuş gibi kollarını yana attı ve profesyonel bir şekilde dans etmeye başladı. Kollarını ve belini eş zamanlı olarak kıvırıyor, omuzlarını bir sağa bir sola sallıyordu.

Oyuncunun yüzündeki maskeden dolayı adamın tepkisini göremiyordum ama sessizliğinden ve öylece durup izlemesinden en az benim kadar şaşkın olduğunu tahmin ediyordum.

Adam, sonunda vazifesini hatırlayıp beni korkutmak için üzerime geldiğinde benden beklenmeyen bir şey yaptım; adamın karnına işaret parmağımla dokundum ve kontrolüm dışında, "Sen kaslısın," diye saçma sapan bir yorumda bulundum.

O anın korkusundan mı yoksa heyecandan mı böyle alakasız bir yorum yapmıştım, bilmiyordum ama birden dudaklarımdan dökülüvermişti işte. Sanırım Cansu'yla kala kala ona benzemeye başlıyordum.

Zavallı adamcağız ikinci şok dalgasını yedikten sonra sessizleşti ve karanlığa karıştı. O kadar hızlı olmuştu ki nereye gittiğini görememiştim bile. Hoparlörden yükselen, "Arkana bakmadan kaç!" diyen sesi duyduğumda kutuyu alıp oradan kaçtım.

Kapının önünde durup dans etmeye devam eden Buğra'ya baktım. "Buğra, salak mısın? Gelsene şuraya!"

Buğra sonunda görevinin bittiğini anlayıp koşarak yanıma geldi ve birlikte odaya geri döndük. İçeri girdiğimde kendimi yere attım ve korkudan nasıl ölmediğimi sorguladım.

Eylül Cesur...

Buğra içeri girer girmez kutuyu bize verdi ve Belçin'le birlikte köşeye geçip soluklanmaya başladılar. Topları tek tek deliğe isabet ettirmek bizi biraz zorlamış ve vakit kaybetmemize neden olmuştu ama sonunda şifreyi bulmuştuk.

Dört haneli şifreyi elde ettikten sonra diğer kapının yanına gittim ve asmalı kilide şifreyi girdim. Kapı açılır açılmaz korkunç bir maskeyle yüz yüze gelmemle birlikte korkuyla yanımdaki Belçin'e sarıldım.

Adam bize bağırırken Belçin'in, "Az önceki kaslı sen miydin?" diye sorduğunu duydum. Ben şaşkınlıkla arkadaşıma bakarken adam, korkutmak için tekrar bağırdı ama Belçin hiç oralı olmuyordu. "Kaslı olan sen miydin?" Adam tekrar bağırdı ve Belçin buna karşılık olarak, "Bir soru sordum," dedi. "Cevap versene."

"Her şeyi geçtim," dedi Cansu. Korku evinden çıkmış, bir kafede oturuyor, bir yandan da yemeklerimizi yiyorduk. "O durumda nasıl adamın kaslarına dikkat etmeyi becerdin?"

"Ben kendimde miydim, Cansu?" diye sordu Belçin. "Kafayı yemiştim resmen."

"Çok korktum ama bir o kadar da eğlendim," dedi Deniz. "Yine gidelim."

"Bu sefer bizi tünelden çekip direkt adamın kucağına mı atmak istiyorsun?" dedi Açelya. "Hiç sanmıyorum."

Deniz suratını buruşturdu. "Ne yapacağımı şaşırdım, Açelya," diye kendini savundu. Bir yandan da önündeki tavuğu yiyordu. "Normalde yapar mıyım öyle bir şey?"

Açelya, dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Normalde yapsan tedavi görmen için elimden geleni yapardım zaten."

Kısa bir gülüşmenin ardından yemeklerimize odaklandık. O sırada Efe, Cansu'ya bakarak, "Peçeteyi uzatır mısın?" diye sordu.

Tam karşımda oturan arkadaşım, Efe'nin bu isteğine cevap bile vermeden yemeğini yemeye devam edince ona kızgınlığının geçmediğini anladım ve peçeteyi kapıp Efe'ye uzattım. Efe bir şey söylemeden Cansu'ya birkaç saniye baktıktan sonra bana teşekkür edip peçeteyi aldı. Çaktırmamaya çalışıyordu ama yok sayılmak canını sıkmış gibiydi.

Belçin, aradaki soğuk rüzgârlardan rahatsız olmuş olacak ki, "Böyle davranmayın," dedi. "Korku altında hepimiz saçma sapan şeyler söyledik. Bunun için aranızın bozulmasına gerek yok."

Yiğit, Belçin'e destek vererek, "Ben arkadaşımı sattım," dedi. "Ne yapar, umurumda bile olmadı."

Buğra gözlerini kıstı. "Bunu normal zamanda da yapıyorsun."

Yiğit'in cevap vermesine fırsat vermeden, "Yiğit'i nasıl ittiğimi bilmiyorum," dedim. "Az daha çocuğu düşürecektim. Böyle şeyler her zaman olabilir. Neden aranızdaki mesele bu kadar büyüdü ki?"

"Çünkü hiçbir şey yapmamıştım," dedi Cansu. Sert çıkışına rağmen bu konuyu konuşmaya karar vermesi bile iyi bir şeydi. "Birden sert çıktı."

"Seni uyardım," diye kendini savundu Efe. "Yanlış bulduğum bir şeyi söyleyemez miyim?"

"Birincisi," dedi Cansu. "Yanlış olan ne yaptım? İkincisi, eğer rahatsız olduğun bir davranışım varsa bunu düzgünce söylemen yeterli olur. Yaramazlık yapan küçük bir çocuğu azarlar gibi konuşamazsın benimle."

Efe o kadar sinirli görünüyordu ki bu konuyu açmamızın hata olduğunu düşünmeye başlamıştım. "İyi!" dedi sonunda. "Bir daha ne yaptığını umursamam."

Cansu, sonunda bakışlarını Efe'ye çevirerek öfkeyle, "İyi!" dedi.

İkisi de önüne dönüp yemeklerini olduğundan daha hızlı yemeye başlayınca hepimiz ne yapacağımızı bilemez bir hâlde birbirimize baktık. "Şey," dedi Buğra. "Tokalaşsanız mı acaba?"

Açelya, yanında oturan Cansu'yu hafifçe ittirdi. Cansu, isteksiz bir şekilde, Efe'ye bakmadan tokalaşmak için elini uzattı. Efe de aynı memnuniyetsizlikle arkadaşımın elini sıktı. O da tıpkı Cansu gibi kafasını kaldırmamıştı.

"Harikasınız," dedim gülümseyerek. "Böyle devam!"

Ortamdaki gergin hava biraz dağılmıştı. Esprilerimize gülerken telefonumun titremesiyle dikkatim dağıldı. Mesaj Sarp'tandı. Gün içinde çok sık mesajlaşmadığımız için ne yazdığını merak ederek bildirime tıkladım.

"Çember'de çok ilginç şeyler oluyor. Hemen gelmelisin."

Kaşlarımın çatılmasına engel olmuş, soğukkanlılığımı korumuştum. Derin bir nefes alıp, "Ben kaçıyorum," dedim. "Anneme gideceğim."

"Bir sorun yok, değil mi?" dedi Efe.

"Hayır, hayır," dedim. "Babamla tartışmışlar, kendini biraz kötü hissediyormuş."

Açelya dudaklarını büzüp, "Üzüldüm," dedi. "Umarım sorun yoktur."

Dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Âşıklar işte," dedim. "Anca kedi köpek gibi didişiyorlar."

Arkadaşlarıma veda edip Çember'e geldiğimde kalbim deli gibi atıyordu. Yolda Sarp'ı da Efken'i de defalarca aramış, mesajlar atmıştım ama ikisi de bir şey söylememişti. Bu da durumu daha ilginç kılıyordu.

Çember'e girip üst kata çıktığımda Efken'in odasının önünde bekleyen Sarp'ı gördüm ve selam bile vermeden, "Ne oldu?" diye sordum.

Sarp biraz kafası karışmış görünüyordu ki bu hâline ender rastlanırdı. "İçeride biri var," dedi. "Görünce muhtemelen sinirleneceksin. İlk duyduğumda ben de deli oldum ama Efken'in bir fikri var."

Kaçamak cevapları daha çok meraklanmama ve şimdiden kanımın kaynamasına neden oluyordu. Sarp'ı daha fazla dinlemeden içeri daldım.

Bu yüzü çok iyi tanıyordum.

Geçen gece dövüştüğümüz o kızıl saçlı kız... Şu an karşımda oturuyor, içeri böyle hararetle daldığım için olsa gerek, bana şaşkın gözlerle bakıyordu. Üzerine spor kıyafetleri geçirmiş, saçlarını sıkı sıkı toplamış, parmaklarının arasına bandaj geçirmişti. Dövüşe çıkacağı belliydi.

Efken, boğazını temizledi ve kıza diktiğim bakışlarımı kendine çekmeye çalıştı. "Hoş geldin, Eylül," dedi. "Biz de seni bekliyorduk."

"Neler oluyor burada?" dedim başımı Efken'e çevirerek.

Efken, benim aksime daha kontrollü ve sakindi. "Seni Dicle'yle tanıştırmak isterim." Bana el sallayan kıza baktım. "Ona bir anlaşma sundum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Nasıl bir anlaşma bu?"

Efken, konuşmaya başlamadan önce Dicle'ye bakıp, "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" diye sordu.

Dicle, ayağa kalkıp, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedikten sonra cevabımı beklemeden odadan çıktı.

Kapanan kapının sesini duyduğumda kollarımı birleştirip Efken'e baktım. "Evet, dinliyorum."

Efken derin bir nefes aldı. "Biliyorsun, Nemesis'in özellikle sizinle dövüş istemesinin nedenini merak etmiştik. Bu konu biraz kafamı kurcaladı ve Dicle'yle iletişime geçtim. Anlattıklarına göre sizi seçmelerinin nedeni bizi araştırmalarıymış. Şöyle söyleyeyim, arkadaş olduğumuzu biliyorlar. Yenilmen gereken dövüşten beri bizden cidden nefret ediyorlar."

Furkan'ı düşündüm ve tüm o rollerinin yalan olduğunu, aslında beni hiç anlamadığını anladım. Nefretine sadece kılıf bulmuştu, o kadar. Acaba teklifini kabul etsem neler olacaktı?

"Bu akşam Nemesis'le bir dövüş talep ettim," dedim. "Dicle, bizimle bir seferlik dövüşmeyi kabul etti. Bu dövüşe o çıkacak. Onların ortalarına bombayı atıp kaçacağız."

İfadesizliğimi koruyarak, "Dicle bunu nasıl kabul etti?" diye sordum.

"Paranın açamayacağı kapı yok."

"Asla kabul etmiyorum," dedim. "Burada dövüşemez. O burada kalıyorsa, ben yokum."

Efken, bu kadar net olmama şaşırmış gibiydi. "Bize hakaret eden ve küçük düşürmek için arkadaşlık bağlarımıza kadar didik didik araştıran insanlar hak ettiğini bulacak, Eylül," dedi. "Beni aksine ikna edemezsin."

"Yani gidip gitmemem senin için önemli değil."

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Efken. "Sana ne kadar değer verdiğimin farkında olduğunu düşünüyorum fakat şunu unutma, hilekâr insanlarla adil dövüşmeye kalkarsan kaybedersin. Bazen, bazı insanların diliyle konuşman gerekir. Üstelik kız sonsuza dek burada durmayacak, tek bir dövüş için anlaştık."

"Ya Nemesis ona arkasını dönerse?"

"En iyi kadın dövüşçüleri Dicle," dedi. "İsterlerse dönsünler. Ayrıca benim onu havada kapacağımdan korkarlar, cesaret edemezler."

Ne yapacağımı bilemeyerek başımı ovuşturdum. Efken, ellerini omuzlarıma yerleştirip, "Bana kızgın olmanı anlıyorum," dedi. "Ama sana arkamı dönmüyorum. Ortada sadece sana değil, bana da edilmiş bir hakaret var. Sessiz kalmamı bekleyemezsin. Dövüşü kazandılar diye o kıza öfkeli olduğunun farkındayım ama sadece birimiz kazanacaktı. Eğer siz kazansanız kötü insan mı olacaktınız?"

"Gördüğüm kadarıyla iyi bir kız," diye Efken'i destekledi Sarp.

Bu basit cümlesi kalbimin hızlanmasına, kontrol etmekte güçlendiğim bir öfkenin kanımda peyda olmasına neden olmuştu. Hızla ona döndüm. "O kadar iyiyse yanına gidebilirsin, Sarp!"

Sarp bir bana bir Efken'e bakıyordu. "Aynısını Efken de söyledi," dedi. "Sen niye bana çattın? Kötü bir şey mi dedim?"

"Defol!"

Kolumu tutan Efken, yatıştırıcı bir tonla, "Eylül," diye araya girmeye çalıştı.

Artık Sarp da en az benim kadar öfkeli görünüyordu. "Çok istiyorsan giderim, Eylül."

Sarp çıktıktan sonra, "İyice delirdiniz," dedi Efken. "Bir şeye canın mı sıkkın senin? Öyleyse Sarp'a söylerim, birlikte dinleriz seni ama böyle olmaz. Çocuk ne yaptı sana?"

"Dicle'yi övdü," dedim. "Daha ne yapabilir?"

Efken gözlerini kısıp bana baktı. "Sen Sarp'ı mı kıskandın?"

Yüzümü ekşitip ofladım. "Ne saçmalıyorsun? Geçmişte dövüştüğümüz insanı birden melek gibi görmesine bozuldum ki buna hakkım olduğunu düşünüyorum. Biz arkadaşsak ona göre davransın."

Efken bir şey söylemedi ama bakışlarında çözmekte zorlandığım anlamlar yüklüydü. "Birazdan dövüşe çıkacaklar," dedi. "Biz izleyeceğiz, kalmak ister misin?"

Derin bir nefes aldım. Dicle, başka bir Nemesis dövüşçüsü olsa bu fikre bayılırdım fakat daha önce yumruk yumruğa kapıştığım birinin içimize sızmasına tahammül edemiyordum. Belki de olaya fazla duygusal bakıyordum, bilmiyorum. Tek bildiğim, Efken'in dediklerinde haklılık payı olduğuydu. Bazen düşmanınızla savaşmak için kendi silahlarınızdan ziyade onun silahlarını kullanmanız gerekiyordu. Size tüfekle yaklaşan birini baltayla savuşturamazdınız.

"İsterim."

Efken bunu duyduğuna sevinmiş gibiydi. Yaklaşık birkaç dakika sonra Dicle'yle beraber kafese indik. Sarp ve Efken, Dicle'nin hemen arkasından ilerlerken ben onların arkasında yerimi almış, sessizlikle ilerliyordum.

Uzakta Furkan'ın yüzünü gördüğümde tepkilerini merak ettiğimden onu dikkatle izledim. Kafese giren kişinin Dicle olduğunu görünce dünyasının başına yıkıldığına yemin edebilirdim. Efken'in yanına geçip, "Ya dövüşü kazanamazsa," dedim. "O zaman ne olacak?"

"Kazanıp kazanmaması önemli değil ki," dedi Efken. "Karşı karşıya gelsinler, bana yeter." Ardından omzuyla hafifçe benimkine vurdu.

Dövüş başladıktan sonra Dicle, basit hamlelerle rakibini savuşturuyor, sürekli kaçıyordu. Onunla dövüştüğümüzde de buna benzer şeyler yaptığını hatırladım. Rakibinin enerjisini tüketmeye çalışıyordu. Gerçek gücünü daha sonra kullanacaktı.

Uzun bir süre Dicle'nin tutumu devam etti. Şu an dövüştüğü kızla muhtemelen daha önce konuşmuş, belki bir şeyler paylaşmıştı. Şimdi karşısına geçip böyle soğukkanlı olması... Çok garipti.

Sonunda, tahmin ettiğim gibi Dicle, var gücüyle rakibine saldırdı ve sadece birkaç dakika içinde kızı yere serdi.

Efken ve Sarp, hâllerinden gayet memnun görünürken yüzüme bir gülümseme yerleştirip alkışladım.

♡

Dövüşten sonra hep birlikte Efken'in odasında oturuyorduk. Dicle, normalde sevimli bulabileceğim bir kızdı. Sürekli gülümsemesine karşılık çocuksu durmuyordu. Aksine, olgun bir havası vardı.

Efken, Dicle'ye bir zarf uzatıp, "İşte, payın," dedi. "Konuştuğumuz gibi yarı yarıya."

Dicle, zarfı alıp içindeki parayı kontrol ettikten sonra, "Senin üstlendiğin diğer masrafları göz önünde bulundurursak ben daha fazla kazanmış sayıldım," dedi.

Efken gözlerini kıstı. "Anlamadım."

"Bizimkilere kızgın olduğun için yarı yarıya talebimi direkt kabul ettin ama bahsi kazananların parasını sen ödeyeceksin," diye açıkladı Dicle. "Bunu hiç düşünmedin."

Efken şaşkın şaşkın gözlerini kırptıktan sonra, "Doğru," dedi. "Haklısın."

Dicle suratına bir gülümseme yerleştirdi. "Bana müsaade. Sizinle çalışmak çok hoştu."

Dicle odadan çıkarken Efken, hayranlıkla kızın arkasından bakıyordu. "İlk kez dolandırıldım."

Sırıttım. "Alçaklık ve kelime oyunlarıyla seni tufaya düşürdü."

"Evet," diye onayladı Efken. "Muhteşem."

Dayanamayıp gülmeye başladığımda, "Her neyse," dedi. "Ben masrafların hesaplamasını yapayım, sonra görüşürüz."

Efken çıktıktan sonra Sarp'la baş başa kaldık. İkimizin de ne kadar gerildiği yüz kilometre öteden belli oluyordu. "Ben eve gidiyorum," dedi Sarp. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Yok," dedim. "Senin var mı?"

"Yok."

"O zaman görüşürüz."

Sarp birkaç saniye bir şey söylemeden bana baktıktan sonra odadan çıktı. Sıkıntıyla oturduğum koltukta arkama yaslandım. Saf hâlde beni iğneleyen öfkeme biraz pişmanlık karıştı. Beynimin mantıklı ve sakin tarafı neye bu kadar sinirlendiğime anlam veremiyordu. Diğer tarafıysa gidip Sarp'ı bıçaklamak istiyordu.

Bir süre orada oturduktan sonra derin bir nefes aldım ve şiddet isteyen tarafımı susturdum. Sarp'la konuşmak üzere ayaklandım ve merdivenlerden aşağı indim.

Aşağı inerken ne görmek istediğimi bilmiyordum ama emin olduğum bir şey vardı: Dicle'yi orada Sarp'la görmek kesinlikle beklemediğim bir şeydi.

Dicle bir şeylere gülerken abartılı bir şekilde kahkaha atarak yanlarına gittim. İkisi bana şaşkın şaşkın bakarken, "Ne kadar komiksiniz," dedim. Ardından kıza bakıp, "Sen git istersen," dedim. "Geç oldu."

Kibarca kovulduğunu anlayan Dicle kaşlarını kaldırdı. Bozulduğu bakışlarından belli olsa da dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi ve benimle muhatap olmadan, "Görüşürüz, Sarp," dedi.

"Görüşürüz."

Dicle kapıdan çıkana kadar onu izledikten sonra Sarp'a döndüm. Başını öne eğmiş, dudaklarını birbirine bastırıyordu ama ona rağmen gülümsemesi belli oluyordu.

Gözlerimi kıstım. "Neye gülüyorsun?"

Sarp, anında ciddileşerek, "Hiç," dedi ama bakışlarından hâlâ eğlendiğini görebiliyordum.

Derin bir nefes alıp birkaç saniye önce söylemek için seçti-

ğim cümleleri anımsamaya çalıştım. "Sert çıktığım için kusura bakma," dedim. "Daha önce dövüştüğüm bir kız, ona iyi davranmamı ya da sevmemi benden beklemeyin." Yutkunup konuşmaya devam ettim: "Yine de o kadar kızılacak bir şey söylemedin, üzgünüm."

Sarp, gözlerindeki eğlenen ifadeyi silerek beni dikkatle izledikten sonra, "Sorun değil," dedi.

Kaşlarımı çattım. Sanki daha fazlası olması gerekiyormuş gibi hissediyordum. "Bu kadar mı?"

Sarp da benim gibi kaşlarını çattı. "Havada takla atarken söylememi mi bekliyordun?"

"Hayır," dedim. "Her neyse, barıştığımıza sevindim."

Tam arkamı dönecektim ki, "Tam olarak barışmış sayılmayız," dedi Sarp. "Sorun değil, demiş olabilirim ama kırgınım."

Gözlerimi kısıp onu inceledim. "Sarp, domuzluk ediyorsun."

"Ben sana durduk yere bağırsam sen neler yapardın acaba?" diye kendini savundu. "Dua et, sadece domuzluk ediyorum." Ona bakmayı sürdürdüğümde, "Bekliyorum," dedi.

Derin bir nefes alıp birkaç saniye düşündükten sonra öne doğru birkaç adım attım, parmak uçlarımda yükselip boynuna sarıldım.

Şaşırdığından olsa gerek, sarılmama birkaç saniye sonra karşılık verdi. Bir süre öyle kaldıktan sonra geri çekilip gülümsedim. "Barıştık mı?"

Soruma aynı şekilde gülümseyerek yanıt verdi: "Barıştık." Gülümsemesini soldurmadan, "Seni bırakayım mı?" diye sordu. Teklifini kabul etmeyi düşünürken telefonumdan mesaj geldiğini haber veren bildirim sesini duymamla kafamı çevirdim.

Mesaj Atlas'tandı. *"Arkadaşlarda toplandık, oturuyoruz. Sana adresi göndersem gelir misin? Olanlarla ilgili Yağmur'la konuşursunuz."*

Derin bir nefes aldım. *Hiç mi hayat endişeniz yok? Sürekli bir parti, bir eğlence havası. Hayır, ders de mi çalışmıyorsunuz?* diye düşündüm.

Düşünceli olduğumu fark eden Sarp, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı olumlu anlamda salladım. "İyiyim ama bir yere gitmem gerekiyor."

"Problem nedir?"

"Problem yok. Bir arkadaşımla aram bozuktu, konuşmak için çağırıyor."

"Adı ne?"

Gözlerimi kocaman açıp derin bir nefes aldım. "Çok sıkıldım bu dedektifçilikten!"

"İyi be," dedi Sarp. "Bir şey demedim."

Şakalaşarak omzuna vurup ona veda ettikten sonra otobüs durağına gittim, yaklaşık kırk beş dakikalık bir yola katlandım ve Atlas'ın verdiği adrese geldim. Burası bir gece kulübüydü. Kimliğimi gösterip içeri girdikten sonra Atlas'a mesaj attım.

Üzerine siyah bir tişört ile aynı renk pantolon giymişti. Yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme vardı. Yeşil gözleri parıldıyordu sanki. "Seni burada gördüğüme sevindim. Gel, Yağmur'la Atakan'a bakalım."

Beni elimden çekiştirip götürürken bu olayı yüz yüze konuşmadığımızı anımsayarak, "Bana kızgın mısın?" diye sordum.

"İlk başta öyleydim," dedi açık yüreklilikle. "Ama Yağmur'un yaptıklarından sonra değilim."

"Haklılık payı yok sayılmaz," diye mırıldandım.

"Babanın seni terk etmesi, onun sorumluluklarından kaçacak kadar korkak olduğunu gösterir; senin zayıf olduğunu değil. Kimse boyundan büyük işlere kalkışmamalı."

Zaten bir şey duymayı beklemediğinden sessizliğimi koruyarak ilerledim.

Atakan ve Yağmur'un masasına geldiğimizde Yağmur'la ikimiz dışındaki herkesin gerildiğini hissettim. "Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim," dedi. "Sen nasılsın?"

"İyiyim."

"Biz sizi yalnız bırakalım," dedi Atakan ve kalkmak üzere doğruldu.

O sırada Yağmur, Atakan'ın kolundan tutup, "Siz kalın," dedi. "Biz gideriz."

Ardından cevabımı beklemeden sahneye doğru ilerledi. Derin bir nefes alıp peşinden gittiğimde aniden arkasını döndü. Sahnede dans eden kızlara şöyle bir baktıktan sonra bakışlarımı Yağmur'a çevirdim.

Gözlerini kısmış, nedenini anlayamadığım bir keyifle bana bakıyordu. "Yerinde olsam sahneye daha dikkatli bakardım."

Kaşlarımı çatıp kafamı kaldırdım ve orada dans eden arkadaşım Belçin'le göz göze geldim.

Kalbim çıkacakmış gibi çarparken kaçıp gitmeyi düşündüm ama her şeyi berbat edeceğinin farkındaydım. Hiçbir yere gidemezdim.

Bana gülümseyen Belçin'e bakarken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Arkadaşlarına bizden bahsetmediğini, buna mecbur kalmaktansa ölmeyi tercih edeceğini biliyorum," dedi Yağmur.

"Öyle mi?" dedim. "Nereden biliyorsun?"

Yağmur'un yüzündeki gülümseme büyüdü. "Çünkü ben de seni çevreme tanıtmaktansa ölmeyi tercih ederim. Bana yaptıklarının yanına kâr kalacağını ve seninle aramı çok kolay düzelteceğimi düşünmemiştin, değil mi?"

"Sen iğrenç birisin."

"Senin kadar olamam."

Tam o sırada gösteri bitti ve Belçin alkışlar eşliğinde sahneden indi. "Arkadaşına yapacak bir açıklama düşünsen iyi olur," dedi Yağmur yanımızdan uzaklaşırken. "Meraklı görünüyor."

Yağmur beni orada yalnız bırakırken beynim durmuş, kalbim atmayı bırakmış gibi hissediyordum. Bu kız tam anlamıyla yılandı.

Kafamı çevirdiğimde Belçin'le karşılaştım. "Eylül," dedi. "Ne işin var senin burada?"

13. BÖLÜM
BİR DÜŞMAN,
BİR DOST, BİR ÖPÜCÜK

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Tek yapabildiğim aniden dibimde beliren Belçin'e boş bakışlar atmak ve sorusuna bir karşılık aramaktı.

Bana yıllar kadar uzun gelen birkaç saniyelik şoku atlattıktan sonra gerginliğimi gizlemesi için yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Asıl senin ne işin var burada?"

Bu soruma şaşırmış gibiydi. Sahneyi göstererek, "Dans ediyorum," dedi. "Sadece bir saat dans etmemiz için kişi başı üç yüz lira veriyorlar." Ardından inanamıyormuş gibi tekrarladı: "Üç yüz! Bu, danstan kazandığım ilk para."

Belçin, daha önce bir dans kulübüne gittiğinden bahsetmişti fakat mekânlarda çıktığını bilmiyordum. Bunun sebebi belli ki ilk kez böyle bir teklif almasıydı.

Ben bu düşüncelerle boğuşurken, "Sıra sende," dedi. "Senin ne işin var burada? Bize, özel bir parti olduğunu söylemişlerdi. Kiminle geldin?"

"Bir arkadaş."

Belçin'in sabrı sınanıyor gibiydi. "Eylül, sen benim ayarlarımla mı oynamak istiyorsun?"

Bir şey söylemeye vakit bulamadan -hoş, vaktim olsa bile ne söyleyeceğimi bilmiyordum- omzumda bir kol hissetmemle kafamı çevirdim.

Atakan, Belçin'e gülümseyerek, "Merhaba," dedikten sonra başını bana çevirdi. "Bizi tanıştırmayacak mısın?"

Atakan'ın bu hamlesine şaşırmıştım ama neyse ki bu şaşkınlığımın algılarımı kapatmasına izin vermedim. Beni kurtarmaya geldiğini anlayıp rahatlayarak, "Belçin," dedim. "Bu Atakan, bizim okulda okuyor."

Belçin, bir bana, bir Atakan'a, bir de omzumdaki koluna baktıktan sonra, "Öyle mi?" dedi. "Okulda sürekli birlikteyiz, ne ara tanıştınız?"

"Okulda tanışmadık," dedi Atakan. "Yanlışlıkla arabama binmişti."

Belçin'in gözleri kocaman açılırken Cansu'nun boşboğaz bir yapısı olduğu için içimden lanetler okudum. Belçin, elbette Atakan'ın kim olduğunu anlamıştı. "Öyle mi?" dedi. "Nasıl tanıştınız?"

"Sosyal medya işte," dedim. "Birilerini bulmak artık çok kolay."

Belçin'in tek kaşı hainice kalktı ve sormasını hiç tahmin etmediğim bir soru sordu: "İlk mesajı kim attı?"

Ben sorusuna hemen, "Atakan," diye cevap verirken Atakan da, "Eylül," diye atılınca büyük pot kırdığımızı anlayarak birbirimize baktık.

"Şöyle," diye toparlamaya çalıştı Atakan. "Ona ulaşan benim, ilk mesajı atan o." Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Atakan, daha çok pot kırmamızdan korkmuş olacak ki yüzüne bir gülümseme yerleştirdikten sonra, "Ben size içecek bir şeyler getireyim," dedi ve uzaklaştı.

Belçin, gözlerini kısıp bana bakarken, "Cansu çocuğa ulaşalım diye seni darladığında mızmızlanıyordun," dedi. "Ne oldu birden?"

Buz dağının görünmeyen kısmını hallettiğimiz için büyük bir rahatlamayla başımı yana eğdim. "Bu kızın hiç flörtü olmasın mı yani?"

Belçin, gözlerini kapatıp başını yana çevirdi ve gülümsedi. Sanki sınırlarını zorlayan küçük kız kardeşiyle konuşuyormuş gibiydi. "En azından bizimle paylaşabilirdin."

"Buluşacağımızı bile sanmıyordum," dedim. "Ciddi bir şey olsa söylerdim, inan bana ama şu an bile sevgili olmak istediğimi sanmıyorum."

O kadar inandırıcı yalan söylüyordum ki bir an, acaba tüm bunlar oldu mu, diye düşünmeye başladım. *Önceden çalışıyor musun, anlamıyorum ki!* diye beni azarlayan iç sesime gülmemek için kendimi zorlamam gerekti.

"Öyle deme," dedi Belçin. "Yakışıklı erkekler değerlendirilmeli."

Gözlerimi kıstım. "Dövizden bahsediyor gibi konuşuyorsun."

Belçin, söylediklerini yeni idrak ediyormuş gibi kendine şaşırarak kaşlarını çattı. "Sanırım gitgide Cansu'ya benziyorum." Ardından tüm düşüncelerini savuşturur gibi bir elini salladı. "Her neyse," dedi. "Ben de birazdan gidiyordum zaten. Siz keyfinize bakın."

"Ben de seninle geleyim," diyerek gülümsedim ama Belçin, "Hayır," diyerek reddetti. "Belki ileride aranızda bir şeyler olur."

Belçin'e ne kadar saçmaladığını söylememe fırsat kalmadan yanımda bir silüet gördüm. Atlas, kocaman gülümsemesi ve ışıl ışıl parıldayan yeşil gözleriyle yanımıza gelmiş, doğrudan Belçin'e bakıyordu. Saçlarının birkaç dakika öncesine nazaran daha düzenli olduğunu fark edince gözlerimi kıstım. Saçlarını düzeltip mi yanımıza gelmişti?

Atlas bir şey söylemeyip sırıtarak Belçin'e bakmaya devam edince arkadaşım doğal olarak duruşunu dikleştirdi. "Neden bakıp bakıp sırıtıyorsun?"

Atlas'ın gülümsemesi yavaş yavaş solarken, "Atakan'ın arkadaşı," diye araya girdim. "Atlas, sanırım seninle tanışmak istemiş."

Atlas, cevap vermeyince bakışlarımı ona çevirdim. "Öyle değil mi Atlas?"

Atlas, ne söyleyeceğini o kadar bilemiyor görünüyordu ki bir an afallayıp, "Ne?" diye sordu. Ardından nihayet nerede olduğunu kavramış olacak ki, "Evet," dedi. "Tanışmak istemiştim."

Belçin'in bakışları yumuşadı ve derin bir nefes aldı. "Öyle söylesene," dedi. "Seni sapık zannettim. Eylül araya girmese başına neler geleceğini düşünmek bile istemiyorum."

Atlas, Belçin'in uzattığı eli sıktıktan sonra bana dönüp, "Ben eve gideyim," dedi. "Yorgunluktan ölüyorum. Seninle daha sonra konuşuruz."

Bu masum cümlenin ne anlamlar taşıdığını, Belçin'in aslında, *Sorguya hazır ol!* dediğini çok iyi biliyordum. Bu yüzden yüzüme gergin bir gülümseme yerleştirip, "Acele etmeyelim," dedim. "Konuşuruz nasıl olsa."

"Hı hı."

Belçin arkasını dönüp kulüpten arkadaşlarının yanına giderken Atlas, ondan bir an bile gözlerini ayırmıyordu. Belçin kapıdan çıkıp gittikten sonra, elimi Atlas'ın gözünün önünde sallayıp, "Hey!" dedim. "Kız gitti."

Atlas'ın yanakları, bu loş ışıkta fark edebileceğim kadar kızardı. "Ben şeye bakıyordum," dedi. "Hemen kötü algılama."

"Öyle mi?" dedim kollarımı birleştirip, gülümsememi bastırmaya çalışarak. "Neye bakıyordun?"

Atlas, cevap veremeyince, "Her neyse, canım," dedi. "Bir şeye bakıyordum işte."

Dişlerimi göstererek gülümserken, aklıma Yağmur'un gelmesiyle yüzümün düştüğünü hissettim. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama her nasılsa Atlas'ın da suratının düşmesine neden olmuştu.

Uzaktan bizi izleyip sırıtarak el sallayan Yağmur'u gördüğümde öfkemi daha fazla kontrol edemedim ve neredeyse koşarak ona ilerledim. Ona doğru attığım her adımda yüzü biraz daha düşüyordu.

Bir elimle çenesini kavrayıp, "Bir daha benim hayatıma girmeye kalkarsan seni mahvederim," diye fısıldadım. "Yemin ederim, yaparım bunu."

Yağmur, kelimenin tam anlamıyla vasat bir karaktere sahip olabilirdi ama benden bile cesur olduğu zamanlar oluyordu. Meydan okumama karşılık vererek, "Öyle mi?" dedi. "Sen benim hayatıma burnunu sokarken iyi ama!"

Atlas, telaşla aramıza girip beni Yağmur'dan uzaklaştırmaya çalışırken, "Eylül," dedi. "Burası ne yeri ne de zamanı."

"Tam yeri, Atlas," diye parladım. "Yağmur'un şımarıklıklarından bıktım usandım artık. Sürekli kendini hayatının merkezinde görmesine, acı çeken tek kişiymiş gibi davranmasına dayanamıyorum." Bakışlarımı Atlas'tan çevirip bizi izleyen Yağmur'a odakladım. "Bana bak, sen ne yaşadıysan ben daha beterini yaşadım, anladın mı?"

"Hayatımızı mahvettin," diye hırladı Yağmur.

"Olanları değiştirebilme şansım var mıydı sence?" diye karşılık verdim. "Beni sevip sevmemen önemli değil ama beni suçlamana daha fazla izin vermeyeceğim. Benden yalnızca yaptığım şeylerin hesabını sorabilirsin. Ayrıca hayatım mahvoldu diyerek ağlıyorsun ama en azından o hayatta Atlas gibi birine sahip olduğunu görmüyorsun."

Yağmur alay edercesine güldü. "Şimdi de demagojiye mi başladın?"

Onun gibi gülümsedim ama benim gülümsemem alaydan değil, öfkedendi. "Kime demagoji yapacağım?" dedim. "Sana mı? Herkesi kendin gibi ilgi manyağı bir ruh hastası zannediyorsun."

Atakan, "Eylül," diyene kadar onun burada olduğunu fark etmemiştim. "Sakin ol."

Fakat o kadar öfkeliydim ki Atakan'ın söylediklerini düşünecek hâlim bile yoktu. "Etrafında insanlardan oluşan bir çember çiziyorsun, sonra o çemberin merkezine geçip merhamet ve sevgi dileniyorsun. Herkesin önemsediği tek şeyin senin hayatın olmasını istiyorsun. İnsanların kendi hayatını yaşamasına bile izin vermiyorsun. Atlas, senden bağımsız bir şekilde benimle görüşmek istiyor. Haddinmiş gibi engel olmaya çalışıyorsun. Ne kadar kötü bir hayat yaşadığını ağzına sakız almışsın, geveliyorsun. Soruyorum Yağmur; hangimiz demagoji yapıyor?"

Yağmur şok olmuş bir şekilde bana bakarken; donmuş gözleri, altında ne duygu barındırdığını anlamamı engelliyordu. Ne düşündüğüyle ilgili tek anlayabildiğim şey, birinin her şeyi yüzüne vurmasını beklemediğiydi.

"Aranızdaki bu kavgadan çok sıkıldım," dedi Atlas. "İkiniz de kendinize gelin."

"Ben kendimdeyim zaten," diye karşılık verdim. "Yağmur benden uzak duracaksa ben de ondan uzak duracağım."

Yağmur, söylediklerimi farklı algılamak için özel bir çaba sergiliyor olmalıydı. "Sen benden uzak dursan ne olur, durmasan ne olur?" diye meydan okudu. "Senden korktuğumu mu düşünüyorsun?"

Onunla iletişime geçmek için sergilediğim tüm çabalardan vazgeçtim. "Korkup korkmadığını bilmiyorum," dedim. "Ama korkman gerektiğini düşünüyorum."

Yağmur tam bir cevap vermek üzereydi ki Atakan'ın ağzına bir bardak dayamasıyla ve ona zorla içirmesiyle sessizliğe gömüldü. "Bu gece istediğim son şey," dedi diğer bardağı benim dudaklarıma yapıştırırken. "İki kızın kavgasına şahit olmak."

Ağzıma içtiğim içeceğin ekşi tadı gelince yüzümü buruşturdum ve "Bu ne?" diye sordum.

Atakan dik dik bana baktı. "Zehir değil, merak etme."

"Belli olmaz," dedim bardağı kavrarken. "Ben yine de sormak istedim."

Yaklaşık otuz saniye sonra Atlas, masada oluşan sessizliği bozmak istemiş olacak ki, "Eylül," dedi. "Bize hayatını anlatır mısın? Üniversiteye gidiyorsun, değil mi?"

Yağmur'un dudaklarında bir gülümseme oluştu ve "Aman ne önemli konular," diye mırıldandı.

"Dinlemek istemiyorsan defol git," diye atıldım. İlk karşılaşmamızda ona ne kadar iyi davrandığımı düşünüyor, aslında ne kadar gereksiz olduğunu anlıyordum. Yine de Yağmur'la aramızda geçenlerden öğrendiğim bir şey vardı: Sadece iyiliğinizin kıymetini anlayan insanlara yaklaşımınız ılımlı olmalıydı. Kalbi siyahlara gömülmüş ve sevginin ne olduğunu unutmuş insanlara iyi davranmamak sizi kötü biri yapmazdı.

Yağmur öfkeyle başını başka yöne çevirip içeceğinden bir yudum almak dışında bir şey yapmadı.

Yağmur'un sessiz kalmayı tercih etmesiyle Atakan ve Atlas'a hayatımdaki gelişmeleri, bu yaşıma kadar neler yaptığımı anlattım. Birilerine ancak hayallerimi süsleyen bir aile tablosu çizmeden, dürüstlükle kendimi anlatabildiğim için mutlu olmuştum.

Atakan'ın adını bile söylemeye tenezzül etmediği içecek başımı döndürmeye başladığında eş zamanlı olarak kaslarımın da gevşediğini hissettim. Bu, o kadar garip bir histi ki... Başımı aniden çevirdiğimde görüntü birkaç saniye sonra geliyor, ses ve görüntü uyumsuzluğu istemeden gülmeme neden oluyordu.

Yağmur, tüm gece köşede oturup somurtmayı seçtiği için genel olarak Atlas ve Atakan'la konuştum. Atlas, köşede babamızmış gibi bizi uyarıyor, Atakan'la fazla içtiğimden bahsediyordu. Bir süre sonra ikimizin de onu umursamadığını anlayınca sessizliğe gömüldü.

Kaç bardak içtiğimi hatırlamıyordum. Hatırladığım tek şey ne kadar rahatlamış ve özgür hissettiğimdi.

Atlas, derin bir nefes alıp, "Yağmur," dedi. "Beni dinlemiyorlar, sen bir şey de bari."

Yağmur kaşlarını kaldırdı ve gece boyunca ilk defa içten gülümsediğini gördüm. "Eylül kesin beni dinler, çok doğru bir seçim yaptın."

"Ben tuvalete gidiyorum," dedi Atakan, arkadaşlarının konuşmalarını umursamayarak.

"Bekle," dedi Atlas. "Ben de seninle geleyim."

Atakan, Atlas'a baktı ve "Neden?" diye sordu. "İşerken bana destek mi olacaksın?" Bana bakmasıyla birlikte aynı anda kahkaha atmaya başladık. Hatta o kadar kuvvetle kahkaha atıyorduk ki Yağmur ve Atlas bizi ifadesiz bir şekilde izlerken yere düşmemek için masadan destek almam gerekmişti.

Atakan yerinde zıplayıp, "İyi," dedi. "Gel, bu işi birlikte yapalım!"

Atlas'ın derin bir nefes aldığını ve Yağmur'a dönüp, "Eylül sana emanet," dediğini duydum.

Yağmur hemen karşı çıkarak, "İşim olmaz," dedi.

Atlas'ın gözlerindeki öfke parıltısı biraz ürkütücüydü ama yüzümdeki gülümsemeyle ikisini izliyor, ne kadar ciddi bir tartışmada olduklarını anlayamıyordum. "İstersen Atakan'la sen git," dedi. "Bana ikisi de uyar."

Yağmur yüzünü buruşturarak, "Git," dedi. "Bir şey demedim."

Atlas, Atakan'ın peşinden ilerleyip Yağmur'la bizi baş başa bıraktığında, etrafımda olup biten şeyleri geç algılamama rağmen karşımdaki kızın oldukça gergin olduğunu fark ettim. Telefonuna odaklanan Yağmur'u bir süre hiçbir şey söylemeden izledim.

Sonunda rahatsız olmuş olacak ki sadece saniyeler kadar kısa bir süre için başını kaldırıp bana baktı.

Tekrar telefonuna döndüğünde, "Ne var?" diye bağırdım. "Niye bakıyorsun?"

Yağmur kafasını kaldırıp şaşkın bir şekilde bana baktı. "Neden bana baktığına bakıyor olabilir miyim?"

Bu yanıtı beni o kadar çok öfkelendirmişti ki önümde duran içki bardağını aldım ve içindeki tüm içeceği kızın suratına fırlattım.

Yağmur, bu hamlemi hiç beklemiyor olacak ki suratına attığım mavi içecek yüzünden boynuna akarken ve muhtemelen geçtiği yerlerde rahatsız edici bir yapışkanlık hissi bırakırken gözlerini kapattı, dudaklarını araladı.

Yeşil gözlerini açtığında öfkeli kıvılcımlar saçıyordu. "Bunu niye yaptın şimdi?"

Bardağı masaya o kadar sert koymuştum ki kırılmaması bir mucize sayılırdı. "Bilmiyorum," diye bağırdım. "Biraz dans edeceğim!"

Yağmur, bir eliyle bileğimi kavrasa da sarhoş hâlimle bile ondan daha güçlü olduğumdan hemen ondan kurtuldum ve koşarak dans pistine gittim.

Yüksek müzik sayesinde Yağmur'un çığlıkları bir fısıltıdan farksız geliyordu. Kendimi hareketli müziğe kaptırmış dans ederken belimde bir el hissettim. Arkamı dönüp kocaman bir gülümseme eşliğinde bana bakan çocuğu nazikçe ittim. "Arkadaş aramıyorum."

Çocuk gülümsemesini bozmadı fakat bakışlarına biraz daha anlayışlı bir ifade yerleşti. Birkaç adım geri çekildiğinde beni şoka uğratacak bir olay oldu: Yağmur, yüzüne savaşçıyı aratmayacak bir ifade yerleştirip, bir elinde tuttuğu çantasını çocuğun suratına geçirirken, "Defol, pis sapık!" diye bağırdı.

Neye uğradığını şaşıran çocuk, "Zaten gidiyordum!" diye karşılık verdi ama Yağmur'un onun üstüne yürüdüğünü görünce hızla birkaç adım geri çekildi.

Etrafımızdaki insanlarım bize nasıl merakla baktığını yüzyıllar geçse bile unutamayacağım. Muhtemelen yanımdaki kızın psikolojik sorunları olduğunu ve uzak durmalarının iyi olacağını düşünüyorlardı.

Yağmur, beni bileğimden yakalayıp çektikten sonra kollarını bedenime sardı. Beni dans pistinden uzağa çekiştirirken görüş alanıma Atlas ve Atakan girdi. Atlas'ın gözlerinde telaşlı bir ifade varken Atakan'ın gözleri, ruhu bedenini terk etmiş gibi bakıyordu. Yüzüne aptal bir sırıtma yerleştirmişti.

Yağmur, öfkeyle, "Neredesin sen?" diye bağırdı.

"İki saattir kusmaya çalışıyor," dedi Atlas, Atakan'ı göstererek. "Ne yapayım, bırakamadım."

Kusmak. Bu kelimeyi defalarca duymama rağmen midemde bir hareketliliğe neden olmuştu. İnsanı korkunç derecede rahatsız eden bu düşünceden kaçmaya çalışıyordum ama nasıl birisi size, "Kutup ayısını düşünme!" dediğinde düşündüğünüz tek şey kutup ayısı oluyorsa benim de şu an düşündüğüm tek şey kusmaktı.

Midem daha fazla dayanamadı ve öne doğru eğilip, midemden çıkmak için direnen tüm sıvıyı çıkardım. Bu yaşadıklarımız bir noktada normal sayılabilirdi, tabii doğrudan Yağmur'un üstüne kusmasaydım.

Kız neredeyse ağlayacak gibiydi. "Atlas," diye bağırdı. "Çek şunu üzerimden!"

Karanlıkta bile renginin sarılığı göze çarpan Atakan'a baktım. "Atlas," diye mırıldandı. Doğrudan az önce çıkardığım artıklara bakıyordu.

Atlas sonunda dayanamamış olacak ki, "Ne var lan?" diye bağırdı. "Allah'ın cezaları, ne var?"

"Ben galiba..." fakat lafını tamamlayamadan Yağmur'un koluna kustu.

Taksiye binişimizi hayal meyal hatırlıyordum. Yağmur'un baştan ayağa kusmuk ve içki kokan bedeniyle son derece mutsuz bir şekilde yürüyüşü, onu görenlerin yoldan kaçışı... Bu eğlenceli görüntüler ne zaman aklıma gelse daha fazlasını hatırlamak için onlara tutunmaya çalışıyordum ama zihnimin ihanetine uğruyordum. Yaşadığımız tüm kötü günler aklımdaydı ve belki de ölürken bile aklımda olacaktı ama bu sevimli hatıralar yavaş yavaş sahneden çekiliyordu. Sanırım bunun için yazıyordum: Bir gün, bu yaşadıklarımı tamamen unutursam bu sayfalar bana hatırlatacaktı.

Taksiye bindiğimizde Yağmur ön koltuğa oturdu ve kollarını birleştirdi. Bizse arka koltukta, Atakan'la birlikte ortamızda oturan Atlas'ın omzuna başımızı yaslamış, uyukluyorduk.

Gözlerim kapalıyken şoförün, "Hanımefendi," dediğini duydum.

Atakan, muhtemelen rüyalar âlemindeydi ama bir an, "Hı?" dediğini duydum. "Bana mı diyor?"

Atakan'ın sorusunu kimse yanıtlamamıştı. Şoför, "Camı açar mısınız?" diye devam etti. "Bir de sağa sola çok değmemeye çalışın, lütfen." Yağmur'un nasıl bir bakış attığını bilmiyorum ama her nasıl baktıysa şoför, "Tamam," dedi. "Nasıl istersen öyle yap."

Taksiden indiğimizde suratıma vuran soğuk hava, tamamen ayılmama imkân tanımasa da kendime gelmemde etkili oldu. Önünde durduğumuz apartmanı çok iyi anımsıyordum. "Burası sizin eviniz," dedim Atlas'a. "Annen ya da baban yok mu?"

"Hayır," dedi hemen. "Onlar Bursa'ya gittiler. Birkaç günlüğüne evde olmayacaklar."

Birlikte içeri girerken Yağmur'un kolundan destek almak zorunda kaldım. Ona yaklaşmaktan çekinen insanları daha iyi anlamıştım. Gerçekten berbat kokuyordu.

İçeri girer girmez, "Ben banyoya gidiyorum," dedi ve bizi terk etti.

Arkasından, "Doğru bir karar," diye seslendim. Dönüp bir şey söylemese de muhtemelen daha çok sinirlenmesine neden olmuştum.

"Sizi yatırayım," dedi Atlas, Atakan'ı çekiştirirken.

Atakan, aniden Atlas'ın ellerinden kurtulup, "Ben bu odada uyumak istiyorum!" diye odalardan birine daldı.

Atlas Atakan'ın peşinden giderken ben de koşarak onları izledim. Atakan içeri girer girmez kendini yatağa değil de direkt yere attı. Şahit olduğum manzara o kadar komikti ki kendimi Atakan'ın yanına attım.

Tüm gece boyunca bize annelik eden Atlas, sonunda pes ederek, "Ne yapıyorsanız yapın," dedi ve kapıyı kapatıp bizi yalnız bıraktı.

Birkaç saniye sonra içeriden yükselen müziği duyduğumda gözlerimi kocaman açtım. Göz ucuyla benim gibi uykusu kaçan Atakan'a baktım. Sırıtarak tavanı izliyordu.

Aniden ayaklandı, yatağa zıpladı ve şarkıya eşlik etmeye başladı:

"Benmişim, kendimden bir korkak yaratmışım.

Kendimi korurken en çok ben ürkütmüşüm."

Onun yanına çıkıp zıplamaya başladım ve bağırarak ona eşlik ettim:

"Benmişim kendimi savunurken en çok hançerleyen

Bir meçhul olmuşum, failim ben."

Ardından birlikte devam ettik:

"Ama beni bana küstüren, beni bana kırdıran kalpsizin hiç suçu yok mu?"[5]

Gülerek kendimi yatağa attığımda Atakan da bir kahkaha patlattı ve kendini yanıma attı. Müzik devam ederken konuşmak yerine yüksek sesle kahkaha attık.

Kahkahalarımız dinince Atakan bana baktı. "Nasıl kusmuk torbası yaptık ama Yağmur'u?"

Gülmemi frenlemekte zorlanıyordum. "Ona az bile."

"Evet," diye katıldı Atakan. "Yaptıklarının yanında hafif kaldı."

Derin bir nefes alıp, "Siz ne zamandır arkadaşsınız?" diye sordum.

"Bilmiyorum ki," dedi Atakan. "Altı sanırım, dokuz da olabilir."

Sırıtmama engel olamadım. "Atakan, arada üç yıl, binden fazla gün var. Nasıl karıştırabiliyorsun?"

"Bu kafayla adımı karıştırmadığıma şükret sen."

Atakan başını yukarı kaldırıp gülümserken kendimi ona yakın hissettiğimi fark ettim. Nedeni hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Belki orada yan yana yatmamızdan, belki sarhoş olmanın verdiği cesaretten, belki aynı durumu paylaşmamızdan... Belki bu duygu, bir komedi filminden farksızdı ama hissettiğim bu yakınlık, ona kendimi açma konusunda beni cesaretlendiriyordu.

"Sana Atlas'la ilgili, onun bile bilmediği bir sır vereyim mi?" diye sordum.

Ciddileşip başını bana doğru çevirdiğinde yüzlerimiz biraz daha yakınlaştı. "Evet."

---

[5] Nev (Nevzat Doğansoy) tarafından yazılan ve seslendirilen 2004 çıkışlı, *Benmişim* adlı şarkı.

"Muhtemelen aksini düşünüyor ama onu, belki de her şeyden çok seviyorum."

Dudaklarına anlayışlı bir gülümseme yerleştirdi. "Senin aksini düşünmediğine yemin edebilirim," dedi. "O da seni çok seviyor, biliyorsun."

Başımı onaylar anlamda salladım ve kafamı tekrar tavana çevirdim. "Biliyorum. Sevgisi o kadar kuvvetli ki her şeyi daha da zorlaştırıyor."

Atakan'ın bakışlarındaki anlayış sesine de yansıdı. "Aslında birbirinizden nefret etseniz her şey ne kadar kolay olurdu, değil mi?"

"Aynen öyle," diye katıldım bedenime bir ağırlık çökerken. "Nefret gibi yorucu bir duygu ancak bizim durumumuzda işleri kolaylaştırabilirdi."

Kapanmak için direnen gözlerime daha fazla karşı koyamayıp teslim oldum. Dünyaya karanlık hâkim olurken Atakan'ın, "Bir gün tüm bunları aşacağınıza inanıyorum," dediğini duydum. Ardından başımda bir el hissettim. "Ama şimdilik uyusan iyi olur."

Bu, uykuya dalmadan önce duyduğum son şeydi.

♡

Uyanır uyanmaz mı başım ağrımıştı yoksa baş ağrım yüzünden mi uyanmıştım, emin değildim.

Alarmın kulak tırmalayıcı sesini duyduğumda derin bir nefes alıp gözlerimi açtım ve bakışlarımı tavana sabitledim. Atakan'ın, "Eylül, kapat şunu," diyen sesini duyana kadar kendimi yurtta, sıcak yatağımda sanıyordum.

Dirseklerimin üstünde doğrulup yanımda, sırtı bana dönük uyumaya çalışan Atakan'a baktım. Dün gece birlikte mi uyumuştuk?

Görüntüler kesik kesik zihnimde yerini almaya başlarken Atakan, "Eylül," diye mırıldandı. Ardından başının altındaki yastığı

kaldırıp kulağına baskı yapmaya başladı. Alarm sesi, onun tarafındaki komodinin üstünde duran telefondan geliyordu.

Atakan'ın çocuksu itirazlarına, "Telefon senin yanında," diye cevap verdim. Dün gece yaşananları anımsasam da neler olduğunu akıcı bir şekilde hatırlayamıyordum. Sanırım bunun için sabırlı olmam ve kendime süre tanımam gerekiyordu.

Atakan telefonu alıp alarmı kapattıktan sonra sert bir şekilde komodine koydu ve uyumaya devam etti. "Atakan," dedim. "Biz neredeyiz?"

"Atlasların evinde," diye mırıldandı uykulu uykulu.

"Niye buraya geldik?"

"Bilmiyorum," dedi ama bu sefer konuşmak zorunda kaldığından olsa gerek, sesi biraz öfkeli çıkmıştı. "Sen her şeyi böyle soracak mısın?"

"Hiç bilmediğim bir evde, seninle uyumuşum. İzin ver de neler olduğunu öğreneyim."

O da benim gibi sırtüstü dönüp dirseklerinin üstünde doğruldu. Kıstığı gözleri kan çanağına dönmüştü. "Pardon," diye mırıldandı. "Bunu niye kötü bir şeymiş gibi söyledin?"

Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım. Şu an içinde bulunduğumuz duruma herhangi mantıklı bir açıklama getirmekte güçlük çekiyordum. "Ben gidiyorum," dedim. "Bir dahaki sefere uyumak istiyorsan alarm kurmamayı dene."

Atakan, sabrı tükenmiş bir şekilde, "Of, Eylül!" diye mırıldanırken başını yastığa sertçe vurdu. Gözleri kapalı bir şekilde, "İyi ki seninle evli değiliz," dedi. "Her sabah böyle uyanmaya katlanamam."

Nedense hakarete uğramış gibi hissettim ve kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Lafa bak," dedim dışarı çıkarken. "Sanki sana meraklıyım!"

Bir şeyler mırıldandığını işittim ama kapıyı çarpıp çıktığımdan ne söylediğini duyamadım.

Odadan çıktığımda kapısı açık kalmış salona şöyle bir baktım. Atlas, bacaklarını koltuktan sarkıtmış, elindeki televizyon kumandasına sanki hayatındaki en değerli şeymiş gibi sarılıyor, mışıl mışıl uyuyordu. Dün gece bizimle çok uğraştığı için onu uyandırıp veda etmemin daha doğru olacağını zannediyordum ama öyle görünce rahatsız etmekten çekinerek sessizce evden ayrıldım.

Bugün ders öğleden sonra birde başlıyordu ve saat daha sabahın dokuzuydu. Yurda gidip ılık bir duş alacak, güzelce karnımı doyuracak ve rahatsız edici baş ağrımdan kurtulmak için ilaç içecek kadar vaktim vardı.

Düşüncesi bile huzur veren planlarımı yaparken aklıma Belçin'e yakalanmam gelince yüzümü buruşturdum. Arkadaşıma, Atakan'la aramda bir şey olmayacağını söylemiş, dün gece yurda gitmemiştim. Muhtemelen Atakan'la kaldığımı düşünüyorlardı. Aslında bu düşünceleri yalan sayılmazdı ya, neyse.

Arkadaşlarıma nasıl bir bahane sunacağımı düşünürken yol hızlı geçmişti. Yurda girdiğimde Açelya'nın uyuması için dua ediyordum ama görünen o ki dualarımın gerçekleşeceği gün, kesinlikle bugün değildi.

Açelya, yatağında uzanmış telefonunu kurcalarken odaya girdiğimde merhabalaşma gereği duymadan, "Bunu sakın bir daha yapma," dedi.

Gözlerimi kıstım. "Neyi?"

"Haber vermeden ortadan kaybolma."

Anlayışlı bir şekilde gülümsedim. "Açelya, fazla büyütüyorsun."

Anlaşılan bunu söylemem hataydı çünkü Açelya öfkeyle aralanmış gözlerini bana yönelterek, "Fazla büyütüyorum?" dedi

soru sorar gibi. "Sen hiç tanımadığımız, bizi geç, senin bile tanımadığın bir erkekle çıkıyorsun, hiçbir şey söylemeden geceyi onunla geçiriyorsun ama ben büyütüyorum," dedi. "Öyle mi?"

Açelya mantıklı konuştuğunda ona karşı çıkmanız çok zor oluyordu. Bu yüzden yatağıma oturup, yüzümü ona çevirerek söyleyeceklerini dinledim. "Haber versen bile," diye konuşmayı sürdürdü. "Arabada kavga ettiğin ve birkaç dakika gördüğün birisiyle nasıl tüm geceyi geçirebildin?" diye sordu. "Nasıl ona bu kadar güvenebildin, aklım almıyor. Ya katilin, sapığın biri çıksaydı?"

"Haklısın," dedim. "Size haber vermem gerekiyordu ama geceyi onunla geçirmedim."

Açelya bana şaşkınlıkla bakarken bu yalanın nereden çıktığını anlamamıştım.

Eylül... O kadar çok yalan söylüyorsun ki bir yerden sonra otomatik işliyor, kızım. Aferin sana.

"İçkiyi biraz fazla kaçırınca lavaboya gidip bir arkadaşımı aradım," dedim. "O saatte sizi ararsam büyük ihtimalle telaşlanacaktınız. Bu yüzden sizi karıştırmaya hiç gerek olmadığını düşündüm. Zaten her şey kontrolüm altındaydı. Arkadaşım beni evine götürdü."

Açelya biraz sakinleşmiş gibiydi ama yine de gözlerini kısıp, "Eylül," dedi. "Lütfen, bu arkadaşın bir kadın olsun. Daha fazla erkeği bünyem kaldırmayacak."

Gülümseyerek ve biraz da konuyu kapatmanın getirdiği hafiflikle, "Kadın," dedim. "Merak etme."

Tehlikeyi şimdilik atlatmıştım ama Yağmur'a olan öfkem geçmemiş, gardım düşmemişti. Dün gece beni korumaya çalıştığını hatırlıyordum, tıpkı beni rezil etmeye çalıştığını hatırladığım gibi. Bu yüzden içten içe aslında ona minnet beslesem de yaptıklarını unutmam mümkün değildi.

Yemek yedikten sonra Açelya'dan aldığım kuvvetli ağrı kesiciyi mideme gönderdim. Ara sıra rahatsız edici ağrıyı hissetsem de uyandığım zamanki kadar olmadığı için şükrediyordum.

Tüm gece kıyafetlerimle uyuduğum için bedenimin biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden lila eşofman takımımı üzerime geçirip Açelya'yla okulun yolunu tuttum.

Açelya'yla yol boyunca bu konuyu konuşmasak da benimle ilgili şüpheleri olduğunu anlamam zor değildi. Arkadaşımın benimle ilgili her şeyi hatta belki de hiçbir şeyi bilmediği bir gerçek olsa da beni en iyi tanıyan insan oydu. Üstelik sevdiklerine olan inancı onu zaman zaman saf bir kişi yapsa da asla aptal değildi. Bu işin sonunda ne olacağını bilmiyordum ama içimden bir ses, yakında öğreneceğimi söylüyordu.

Sınıfa girer girmez Cansu'nun boynuma atlamasıyla bir an afalladım. Öyle ki neredeyse düşecektim. Arkadaşım büyük bir sevinçle bana sarılınca birkaç meraklı bakışın dikkatini çekmiştik. "Bugünü bayram ilan ediyorum," dedi sevinçle.

Kaşlarımı çattım ve "Neden?" diye sordum.

"Arkadaşımın resmen sevgilisi oldu."

Cansu'yu hızla itip, "Cansu," dedim. "Sakın kimseye anlatma bunu. Öyle bir şey yok."

Cansu'nun bakışları, sanki mümkünmüş gibi daha da merakla çatıldı. "Nasıl yani?" dedi. "Siz-"

"Hayır," dedim hemen. "Bir kez görüştük ama hepsi bu." Ardından Açelya'ya söylediğim yalanları arkadaşlarımla paylaştım. Olabildiğince hararetli ve inandırıcı olmaya çalışıyordum.

Anlatacaklarım bittiğinde Cansu derin bir üzüntüyle, "Tüh," dedi. "Sizin için yapılacaklar listesi hazırlamıştım."

Gülüşme seslerimiz yükselirken önümdeki sıraya Buğra'nın oturmasıyla kafamı kaldırdım. Arkadaşım, selam bile vermeden, "Hocanın attığı toplu mesajı gördün mü?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ne demiş ki?"

"Bilmiyorum," dedi Buğra. "Korkudan bakamadım."

Yiğit, yüzüne kocaman bir sırıtma yerleştirip, "Kadın, mesaj yoluyla suratına pençe atacak, değil mi?" diye sordu.

"Ben ciddiyim," dedi Buğra Yiğit'in gülmesine aldırmayarak. "O kadın tüm sinir sistemimi bozuyor. Her mesajı büyük harflerle yazıyor ve istisnasız her mesajda birilerine kızıyor. Utanmasa çıkışa falan çağıracak. Hayır, ne yaptık, anlamadım ki!"

"Ben o kadını sorgulamayı bırakalı çok oldu," dedi Deniz. "Bence sen de bırak çünkü her sene ondan ders alacağız."

Buğra'nın kocaman araladığı gözlerine şaşkınlık ve dehşet karışımı bir duygu hâkimdi. Zorlukla yutkunup, "Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Emin misin?"

Deniz, hepimize şöyle bir baktıktan sonra, "Ne bileyim?" dedi. "Şimdi uydurdum."

Buğra derin bir nefes aldı. "Neden kendinden bu kadar emin konuşuyorsun, Deniz?"

Deniz, sanki kendisine çok enteresan bir soru sorulmuş gibi baktı. "Çünkü neden konuşmayayım?"

Arkadaşlarım aralarında konuşurken onları şöyle bir inceledim ve "Çocuklar," dedim. "Efe nerede?"

"Bugün biraz hasta," dedi Yiğit. "Dersten sonra ziyarete gideceğiz, gelmek ister misiniz?"

Cansu, "Gerek var mı?" dedi gülerek. "Kendi kendine iyileşir işte."

Belçin, omzuyla hafifçe Cansu'ya vururken gülüyordu. "Barışmadınız mı siz?" diye sordu.

"Barıştık," dedi Cansu. "Ama canım sıkıldıkça onunla zıtlaşacağım."

O gün dersler bitmek bilmemişti. Zaman geçtikçe konular zorlaşıyor, konular zorlaştıkça ölüm fermanım imzalanıyormuş gibi hissediyordum. Biraz abarttığımın bilincindeydim ama sanırım heyecanımın nedeni üniversitede ilk kez sınava girecek olmamdı.

Efe'yi elimiz boş bir şekilde ziyaret etmek istemediğimizden, okuldan çıkar çıkmaz ilk işimiz markete gitmek olmuştu. Arkadaşlarım önden ilerlerken kollarımı birleştirmiş, dün gece yaşananları düşünerek onları takip ediyordum.

"Neden böyle sessizsin?"

Kafamı kaldırıp Yiğit'in anlayışlı bakışlarıyla karşılaştığımda dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Sessiz miyim?"

"Bir problemin varsa benimle paylaşabilirsin."

Nedeninden tam olarak emin değildim ama Yiğit'e yalan söylemek içimden gelmemişti. Belki de ölümün gelip bize el sallaması, birbirimize yakınlaşmamıza fırsat vermişti, kim bilir? "Seninle konuşabileceğimi biliyorum," dedim. "Ama konuşmaya değecek kadar önemli bir şey değil."

Yiğit'in bu cevabımla tatmin olmadığı her hâlinden belliydi ama neyse ki ısrarcı olacak kadar anlayışsız değildi ve beni yeni bir yalan uydurmaktan kurtarmıştı. "Peki," dedi. "Madem sessizliği seçiyorsun, bunun bir bedeli olacak."

Dudaklarım, engelleyemediğim bir şekilde kıvrılırken, "Neymiş o?" dedim.

"Bir arkadaşım şehir dışından gelen bir tanıdığı için parti veriyor, beni de davet etti. Tek başıma gitmek istemiyorum, benimle gel."

"Ne kadar hayırlı bir arkadaşmış," diye mırıldandım. "Açelya'nın benim için yapacağı en büyük iyilik yatağımı toplamak olurdu herhâlde."

Yiğit, "Bunu bir çeşit evet olarak kabul edebilir miyim?" diye sordu.

"Pekâlâ," dedim. "Et bakalım."

Yiğit, rahatladığını belli eden derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Parti iki gün sonra, umarım müsaitsindir."

"Randevu defterime bakmam lazım," dedim. "Meşgul bir kadınım."

Marketteki işimizi bitirdikten sonra Efe'nin evinin yolunu tuttuk. Poşet taşımaktan yorulan Cansu, "Eğer bunları beğenmezse onu parça parça ederim," diye söyleniyordu.

Apartmana geldiğimizde kapı garip bir şekilde açık olduğundan zile basmadan içeri girdik. İkinci kata çıktığımızda Yiğit, "Buğra, ellerim dolu, kapıyı sen çalar mısın?" diye nazikçe ricada bulundu.

Buğra öne çıktığında zile basacağını zannetmiştim ama hepimizi şok ederek kapıyı tekmeleyip, yumruklamaya ve bir yandan da, "Efe, koş," diye bağırmaya başladı. "Dünya yanıyor!"

Sadece birkaç saniye içinde kapıyı açan Efe, selam bile vermeden, "Bir daha bu geri zekâlıyı evime getirmeyin," diyerek bizi karşıladı.

Efe'nin ne kadar hasta olduğunu şimdi anlıyordum. Burun deliklerinden birine peçete sıkıştırmıştı. Sarı saçları dağılmış, mavi gözleri kızarmıştı.

Cansu, öne çıkıp poşeti kafasının hizasına kaldırdı ve "Seni görmeye geldik," dedi. "Bizi içeri almayacak mısın?"

Efe'nin Buğra yüzünden arttığı sert bakışlar, Cansu'ya dokununca yumuşamış, dudaklarına bir gülümseme yerleşmişti. İçeri geçmemiz için kenara çekilirken "Hoş geldiniz," dedi. "Buğra'yı iyi temizlediniz mi?"

"İyilik yapmaya gelmiyor buna," diye söylendi Buğra. Ardından elini poşetlerden birine daldırıp armut çıkardı ve Efe'nin ağzına itti. "Al," dedi. "Armut ye."

Kafasını çekmeyi zorlukla başaran Efe, dudaklarına bir gülümsemenin yerleşmesine engel olamadı. Armudu Buğra'ya geri iterken, "İyisiyse sen ye," dedi.

Hararetli karşılamanın sonunda hep birlikte salona geçtik. Efe'nin hâlsiz olduğunu ve ortalığın dağınık olacağını düşünmüştüm ama arkadaşım beni şaşırtmayı başarmıştı. Ortalıktaki tek dağınıklık yediği cipslerin paketleriydi, o da poşetlenmiş ve köşeye koyulmuştu.

"Sana güzel bir çorba hazırlayayım," dedi Cansu. "İyi gelir."

Deniz, tam, "Ben de sana yardım edeyim," diyerek ayaklanmıştı ki Efe, "Deniz," diye atıldı. "İşletmeyle ilgili kafamı karıştıran bir konu var, yardımcı olur musun?"

Deniz, kaşlarını hayret ederek havaya kaldırırken dudaklarına alay dolu bir gülümseme yerleştirdi. "Sen ders de mi çalışırdın?"

Deniz, Efe'nin yanına otururken Buğra ayaklanıp, "Siz işletmeye bakarken ben Cansu'ya yardım edeyim," dedi.

"Evet, evet," dedi Efe. "Sen yardım et."

İkisi salondan çıktıktan sonra Efe, yaklaşık beş dakika telefonunda soru aradı ve en sonunda, "Sanırım silmişim," dedi. "Pardon."

Deniz, birçok şeye gülüp geçerdi ama nedense arkadaşının bu tavrı, gözlerini kısmasına ve Efe'yi dikkatle izlemesine neden olmuştu.

Cansu ve Buğra hazırladığı yiyecekleri getirene kadar vaktimizi şaka dolu sohbetlerle değerlendirdik. Cansu elindeki tepsiyi Efe'nin kucağına bırakırken az önceki neşeli Efe gitmiş, yerine tüm enerjisi emilmiş Efe gelmişti. "Cansu," dedi tıpkı bir kedi

gibi bakarak. "Kolumu kaldıracak hâlim yok, yememe yardım eder misin?"

Cansu, gözlerini kısıp, "Efe," dedi gülerek. "Hastalığını çok iyi kullandığının farkındayım ya, neyse. Büyüklük bende kalsın."

Cansu, yemek yemesine yardımcı olurken Efe'nin sahte mızmızlanmalarını gülerek izledim. Efe'nin bir çocuktan farksız hareketleri, Cansu'nun tükenmek üzere olan sabrıyla birleşince ortaya çok şirin bir manzara çıkıyordu.

Efe'nin nazından bunalan Cansu, "Şu hâle bak," diye söylendi. "Sınavlar, bozuk psikoloji derken bir de Efe Bey'in nazı çıktı başıma. Dünyaya yılan olarak gelsem daha az sürünürdüm."

Efe, sahte bir kibarlıkla Cansu'nun elini tuttu ve "Üzülme," dedi. "Bir nevi yılan olarak gelmiş sayılırsın."

Hep birlikte Cansu ve Efe'yi kahkahalar eşliğinde izlerken Efken'den gelen bir aramayla dikkatim dağıldı. Telefonu hemen kapatıp mesaj attım ama bu davranışım Açelya'nın gözünden kaçmamıştı. Bana birkaç saniye bakıp kafasını çevirmekle yetindi.

Efken, sadece birkaç saniye içinde mesajıma cevap verdi:

"Burada çok garip şeyler oluyor."

Gözlerimi devirip mesajına yanıt yazdım:

"Bir kere de hâl hatır sormak için yazsan şaşarım zaten."

Efken'le yaptığımız kısa mesajlaşmada Çember'in bir partiye davetli olduğunu öğrenmiştim. Bunda şaşılacak bir şey yoktu ama davet Nemesis tarafından yapılınca işler biraz değişiyordu.

Arkadaşlarıma dönüp, "Sizinle sabaha kadar kalabilirdim ama annem çağırıyor," dedim. "Efe, gitsem ayıp olur mu?"

Efe, çok mantıksız bir şey söylüyormuşum gibi bana bakarken, "Elbette," dedi. "Işine bak, iyiyim ben."

"Tekrar geçmiş olsun," diyerek ayaklandım ve herkesle vedalaştıktan sonra oradan ayrıldım.

Çıkar çıkmaz ilk işim en az benim kadar heyecanlı olan Efken'i aramak oldu. Heyecanımız karşımızdaki kişinin ne istediğinden emin olamayışımızdan kaynaklanıyordu. Gerçekten barış mı istiyordu yoksa yeni bir şeyler mi planlıyordu, asla emin olamazdık.

Mevcut durumda yapabildiğim tek yorum, karşımdaki insanların dövüş istemediği yönündeydi çünkü böyle bir istekleri olsaydı Çember'in tüm dövüşçülerini davet etmezlerdi. En azından şimdilik tatsız bir durum yaşanacak gibi durmuyordu.

Düşüncelerimde yanılmamayı umarak bizimkilerle buluştum. Efken'den öğrendiğim kadarıyla hiçbir Çember dövüşçüsü bu davete katılmayı istememişti ama Efken'in gideceğini öğrendikleri an gelmeye ikna olmuşlardı.

Sarp dışındaki tüm arkadaşlarımı ortak buluşma noktamız olan metronun girişinde gördüğümde, partiye mi yoksa savaşa mı gittiğimiz konusunda kararsız kaldım.

Her horoz kendi çöplüğünde öter, diye bir söz vardır. Arkadaşlarıma baktığımda olası bir durumda öten kişinin misafir horozlar olacağını çok iyi anlamıştım.

Metroya binip, verilen adrese giderken Efken'e döndüm ve "Sarp gelmeyecek mi?" diye sordum.

"Herkes senin gibi fakir mi?" diye alayla karışık yanıt verdi. "Çocuğun motoru var, bizimle aynı anda varmış olur."

Gözlerimi kıstım. "Eğer söyleseydin Sarp'la giderdim."

Küçük bir çocuğa takılıyormuş gibi saçlarımı dağıttı. "Sonra ben tek başıma gideyim, öyle mi? Yemezler."

Nemesis'in verdiği adrese geldiğimizde Sarp, bizden sadece birkaç saniye önce gelmiş, motorundan iniyordu. Kaskını çıkarıp Efken'in yanağından bir makas aldı. "Söyle bakalım, fıstık," dedi. "Bu aptalca daveti kabul etmenin mantığı ne?"

"Neler düşündüğünü biliyorum," dedi Efken. "Ama ne yapayım, amaçlarını merak ettim işte."

Sarp, derin bir nefes aldı ve apartmandan içeri girmeden önce mırıldandı: "Sizin merakınız ve yersiz meydan okumalarınız yüzünden beş kişi üzerime saldırırsa çok ciddi bozuşuruz."

Kapıyı hiç beklemediğimiz bir güler yüz eşliğinde Furkan açtı ve "En sevdiğim dövüşçüler," dedi. "Nasılsınız?"

Arkamdaki çocuklardan birisinin gülerek, "Leonardo Di Caprio'dan daha usta bir oyuncu," diye fısıldadığını duydum.

Ona katılarak gülmeyi çok isterdim ama o sırada Furkan'la göz göze geldim. "Eylül," dedi koluma girip beni içeri çekerken. "Gelmeni beklemiyordum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

"Senin Çember'le işin bitti sanmıştım. Malum, Efken dövüşe Nemesis'ten bir kızı çıkaracak kadar sana olan inancını yitirmiş. Senin biraz daha gururlu olup teklifimi tekrar değerlendirmeni beklerdim."

Bunu bu kadar açık bir şekilde söylemesine ve bunu daha biz gelir gelmez yapmasına o kadar şaşırmıştım ki söylediklerini hazmedip öfkelenmem biraz vakit aldı.

"Efken haklıymış," dedim yüzüme bir gülümseme yerleştirip.

"Hangi konuda?"

"Bu dövüşün size ne kadar acı verdiği konusunda."

Furkan dişlerini göstererek sırıttı. "Eylülcüğüm, ne tatlısın."

"Teşekkü..." Ona ima dolu cevabımı sunamadan omzumda bir el hissetmemle afalladım. Arkama baktığımda Sarp'ın bir kolunu Furkan'a, diğer kolunu bana attığını gördüm.

Sarp, bir yandan ortamıza girerken diğer yandan "Ne konuşuyorsunuz öyle?" diye sordu. Gözlerindeki saldırgan ifadeyle dudaklarındaki sevecen gülümseme ürkütücü bir zıtlık oluşturuyordu.

Furkan, muhtemelen kaba bir cevap verecekti ki görüş alanıma kızıl saçların girmesiyle dikkatimi yanımıza gelen kişiye verdim. "Hoş geldiniz," dedi Dicle, Furkan'ın aksine samimi görünüyordu. "Sizi burada görmek ne hoş."

Efken bir adım öne atılıp, "Hoş bulduk," dedi. "Sizin davetiniz de öyle."

Efken'in normalden daha kibar konuştuğunu görmek şaşkınlıktan dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Demek sevgili arkadaşımın zaman zaman insana benzediği anlar olabiliyordu.

Birbirlerini hiçbir şekilde sevmeyen ama öyleymiş gibi davranan bu kadar insanı ilk kez bir arada görüyordum. Bu davet, Nemesis ve Çember arasındaki soğuk rüzgârların durulması için yapılmıştı ama kimse gerçek duygularını gizleyemiyordu.

Nemesis'ten içten bir şekilde bize iyi davranan tek kişi Dicle gibi duruyordu ama onun da ne düşündüğünü kestiremiyordum. Anladığım kadarıyla arkadaşlık, kulüp gibi kavramlar onun için önemli değildi. Dolayısıyla olası bir durumda bizi yedekte bulundurmak için de bu şekilde davranıyor olabilirdi.

Bizimle pek muhabbet kurmayan tek kişi, Sarp'la dövüşe çıktığımızda Dicle'ye eşlik eden Emir adlı çocuktu. Köşede oturmuş içkisini yudumluyor ve sadece bizimle değil, kendi kulübünden de kimseyle muhatap olmuyordu. Ondan hoşlandığım pek söylenemezdi ama en azından benim aksime istediği gibi davrandığı ve rol yapmadığı için saygımı kazanmıştı.

Geniş salona geçtiğimizde kimimiz koltuklara, kimimiz yere yerleştirilen büyük ve renkli minderlere oturduk. Birkaç dakikalık eğlenceli sohbet sonrası Furkan gülerek, "Eylül," dedi. "En yakın zamanda bir dövüş ayarlarız, değil mi?"

Gülümseyip, "Tabii," diye karşılık verdim. "Neden olmasın?"

Kızlardan biri öne atılıp, "Ne dersin, Dicle?" dedi. "Sadece bizim değil, başka kulüplerin de dikkatini çeken bir kızsın. Eylül'le sen çıkmak ister misin?"

Yüzümdeki gülümsemeyi bozmamıştım ama içimdeki öfkenin bakışlarıma yansımasına engel olabilmiş miydim, emin değildim. "Neden Dicle'ye soruyorsun?" dedim yapmacık bir tatlılıkla. "Karşıma çıkmaya cesaretin mi yok yoksa?"

Yanımda oturan Sarp'ın başını öne eğip kıkırdadığını işittiğimde Dicle, ortamın gitgide gerildiğinin farkına varmış olacak ki, "Dövüş planlarınızı sonraya saklayın," dedi. "Bir oyun oynayalım mı?"

Emir, oldukça huysuz bir şekilde mırıldanarak, "Çocuk muyuz biz?" diye sordu.

Dicle, ona aldırış etmeden, "Oyunun kurallarını açıklıyorum," diye söze başladı. Dicle'ye Emir dışında kimsenin itiraz etmeyişi, Nemesis'te sözü geçen biri olduğunu düşünmemi sağlamıştı. "Herkes sırayla ortaya geçip gözlerini bağlayacak."

Emir, eliyle dur işareti yaparken, "Dicle," dedi. "Fantezi dünyana bizi alet etme, gözünü seveyim."

Dicle, sözünün kesilmesine bozulmuş gibi yaptı ama dudaklarına küçük bir gülümsemenin yerleşmesine engel olamadı. "Ortaya geçecek kişiyi öpmek isteyenler el kaldıracak, aralarında *taş, kâğıt, makas* oynayacak ve kazanan..." Lafının devamını getirmek yerine havaya öpücük attı.

"Ortadaki kişi kimseyi öpmek istemezse ne olacak?" diye sordu Furkan.

"O zaman bize kimseye söylemediği bir itirafta bulunması gerekecek. Eğer kimse o kişiyi öpmek istemezse yerine oturacak."

Sarp arkasına yaslandı. "Hayatımda daha leş bir oyun görmedim."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Ben sevdim aslında."

Sarp ve Efken gözlerini kocaman aralayıp bana bakarken masum bir çocuk gibi omuz silktim.

Dicle, boynuna bağladığı fuları çözerken, "Furkan," dedi. "Geç ortaya."

Furkan'ın bu oyundan memnun olup olmadığını anlamak pek mümkün değildi. Yüzünü ekşitiyordu ama bakışlarından ne kadar eğlendiği belli oluyordu.

Dicle, Furkan'ın gözlerini bağladıktan sonra, "Herhangi bir şeyi itiraf edip kurtulabilirsin," dedi. "Seçimin nedir?"

"Gönder gelsin," dedi Furkan. "Demirden korksak trene binmezdik."

Dicle, aldığı cevaptan gayet memnun görünüyordu. "Ever," dedi. "Furkan'ı öpmek isteyenleri görebilir miyim?"

Biri az önce tartıştığım kız olmak üzere iki kız, Furkan'ı öpmek için oyun oynayacaklarını göstererek ellerini kaldırdılar. Sırf o kızın inadına elimi kaldıracaktım ki yanımda oturan Sarp, sanki amacımı hissetmiş gibi kaldırmak üzere olduğum elimi tuttu.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye fısıldadı.

Elimi bırakması için aynı şekilde fısıldadım ama Sarp, bu inadımın ne kadar yanlış olduğunu söyleyerek elini çekmedi. Orada fısıldaşarak küçük çapta kavga ederken süre çoktan geçmiş, kazanan çoktan belli olmuştu.

Neyse ki sevmediğim kız kaybeden taraf olmuştu.

Kız ayağa kalkıp ortada duran Furkan'ın dudaklarına uzanmıştı ki bir elin gözlerimi kapatmasıyla hiçbir şey göremedim. Elin sahibinin kim olduğunu bilmek için görmeme gerek yoktu. "Efken," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Çocuklar böyle şeylere bakamaz."

Gülümseyerek kafamı çektiğimde kız ve Furkan çoktan ayrılmıştı. "O çocuk sayesinde para kazanıyorsun ama."

Efken tam bana cevap verecekti ki Dicle, "Efken," dedi. "Sen çok konuşuyorsun. Ortaya gelmek ister misin?"

Efken yutkunup, "Tabii," dedi. Gözleri bağlanırken Dicle'nin sunduğu itiraf teklifini reddetti. Ardından masum bir şekilde onu öpecek kızı beklemeye başladı.

Aradan birkaç saniye geçmiş, Efken'i öpmek için kimse gönüllü olmamıştı. Normalde bu manzaraya gülebilirdim ama Furkan'ın başını öne eğip kıkırdadığını görünce neredeyse sinir krizi geçirecektim.

Furkan, "Şey..." diye gülerek söze girmişti ki Dicle'nin ayaklanmasıyla yüzündeki gülümseme soldu ve lafı boğazında kaldı.

Dicle parmak uçlarında yükselip arkadaşımın dudaklarına bir öpücük armağan ederken hepimiz şaşkın bakışlarla ikisini izliyorduk. Efken'in kimsenin onu istemediğini düşünmeyecek olmasına mı yoksa Furkan'ın suratının beş karış oluşuna mı sevinmeliydim, emin olamıyordum.

Dicle kenara çekildikten birkaç saniye sonra Efken, gözlerini açtı ve şaşkın bakışlarla etrafı süzdü. Kendisini kimin öptüğünü anlayamayınca Sarp'a bakarak, "Sen miydin o?" diye sordu. "Doğruyu söyle."

Sarp, böyle bir soru beklemiyor olacak ki, "Ben ne alakayım şimdi?" diye sordu. "Nemlendirici tadı falan da mı almadın?"

Efken, yerine otururken, "Aldım," dedi. "Seninkine benziyordu, çilekliydi."

Yüzüme sahte bir masumlukla, "Nereden biliyorsun ki?" diye sordum.

Efken, "Aynısından bende de..." diyecekti ki imamı anlayıp gözlerini kısarak bana baktı. "Eylül, çok fenasın sen."

"Çok konuşan ortaya geçmiyor muydu?" diye sordu kızlardan biri. Ne olduğunu anlamadan Dicle'nin kolumdan tutup çekiştirmesiyle ortaya geçtim. Gözlerim bağlandıktan sonra Dicle, "İtirafın var mı?" diye sordu.

Dövüşçü olduğumu ve gerçek ailemi tüm arkadaşlarımdan saklıyorum, ayrıca kimsenin beni sevmeyeceğine inanıyorum.

Gülümsedim. "Fazla sıradan bir hayatım var, itiraf yok."

O an bir şeyler uydurmayı aklımdan bile geçirmemiştim çünkü benim için birinin çıkacağını açıkçası düşünmüyordum. Çember'den el kaldıran olmazdı, Nemesis'teki çoğunluğun da nefretini kazanmıştım.

Bu düşüncem, birbirine çarpan el seslerini duyduğumda bir çiçek gibi soldu.

Tam olarak kaç kişinin oyuna katıldığını anlayamıyordum ama duyduğum sesler, ikiden fazla olduklarını düşünmeme neden olmuştu. Ortada, öylece gözlerim kapalı, ayakta beklerken kendimi savunmasız ve çıplak hissetmiş, bir yalan uydurup kurtulmadığıma pişman olmuştum.

Sonunda birbirine vuran ellerin sesleri, yerini bana doğru yaklaşan adım seslerine bıraktı.

Hayatımın en gizemli, en heyecanlı ve en korkunç saniyeleriydi.

Bir çift el yanaklarıma yerleşip başımı yukarı kaldırdığında sertçe yutkundum ve saliseler sonra dudaklarımda oluşan baskıyı hissettim. Dudaklarımız sanki dans ediyormuş gibi uyum içinde hareket ederken kontrolüm dışında bir elimi, karşımdaki kişinin göğsüne yasladım.

Nedenini bilmiyordum ama bu öpücük kalbimin deli gibi çarpmasına, heyecandan başımın dönmesine neden olmuştu. Sanki nerede olduğumu unutmuş, zaman algımı yitirmiştim.

Dudaklarımdaki baskının geri çekildiğini hissettiğimde zamanın dolduğunu anlayıp ben de kendimi geri çektim.

Eylül... İllegal bir kulüpte dövüşecek kadar duygusuz, tanımadığın birinden gelen bir öpücükten etkilenecek kadar nahif olmayı nasıl başarıyorsun?

Kendime gelip gözlerimdeki bağı çözdüğümde herkes garip bakışlarla bir bana, bir de birbirlerine bakıyordu. Sarp, kayıtsız bir şekilde telefonuyla ilgilenirken Efken, gözlerini aralamış bir şekilde boşluğa odaklanmıştı.

Kurallara aykırı olduğunu bildiğim hâlde, "Kimdi bu şimdi?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Keşke söyleyebilsek," dedi Dicle. Ardından tatlı bir tebessüm sundu.

Furkan gülümseyerek, "Sarp," dedi. "Şimdi de sen çık."

Sarp ona odaklanan gözlere kısaca baktıktan sonra öne eğildi ve havalı bir edayla, "On üç yaşıma kadar yatağımı ıslattım," dedi. Birkaç kişi gülüşürken, "İtiraf sayılıyor, değil mi?" diye sordu.

Başımı eğip gülüşümü gizlemeye çalışırken Efken'in ne kadar tepkisiz kaldığını fark ettim. Normalde kahkahalara boğulması gerekmez miydi?

Bu yapmacıklık kokan sohbete yaklaşık bir saat daha katlanmayı başardık. Apartmandan ayrıldığımızda yüzüme soğuk havanın çarpmasıyla titredim. Artık kış geliyordu.

Efken'le birlikte Sarp'ın motoruna bineceğimizi düşünerek neşeyle Efken'e dönmüştüm ki arkadaşım, "Sen Sarp'la git," diye önerdi. "Ben metroyla döneceğim."

Gözlerimi alaycı bir şüphecilikle kıstım. "Sürekli küçük savaşlar verirdik, ne oldu şimdi?"

Efken saçlarımı karıştırdı. "Bugün iyi günümdeyim işte," dedi. "İyi geceler."

Efken'le vedalaştıktan sonra Sarp'la birlikte motora doğru ilerledik. Sarp motora binerken elimdeki kaska bakıp, "Sarp," dedim. "Beni kim öptü?"

Sarp, kafasını önüne eğip kayıtsız bir şekilde kaskı kafasına geçirirken, "Bilmiyorum," dedi. "Çocuğu tanımıyorum."

"Ama yüzünü gördün," dedim. "Teşhis edebilirsin."

Kaskının camını yukarı kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki ifade o kadar karmaşıktı ki ne düşündüğünden emin olamıyordum. "Neden merak ediyorsun? Çocuğun biri işte."

"Sen etmez miydin?"

Kaskının camını indirirken, "Hayır," dedi. "Geliyor musun?"

Sarp'a hak vererek bu konuyu unutmaya karar verdim. Aptal bir partide gelen aptal bir öpücüğü neden bu kadar umursuyordum ki?

"Geliyorum," dedim kaskı başıma geçirip. Ardından tek hareketle motora tırmanıp, Sarp'ın gaza asılmasından saniyeler önce beline sarıldım.

14. BÖLÜM
BEKLENMEYEN TEKLİF

Yastığımın altındaki telefon, titreşimiyle son derece rahatsızlık verirken suratımı buruşturarak uyandım. Gözlerimi açmadan yastığın altındaki telefonu el yordamıyla bulup kulağıma dayadım.

Sarp'ın sesi, "Sana reddedemeyeceğin bir teklifim var," diye kulağımda yankılandı.

Dirseğimin üzerinde doğrulup tek gözümü zar zor açtım. "Sarp, saatin kaç olduğunun farkında mısın?"

"Evet," dediğinde gözlerinin kısıldığını ses tonundan bile anladım. "Öğlen üç."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Hayır, henüz on ama yine de çok erken sayılmaz."

Sarp'ın lafı dolandırma yeteneği kafamı karıştırıyordu. Üstelik daha yeni kalktığım için zihnim tam anlamıyla çalışmıyordu ve söylenenleri geç algılıyordum. "Sarp, ne istiyorsun?"

"Seni almaya geliyorum, Yasemin teyze kahvaltıya çağırdı."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken Yasemin teyzenin kızgın suratı gözlerimin önüne geldi ve istemsizce gülümsedim. "Beni mi?"

"Evet," dedi. "Sanırım seni etrafımda sık gördüğü için iyiliğinden emin olmak istiyor." Birkaç saniye düşündükten sonra, "Ya da benimle görüşmeyi kesmen için sana rüşvet verecek," diye ekledi.

Doğrulup gözlerimi ovuşturdum. "Bence ikincisi daha muhtemel."

"Kahvaltıyı hazırlayana kadar vakit verdi," dedi Sarp. "Yirmi dakikaya sizin yurttayım."

Gözlerimi ovuştururken Açelya'nın yatağında kıpırdandığını gördüm ve sesimi alçaltmaya çalışarak, "Tamam," dedim. Yurttaki yiyecekler kötü değildi ama evde hazırlanan kahvaltının yerini tutmuyordu. Annemde kaldığım günler dışında bu lükse erişme fırsatım da pek olmuyordu.

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi birkaç kez açıp kapattım ve ayaklanıp tuvalete gittim. Yüzümü sabunla yıkadıktan sonra dişlerimi fırçaladım. Yüzüm, artık ölü balıktan çok insana benzeyince memnuniyetle odama geri döndüm.

Dolaptan aldığım pantolonu üzerime geçirirken Açelya'nın uykulu sesiyle mırıldandığını işittim: "Eylül, nereye?"

Arkamı dönmeden, "Arkadaşımla buluşacağım," dedim. "Yat sen."

Açelya'yla göz göze gelmememize rağmen bana dik dik baktığını duyumsuyordum. Açelya, insanların işine burnunu sokacak ve sizi konuşturmak için ısrarcı olacak bir tip değildi ama dostları için endişelenirdi. Hele ki ondan bir şey sakladığınızda en kötüsünü düşünürdü.

Sarp'tan beklediğim mesaj gelince deri ceketimi üzerime geçirip, Açelya'ya veda ettikten sonra odadan çıktım. Merdivenleri tek tek inip, güvenliğe başımla selam verdikten sonra yurttan ayrıldım.

Dışarı çıktığımda Sarp'ı motora yaslanmış, telefonunu kurcalarken buldum. Ona doğru yaklaşan adımlarımı duymuş olacak ki başını kaldırıp gözlerini benimkilerle birleştirdi. "Üç saattir seni bekliyorum."

"Sarp, abartmadığın bir şey var mı?"

İmalı sorumu umursamadan başını eğerek saçlarını görmemi sağladı. "Bak," dedi. "Aradaki beyazlıklar seni beklerken oldu."

Saçlarını yalandan bir ilgiyle inceledim. "Stresten de olabilir."

Aniden doğruldu. Gözlerinde, şakacılıktan çok korkmuş bir ifade vardı. "Sen ciddi misin?" dedi bir elini saçlarına götürürken. "Beyazlamış mı cidden?"

Telefonunun ön kamerasını açıp saçlarını incelemeye ve olmayan beyaz telleri görmeye çalıştı. Bastırmaya çalıştığım gülümsememle onu izlediğimi fark edince gözlerini kıstı. "Eylül, sen gitgide kötü bir kız oluyorsun."

Motora binerken, "Yapıyorum ara sıra böyle şeyler," diyerek gülümsedim.

Sarp'ın motorla gezme tutkusu yüzünden yaklaşık on dakika geciktik. Bu, aslında çok kısa bir zaman dilimiydi ama henüz hiçbir şey yemediğim için midem huzursuzluğunu belli etmek ister gibi gurulduyordu.

Apartmanın önüne geldiğimizde hevesle inip koşar adımlarla kapıya koştum ve arkamı dönüp, anahtarlarıyla bana doğru gelen Sarp'ı izledim. "Ben çağırsam bu kadar hevesli gelmezsin."

"Yemek yapsan inan buldozerle dalardım binaya."

Sarp, bir an gülümseyecek gibi oldu ama ciddi ifadem yüzünden şaka yaptığımdan emin olamamış gibi, "Şey," dedi. "İyi ki yapmamışım o zaman."

Zihnimin oyunu muydu yoksa açlık sayesinde koku alma yeteneklerim mi gelişmişti, bilmiyordum ama asansöre binip yukarı çıkarken burnuma iştah açıcı yemek kokuları geliyordu.

Asansörden inip, Yasemin teyzeyi karşımızda bulunca kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. Ne zaman bu kata gelsek, kadın bir şekilde varlığımızı hissedip kapıda bitiyordu.

Sarp, benimle aynı şeyleri düşünmüş olacak ki, "Beni sürekli kapıda yakalamanın tek bilimsel açıklamasını buldum," dedi ayakkabılarını çıkarırken.

"Öyle mi?" dedi Yasemin teyze. Sarp'ın konuşmasına bile katlanamayan bir havası vardı. Sanki elinden gelse onu düşünmeden pencereden atabilecek gibi bakıyordu. "Neymiş o neden?"

"Sen büyü yapıyorsun."

"Gerçekten," dedim. "Newton'dan Tesla'ya kadar herkesin doğruluğuna imza atacağı bilimsel bir nedenmiş bu."

Salona geçtiğimizde masanın üzerine baktım ve gözlerimi istemsizce araladım. O kadar uğraşılmış ve özen gösterilmiş bir sofraydı ki ister istemez kendimi mahcup hissettim. "Yasemin teyze," dedim. "Ne gerek vardı bu kadar zahmet etmene?"

Sarp, Yasemin teyzenin yanağından makas alırken, "En sevdiği komşusu kahvaltıya geliyor," dedi. "Biraz özenmesi doğal."

Yasemin teyze, Sarp'a insanı donduran bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Misafirimsin sen, kızım," dedi. "İstediğin kadar ye. Ben çayları getireyim."

Yasemin teyze salondan çıkarken Sarp, şaşkınlıkla bana döndü. "Ben misafiri değil miyim?"

Kıkırdamamı bastırmaya çalışarak, "Kadını her fırsatta sinirlendirmenin bedeli," dedim.

Sandalyelerden birine otururken Yasemin teyze gelip çayları koydu. Açlıktan kendimi öyle kaybetmiştim ki nezaket kurallarını bir kenara bırakıp iştahla yemekleri mideme gönderdim. Ekmeği ağzıma sığdıramadığımda işaret parmağımla itmeye çalışıyordum.

Sarp ve Yasemin teyzenin bir süredir sesinin çıkmadığını fark edince yavaşça kafamı kaldırdım. İkisi de şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu. Yanımda oturan Sarp, "Eylül," diye lafa girdi. "Önceki hayatında manda falan mıydın?"

Yasemin teyze, uyarıcı bir hareketle eline vurunca Sarp, anında suratını buruşturup elini kendine çekti. Kadın, yüzünde sıcak bir

gülümsemeyle bana bakarken, "Afiyet olsun," dedi. "Ama biraz yavaş ye. Bir şey falan olur, Allah korusun."

Sarp sırıttı. "Sen onu da benden bilirsin."

Yasemin teyze çayımın bittiğini fark edip ayaklandığında onu durdurmaya çalıştım ama başarısız oldum. Kendimden büyük birisi bana hizmet edince biraz utanıyordum.

Kadın, çayımı koyarken saçlarımı geriye itip boynumu daha görünür kıldı. "Ne güzel saçların var senin," dedi. Bir yandan da çenemi tutup, sağa sola çevirerek boynumu inceliyordu. "Maşallah."

Kaşlarımı çatılırken, "Şey," dedim. "Yasemin teyze, ne yapıyorsun?"

Sarp, benim aksime kadının amacını anlamış gibiydi. "İncele, incele," dedi. "Belki bir morluk falan bulursun da beni dövmek için bahanen olur."

Gözlerimi kırpıştırıp kafamı geri çektim. Yasemin teyze, foyasının ortaya çıkmasından hiç rahatsızlık duymuyor gibiydi. "Sürekli senin gibi azgın bir köpeğin yanında dolaşıyor. Sana güven olur mu?"

"Aşk olsun, Yasemin teyze," dedi Sarp. "Neyimi gördün?" Yasemin teyze, tam bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki Sarp hemen, "Onun dışında," diye atıldı.

Yasemin teyze bilmiş bilmiş gözlerini kısarken Sarp'a döndüm. "Neyin dışında?"

Sarp, umursamaz bir şekilde bana baksa da yutkunduğunu gördüm. "Neden bahsediyorsun?"

"Az önce söyledin ya," dedim.

"Ne dedim az önce?"

Sarp'ın kaçamak cevaplarıyla uğraşmak istemediğim için Yasemin teyzeye döndüm. Kadın, sanki ona sormamı bekliyormuş

gibi, "Geçen sene bir kız geldi bunun evine," diye anlatmaya koyuldu.

"Bak sen," dedim. "Kimmiş bu kız?"

"İçeri girerken dersle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı," dedi Yasemin teyze. Dedikodu yapacak birini bulduğu için heyecanlı gibiydi. "Okuldan arkadaşı falandır."

Rahatsızlığı her hâlinden belli olan Sarp, "Yasemin teyze," diye lafa atıldı. "Bana sapık diyorsun ama ben milleti gözetlemiyorum."

"Konuşuyoruz şurada," dedim onu rahatlatmak ister gibi. "Hem kadıncağız ne yapsın? Sesli sesli konuşursanız duyar tabii."

Sarp, bir cevap vermek yerine başını öne eğdi ve biz onun özel hayatını didik didik incelerken sessizce yemeğini yedi.

Kahvaltımız bittiğinde Yasemin teyze ayaklanmıştı ki, "Rica ederim," diye atıldım. "Sofrayı biz toplarız, siz rahatınıza bakın." Kadın numaradan itiraz etse de ısrarcı olmayı bırakmadım. Sarp'la birlikte tabakları mutfağa taşırken Yasemin teyze de telefonla konuşmak için balkona çıktı.

Tabakları lavaboya bıraktıktan sonra kapıya yöneldim ama Sarp, karşımda dikildiğinden salona gidemedim. "Ne oldu?"

"Niye şu kadına malzeme veriyorsun?" dedi. Kızmaktan çok kırılmış gibiydi. "Kadını seviyorum ama sürekli özel hayatımı sorguluyor, haddi olmayan işlere burnunu sokuyor. Sen de ne kadar rahatsız olduğumu görmene rağmen ekmeğine yağ sürdün."

"Abartma, Sarp," dedim. "Alt tarafı biraz takıldık işte."

"Sürekli kendi kendine konuşuyor zaten. Bir de sana anlatması hoşuma gitmiyor. Kim bilir, benim hakkımda ne düşündün?"

Kaşlarımı çatarken yüzüme eğlenmiş bir ifade takındım. "Herkesin geçmişinde birileri olmuştur," dedim. "Ne var ki bunda?"

Bakışları biraz gevşemiş gibiydi. "Böyle düşündüğüne inanabilir miyim?"

"Evet, inanabilirsin."

Sarp, rahatlayarak derin bir nefes aldıktan sonra, "Bugün arkadaşlarımla buluşacağım," dedi. "Sen de gelmek ister misin?"

"Hiçbir yere gelmek istemez!" Yasemin teyzenin mutfak kapısından uzattığı kafasını görünce gülümsememi gizlemek için başımı öne eğdim.

Sarp'ın hayretler içindeki sesi, "Yasemin teyze," dedi. "Yarın öbür gün evlenirsem, karımla aramda yatmaya kalkarsın diye çok korkuyorum. Bir insan her yerden de çıkmaz ki!"

Yasemin teyze somurtarak salona geri döndüğünde Sarp gözlerini devirdi. "Yemin ederim, ölümüme bu kadın sebep olacak."

Sofrayı hızlıca toparladıktan sonra bir saat kadar Yasemin teyzeyle sohbet ettik. Ardından izin isteyip, Sarp'ın arkadaşlarıyla buluşmak üzere ayaklandık.

Yasemin teyze bizi uğurlayıp kapıyı kapatmıştı ki Sarp, "Bir saniye," diyerek kendi dairesine döndü. Yaklaşık otuz saniye sonra elinde bir kitapla geri gelip, "Bunu okumanı istiyorum," dedi. "Benim için çok özel bir kitap."

Kitabı alıp kapağını inceledim. Oscar Wilde'ın *Dorian Gray'in Portresi*[6] adlı romanıydı. Bu kitabı henüz okumamıştım ama Oscar Wilde'ın, içinde bulunduğu dönemle ilgili eleştirilerini barındıran bir kitap olduğu hakkında bir şeyler okumuştum.

"Ne zaman geri getireyim?"

"Fark etmez," dedi asansöre yönelirken. "Yavaş yavaş, sindire sindire oku. Okunmak için okunacak bir kitap değil."

[6] İrlandalı yazar Oscar Wilde'ın yayımlanan tek romanı ve en çok tanınan eseridir. İlk basımı 1890 yılında yayımlanan roman, kendisi yerine portresinin yaşlanmasını dileyen Dorian Gray isimli karakterin etrafında şekillenmiştir.

Kitabı çantama atarken Sarp'ın peşinden asansöre bindim. Her zamanki gibi motoruna atlayıp yola koyulduğumuzda havanın ekim ayına göre biraz fazla sıcak olduğunu fark ettim. Sonbahar, ara sıra gelecekmiş gibi yapıp bizi kandırıyordu ama tüm ihtişamıyla parıldayan güneş, bize cilveli bir şekilde gülümserken soğuk havalar için daha çok erken olduğunu söylüyordu.

Sarp'ın kıvrak sürüşü sayesinde trafikten hiç etkilenmeden varacağımız noktaya ulaştık. Şehrin gürültüsünü geride bırakıp ağaçlık bir alana geldik. Sarp motoru köşeye park edince biraz şaşırdım çünkü çevrede insandan eser yoktu.

Motordan inip meraklı bakışlarımı ona diktiğimi görünce, "Hava çok güzel," dedi. "Biraz yürüyelim istedim."

Gülümsedim ve "Pekâlâ," diyerek yürümeye başladım. Birkaç saniye sessizlik içinde yürüdükten sonra, "Sarp," dedim. "Dövüşe kaç yaşında başladın?"

Gözlerini kısıp birkaç saniye boşluğa baktıktan sonra, "Sanırım on bir veya on iki," dedi. Hemen ardından, "Evet, evet, on iki," diye ekledi. "Yaklaşık sekiz senedir dövüşüyorum. Peki, sen?"

"Sanırım dokuz veya on," dedim. "Tam olarak emin değilim ama Çember'de dövüşmeye on dört yaşımda başladığımı net bir şekilde hatırlıyorum."

Sarp, şaşkınlığını belli ederek gözlerini kocaman araladı. "Çember'e on sekiz yaşından küçüklerin girmesi yasak değil miydi?"

Omuz silktim. "Efken o zamanlar bu işlerde yeni sayılırdı ve her yaştan kitleye hitap etmek istiyordu. Şu an o kadar küçükleri Çember'e almıyor."

"En mantıklısı," dedi Sarp.

Bir süre daha sohbet ederek yürürken Sarp'la ilgili ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. En sevdiği yemeğin tavuk ve hamburger olduğunu, kendini üstün gören insanlardan benim gibi hoşlan-

madığını yeni öğrenmiştim. Onunla ilgili ulaştığım her yeni bilgiyle birlikte daha da meraklanıyordum.

"Peki, dövüşe neden başladın?" diye sordum.

Adımlarını sessizce sürdürürken gözlerinden düşünceli bir ifade geçti. "İnsanlara zarar vermeyi sevmiyorum," diye söze başladı. "Ama içimdeki öfkeyi en iyi bu şekilde atabiliyormuşum gibi hissediyorum." Bana döndü. "Sen neden başladın?"

Kaçamak cevaplar vermek istedim ama Sarp, sorumu o kadar dürüst yanıtlamıştı ki doğrudan aklımdan geçenleri söyledim: "Kendimi korumak için," dedim. "Ben, biraz yalnız olduğumu düşünerek büyüdüm de."

Başını hafifçe sallamak dışında tepki vermedi. Sanırım bu konuyu derinlemesine tartışmaması gerektiğini fark etmişti.

Bir süre daha yürüdükten sonra, "Sarp," dedim gözlerimi kısarak. Bir yandan da ileriyi gösteriyordum. "O ne?"

Sarp, bakışlarını baktığım yöne çevirince yüzünü buruşturdu. "Alt tarafı otlanan bir inek, boş ver. İstanbul'un göbeğinde bile karşına çıkabiliyorlar bazen."

Dürüst olmak gerekirse korkmamıştım ama Yiğit'le yaşadığım domuz faciasını hatırlamak tüylerimi diken diken etmişti. İnek, yaban domuzuyla kıyaslandığında küçük bir bebek kadar zararsız sayılırdı ama yine de onun yanından geçme düşüncesi hoşuma gitmiyordu.

"Sarp," dedim. "Lütfen, şu ineği uzaklaştırır mısın?"

Sarp, bir bana bir ineğe baktıktan sonra, "Neden?" dedi. "Yanından geçip gidelim işte."

Kötü deneyimimi uzun uzun anlatma niyetinde değildim. "Geriliyorum işte," dedim. "Lütfen."

Sarp, omuzlarını dikleştirdi ve abartı derecesinde cesaretli bir duruş sergiledi. Birkaç adım ileri gidip, inekle arasında mettre-

lerce mesafe varken havaya bir tekme savurdu. İnek kafasını bile kaldırmadan yerdeki otlarla karnını doyururken, "Sarp," dedim, "Ne yapıyorsun?"

"İneği korkutuyorum."

"Evet," dedim. "Hayvan korkudan ruhunu teslim edecekti."

Sarp, dalga geçercesine yaptığım yorum üzerine sinirlerinin bozulduğunu gösteren bir bakış attıktan sonra tekrar ineğe döndü. Birkaç adım daha atıp bir tekme savurdu. Hayvana temas etmemişti ama ineğin dikkatini çekmeyi başardı.

"Biraz öteye çekil bakayım," dedi sanki karşısında ne dediğini anlayabilen bir insan varmış gibi. "Hanımefendi korkuyor."

İnek Sarp'a doğru birkaç adım atınca Sarp, hızla geri adım attı. Refleks olarak geri çekildim. "Kenara çekil," dedi Sarp. "Bana doğru gelme."

Hayvan, Sarp'ı biraz izledikten sonra bize doğru gelmeye başlayınca Sarp, ineğe bakarak geri geri koşmaya başladı. "Rica ederim," diyordu bir yandan da. "Öteye gider misin?"

Bize doğru yaklaşan ineği gözlerimi birkaç kez kırparak izledim ve sonunda Sarp gibi geri geri gitmeye başladım. Ancak Sarp o kadar hızlı geliyordu ki hızını alamayarak bedenime sertçe çarptı ve saniyeler içinde kendimi yerde buldum.

Doğrulmak için sol elimi yere bastırdığım anda, elimin toprak olamayacak kadar cıvık bir şeye değmesiyle donakaldım. Burnuma gelen kötü kokuları yok saymaya çalışarak başımı, şok içinde bana bakan Sarp'a çevirdim.

Gözlerimi kapattım. "Lütfen, bok olmasın."

"Bok demeyelim," dedi Sarp. "İneğin vücudundan attığı şirin artıklar diyelim."

Hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tutarken Sarp, "Eylül," diye bağırdı. "İnek geliyor."

Bir elimin inek dışkısına bulanmış hâlde olduğunu yok sayarak ineğin peşine düşmesi, sinirden kendimi yememe neden olacaktı. "Allah seni kahretsin, Sarp!" diye bağırdım.

İnek bize yaklaşmaya devam edince Sarp, kolumdan tutarak beni kaldırdı ve peşinden sürükledi. Bacaklarımız arasında boy farkı olduğu için onun attığı adımlara yetişmem mümkün değildi. Bu yüzden Sarp beni neredeyse sürüklerken ona ayak uydurmaya çalışıyordum.

Sarp, yavaşça durup arkasına bakınca nefes nefese baktığı yöne döndüm. İnek, Sarp'ın motoruna yaklaşmış, burnunun ucunu gidona değdiriyordu.

"Hayır," diye bağırdı Sarp. "Motorum olmaz, yalvarırım!" Hayvan, onu duymayarak motoru incelemeye devam edince Sarp, bağırmaya devam etti: "Allah'ın yok mu senin?"

İnek, dikkatini motordan ayırıp tekrar bize dönünce Sarp, motoru unutup bana döndü ve ona ayak uydurmam için kolumu yakalayıp koşmaya başladı. Fakat korkudan olsa gerek, önündeki kocaman taşı görmedi ve ayağı takıldı. Doğrudan çamura düşerken kolumu saran elini bırakmadığı için onunla aynı kaderi paylaştım.

Üstüm başım çamur olmuş bir şekilde doğrulduğumda, "O ineğin birazcık vicdanı varsa bizi öldürür," dedim. "Ben sonumu kabulleniyorum, sen defol git!"

Sarp, çamura bulanmış yüzünü silerken nefes nefeseydi. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan ineğin anında dibimizde bittiğini gördük. Zannediyorum ki bu andan sonra yaşanacakları ikimiz de düşünememiştik.

İnek beklemediğimiz bir şey yaptı: Yanımızdan geçip yoluna devam etti.

Mahcup ve gergin bir şekilde gülümseyen Sarp'a baktım. Sinirlerime engel olamayıp içinde olduğumuz çamur havuzundan bir parça alıp suratına fırlattım. "Aptal!"

Sarp, yüzünü çamurdan arındırmaya çalışırken, "Ne var?" diye kendini savundu. "Sen de kaçmasaydın."

"Beni sürüklediğinin farkında mısın?" dedim. "Sanki durmak benim seçimime bağlıymış gibi konuşma."

"Bırak ya," dedi. "Zaten zorla getirdin bizi buraya."

Hiçbir şey söylemeden öfkeyle Sarp'a bakınca dayanamayıp güldü. "Gel," dedi. "Burada bir yerde çeşme olacaktı. Gidip temizlenelim."

Şu ana kadar planladığımız en mantıklı şeyi yapmak üzere ayaklandık. Üzerimdeki koku o kadar rahatsız ediciydi ki çamur ve pisliğe bulanmamış olsam bile bu koku üzerimde olduğu için tüm gün somurtabilirdim.

Sarp'ın bahsettiği çeşmeye gelince ilk iş ellerimi yıkadım. Dışkıyla karışmış çamur elimden ayrıldıkça rahatlıyordum.

Temizlenmeme yardımcı olmaya çalışan Sarp'a baktım. "Ne zaman seninle olsam başıma bir şeyler geliyor."

"Gerçekten öyle," dedi. "İkimizden birinde bir halt var ama hayırlısı."

Üzerimdeki çamur lekelerinden tam anlamıyla arınamadım ama en azından katlanılması imkânsız olan koku gitmişti. Kendimi bir nebze de olsa daha temiz hissediyordum.

"Şey," dedi Sarp işimiz bitince. "Sanırım bizimkilerle buluşma planımız yattı."

"Neden öyle dedin?" diye alayla sordum. "Üzerimdeki bok lekeleriyle giderdim. Değişik bir izlenim olurdu."

Sarp'ın üzüntülü gözleri, bastırmakta güçlük çektiği gülümsemesiyle sinir bozucu bir tezat oluştururken, "Seni unutmaları imkânsız olurdu ama," dedi. Ardından, "Seni direkt yurda mı bırakayım?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Açelya beni dedektif gibi izlerken şüphelerini güçlendirmek istemiyordum. Anneme ise hiç gidemezdim, konu ben olunca o kadar korkak oluyordu ki ölümden dönmediğime onu inandırmak için üç saat harcamam gerekirdi. "Kıyafetlerimi yıkamak için çamaşır makineni kullanmalıyım."

"Elbette," dedi. "Uygun bir ücret karşılığında neden olmasın?"

Yorumuna cevap vermek yerine ayaklanıp motora doğru ilerledim. Sarp'ın peşimden koşuşturarak geldiğini adım seslerinden anlasam da kafamı çevirmedim. Motora geldiğimizde, "Seni böyle motora alıyorum," dedi. "Değerimi bil."

Sarp, rahatsızlık verme konusunda özel bir eğitim almış olmalıydı. "Senin yüzünden bu hâlde olduğumun farkında mısın?"

Haklı olduğumu bal gibi bildiğinden olsa gerek, tartışmayı uzatmadan motora bindi. Her zamanki gibi motorun arkasına tırmanırken, "Bari biraz uzakta dur," diye sataşmayı sürdürdü.

Sarp'a cevap vermek yerine motoru çalıştırmasını bekledikten sonra sıkıca sarıldım. Motoru sağa sola sürüp, ondan uzaklaşmamı sağlama çabalarını umursamadım.

Yaklaşık kırk dakikalık yolculuğun sonunda Sarp'ın evine yakın bir marketin önünde durduğumuzda şaşırsam da motordan indim. "Sarp," dedim. "Ne işimiz var burada?"

"Evde deterjan bitmiş olabilir," dedi. "Hemen alıp geleceğim." Onunla birlikte markete girmek için bir adım attığımda eliyle durmamı işaret ederek, "Şey," dedi. "Sen burada kalsan daha iyi olur sanki."

Sarp da oldukça kirli duruyordu ama kabul etmeliydim ki kıyafetlerimin durumu içler acısıydı. Bu yüzden biraz hak verip, "Peki," dedim. "Burada bekliyorum."

Sarp içeri girdikten sonra motora yaslanıp, omzumdaki ağrıyı hafifletmek için çantamı çıkardım ve gidona sabitledim. Onu beklerken oyalanmak için telefonumu çıkardım. Sosyal medyada gezinirken içimde sebebini bilmediğim bir huzursuzluk peyda oldu. Dövüşçü reflekslerimden mi, bilmiyorum ama hızlıca kafamı kaldırıp etrafı inceledim.

Gördüğüm tek şey önümden geçen adamdı ama bu kişinin en az iki kere etrafımda tur attığını hissetmiştim. Çantama dikkatle bakması bir kapkaççıyla karşı karşıya olduğumu düşünmemi sağlarken sırtımı dikleştirdim ve sakince telefonu çantama koydum.

"Bir sorun mu var?"

Benden en az beş yaş büyük olan esmer adam şaşırarak bana baktı. Muhtemelen açık açık meydan okumamı beklemiyordu. "Varsa ne olacak?"

Gülümsedim. "İyiliğin için olmaması daha iyi."

Adam, uyarımı dikkate almadan bana doğru yaklaşırken bir yandan da dudaklarına yerleştirdiği gülümsemeyle aklı sıra beni küçümsüyordu.

Bana dokunmak ve belki de zarar vermek için bir elini koluma doğru uzatmasıyla ileri atılıp suratına en sert yumruğumu geçirdim. Adam o kadar afallamıştı ki geriye doğru sendeledi. Bu şaşkınlığından faydalanıp boşluğuna ikinci yumruğumu geçirdim.

Adam, dizlerinin üstüne çökerken hızla arkasına geçtim ve bacaklarımı beline doladım. Bir yandan da kollarımla boynunu sıkarak toparlanmasına engel olmaya çalışıyordum. Bedenimi arkaya atıp onun da benimle düşmesini sağladım.

"Eylül." Sarp'ın şaşkın sesini duyunca başımı kaldırdım. "Ne yapıyorsun?"

Onun şaşkın sesine çocuksu bir tonla cevap verdim: "Az önce attığım kroşeyi gördün mü?"

Adam debelenmeye ve muhtemelen kelimenin tam manasıyla deli olduğuma karar verirken Sarp, "Evet," dedi. "Ama kolunun duruşunu biraz düzeltmen gerekiyor."

Kollarımdaki adamı zapt etmeye çalışırken nefes nefese kalmış bir şekilde, "O kadar da olsun," dedim.

Sarp, birkaç saniye kadar bizi izledikten sonra, "Adamı bırakmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Akıllandığını söylerse..." dedim ama lafımı tamamlayamadan adam, "Allah çarpsın, akıllandım," diye mırıldandı.

Gücüm gitgide tükendiğinden bacaklarımı serbest bıraktım. Adam, zar zor nefes almasına rağmen hızla doğrulup koşarak yanımızdan uzaklaştı.

Göğsüm, nefes alış verişim yüzünden hızla inip kalkarken doğruldum. Sarp'ın uzattığı elini tutup ayaklanırken kollarımın ne kadar güçsüz düştüğünü yeni fark ettim.

Sarp'ın, "İyi misin?" sorusuna başımı olumlu anlamda sallayarak cevap verdikten sonra sırıtmasını izledim.

"Ne?" dedim.

"Acaba yarın öbür gün evlensen kocanı da böyle döver misin?"

Omuz silktim. "Beni sinirlendirmezse gayet iyi geçiniriz."

Motora binerken, "Bence sen, seninle başa çıkabilecek biriyle evlenmelisin," dedi. "Mesela gelecekteki kocan da bir dövüşçü olabilir."

"Katılıyorum," dedim omzuna tutunup, motora tek seferde binerken. "Birbirimizi döve döve geçiniriz artık."

Sarp, motoru çalıştırmadan önce, "Hayalimdeki evlilik," diye alayla karışık bir yorumda bulundu.

Sarp'la birlikte her zamankinden uzun süren motor yolculuğunu tamamlayıp evine gittiğimizde ilk işim, banyoya koşup üzerimdekileri makineye atmak ve Sarp'ın verdiği kıyafetleri giymek oldu. Pislikten arınmak bile insanın enerjisini anında yükseltiyordu.

Banyodan çıktığımda doğrudan salona geçtim. Sarp da benim gibi üzerini değiştirmiş, koltuğa yayılmış, *Nalan*[7] şarkısının yükseldiği telefonunu kurcalıyordu. Geldiğimi görünce kafasını kaldırıp kısa bir bakış attıktan sonra telefonuna geri döndü.

Meraklı adımlarla yanına gidip oturduktan sonra, başımı sola eğip telefonuna baktım. Sarp, bir süre sessiz kalsa da sonunda dayanamayıp, "Eylül," dedi. "İnsanların özel hayatı olabilir."

Sitemini umursamadan, "Aysel kim?" diye sordum.

Öyle derin nefes aldı ki sabır dilediğine yemin edebilirdim. Telefonu rahat görmem için bana çevirerek, "*Tatlıcı Aysel Abla* sayfasını mı merak ettin?" diye sordu. "Kurabiye tarifleri paylaşıyor."

Sarp, meraklı bakışlar eşliğinde ciddi ciddi sayfayı incelediğimi görünce dişlerini göstererek sırıttı. "Eylül," dedi. "Çok ilginç bir kızsın." Ona tam cevap vermek üzereydim ki şarkının nakaratı girince, "*Bak, ben yara gibiyim,*" diye bağırmaya başladı. "*Gönlünde bir yara gibiyim.*"

Ayaklanıp elimi tutarken ve beni de kalkmaya zorlarken gülümsedim. *Asıl ilginç olan kim acaba?*

Bir elini belime yerleştirip diğer elini benimkiyle birleştirerek dans etmeye başladı. Bir yandan da şarkıya eşlik ederek ne kadar eğlendiğini gösteriyordu.

O an en büyük ortak noktamızı fark ettim. İkimiz de legal olmayan bir dövüş kulübünde dövüşecek kadar gözümüzü ka-

[7] Emir Can İğrek tarafından seslendirilen 2019 çıkışlı şarkı.

rtabiliyorduk ama özümüzde saçma şeylerden etkilenip, komik görünen şeylerden mutlu olabilen insanlardık.

Sarp, beni etrafımda tam tur çevirince düşüncelerim toz taneleri gibi havada savruldu ve içinde bulunduğumuz zamana döndüm.

Beni tekrar kendine çekerken yüzündeki gülümsemede saf sevinç vardı. Dişlerini göstererek sergilediği gülümsemesi, tüm dertlerimi birkaç saniyeliğine de olsa unutmamı sağladı. Sadece bir dakika içinde o kadar çok hareket ettik ki nefes nefese kaldım.

Bir ayağını bileğimin etrafından geçirerek geriye doğru düşmemi sağladı ama neyse ki yere çakılmadan belimden yakaladı. Bir elimi boynuna dolamış, eğik bir pozisyonda suratına bakarken gülümsedim. "Sarp, dövüşmüyoruz; dans ediyoruz."

"Arasında çok bir fark yok gibi."

Söylediğine cevap vermeye fırsat bulamadan beni tekrar doğrultu fakat bu hareketi o kadar hızlıydı ki bir an vücudumun kontrolünü sağlayamadım ve dik duramayarak Sarp'a doğru savruldum.

Sadece birkaç saniyede yaşanan bu olaylar zincirinin sonunda Sarp'la burunlarımız çarpışınca ikimiz de gülümsememizi rafa kaldırarak yüzlerimizi geri çektik.

Sarp'ın hafif pembeye dönen yanakları benim de gerilmeme yol açtı ama, "Dikkat etsene," diye çıkışınca utancım, yerini tatlı bir tebessüme bıraktı.

"Beni çekiştirdiğin için özür dilerim."

Müzik arkada çalmaya devam ediyordu ve biz hâlâ pozisyonumuzu bozmamıştık ama nedense ikimiz de dans etmiyorduk.

Aklıma Dicle'nin oynamakta ısrar ettiği öpücük oyunu gelince yüzümü buruşturdum. Belki de Sarp'la neredeyse öpüşecek olmam zihnime bu anıyı düşürmüştü, kim bilir?

"Sarp," dedim. "Beni kimin öptüğünü gerçekten bilmiyor musun?"

Gözlerine düşen rahat bakışlardan önce, birkaç saliseliğine de olsa tedirgin olduğunu fark ettim. "Yine mi aynı soru?" diye sordu.

"Bana karşı yeterince dürüst olmadığını hissediyorum."

"Dürüstüm," dedi. "Tanımıyorum, gerçekten. Ayrıca, bununla neden bu kadar ilgileniyorsun ki?"

Bilmem, der gibi dudaklarımı büzdüm. "Belki de o kişiyi tanısam konuşmak isterdim."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırırken, "Ne için?" dedi. "Flört etmek için mi?" Başımı olumlu anlamda sallayınca dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Hiç sanmıyorum."

"Yeme geldin," diye atladım. "Kim olduğunu biliyorsun ki onunla flört etmeyeceğime inanıyorsun."

Sarp, gözlerini kocaman aralarken oyunuma düşmenin çaresizliğini yüzünde çok net gördüm. "Öyle değil," diye toparlamaya çalıştı. "Yani tanımadığın insanla flört falan etmezsin demek istemiştim."

Tatmin edici olmayan açıklamalarını bir köşeye itip başka sorular sormaya hazırlandım fakat o an müziğin kesilmesiyle birlikte Sarp'ın telefonunun arama geldiğini göstererek titremesi, sohbetimizi yarıda bırakmamıza neden oldu.

"Bak," dedi Sarp çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi. "Evren bile bu konuyu kapatmanı istiyor ki lafımızı bölüyor." Ellerini üzerimden çekip telefona ilerledi. "Efken arıyor."

Telefonu açıp, Efken'le çok kısa görüştükten sonra sırıtarak bana döndü. "Bir dövüş talebin var."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi, kim?"

"Partideki kızın söylediklerini hatırlıyor musun?" dedi Sarp. Konuştuğumuz konu oldukça ciddiydi ama Sarp'ın yüzündeki gülümseme silinmiyordu. "Dicle'yle dövüşmen gerektiğini söylemişti."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırparken hayal kırıklığıyla birlikte, "Dicle, benimle dövüşmek mi istedi?" diye sordum. Kızla zıtlaşmıştık ama yine de Nemesis'te bize gülümserken samimi olan tek insandı.

"İşin komik tarafı da bu," dedi Sarp. "Seninle dövüşmek isteyen o kızın ta kendisi."

15. BÖLÜM
ESKİ DOSTLAR

7 Ekim

Sırtım sert zeminle buluştuğunda dudaklarımdan önleyemediğim bir inilti kopuverdi. Tepemdeki kızın dirseğini suratıma geçirmek üzere hamle yaptığını fark edince yattığım yerde hızla döndüm.

Hızla doğrulup, hamlem sayesinde dirseğini inciten kıza baktım.

Ela, geçen gece Dicle'ye benimle dövüşüp dövüşmeyeceğini soran kızdı. Karşılık olarak meydan okurcasına neden benimle dövüşmek istemediğini sormuştum. Laflarımı gururuna yedirememiş, bir dövüş ayarlanmasını istemişti.

Öfkeden deliye dönen Ela, öne atılıp yumruğunu boşluğuma isabet ettirmeye çalıştı ama bileğini yakalayıp etrafımda tam tur döndüm. Sadece saniyeler sonra Ela'nın bileğini beline bastırarak arkasında duruyor, bir kolumu kızın boğazının etrafında dolamış bedenime bastırıyor, bu şekilde hareket etmesini imkânsız kılıyordum.

Ayağımı öne atıp, Ela'nın bileğine doladım ve bu düşmesini sağladı.

Kızın yerden kalkmasına fırsat tanımadan ayak bileğinden tuttum ve Ela'nın taraftarlarının küfürlerini duymazlıktan gelerek onu Çember'in bir ucundan diğer ucuna kadar sürükledim. Bu hareketimin canını acıttığı söylenemezdi fakat prestijini zedelemişti ki bu, bir insana verilebilecek en büyük zarardı.

Ela, onu bıraktığım gibi doğruldu. Bana doğru koşarken onu şaşırtarak yere eğildim ve uzattığım bacağıma takılıp düşmesini sağladım. Hemen ardından kalkmasına fırsat vermeden sırtına çıkıp kolunu can acıtacak derecede büktüm.

Dudaklarından bir çığlık dökülürken diğer elini kontrolsüzce yukarı kaldırıp bana isabet ettirmeye çalıştı ama başımı geri çekip elini yakaladım ve iki bileğini sımsıkı tutarak beline bastırdım.

Maçın bittiğini gösteren zil duyulduğunda dudaklarıma bir gülümseme yerleştirip ayaklandım. Ela, kaybetmenin verdiği öfkeyle çok hızlı bir şekilde ayaklandı ve bana döndü. Tam üzerime gelmek üzereydi ki sırıtarak birkaç adım geri çekildim.

Efken araya girip beni köşeye çekiştirirken Furkan'ın da Ela'yı uzaklaştırdığını gördüm. "Bu ne şimdi?" diye seslendim. "Kaybetmeye bu kadar tahammülsüzse niye karşıma çıktı ki? Sonuç belliydi zaten."

Efken, hiçbir şey söylemedi ama beni daha hızlı çekiştirerek bu laf dalaşına son vermemi istediğini belirtti.

Üst kattaki odama girdiğimde yorgunluktan kendimi kanepenin üzerine attım. Sırtım müthiş bir sancıyla kavrulurken yüzümü buruşturdum.

Yanıma oturan Efken, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. "Biraz ağrıyor, o kadar."

Efken, tıpkı benim gibi keyiflenerek, "Nemesis bizi bir daha partilerine davet etmez sanırım," dedi.

"Etmesin zaten," diye söylendim. "En son davetlerini kabul ettiğimizde tanımadığımız insanlar tarafından öpüldük."

Aniden bana doğru dönüp heyecan içinde, "Sahi," dedi. "Beni kim öptü?"

Aynı heyecan ve sırıtışla ona dönüp, "Sen beni öpenin kim olduğunu söylersen, ben de seni öpenin kim olduğunu söylerim," diye atıldım.

Efken, gözlerini kırpıştırdı. "Sarp söylemedi mi?"

Yüzümdeki sırıtış silinirken, "Çocuğu tanımadığını söyledi," diye açıkladım. "Yoksa tanıyor muydu?"

Efken'in kulakları kızardı ki bu, genelde gerildiğinde vücudunun, vermesine engel olamadığı bir reaksiyonuydu. Efken, duygularını saklamasına engel olduğu için bu huyundan hiç hoşlanmıyordu.

"Efken," dedim. "Ne saklıyorsunuz benden?"

Kapının tıklatılmasıyla kimin geldiğine bakmak için kafamı çevirdim. Sarp, "Konuşmanızın bir bölümüne şahit oldum," dedi özür diler gibi. Ardından derin bir nefes aldı. "Eyl..."

"Furkan'dı."

Efken'in dudaklarından dökülen ani isimle şok olmuştum. "Nasıl yani?" Ardından Sarp'a baktım. "Neden çocuğu tanımadığını söyledin?"

Sarp, gözlerini aralamış, bir bana bir Efken'e bakarken, "Bunu bilmenin seni rahatsız edeceğini düşündüm," dedi.

Omuzlarımı düşürdüğümde vücudum engel olamadığım bir iğrenmeyle titredi. Beni sarsan ve ne olduğumu şaşırmama neden olacak kadar etkileyen öpücük Furkan'dan mı gelmişti? Nedense hiç inanasım gelmiyordu.

"Üzülmüş gibisin," dedi Efken. Kulaklarının kızarıklığı yavaş yavaş azalıyordu. "Başka birini mi tercih ederdin?"

"Evet," dedim. "Furkan dışında herhangi birini." Ardından kollarımı küçük bir kız çocuğu gibi birleştirip arkama yaslandım. "Yasemin teyze bile olurdu."

Sarp kahkahalarını engelleyemezken Efken bir bana bir Sarp'a bakarak, "Yasemin mi?" diye sordu. "O kim?"

Sinirden dudaklarımda oluşan gülümsemeyi engelleyemezken başımı öne eğdiğim sırada Sarp, "Karşı komşum," dedi. "Pamuk gibi kadındır, hiçbir şeye öfkelenmez. Bir gün sizi tanıştırayım."

Efken her şeyden habersiz, yüzünde masum bir gülücükle, "Olur," dedi. "Ne zaman tanışıyoruz?"

Telefonumdaki saate bakıp doğruldum. "Ben yurda gidiyorum. Giriş saatini kaçırıp tutanak yemek istemiyorum."

Sarp, "İstersen bırakayım," diye bir öneride bulundu ama "Teşekkürler," diyerek kibarca reddettim. "Kendim giderim."

Efken, benimle birlikte bir süre yürürken, "Dikkat et," diye tembihte bulunuyordu. "Kazancını hesaplamak için vaktim olmadı ama merak etme, bu gece halleder, en geç yarın yollarım."

Bir elimi anlayışla omzuna götürüp, "Tamam," dedim. "Daha sonra ödeşiriz."

Merdivenlerden inerken birkaç arkadaşımla daha vedalaştıktan sonra kapıya geldim ve nedense arkamı dönüp son bir bakış atma gereksinimi duydum. Efken ve Sarp, konunun ne olduğunu bilmediğim hararetli bir sohbete kendilerini kaptırmışlardı ve dünyayı bile görmüyorlardı.

♡

Yurda gelip koşarak odama çıktığımda gördüğüm manzara beni biraz şaşırtmıştı. Açelya, ayaklarını yukarı kaldırarak duvara yaslamış, elleriyle beline destek vererek bacaklarını dik bir şekilde yukarı uzatmaya çalışıyordu.

"Açelya," dedim şaşkınlık içinde. "Ne yapıyorsun?"

Nefes nefeseyken bana güçlükle cevap verdi: "Bir çeşit yoga."

Gözlerimi kısarak, nesli tükenmekte olan bir canlıyı izler gibi Açelya'yı izliyordum. "Şey," dedim. "Ben böyle bir yoga hareketi gördüğümü anımsamıyorum."

"Olabilir," dedi. "Az önce uydurdum."

Onu sorgulamayı bırakıp eşyalarımı köşeye koydum ve havlumu kapıp banyoya ilerledim. Sıcak suyun altına girer girmez tüm kaslarım gevşemişti ama yaraların olduğu bölgeler, su temas ettikçe sızlıyordu. Özellikle karnımda oluşan çürükleri umursamayarak acısını yok etmeye çalıştım ama bu, oldukça beyhude bir çabaydı.

Saçlarımı ve vücudumu temizledikten sonra yaklaşık on dakika sıcak suyun altında kalıp bedenimin rahatlamasına olanak sağladım.

İşim bittiğinde musluğu kapatıp kurulandım ve üstüme şortumla bana üç beden bol gelen tişörtümü geçirdim. Son olarak saçlarımı havluya sarıp dışarı çıktım.

Saçlarımı kurutup odama döndüğümde Açelya'yı yatağında oturmuş, az önceki neşesinden eser kalmamış hâlde görünce, "Ne oldu?" diye sormak zorunda hissettim.

Açelya, "Annen aradı," diye anlatmaya koyuldu. "Telefonu sana getirecekken bankadan gelen bildirimi gördüm. Hesabına üç bin lira gönderilmiş."

Açelya'nın yatağında gördüğüm telefonumu alıp, kendi yatağıma geçerken bir şey söylemedim. Oluşan bu sessizlik umduğumun aksine, ortamın daha da gerilmesine yol açtı. "Bir şey söylemeyecek misin?" dedi Açelya. "Kimden geldi bu para?"

"Annem," diye açıkladım. "Yurt için ödeme yapacağım. Annem de haber vermek için aramıştır."

Açelya, uydurma sözlerime inanmakla inanmamak arasında gidip gelirken bu kadar etkili bir yalanı nasıl hemen bulduğumu kendime soruyordum.

Eylül Cesur... Yalanı, ataların keşfetmiş olmalı.

Açelya derin bir nefes aldı, "Eylül, hayatına karışmak istemiyorum ama aniden ortadan kayboluyorsun. Bazen saçma bir ba-

hane uydurup yurda bile gelmiyorsun. Hesabına aniden yüklü miktarda paralar atılıyor. Tüm bunlar dışarıdan garip duruyor."

Açelya'yla yaklaşık üç senedir arkadaştık ama birlikte yaşamaya başladıktan sonra birbirimizin hayatını görme fırsatı yakalamıştık. Dolayısıyla uydurduğum yalanlar inandırıcılığını büyük ölçüde kaybetmişti.

"Aslında garip değil," dedim telefonumu şarja takarken. "Sana her şeyi mantıklı bir şekilde anlatıyorum ama yine de bir şeyleri kafana takıyorsun. Ayrıca Açelya, alınmanı istemem ama anneme bile bu kadar hesap vermiyorum."

Açelya, derin bir nefes alıp yatağına uzandı ve arkasını döndü. Gecenin geri kalanında ne düşündüğünü benimle paylaşmadı, ben de sormaya cesaret edemedim. Dolayısıyla bu konu şimdilik rafa kaldırıldı.

O an bilmediğim şey, bu konunun çok kısa bir süre sonra tekrar açılacak olmasıydı.

♡

"Peki, bu yardım başvurusuna Amerika nasıl cevap veriyor?" diye sordu İnkılap Tarihi öğretmenimiz. Birinci Dünya Savaşı'ndan bahsederken birden İkinci Dünya Savaşı sonrası Türkiye'sini anlatmaya başlamıştı. "Bu problemin Rusya'yla Türkiye arasında olduğunu söylüyor!"

Buğra, uykuya dalmak üzereyken, "Rus mu?" diye doğrularak sordu. "Tam olarak nerede?"

Bunu kısık sesle sorduğu için minnettardım çünkü bugün tüm sınıfa rezil olma günümde değildim.

Yanımda oturan Yiğit, Buğra'nın kafasını tekrar sıraya bastırıp uyumasını sağlamaya çalışırken, "İkinci bir Efe'ye ihtiyacımız yok," diye söylendi.

Önde oturan Efe, Yiğit'in bu iğnelemesini duymuş olacak ki cevap vermek için hafifçe arkasını dönerek, "Merak etme," dedi. "Kimse bir Efe Çağlar olamaz."

"Katılıyorum," dedi Yiğit. "Ama olumsuz anlamda."

Efe, bir şeyler söylemeyi muhtemelen çok isterdi ama akademisyen gözünün içine bakarken bu pek mümkün olmadı.

Öğretmen, "Fakat Rusya'nın, doğudaki..." diye devam ederken Yiğit, dirseklerini sıraya yaslayıp bana doğru eğildi ve "Akşam görüşüyoruz, değil mi?" diye fısıldadı.

Başımı olumlu anlamda sallarken, "Sözüm söz," diye karşılık verdim.

Yiğit, bir şey söylemeden önce çekinerek bir gülümseme sundu ve ardından, "Eylül," dedi. "Bu akşamdan bizimkilere bahsetme, olur mu? Özellikle çocuklar seni çağırmamı çarpıtıp, konuyu başka yerlere çekebilirler."

Yiğit'in ne söylediğini çok iyi anlıyordum. Deniz kibar çocuktu, aralarında geçen muhabberleri bana yansıtmazdı ama Efe ve Buğra... Bu ikisi çok tehlikeliydi.

Başımı olumlu anlamda sallayarak, "Peki," dedim. "Haklısın."

Bakışlarım, çapraz sıramda oturan arkadaşlarıma kaydığında dudaklarımda kontrolüm dışında bir gülümseme peyda oldu. Yiğit, neye bakıtığımı görmek için kafasını o yöne çevirdi.

Efe, başını sıraya koyarak uyuklayan Cansu'nun sarı saçlarından ayırdığı tutamları tek tek örüyor, tokası olmadığı için ucunu serbest bırakıyordu. Bunu yaparken sürekli olarak Cansu'ya bir şeyler fısıldıyordu ama Cansu'nun onu duyduğundan bile şüpheliydim.

Dersin bitmesiyle birlikte Cansu, sonunda gözlerini açtı ve doğruldu. Kafasını kaldırırken Efe'nin yaptığı tüm örgüler bozulmuştu. Efe, Cansu'ya sanki dünyanın sonunu getirecek bir fe-

laketi gerçekleştirmiş gibi bakarken, "Cansu," diyordu. "Kafanı kıpırdatma diye kaç kere söyleyeceğim?"

Cansu, kendisine çıkışan Efe'ye bakarken birkaç kez gözlerini kırptı. "Efe, sonsuza dek öyle kalamazdım ya."

Efe, homurdanarak çantasını sırtına attı. Sınıftan çıkarken, "Hep bir bahane," diye söylendiğini duydum.

Sınavların yaklaşması nedeniyle her zamanki kart oyunlarımız bugün eksik kalmıştı. Dersten sonra yemekhanede bir şeyler yiyip ders çalışmak üzere dağıldık ve dersten yorulan kişinin, konuşma grubumuza mesaj atması kararını aldık. Böylece herkes birbirini bir şekilde gaza getirecekti.

Açelya'yla yurda geldiğimizde ilk işimiz üzerimizdeki rahatsız edici kıyafetlerden kurtulup pijamalarımızı giymek oldu. Yarım saat dinlendikten sonra ders çalışmaya başladık. En yakın vizemiz sözel bir dersten olduğu için konuları, sohbet ederek akılda kalıcı örneklerle birbirimize açıklamaya çalışıyorduk ki bu şekilde çalışmak gerçekten verimli oluyordu.

Yaklaşık iki saat ders çalıştıktan sonra Yiğit'ten gelen mesajla ders çalışmayı bıraktım. Bir buçuk saate Beşiktaş'ta olacağını haber veriyordu. Doğrulup dolabımdan uygun bir kıyafet seçmeye koyuldum.

Açelya, kahvesinden bir yudum alırken, "Nereye?" diye sordu.

"Bir arkadaşımla buluşacağım," diye yanıt verdim. Açelya'nın sessizliğini bozmayışı bir şeylerden ciddi anlamda rahatsız olduğunu simgeliyordu. Derin bir nefes aldım. Bazen küçük tavizler vermek gerekiyordu.

Açelya'ya döndüm ve kahvesinden bir yudum aldığı sırada, "Yiğit'le buluşacağım," dedim.

Zavallı arkadaşım, kahvesini püskürtürken öne doğru eğilip birkaç kez öksürdükten sonra bana baktı. "Nasıl yani?" dedi. "Randevu gibi mi?"

"Hayır," dedim. "Bu şekilde anlaşılmaması için söylememeyi tercih etmiştik. Birkaç arkadaşıyla buluşacakmış ve yalnız kalmamak için beni davet etti."

Açelya tek kaşını kaldırırken dudaklarına eğlendiğini gösteren bir gülümseme yayıldı. "Başka arkadaşı mı kalmamış?"

Yüzümü buruşturup kıyafet seçmeye döndüm, "Yapma, Açelya!"

"Tamam, tamam," diye söylendi. "Ne giyeceksin?"

Bej rengi, bilekten bir karış yukarı kadar uzanan pantolonumu çıkardım. Pantolon hem boldu hem paça kısımlarındaki lastikler sayesinde giydiğinizde çuval gibi durmuyordu. Bana göre her durumda giyilebilecek, şık görünümlü bir parçaydı.

"Bunun üzerine beyaz bluzumu giyeceğim," dedim. "Hani şu omuzları incecik gösteren."

Açelya, başını olumlu anlamda sallayınca ünlü bir düşünürün onayını almışım gibi sevindim ve üzerimi değiştirmeye koyuldum. Pek sağlıklı olmasa da makyaj yapmak beni iyi hissettiriyordu fakat muhtemelen dans edeceğimizi düşündüğümden makyajı olabildiğince hafif tutmaya çalıştım. İşim bittiğinde düşündüğüm tek şey aynada gördüğüm kıza benim bile âşık olabileceğimdi.

Ceketimi kapıp çıkarken Açelya, imalı bir şekilde, "Akşam gelecek misin?" diye sordu.

Ona dik dik baktım. "Açelya, pişman etme ve sakın bunu kimseye söyleme."

Açelya, masum bir kız çocuğu gibi gözlerini kırpıştırdı. "Gelmeyeceksen dilekçe ver, diyecektim," dedi. "Niye kızdın ki?"

Sorusunu cevapsız bırakarak, "Kimseye söylemek yok," dedim. Işaret parmağımı tehditkâr bir şekilde ona doğrulttum. "Birinden duyarsam, yakarım çıranı."

Dudaklarına görünmez bir fermuar çekti. "Merak etme," dedi. "Dudaklarım mühürlüdür."

Sanki yaramaz çocuğuna laf anlatmaya çalışan anne gibiydim. Sabır dilenir gibi derin bir nefes aldım ve kapıdan dışarı çıktım.

Açelya'nın sözünde durup bu sırrı saklayacağını düşünmüştüm ki otobüse biner binmez Belçin'den gelen aramayla irkildim. "İnanamıyorum," diye açmıştı telefonu. "Yiğit'le mi çıkıyorsun? Aşk hayatını takip edemiyo..."

Telefonu suratına kapattım.

Otobüsten inip, Yiğit'in attığı konuma hızlı adımlarla yürürken bir yandan da Yiğit'i görmeyi umarak etrafıma bakıyordum fakat etraf o kadar kalabalıktı ki önümden geçse fark etmeme ihtimalim vardı.

Konuma geldiğimde gözlerimi kısıp etrafımdaki insanları dikkatlice inceledim ama Yiğit bir kenara, Yiğit'e benzeyen birini bile göremiyordum. Yaptığım işe o kadar odaklanmıştım ki omzumda bir el hissedince irkilerek arkamı döndüm. Yiğit, neden korktuğumu anlamamıştı; dudaklarını hafifçe yukarı kaldırarak bana bakarken gerginliğim, yerini büyük bir hızla rahatlamaya bıraktı.

Erkeklerin bir yere giderken beş dakikada hazır olduğuyla ilgili söylentiler herkes gibi benim de kulağıma çalınmıştı fakat Yiğit'i şöyle bir incelediğimde bile bu akşam için ne kadar özendiğini anlayabiliyordum. Sarı saçları düzgünce şekle sokulmuştu, ela gözleri ışıl ışıldı. Üzerine giydiği kahverengi ceket, siyah tişörtü ve gri pantolonuna renk katmıştı. Aramızda mesafe olmasına rağmen yükselen parfüm kokusunu duyabiliyordum.

Beni baştan aşağı süzüp, "Çok güzel olmuşsun," dedi.

Aldığım iltifattan memnun olmuş bir şekilde gülümsedim. "Teşekkürler, senin gibi."

Yaklaşık beş dakika yürüdükten sonra bir apartmanın önünde durduk. "Burası," dedi Yiğit zile basmadan hemen önce.

"Arkadaşının adı neydi?" diye sordum. Aslında bu sorunun daha önce aklıma gelmesi gerekirdi ama komik bir şekilde düşünememiştim.

"İrem," dedi Yiğit. "Ankara'da yaşayan arkadaşı Defne gelmiş. Birkaç kişi toplanmış, gelişini kutluyorlar işte."

Kapı, kulak tırmalayan bir ses eşliğinde açılınca apartmana girdik. Daire giriş katta olduğu için sola döner dönmez kapısı açık daireye girdik. "İrem," diye seslendi kapıdaki çocuk. "Kapıda iki şüpheli şahıs var."

İçeriden bir kadın sesi duyuldu: "Bora, onlar benim misafirim, alsana içeri!"

Adının Bora olduğunu öğrendiğim çocuk bizi tekrar incelerken, "Ama ellerinde yiyecek herhangi bir şey yok," dedi. "Ne gerek var?"

Bu karşılamayı beklediğim kesinlikle söylenemezdi. Gözlerimi kırpıp karşımda ciddiyetini bozmadan kurabiyesini yiyen çocuğa baktım. O kadar şaşkındım ki sonsuza dek bu şekilde kalabilirdim. Neyse ki mavi gözleri ışıldayan ve yüzüne rahatlatıcı bir gülümseme yerleştirmiş olan kız kapıda belirdi.

"Hoş geldiniz, ben Sıla," dedi Bora'yı sertçe iterken. "İçeri geçmek istemez miydiniz?"

En azından birilerinin kibarlığı unutmadığına memnun olarak içeri girdim. Ayakkabılarımı köşede çıkarırken kızın ne kadar tatlı olduğunu düşünüyordum ki Sıla birden Bora'nın tabağına dikkatlice baktı.

"Bora," dedi hırlayarak. Az önceki şirin hâlinden eser yoktu. "Üç tane pembe kurabiye almışsın."

Bora'nın bize karşı olduğu gibi umursamaz davranmasını beklemiştim ama Sıla'nın şu anki hâlinden ürktüğü belliydi. Gerginlikle, "Hayır," dedi kurabiyeler tabağında olmasına rağmen. "Almadım."

"Onlar benim hakkımdı."

"Sen de mavi kurabiyelerden dört tane yemiştin!"

"Herkese dört tane düştüğü için olabilir mi, aptal?" Bora cevap vermeden içeri koşarken Sıla da peşine takıldı. "Bora, kurabiyelerimi ver!"

İkisi koşuştururken sol taraftaki odadan telaşı yüzünden okunan bir kız fırladı. Muhtemelen gürültüyü duymuş, bir şey olmasından endişelenmişti. Bizi görünce dudakları yukarı kıvrıldı. Yanımıza gelip, Yiğit'e samimi bir kucaklama sunduktan sonra benimle tokalaştı.

"Yiğit," dedi adının İrem olduğunu öğrendiğim kız. "Kız arkadaşını getirmene çok sevindim."

Yiğit, "O benim kız arkadaşım değil," diye atılırken aynı anda, "Ben onun kız arkadaşı değilim," dedim.

İrem, bize bakıp yüzünü ekşitirken, "Hay aksi," dedi. "Ben bu filmi daha önce çok izledim."

Ne demek istediğini soracaktım ki sanki bunu önceden sezmiş ve buna fırsat vermek istememiş gibi koluma girip salona kadar bana eşlik ederken, "Gel," dedi. "Seni arkadaşlarımla tanıştırayım."

Kaoma'nın *Lambada*[8] parçası kulağımı doldururken dans eden çiftlere baktım. Şüphesiz ki en profesyonel görünen çift, sarışın kız ve partneriydi.

İkisini dikkatlice incelediğimi gören İrem, "Su ve Çağatay," diye arkadaşlarını tanıttı.

"Ne kadar güzel dans ediyorlar," diye mırıldandım ki abartmıyordum. Çocuğun, kızı etrafında döndürmesi bile bir zarafet, bir uyum barındırıyordu.

[8] Brezilyalı pop grubu Kaoma tarafından seslendirilen, 1989 çıkışlı şarkı.

"Bakma Çağatay'ın böyle iyi dans ettiğine," dedi İrem. "Su dans kursuna gitme fikrini ortaya attığında gözüne su damlatıp ağlıyor numarası yapmıştı." Ardından omuz silkti. "Ama söz konusu Su olduğunda hayır lafı pek kullanılmaz."

Görüş alanıma daha enteresan bir şeyin girmesi üzerine, bakışlarımı Su ve Çağatay'dan çektim. Çocuğun biri, sırtındaki kızla yerde emekler pozisyonda dolaşıyor, sırtındaki kızsa, "Haydi, Fatih," diye bağırıyordu. "Daha hızlı koş!"

Sırtındaki kızın aksine hiç eğlenmeyen Fatih, "Elif," dedi nefes nefese. "Seni bir at olmadığıma nasıl ikna edebilirim?"

Elif, bu yakarışı pek duymayarak, "Deh!" diye bağırdı. "Karşı duvara gitmek için üç saniyen var!"

İkisi arasındaki enteresan diyaloğu izlerken İrem, "Boş ver onları," diyerek başka yöne bakmamı sağladı.

Adının Bora olduğunu öğrendiğim çocuk hızla önümden koşarken peşinden koşan bir başka çocuk, "Bora," diye seslendi. "Versene kızın kurabiyelerini!"

"O kim?" diye sordum meraklanarak.

İrem, derin bir nefes aldı. "O, Arda." Söyleyiş tarzından mı yoksa uzun uzun bakışından mı, bilmiyorum ama Arda'nın İrem için *özel* biri olduğunu hissettim. Sanki sahip olduğu en güzel oyuncağına bakan küçük bir kız çocuğu gibiydi.

Ortada dans eden son çifti gösterip, "Ya onlar kim?" diye sordum.

İrem, "Onlar Defne ve Mete," dedi. İkisi, Su ve Çağatay'a nazaran daha acemice dans ediyordu ama sadece birbirlerine odaklanışları ve muhtemelen bizim varlığımızı bile umursamayışları, aralarındaki samimiyeti ortaya çıkardığından danslarını tatlı hâle getiriyordu.

"Defne Ankara'da yaşıyormuş," dedim.

"Evet," dedi İrem. "Hepimiz üniversiteyi İstanbul ve çevresinde okuyoruz. En uzakta olanımız Defne, onu da haftada bir kere görebiliyoruz. Bugün ona küçük bir sürpriz hazırlamak istedim."

İrem, bunları söylerken o kadar durgun bakıyordu ki ister istemez kendimi kötü hissettim ve "Üzüldüm," dedim.

İrem, anında dudaklarına bir gülümseme yerleştirerek, "Neden?" diye sordu. "Her hafta görüşüyoruz. Üstelik Defne çok çalışıyor. Bu sene mutlaka İstanbul'daki bir üniversiteye geçişini sağlayacaktır, eminim."

Defne'yi belinden tutup kaldıran Mete'ye baktım. Dişlerini göstererek sırıtıyordu. "Onlar için zor olsa gerek," dedim.

İrem tekrar gülümsedi ama bu seferki gülümsemesi biraz daha farklıydı. Sanki birkaç saniyeliğine geçmişe gidip, yaşadıklarını hatırlamış ve içinde bulunduğumuz zamana geri dönmüştü. "Güzelim, sadece bir sene önce yaşadıklarımızı bilsen bizim için *zor* kelimesini böyle basit bir durumda kullanmazdın."

Neler yaşadığını sormak istemiş fakat pek hoş anıları olmadığına kanaat getirdiğimden sormaya çekinmiştim.

Adının Arda olduğunu öğrendiğim çocuk söylene söylene yanımıza gelirken, "Bunlar gerçekten beni öldürecek," diyordu.

İrem, meraklı bakışlar eşliğinde, "Ne oldu?" diye sordu.

"Sıla, Bora'nın peşinden koşup kurabiyelerini istiyordu ya," dedi. "Meğer o da hakkı olan kurabiyeleri çoktan yemiş."

İrem, gözlerini kırpıştırırken, "Kiminmiş kurabiyeler?" diye sordu.

"Benim!" dedi Arda aniden. "Sabahtan beri benim kurabiyelerimi paylaşamıyorlarmış."

İrem buna kahkahalarla gülerken Arda, komik olan şeyin ne olduğunu anlamamış gibi kıza bakıyordu. O sırada Yiğit beni kolumdan çekiştirirken, "Gel," dedi.

Amacını hemen anlayıp, "Ben lambada bilmem ki," diye geri çekilmeye çalıştım ama Yiğit, pes edecek gibi görünmüyordu.

"Ben de lambada ustası sayılmam," dedi alayla. "Kütüğüm Zonguldak neticede."

Bu bilgi, beni garip bir şekilde rahatlatmış ve gülümsetmişti. Keşke Belçin kadar iyi dans edebilseydim, dedim içimden. Onu dans ederken görmüştüm ve gerçekten yetenekliydi.

Yine de bir elimi Yiğit'in omzuna atıp hareketlerini taklit etmeye çalışırken fena iş çıkarmış sayılmazdım. Birbirimize ayak uyduruyor, uyumlu bir şekilde dans ediyorduk. Acemiliğimiz beni o kadar eğlendirdi ki bir an, kahkaha atmaktan nefessiz kalacaktım.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra, Yiğit'in hareketleri değişmeye başlayıncaya kadar her şey gayet zevkliydi. Vişne suyu dışında bir şey içmediğini bilmesem sarhoş gibi davranmasını, sağa sola bağırarak gülmesini gayet mantıklı bulabilirdim.

Yiğit, tek kişilik koltuğa yayılmışken hepimiz etrafında bir çember oluşturduk. Defne, "Hastaneye mi götürsek acaba?" diye bir öneride bulundu.

Çağatay, "Ne gerek var?" dedi aceleyle. "Kendine gelir birazdan."

Su, ona gözlerini kısıp dik dik baktı. "Allah'ın cezası, ne verdin çocuğa?"

Çağatay, dudaklarını şaşkınlıkla aralayıp, Su'nun düşüncesini ayıplıyormuş gibi baktı. "Su, bana böyle bir şeyi yakıştırıyor musun?"

"Çok konuşma," diye kestirip attı Su. "Malımı bana mı anlatıyorsun, Nuri Alço?"

Çağatay, "Şimdi darıldım," diye kendini savunuyordu ki Su, inanmadığını gösteren bir sessizliğe bürününce, "Şaka yapmak istemiştim," dedi. "Birkaç saate kendine gelir."

Fatih, onaylamayan bir tavırla başını iki yana salladı. "Çağatay, inanılmazsın."

Hayıflanmanın bir manası olmadığını fark edip, "Bir zararı yok, değil mi?" diye sordum.

Çağatay, bana gerçekten inanamıyormuş gibi baktı. "Neyim ben, katil mi? Tabii ki yok."

"O zaman bize bir taksi çağırır mısınız? Yiğit'i evine bırakayım."

Mete, söylediğimi yapmak üzere telefonunu kaparken İrem, oldukça mahcup görünüyordu. "Gerçekten çok üzgünüm," dedi. "Bizimkilerin şaka anlayışı biraz farklı olabiliyor."

İrem'in aksine hiç mutsuz görünmeyen Çağatay'a baktım. Sırıtarak Yiğit'in fotoğraflarını çekiyor, ona sorular sorup saçmalamasına gülüyordu.

Yaklaşık beş dakika sonra taksi gelince, kafası oldukça güzel olan ama henüz sızmayan Yiğit'i kaldırıp dışarı taşıdık. Fatih, bana yardımcı olurken, "Sizinle gelmemizi istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Problem yok," diye güvence verdim. Ankara'dan gelen dostlarıyla eğlenmelerini ve tatlarının kaçmamasını istiyordum. "Zaten sızmış değil, bizi merak etmeyin."

Fatih, bu fikir içine sinmese ve bunu bakışlarıyla belli etse de ısrarlarıma dayanamayıp taksinin kapısını kapattı.

Araba hareketlenip ilerlerken son bir kez arkama baktım. Birbirlerine sarılmış, gülümseyerek bize el sallıyorlardı.

Yirmi dakikalık bir yolun ardından, Yiğit bizi oldukça tenha yerlere götürünce ürkmeye başladım. Nereye gitmemiz gerektiğini yarı baygın, dili dolanarak söylüyordu fakat içimden bir ses oldukça yanlış yöne gittiğimizi fısıldıyordu.

Taksi şoförüne dikkatle baktığımda onun da benim kadar gergin olduğunu fark ettim. Belki bilerek onu böyle tenha bir yere getirdiğimizi, birazdan onu dolandıracağımızı düşünüyordu, kim bilir?

"Kusacağım."

Yiğit, kısık sesle mırıldandığında hemen, "Durur musunuz?" diye sordum. Adam aniden frene asıldıktan sonra Yiğit'le arabadan indik.

Sanırım taksi şoförü korkudan olsa gerek, aniden gaza basıp bizi orada bıraktı. Arkasından bağırdım ama adam yavaşlamadı bile. O an düşündüğüm tek şey, çantamı yanımdan ayırmama huyuma ne kadar minnettar olduğumdu.

Yiğit köşede kusarken etrafıma bakındım ve yakınlarda bir taksi durağı; durağı geçtim, herhangi bir insan aradım. Hoş, böyle tenha bir yerde birini görmek rahatlamama mı yoksa korkmama mı sebep olurdu, emin değildim.

Önceden aldığım bir şişe suyla Yiğit'in yüzünü ıslatırken onu kendine getirmeye çalıştım. Evinin nerede olduğunu söyleyecek kadar ayılması bile yeterliydi ama Çağatay, Yiğit'e her ne içirdiyse etkisi bir süre geçecek gibi durmuyordu.

Sakin olup, ne yapmam gerektiğine odaklandım. Ne yazık ki kızların arabası olmadığını biliyordum, çocuklara da soramazdım. Bu yüzden aklıma gelen ilk şey Efken'i aramak oldu ama telefonu uzun çalışlar sonucu kapanınca omuzlarımı düşürdüm.

Sarp'ın numarasını çevirip içimden dualar ederken sonunda kurtarıcı sesi duydum: "Alo?"

"Sarp," dedim hemen. "Sana bir konum atsam, araba bulup mümkün olduğunca hızlı bir şekilde gelebilir misin?"

Telaşa kapıldığı belli olurken, "Eylül," dedi. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedim. "Meraklanma, sadece gel, lütfen."

Sarp, "Tamam," deyip telefonu kapattıktan sonra Yiğit'e döndüm. Midesinde ne var ne yoksa çıkarıyordu. İyi olup olmadığı konusunda o kadar endişelenmiştim ki önümdeki manzaraya iğrenmem için fırsatım bile olmuyordu.

Yaklaşık on beş dakika sonra tekerlek seslerini duyduğumda, gerilerek kimin geldiğine baktım. Sarp, muhtemelen 90'lardan kalma bir arabayla yanımıza yaklaşırken yürümesine yardımcı olmak için Yiğit'in kolunun altına girdim ve var gücümle onu yola çektim.

Sarp, çatılmış kaşlar ve meraklı bakışlar eşliğinde arabadan inip, "Bu kim?" diye sordu.

Yardım etmek için yanımıza gelirken, "Okuldan arkadaşım," dedim. Ardından onu taşıma işini Sarp'a bıraktım.

Yiğit bir şeyler söylüyor, Sarp, "Aynen öyle," diye geçiştiriyordu. "Kesinlikle katılıyorum."

Yiğit, arka koltukta uzanırken yanına geçtim ve dizlerimde uyuklamasını izledim. Sarp, tüm bunlar olurken oldukça sessizdi.

"Bu araba kimin?" dedim sonunda akıl edip sorarak.

Sarp, konuşmak istemiyormuş gibiydi ama yine de, "Yasemin teyzenin," diye cevap verdi. "Kusmasa iyi olur."

"Kusacağını sanmıyorum," dedim çantamdan telefonumu çıkarırken. Hemen ardından kızlarla olan konuşma grubumuza mesaj attım:

"Kızlar, bizim çocuklardan Yiğit'in adresini almanız lazım ama Yiğit'in benimle olduğunu söylemeyin. Durum çok acil."

Birkaç saniye içinde Cansu'dan gelen yanıt gülümsememe sebep oldu: *"Tamamdır. Ben Efe'ye yazarım. Ne yapalım, fotoğraf isterse de atacağım mecbur."*

Kızlarla konuşmamı sonlandırdığımda, bitmek üzere olan sudan birkaç damla alıp Yiğit'in alnını ıslattım ve "Daha iyi misin?" diye sordum.

Yiğit, yüzünü buruşturarak, "Hayır," diye cevapladı. "Başım dönüyor, midem bulanıyor, ayakta bile duramıyorum." Ardından kafasını kaldırıp, suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi sen de çok güzelsin."

Beklemediğim bu iltifat beni biraz utandırmış, muhtemelen yanaklarımın pembeleşmesine neden olmuştu. Sanki herhangi bir şeyi yanlış yapmışım gibi, "Şey," diye mırıldandım. "Özür dilerim."

Telefonumdan bildirim sesi gelince hızla mesajı açtım. Cansu, bir adres yollamış ve müsait olduğumda mutlaka her şeyi anlatmamı söylemişti.

"Sarp," dedim. "Telefonunu verir misin, konumu gireyim."

Sarp, şarjda olan telefonunu almaya çalıştı ama kablo yüzünden başarılı olamadı. Ardından, telefonu öfkeyle öyle sert çekti ki kablonun ucu koptu. Dudaklarından bir küfür savrulurken telefonu bana uzattı.

"Sen iyi misin?" dedim telefonu alıp konumu girerken. "Garip davranıyorsun."

"İyiyim, Eylül." Bunu o kadar sert ve mesafeli bir ses tonuyla söylemişti ki kendimi yaramazlık yapan ve babasından azar işiten küçük bir kız çocuğu gibi hissettim. "Hatta harikayım."

Arkadaşlarım bir şeye öfkelendiğinde ve bunu bana yansıttığında pek umursamazdım çünkü zaman zaman aynısını ben de yapabiliyordum ama Sarp'ın bu şekilde davranması hiç hoşuma gitmemişti. Sessizliğin en güzel tavır olduğunu bildiğimden, telefonunu ona geri uzattım ve bir şey söylemedim.

Telefondan yükselen kadınsı robotik ses yolu tarif ederken yol boyunca üçümüz de konuşmadık.

Sonunda bir apartmanın önüne geldiğimizde Sarp'ın yardımıyla Yiğit'i arabadan indirdim. Pek ağır bir çocuk gibi durmuyordu ama taşırken neredeyse omzumu koparacaktı.

Kapıyı açan adam, Yiğit'in tam anlamıyla kopyasıydı. Yiğit'in babası olduğu her hâlinden belli olan adam, oğlunu o şekilde görür görmez telaşla öne eğildi ve Yiğit'i taşımaya koyuldu. "Oğlum," diyordu bir yandan. "İyi misin?"

Oldukça korkmuş adamı ve oğluyla ilgilenişini izlerken Yiğit'in ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordum. İster istemez onları buruk bir tebessümle izledim.

Oldukça kaygılı görünen ebeveynleri sakinleştirmek biraz zaman almıştı ama başarılı bir şekilde bu işin üstesinden geldik. İlk önce oğullarına zarar verdiğimizi düşünmüşler, olayı biraz törpüleyerek Yiğit'in alkolü fazla kaçırdığını anlattığımdaysa bize minnet duymuşlardı.

Apartmandan dışarı çıkıp Sarp'la birlikte arabaya bindik. Birlikte yurda giderken her zamankinden daha sessizdik. Problemin ne olduğunu sormak istiyordum ama alacağım cevabı çok iyi bildiğimden tek yapabildiğim dışarıyı izlemekti.

Yurdun önüne geldiğimizde bir şey söylemesi umuduyla, "İyi geceler," dedim.

Fakat Sarp, "İyi geceler," diyerek umutlarımı boşa çıkardı.

Duygularımı gizlemek için bakışlarımı çevirdim ve arabadan inip doğruca yurda ilerledim. Odama girdiğimde Açelya hâlâ uyumamıştı. Ben içeri girer girmez doğrulup, "Nasıl geçti?" diye sordu. "Yoksa öpüştünüz mü?"

"Sana da aşk olsun," dedim. "Güya kimseye söylemeyecektin."

Açelya, ona bozulmama pek aldırış etmeyerek, "Bu hayır demek mi oluyor?" diye sordu.

Yüzümü buruşturup üzerimi değiştirmek üzere pijamalarımı alırken, "Açelya," dedim. "Eğitilmez bir çomarsın."

Yiğit'le aramda bir şey olmadığını öğrenince nihayet biraz utanma belirtisi gösterdi ve sırrımı saklamadığı için özür diledi. "Ne yapayım?" dedi. "Doğru dürüst bir şey söylemeyince içimde tutamadım."

Açelya, oldukça pişman olduğuna beni ikna ettikten sonra ne kadar yorulduğumu fark ettim. Kendimi uykuya teslim etmek

üzere kafamı yastığa koydum ama gözlerimi kapatır kapatmaz aklıma *lambada* yapmaya çalışan ve yarı başarılı sayılan Yiğit geldi.

Gülümsememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Biri omuzlarımdan öyle sert sallıyordu ki deprem olduğunu zannederek korkuyla uyandım.

"Günaydın," dedi Açelya. "Haydi, kahvaltıya inelim."

Henüz yeni uyandığım için rüyada mı yoksa gerçeklikte mi olduğumu bir süre kavrayamadım. "Açelya," dedim kendime geldiğimde. "Lütfen, biraz insan olur musun?"

Açelya, çıkışıma hiç alınmadan kapıdan çıkarken, "On dakikaya aşağıda ol," diye buyurdu.

Başımı tekrar yastığa koyup, gözlerimi kapattım ve kendime ayılmak için biraz süre verdim ama dünya benden pek hoşlanmıyor gibiydi. Telefonum, bir arama olduğunu göstererek titrerken neredeyse ağlamak üzereydim.

Kimin aradığına bile bakmadan telefonu açıp kulağıma götürdüm: "Kimsiniz?"

"Eylül," dedi çok tanıdık bir ses. "En sevdiğim dövüşçü bu sabah nasıl?"

Sinirlerimin birazdan zıplayacağını öngörerek, "Furkan," dedim. "Sabah sabah sesini duymak ne güzel!"

"Seni arada bir yoklayacağım, güzelim," dedi Furkan. "Dicle'nin Çember'de dövüşmesi her an gururuna dokunabilir ve koşarak Nemesis'e kaçabilirsin. Ben buradayım, biliyorsun."

"Bilmez miyim?" dedim imayla. "Her saniye hatırlatıyorsun."

"Geçen gece çok eğlenmiştik," dedi iğneleyici ses tonumu umursamadan. "En kısa zamanda tekrarlayacağız, sen de gel."

"Kesinlikle hayır," dedim. "Geçen gece beni öpeni öğrendiğimde midem ağzıma gelmişti. Aynısını tekrar yaşamak istemem."

Furkan, önce şaşırdığını belli eden bir ses çıkardıktan sonra saf bir eğlenceyle güldü. "Sarp duymasın," dedi. "Üzülür."

Gözlerim aniden açıldı. Kalbimin atışı hızlanırken yatakta doğruldum ve ne söylediğini çok iyi anlamama rağmen, "Sarp mı?" diye sordum. "O ne alaka?"

Furkan'ın keyfi ses tonuna yansıdı. "İşler ilginç bir hâl alıyor. Seni öpenin kim olduğunu düşünüyordun? Sarp'tı o."

Doğru söylediğinin bilincinde olarak, "Yalan söyleme," dedim.

"Senin kafan mı güzel?" diye sordu Furkan. "Çocukla aynı kulüptesin. Yalan söylediğimi düşünüyorsan gidip sorabilirsin."

Telefonu aniden kapattım. Bunun sebebi, ne söyleyeceğimi bilmemem mi yoksa dehşete düşecek kadar şaşırmış olmam mıydı, bilemiyorum. Sarp, böyle bir şeyi neden gizleme gereği duymuştu ki? Her şeyden önce, Efken neden böyle bir yalan söylemişti? Furkan'la karşı karşıya geleceğimizi bilmiyor muydu? Ya ona gidip, *beni öpen senmişsin,* deseydim ne olacaktı? Rezil olduğumla kalacaktım.

Öfkelenerek yataktan doğruldum ve banyoya koşup elimi yüzümü yıkayıp, dişlerimi fırçaladım. Dolaptan ne olduğuna bile bakmadan kıyafetler seçip aldım ve koşarak odadan çıktım.

Güvenlik, "Eylül," diye seslendi tam kapıdan çıkarken. "Dayın mı doğurdu, ne bu acele?"

Şakayı kaldıracak durumda değildim. "Bir şey mi oldu, abla?"

Güvenlik, çekmeceden bir zarf çıkarıp bana uzattı. "Bunu senin için bir çocuk bıraktı," dedi. "Al, benden çıksın."

Öfkemi bastırmasa da bu zarfın kimden geldiğiyle ilgili kuvvetli bir merak hissetmiştim. Yırtarak zarfı açıp, içindeki kâğıdı dışarı çıkarırken yurttan çıktım.

Çok klişe, biliyorum ama açıkçası tüm bunları yüzüne söyleyecek cesaretim yok. Duygularım, mesajla anlatılacak kadar değersiz de değil. Geriye sadece mektup yazmak kalıyor. Senden hoşlanıyorum, Eylül. Senden gerçekten hoşlanıyorum ve seni yarın, aşağıya yazdığım adreste ve saatte bekleyeceğim. Eğer gelmezsen, hayatından tamamen çıkacağıma söz veriyorum.

Bekleyeceğim.

Yiğit

Kalbim ikinci kez hızlıca çarparken ne yapacağım konusunda kafam allak bullak olmuştu. Demek, Yiğit benden hoşlanıyordu ama hiç belli etmemişti. Ama bu... Bilemiyordum. Daha gün başlamamıştı bile ve ben hayatımın ikinci şokunu yaşamıştım.

Mektubu, bu sefer daha kibar hareketlerle zarfa koyup çantama yerleştirdim. Problemleri sıra sıra halletmek gerekiyordu.

Otobüs durağına ilerlerken Sarp'ı aradım. "Sarp, neredesin?"

♡

Dövüşler genelde akşam saatlerinde yapıldığından şu an Çember oldukça sessizdi. Yol boyunca ne söylemem gerektiğini düşünmüş ama hiçbir şey bulamamıştım. Bu yüzden bu konuyla ilgili kelimelerin o an dudaklarımdan dökülüceğini varsaydım.

Sarp, çember şeklindeki kafesin içinde tek başınaydı. Üzerine sadece spor şortunu giymiş, yerde otururken mekik çekiyordu.

İçeri girdiğimi görünce kafasını kaldırıp bana baktı. Normalde gülümseyen dudakları şimdi ifadesizdi. Ayağa kalkıp, köşeye astığı havluyu alırken, "Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye karşılık verdim. "Neden bu saatte buraya geldin?"

"Dün burada kaldım," diye açıkladı. "Sabah da biraz egzersiz yapayım dedim."

Başımı anladığımı gösterir gibi salladıktan sonra derin bir sessizlik oluştu. Sonunda, "Sarp," dedim. "Neden söylemedin?"

"Neyi?"

"Partide beni öpenin gerçekten kim olduğunu..."

Sıkıntılı bir şekilde kafasını başka yöne çevirirken derin bir nefes aldı. "Ortaya geçtiğinde Furkan'la Emir el kaldırdı," diye açıkladı. "Onlar elini kaldırınca kendimi ortaya atmak zorunda kaldım. Bunu bilmek senin için rahatsız edici olur diye düşündüm." Ardından fazlasıyla rahat bir şekilde sırıttı. "Çok mu üzüldün?"

Onun aksine gülecek hâlde değildim. Kaşlarımı çatıp, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Omuz silkerken gülümsemesi genişledi ama bakışları pek eğleniyor gibi değildi. "Yani aynı kulüpte olduğun birini öpmek erkek arkadaşınla aranda probleme neden olabilir. Çocuk haklı olarak kıskanabilir, aranız boşuna açılır, haklısın."

"Sarp," dedim olaydan kopmasını engellemeye çalışarak. "Ben sadece neden söylemediğini merak etmiştim. Ciddi bir şekilde açıklama yapman yeterliydi."

Sarp bu sefer kahkaha atınca boğazıma bir yumru oturdu. Benimle resmen dalga geçiyordu ve bu, kendimi aşağılık bir insanmışım gibi hissetmeme sebep oldu. "Niye açıklama yapıyorum ki?" dedi. "Veya sen niye soruyorsun? O öpücük anlamsız bir hareketten fazlası değildi, biliyorsun." Elindeki havluyu kenara atarken, "Başka bir şey düşünmemiştin, değil mi?" diye sordu.

Güçlü durmak için avucumu sıkıyor, tırnaklarımı etime batırıyordum ama gözlerimin dolmasına engel olamadım. Eğer oradan bir an önce çıkmazsam, Sarp'ın gözleri önünde gözyaşlarına boğulacaktım. Hayır... Kendime daha fazla güldürmeyecektim.

Birkaç adım geri çekilirken, "Sarp," dedim titreyen sesimle. "Sen iğrenç bir insansın."

Ardından arkamı dönüp, bir kere bile arkama bakmadan oradan uzaklaştım.

Çember'den çıkar çıkmaz gözyaşları yanaklarımı ıslatırken koşarak otobüs durağına gittim. Her şeyden nefret ediyordum. Beni komik duruma düşürdüğü için yalan söyleyen Efken'den, beni karşısına alıp hâlime kahkahalarla gülen Sarp'tan, Çember'den... Her şeyden.

İster istemez 'Ya Sarp'tan gerçekten hoşlanıyor olsaydım?' diye düşündüm. Karşıma geçip bu şekilde duygusuz ve alay ederek konuşması; gülerek, "Başka bir şey düşünmemiştin, değil mi?" diye sorması... Kesinlikle düşüncesiz bir kalpsizdi.

Aklımdan bunlar geçerken ve kendimi hiçbir sorunun olmadığına ikna etmeye çalışırken sonunda dayanamadım. Avucumu yüzüme bastırıp başımı öne eğdim ve hıçkırıkların dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. Her şeyin yolunda olduğunu söyleyen beynime karşılık olarak kırılan kalbim kahkahalarla gülüyor, hiçbir şeyden anlamadığını söylüyordu.

Kafamı kaldırıp yanaklarımı sildim ve kendime, *bu kadar yeter!* dedim. Ağladın, üzüldün. *Şimdi karşılık verme vakti.*

Duygularımla düşünüyor, öfkenin beni yönetmesine izin veriyordum. Telefonumu çıkarıp rehberimdeki tanıdık ismi buldum. Telefon birkaç çalışta açtığında, "Furkan," dedim. "Teklifin hâlâ geçerli mi?"

16. BÖLÜM
NEMESİS'İN YENİ KIZI

10 Ekim

İki saattir bekliyordum.

Yiğit, bana ilettiği mektupta, saat beşte Galata Kulesi'nin önünde olacağını yazmıştı. Buraya gelirken heyecandan ellerim titriyordu ama bu titremelerin yerini yakın zamanda öfke titremeleri alacakmış gibi görünüyordu.

Yaklaşık iki saattir ona hiçbir şekilde ulaşmaya çalışmamıştım, dürüst olmak gerekirse korkuyordum. Bu tarz duygusal itiraflara pek alışık değildim. Daha önce erkek arkadaşlarım olmuştu ama hepsinin niyetini tanıştığım anda çözmüştüm. Hiçbiriyle uzun süre konuşup bir şeyler paylaşmamış, arkadaş olmamıştım.

Diğer bir değişle, hiçbirine Yiğit kadar değer vermemiştim.

Şimdiyse iki saat bekletilmek hem gururumu incitmiş hem de kalbimi kırmıştı.

Öfkeyle cebimdeki telefonu çıkarıp Yiğit'i aradım. Telefon ikinci çalışta, benim aksime gayet sakin bir ses tonuyla açıldı: "Efendim."

"Yiğit," dedim bu kadar rahat konuşmasına şaşırarak. "Neredesin?"

"Arkadaşımlayım, Topkapı'nın orada."

Bir küfür savurmamak için dudaklarımı birbirine bastırmam, gözlerimi kapatıp derin bir nefes almam gerekti. "Seni iki saattir Galata'nın önünde bekliyorum." Yiğit bir şeyler mırıldandı ama o

kadar sinirliydim ki ne söylediğine doğru dürüst odaklanamadım bile. "Sen neredesin, konum atsana bir."

Yiğit, "Ta-mam," diye gevelerken telefonu suratına kapattım ve birkaç saniye sonra gelen konumun üzerine tramvaya doğru yürümeye başladım.

Kafam ne kadar doluysa adımlarım da o kadar hızlıydı. Ellerimi yumruk yapmış, ayaklarımı yere vura vura ilerliyordum. Tanrım, şu an dövüşmeye ne kadar da ihtiyacım vardı!

Kısa bir yolculuğun ardından konumdaki kafeye geldiğimde Yiğit'i aradım ve dışarı çıkmasını söyledim. Çember'de dövüşe çıkmadan birkaç saniye önce ne hissediyorsam, şu an da aynısını hissediyordum.

İki durum arasında bağlantı kurmam, gerginliğime rağmen dudaklarımın yukarı kıvrılmasına neden oldu ama artık bir Çember dövüşçüsü olmadığımı anımsamamla tüm neşem tekrar kaçtı.

Kafenin kapısında Yiğit'i gördüğümde dikkatini çekmek için elimi kaldırdım. Yiğit, hızlı adımlarla yanıma ulaşınca yaptığım ilk iş cebimdeki mektubu çıkarıp suratına fırlatmak oldu.

Etrafımızdan geçerken bize merakla bakan insanları umursamadan, "Sakın bir daha benimle dalga geçmeye cüret etme, çocuk," dedim.

Yiğit, çatılı kaşlar eşliğinde bir bana bir yerdeki kâğıt parçasına bakıyordu. En sonunda yere eğildi ve katladığım kâğıdı alıp açmaya başladı. O, tüm bunları yaparken öfkemi tam anlamıyla atamadığım için saydırmaya devam ediyordum: "Bundan sonra arkadaşım değilsin, senin yüzünü bile görmek istemiyorum. Seni tam iki saattir bekliyorum ve inan, kimsenin anlık değişen duygularıyla-"

Yiğit, eliyle durmamı işaret ederken, "Eylül," dedi. "Sakin olur musun?" Ardından kâğıdı okumaya başladı. Gözlerindeki ifade her geçen saniye daha fazla derinleşirken en sonunda başını kaldırdı ve "Bunu ben yazmadım," dedi.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırırken, "Ne?" dedim. Hissettiğim duyguyu tam olarak çözmem mümkün değildi. Rahatlama, kırgınlık, kandırılmanın getirdiği hayal kırıklığı... Belki de hepsi, bilmiyordum.

"Ben yazmadım," diye yineledi Yiğit. "Kimin yazdığına dair en ufak bir fikrim yok."

Omuzlarım düşerken bakışlarımı kaçırdım ve boşluğa odaklandım. Yiğit'in en ufak bir fikri olmayabilirdi ama benim kuvvetli bir tahminim vardı.

Tekrar Yiğit'e odaklandım. "Bundan kimseye bahsetme, olur mu?"

Yiğit, anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Merak etme, bu ilk sırrımız değil."

Zonklayan şakaklarımı ovuşturma isteğiyle, "İyi günler," deyip arkamı dönmüştüm ki Yiğit, "Eylül," diyerek tekrar ona odaklanmamı sağladı. "Neden geldin?"

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Nasıl yani?"

"Mektuptaki ima çok açık. Bu mektubu ben yazsaydım ve sen gelmiş olsaydın, muhtemelen benden hoşlandığını düşünürdüm."

Açıklama yapmadan önce yutkunmam gerekti. "Mektupta, eğer gelmezsem hayatımdan çıkacağın yazıyordu," diye açıkladım. "Riske atamazdım."

Yiğit'in dudaklarındaki gülümseme yayılırken ister istemez bozuldum ve "Neye gülüyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Kendimi değerli hissettim."

Aynı şekilde gülümsedim. "Öylesin zaten."

Yiğit, doğrudan gözlerimin içine baktı ve bir şey söylemek üzere dudaklarını araladı ama tam o anda yanına dökülen suyla

yerinde zıpladı. Yanında durduğumuz kafenin üst katında oturan ve balkondan sarkan arkadaşları sıritip bize el sallıyordu.

"Şey," dedi Yiğit utanarak. "Gitsem iyi olur."

"Peki," dedim el sallayan çocuklara, el sallayarak karşılık veritken. "Yarın görüşürüz."

Yiğit içeri girerken arkamı dönüp yürümeye başladım.

Yağmur... Bu sefer sınırı fazlasıyla aşmıştı ve artık bu şımarık kıza birinin haddini bildirmesi gerekiyordu. Atlas'ı aramak üzere telefonumu çıkarırken yoldan geçen taksiye durması için işaret yaptım. Bir saniye bile kaybedecek hâlim yoktu. Taksiye binerken, "Atlas," dedim. "Neredesin?"

Yağmur, beni arkadaşıma rezil ederek maneviyatımı sömürmekle kalmamış, taksi için yaklaşık elli lira ödememe sebep olarak beni maddi anlamda da yaralamıştı. Bu kızın etkileri hayatımda çok keskin şekilde hissediliyordu.

Yiğit'e rezil etmesini bir şekilde bağışlayabilirdim ama taksi masrafı... Bu affedilmezdi.

Eylül, aklını mı kaybediyorsun?

İç sesim bana çok mantıklı bir soru sorarken sonunda adresteki parka geldim. İlerideki çardaklarda Yağmur, Atlas, Atakan ve birkaç kişiyi görünce adımlarımı hızlandırdım. İşin enteresan yanı, Yağmur'un yanında oturan bir kişiyi daha önce çok iyi tanıma fırsatı bulmuş olmamdı.

Ela...

Cebimdeki mektubu sertçe masaya vururken Yağmur, gerilerek arkadaşlarına baktı. Onu evire çevire döveceğimden değil, aramızdaki bağlantıyı açığa çıkarıp onu rezil edeceğimden korkuyordu.

"Yağmur," dedim. "Ölmek istiyorsan bir apartmanın en üst katından atla, benim başımı derde sokma!"

Atlas, Yağmur'a pis bir bakış atarken masaya koyduğum kâğıdı aldı ve okumaya başladı. O sırada Atakan, "Yağmur," dedi. Ne olduğundan haberi bile yoktu ama Yağmur'a sert bir çıkışta bulundu. "Bu zamana kadar arkadaşım olduğun için her yaptığını hoş görmeye çalıştım ama rahat bırak artık şu kızı."

Yağmur, tatlı tatlı diğer arkadaşlarına gülümseyip, "Bizi yalnız bırakır mısınız?" dedi ama cümlesi sorudan çok emir barındırıyor gibiydi.

Diğerleri kalkarken Atlas, "Bu ne?" diye sordu.

"Yiğit, okuldan arkadaşım," diye açıkladım. "Böyle bir mektup aldım ve saatlerce onu bekledim. Sonra öğrendim ki çocuk böyle bir mektup yazmamış. Olanlardan haberi bile yok."

Atlas, ben anlattıkça içli içli nefes aldı ve en sonunda Yağmur'a dönüp, "Cidden mi?" dedi. "Geçen gece Eylül'e ne kadar yardımcı olduğunu ve sarhoşken yaptığı her şeyi alttan aldığını gördüğümde sevinmiştim ama görüyorum ki hiç değişmemişsin. Hâlâ aynı derece kötüsün."

Yağmur, sonunda öne eğilip, "Birincisi," diye açıklamaya girdi. "Eylül'e yardımcı olmam tamamen insaniyetle ilgili, başka bir anlam yükleme. İkincisi ise..." Bana baktı. "Eylül, ayağın taşa takılsa benden bileceksin. Benim bu işle alakam yok."

"Sen değilsen o zaman..." Sorumu tamamlamaya fırsat bulamadan, Yağmur'un yanında oturan Ela'nın kıkırdamasını işittim.

Yumruklarımı sıkıp Ela'ya bakarken Atakan benim yerime bağırdı: "Ne hadle bunu yaparsın? Bir de pişkin pişkin sırıtıyor musun? Ya Eylül, çocuğa bir şeyler hissetseydi?"

"Çok kırılırdı," dedi Ela. "Ve inan, mükemmel olurdu."

Konuşmadan önce boğazımı temizlemem gerekti. "Yani bunu Yağmur için yaptın," dedim Ela'ya bakıp. "Onun haberi olmadan."

Ela, konuşurken sırtını dikleştirerek, "Aynen öyle," dedi. Sanki bu yaptığı onu seviye olarak üstlere çıkarmış gibi davranıyordu.

"Bir de bu yaptığınla övünüyorsun," dedim. "Bu oldukça garip. Birinin maşası olmanın insanı ileri taşıyan bir durum olduğunu bilmiyordum." Ardından Yağmur'a baktım. "Tam kendin gibi, zavallı bir kızı bulup arkadaşın yapmışsın, tebrikler."

Ela bu söylediğime oldukça bozulurken Yağmur, pek umursamıyor gibiydi. Hatta biraz eğlendiği bile söylenebilirdi.

"Sizin yanlış anlamalarınızı düzeltirken ömrüm çürüyecek," diye söylendi. "Ela, benim arkadaşım falan değil. Her konuştuğum kişi arkadaşım mı oluyor?" Ela şok içinde Yağmur'a bakarken Yağmur, benimle göz temasını korudu. "Ayrıca senin sevmediğin insanlarla konuşuyorsam bu seni sinir etmek içindir. Kimseyi arkadaş olarak gördüğüm yok."

Atakan, gözlerini kısıp, "Yağmur," dedi. "Bu dürüstlüğün için tebrik mi etsem yoksa ayıplasam mı, bilmiyorum."

Yağmur, sırıtarak ayağa kalkıp yanıma geldi. "Yine de bir konuda Ela'nın hakkını vermek lazım," dedi tam karşımda durup. "Harika düşünülmüş bir plan. Çocuğu saatlerce beklediğine göre cidden değer verdiğin birisi. Hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

Yağmur'a katlanamıyordum. Ailemle, arkadaşlarımla, hayatımla ve şimdi de hislerimle beni vurmaya çalışmasına katlanamıyordum. Bu, bardağı taşıran son damlaydı.

Atlas, "Eylül, yapma!" diye seslense de elimi kaldırdım ve var gücümle Yağmur'un suratına bir tokat indirdim.

Yağmur sendeleyip geriye doğru düşerken Atakan ve Atlas çoktan ayaklanmış, Yağmur'un yanına gitmişlerdi. Sert darbemle acıyan elimi ovuştururken Yağmur, kafasını kaldırdı ve bana baktı. Yanağı şimdiden parmak izlerimi belli edecek şekilde kızarmıştı. "Bunun bedeli ağır olacak."

Öne doğru eğildim ve "Umurumda değil," diye fısıldadım. "Sen korkunç bir insansın."

Yağmur'un gözleri dolu dolu oldu ama başını dik tutmayı bırakmamıştı. "Senin kadar olamam ki."

Arkamı dönüp neredeyse koşarak oradan uzaklaşırken bir şey söylemedim. Birkaç saniye sonra arkamdan yaklaşan adım seslerini duyduğumda bile arkama bir kez olsun bakmadım ama Atakan, "Eylül!" diye seslenince adımlarımı yavaşlatmak dışında bir şey yapamadım.

Atakan, yanıma geldiğinde nefes nefese kalmıştı. "Yaşanan her şey için çok üzgünüm," dedi. "Ama lütfen, bir daha bunu yapma. Birbirinize vurmanız hiçbir şeyi çözmeyecek."

Bir şey söylemek üzere dudaklarımı aralar aralamaz tekrar birbirine bastırdım. Neden sessiz kaldığımı anlamıştım. Konuşmak, sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden olacaktı.

Atakan, bir elini destek olmak ister gibi omzuma koyarken, "Benimle paylaşabilirsin," dedi.

Boğazımda oluşan yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalıştım ama başarılı olamadım. "Neden benden bu kadar nefret ediyor?" dedim sonunda. "Yaşadığı hiçbir şeyin sorumlusu ben değilim, hiçbir şeyin."

Atakan'ın yüzü buruşurken, "Elbette sen değilsin," dedi. "Her şeyin suçunu sana atmak işine geliyor. Yaşadıklarını olduğu gibi kabul edemiyor. Herkes senin kadar güçlü değil, Eylül. Bu seni incitiyor, biliyorum ama-" Lafının tamamını getirmek yerine kollarını bedenime doladı ve bedenimi kendininkine bastırdı. "Her şey için çok üzgünüm."

Duygusal bir insan olmama konusunda çok çabalıyordum ama... Bir yerde ben de insandım!

Başımı Atakan'ın göğsüne yaslamış, sessizce gözyaşlarımı akıtmıştım. Sonunda kafamı doğrultup geri çekildiğimde Atakan da

en az benim kadar sarsılmış gibiydi. "Beni anlıyorsun," dedim. "Teşekkür ederim."

"Keşke elimden daha fazlası gelse senin için," dedi Atakan. "Üzgünüm."

Derin bir nefes aldım. "Atlas'a üzgün olduğumu söyle."

"Gerek yok ki," dedi. "Bildiğine eminim."

Arkamı dönüp oradan uzaklaşırken tekrardan ağlamamak için kendimi zorlamam gerekti. Bu kadar çok şeye dayandığım için kendime ödül vermek istiyordum.

♡

11 Ekim

Buz pateni yapmak için en istekli kişi olan Cansu'nun buz pateni bilmeyişi, arkadaş grubumuzun özetiydi.

Efe, bir yandan Cansu'nun ellerini sıkı sıkı tutarken diğer yandan, "Çok iyisin," diye motive etmeye çalışıyordu ama kızın zorlandığı belliydi.

Cansu, neredeyse tüm ağırlığını Efe'ye verirken korkarak, "Düşecek gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

Onların hızına uygun olarak kayarken, "Düşmezsin," diye Cansu'yu cesaretlendirmeye çalıştım.

Deniz, yavaş ve dikkatli hareketlerle kayarak yanımıza gelirken, "Çok iyi gidiyorsun, Cansu," diye seslendi. "Bak, ben de biraz öğrendim."

Cansu, suratını buruşturdu ve bariz ama bir o kadar da tatlı görünen bir kıskançlıkla, "Ben senin kadar iyi yapamıyorum," dedi.

Deniz, Cansu'nun çocuk gibi kaşlarını çattığını görünce gülümsedi ve güven verici bir ses tonuyla, "Yaparsın, merak etme," dedi. Ardından daha fazla pratik yapmak için yavaşça kayarak yanımızdan uzaklaştı.

Cansu, hayran hayran Deniz'i izlerken, "Çok çabuk öğreniyorsun, Deniz," dedi. "Tebrik ederim!"

O an, Efe hiçbir şey söylemeden Cansu'yu bırakınca kız dengesini kaybetti. Kollarını açıp, düşmemek için ileri geri hareket ederken, "Efe!" diye seslendi.

Tam Cansu'ya uzanacaktım ki Efe benden önce davranıp kızı belinden kavradı. "Sen Deniz diye zırlarsın ama düştüğünde seni ben tutarım, bunu unutma."

Cansu, bozularak Efe'nin omzuna hafifçe vurdu ama çocuğu ittiği an düşeceğinin farkında olduğundan olsa gerek, kendini geri çekemedi.

İkisinin bir şekilde birbirlerini idare ettiğini gördüğümde oradan ayrılmaya karar vermiştim ki Buğra'nın, "Eylül, çekil oradan!" diye seslenişini duydum.

Buğra'nın telaşlı sesinden mi korkmalıydım yoksa Yiğit'le sarılmış bir şekilde üzerime doğru kayarak gelmelerinden mi, emin değildim.

Şok içinde, üzerime doğru gelen ve benden daha korkmuş görünen iki arkadaşım bana yaklaşırken şaşkınlıktan hareket bile edemedim. "Çekilsene," diye bağırdı Yiğit. Ardından, paniğin getirdiği heyecanla kendini kaybettiğinden olsa gerek, "Düt düt!" diye araba kornasını taklit etmeye çalıştı.

Tüm bunlar sadece birkaç saniye içinde yaşandı. Üzerimdeki şoku atlattığımda çok geç kalmıştım. Yiğit ve Buğra bana çarpar çarpmaz üçümüz sertçe düştük.

Yengeç Sepeti Sendromu'nun etkilerini hiç bu kadar net hissetmemiştim. Birbirimizden destek alıp kalkmaya çalışıyor, ayağımızdaki patenler yüzünden dengede durmakta zorlanıyor ve tekrar tekrar düşüyorduk. Aslında hissettiğimiz bu yersiz telaşı dizginleyip sakinleşmeyi başarsak sorun kalmayacaktı.

"Buğra," dedim. "Ayaklarını ne zaman üzerimden çekeceksin?"

"Yiğit ne zaman sırtımdan kalkarsa."

Etrafımdaki insanlara bakmaya fırsatım ve cesaretim olmasa da bize güldüklerinin bilincindeydim.

Efe ve Cansu'nun tam tepemizde bize bakıp, dişlerini göstererek sırıttıklarını görür görmez kaşlarımı çattım. Cansu, bu tehditkâr bakışlarımdan hiç etkilenmemiş gibi, "Efe," dedi. "Galiba yardıma ihtiyaçları var."

Efe, sahte bir üzüntüyle yüzünü buruşturdu. "Evet," dedi. "Ama bu onların sorunu."

"Kalktığımda sizi çok güzel benzeteceğim," diye hırladım ama şu an tehlikeli görünmediğimi kabul etmek zorundaydım. Üzerimde iki tane cüsseli çocukla hareket bile edemezken bir başkasının gözünü korkutmam pek mümkün değildi.

Efe, Cansu'yla bir beşlik çaktıktan sonra, "Olur," dedi. "Onu bir ara düşünürüz."

Yiğit, aramızda geçen konuşmayı umursamayarak kalkma çabasına son verdi ve buzun üstüne oturdu. "Ben pes ettim, arkadaşlar. Size başarılar diliyorum."

Yiğit'in geri çekilmesiyle biraz sakinlemiş, kontrolü elimize almıştık fakat Buğra, kendisine yardım etmek için gelen Deniz'in de düşmesine sebep olup işleri tekrar eski karışıklığına kavuşturunca, "Tanrım," dedim. "Bu döngü sonsuza dek devam mı edecek?"

Bir türlü kalkamadığımız için fazla yer işgal ediyor, diğer insanların kaymasını zorlaştırıyorduk. Bu yüzden iki görevli bize yardımcı olmak için geldi. Buğra, Deniz ve Yiğit üçlüsünden uzaklaşıp görevlinin ellerine, yaşama tutunuyormuş gibi asıldım. Açık açık gülemiyorlardı ama onların da bu hâlimizi komik bulduğu anlaşılıyordu.

Sonunda pisti terk ettiğimizde mutluluktan ağlayacaktım. Kazazedeler olarak arkada somurtarak ilerlerken arkadaşlarımız önden kahkahalar atarak yürüyordu. Buğra, arkadaşlarımızın keyfini kaçırmak için, "Gülün bakalım," diye seslendi. "Sizin başınıza bir şey gelince ben de böyle güleceğim."

Yiğit, doğrudan Buğra'ya bakarak, "Sen sus bence," dedi. "Yerinde dursan anında kalkacaktık.""

"Heyecandan oldu," diye kendini savundu Buğra.

"Heyecandan kalkamıyorsun, anladık," dedi Yiğit ama bu bahaneyi pek kabul eder gibi değildi. "Ben kalkınca niye beni çekiyorsun, hayvan herif?"

"Ne bileyim," dedi Buğra. "Ben kalkamayınca sizin de kalkmanızı istemedim."

Deniz, dik dik arkadaşına baktı. "Yanımıza Eylül olmasa ben sana yapacağımı biliyorum."

Arkadaşlarım arasındaki tartışmayı izlerken gülümsemeden edemedim. "Çocuklar," diye mırıldandım. "Tanışalı çok olmuyor ama şimdiden ömrümü yediniz."

Gün içinde çok fazla mesaj alırdım fakat telefonum mesaj geldiğini gösterircesine titreyince mesajın kimden geldiğine bile bakmadan gerginlikle dudaklarımı dişledim.

Tahmin ettiğim gibi mesaj Furkan'dandı ve benim için bu akşam Çember'le bir dövüş ayarladığını söylüyordu. Kaşlarımı çatarken Dicle hakkında düşündüklerimi anımsadım. Bizimle dövüşmeyi kabul ettiğinde arkadaşıyla karşı karşıya gelmeyi kabul edişine şaşmıştım. Oysa şu an yaptığım şey tamamen aynıydı. Sadece amaçlarımız farklıydı.

Ayıpladığım insana dönüşmüş, değerlerimi bir köşeye bırakmıştım ve bunu yaparken kendimi hiç kötü hissetmiyordum.

Çocuklarla vedalaştığımızda, "Kızlar," dedi Belçin. "Haydi, bize gidelim."

Gülümsedim. "Nereden çıktı şimdi bu?"

"Bugün bir sürü ağda aldım ve çoğu markayı ilk kez kullanacağım. Önce Cansu'nun üzerinde deneriz, bir şey olmazsa ben kullanırım."

Cansu, olayın nasıl ona bağlandığına şaşar gibi ellerini kaldırdı. "Pes!"

"Haydi," dedi Belçin küçük bir kız çocuğu gibi. Bir yandan da Cansu'nun elini tutuyor, onu çekiştiriyordu. "Çok eğlenceli olacak." Cansu, her ne kadar homurdansa da sırıtarak Belçin'in onu sürüklemesine izin verdi.

Belçin'in evine varmamız yaklaşık yarım saatimizi aldı. İstanbul şartlarına göre bu, kısa bir süre sayılsa da oldukça yorulmuştum.

Belçin, anahtarını kapının hemen yanında bulunan vestiyere bıraktıktan sonra, "Hoş geldiniz, kızlar," dedi. "Kendinizi evinizde his-" Açelya, Belçin'in cümlesini bitirmesine fırsat tanımadan ayakkabısını fırlatarak çıkardı. "Düşündüm de" dedi Belçin. "O kadar da rahat hissetmeyin."

Belçin, odasına doğru giderken bir yandan da çantasındaki poşetleri çıkarıyordu. Yüzündeki gülümseme, filmlerdeki kafayı sıyıran şeytani doktorların sırıtmasını andırıyordu. Muhtemelen sevgili deneğine, yani Cansu'ya neler yapacağını şimdiden zihninde tasarlıyordu.

Cansu, alışveriş merkezinin önündeki nazlanmalarını unutarak, "Haydi," dedi. "Bakalım nasıl olacak?"

Belçin, yatağında uzanan Cansu'ya, elinde küçük boylarda bir yüz ağdasıyla yaklaşırken, "Dikkat et," dedi. "Yanlışlıkla kirpiklerini almayayım."

Cansu, Belçin'in suratına birkaç kez vurdu ama bu hareketi o kadar abartılıydı ki sevmeye mi yoksa dövmeye mi çalıştığını çözemedim. "Ne kadar şakacısın?" dedi. "Allah'ın cezası seni."

Belçin, küçük tehditlerine rağmen ağda bantlarını büyük bir dikkatle Cansu'nun yüzüne yapıştırdı. Dürüst olmak gerekirse işini bitirdiğinde çok da bir fark göremedim. Cansu'nun tüy sorunu pek yoktu. Çıkan tüyleri de sarıya yakın çıkıyordu.

"Eylül," dedi Belçin. "Sıra sende."

"Benim şu an bir şikâyetim yok," dedim. Gerildiğimi görürse daha çok üzerime geleceğini bildiğimden sakin kalmaya çalışıyordum.

"Şikâyetin yok mu?" dedi Açelya. "Bıyıkların babamdan farksız şu an."

"Belki ben tüylü ve bıyıklı olmak istiyorum," diye kendimi savundum. "İnsan tüyü sevemez mi?"

"Tüy, kadına da erkeğe de yakışmıyor," dedi Belçin. Ardından, tüm vücudunu kısa bir titreme sardı. "Sen zebra mısın da tüylerin olsun isteyeceksin?"

Kaşlarımı çatarken verdiği örneği eğlenceli bulduğum için güldüm. "Zebranın tüyleri yok ki," diye mırıldandım. Yine de kendinden bu kadar emin konuştuğu için kararsız kalmıştım.

"Gördün mü?" dedi beni kolumdan tutup yatağa çekiştirirken. "Zebranın bile tüyü yok."

Çok hareketli olduğumu gören Açelya ve Cansu, hızla ellerime asılarak beni yatağa bastırdılar. Belçin ise tüm ağırlığını üzerime vermiş, yüzüme doğru eğilerek ağdayı doğru yerlere yerleştiriyordu. Hareket ettirebildiğim tek nokta olan ayaklarımı sağa sola savururken çığlıklar atıyor, yardım dileniyordum.

Eylül Cesur... Ringin ortasında üzerine yürüyen çocuktan bile korkmuyorsun da şu küçücük ağda mı terletiyor seni?

Belçin, "İşim bitince Osman olmaktan kurtulacaksın," diye cesaretlendirmeye çalışıyordu ama çığlık atmamdan zevk alıyor gibi sırıtıyordu.

Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyordum ama ölüm gibiydi. Belçin, işini bitirince aynanın karşısına geçip yüzümdeki kızarıklıkları izledim. "İyi halt ettin, Belçin," dedim. "Yüzümü mahvettin."

Belçin, "Sayemde insana döndün," diye kendini savundu. "Artık senin de iki kaşın var."

Gülüşmelerimiz, kapı çalınınca bölündü çünkü herhangi bir misafir beklemiyorduk. Belçin, en az bizim kadar şaşkın bir şekilde ayaklanıp kapıya ilerlerken onu takip ettik.

Kapıyı açınca karşımıza üniformalı iki polis memuru ve apartman görevlisi çıktı. Böyle zamanlarda bir suç işlemesiniz bile ister istemez geriliyor, "Ulan, acaba bir şey mi yaptım?" diye kendinizi sorguluyordunuz.

"İyi günler, hanımefendi," dedi polis. "Evden yardım çığlıkları duyulduğu üzerine bir ihbar aldık."

Utancımdan yerin dibine geçtim.

♡

Polisi her şeyin yolunda olduğuna ikna ettikten sonra Belçin'in evinden ayrıldım ve Nemesis'e doğru yola koyuldum. Neredeyse gelmiştim ki Belçin, ortak bir telefon görüşmesine beni dâhil etti.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi hepimiz toplanır toplanmaz. "Ama biri eve polisin geldiğini babama söylemiş."

Cansu'nun kahkaha atan sesini duyduğumda ister istemez gülümsedim. "Cansu," dedi Belçin. "Gülme. Adam kalpten gidiyordu, uyuşturucu sattığımı falan düşünmüş. Hayır, aklına gelen ilk şey bana bir şey olması değil, uyuşturucu satmam."

Cansu, Belçin'in uyarılarına rağmen kahkahalarını kesmedi. Aksine, geçen her saniyede kahkahası daha da şiddetlendi.

Açelya, "Peki, sonra ne oldu?" diye sordu. Sesinden sıkıttığı belli oluyordu.

"Uyuşturucu satmıyorsam büyük ihtimalle silah kaçakçılığı yapıyormuşum," dedi Belçin. "Adamın kızından beklediği şeylere bakar mısınız? Yoldan geçen insana söylerken elli kere düşünürsün."

Kaldırımın ortasında aniden durup kahkaha atmaya başladım. O kadar eğlendim ki gözlerimden yaşlar süzüldü. "Şu an iyisiniz ama," dedim. "Değil mi?"

"Sorma," dedi Belçin. "Kaçakçı olmadığımı anlayınca sıra fuhuşu sormaya gelmişti ki zor kapattım telefonu."

Açelya da dayanamayıp kahkaha atarak Cansu'yla bana katıldı. "Kızım," dedi. "Acaba ne yaptın da adamcağız sana bu kadar güvenmiyor?"

"İki üç olayım oldu diye uyuşturucu mu satacağım, Açelya?"

Kızlarla sonsuza dek muhabbet edebilirdim. Dürüst olmak gerekirse bunu çok isterdim ama Furkan'ın gönderdiği adrese gelmiştim. Çember'den biriyle dövüşeceğim gerçeğini kavramıştım ama dövüşe yaklaştığımız her dakika, sanki bu olayın gerçekliği artıyordu.

Kapıda beni karşılayan Furkan, yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Gelmeyeceğini sanmıştım."

"Geleceğimi söylemiştim."

Omuz silkti ve geçmem için kapıdan çekildi. Etrafımdaki meraklı gözler bana odaklanırken Furkan'ı takip ettim. Bize bakanları pek umursamıyor gibiydi. "Senin için bir oda ayarlayacak zamanımız olmadı," diye anlatıyordu. "Şimdilik Dicle'nin odasını kullan. Zaten bugün burada değil."

Sessizliğimi koruyarak gösterilen odaya ilerledim. Kapıyı kapatmadan hemen önce Furkan, "Eylül," dedi. "Normalde umurumda olmaz ama senin o kulübe bağlı olduğunu biliyorum. Bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bunun farkındasın, değil mi?"

Furkan'ın parayı düşünmeden, bana karşı samimilik ve iyi niyetle yaptığı ilk hareket bu olabilirdi. Başımı onaylar gibi salladım. "Merak etme, farkındayım."

Ardından hazırlanmak üzere kapıyı kapattım.

Çantama sıkıştırdığım siyah spor sütyenini ve siyah şortu üzerime geçirdikten sonra kahverengi saçlarımı her zamanki gibi iki yandan balık sırtı örgü yaptım. Yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra aynada kendime son kez baktım. Yansımada görünen kız, öncekiyle tamamen aynıydı. Yeşil gözleri meydan okurcasına parıldıyordu.

Yine de o kız biraz eksik hissediyordu.

Yaptığım şey yüzünden şimdi bile kötü hissetmiyordum ama içimde bir kırgınlık vardı.

Furkan, kapıyı birkaç kez tıklattıktan sonra içeri girdi. "Hazır mısın?"

Çantamı omzuma attım. "Hazırım, gidelim."

Nemesis'ten birkaç kişiyle birlikte Furkan'ın arabasına doluştuk. Furkan, "Seni dövüş anına kadar görmelerini istemiyorum," dedi. Ardından üzerindeki kapüşonlu hırkayı çıkarıp bana uzattı.

Bunu tamamen kendisi için istediğinin, Efken'in beni görür görmez fikrimi değiştirmesinden korktuğunun farkındaydım. Kafese girdiğim anda beni oradan almaya kalkamazdı. Aksi bir durumda parasını ortaya döken öfkeli bir kalabalıkla karşılaşırdı.

Yine de söylediğini yapıp hırkayı üzerime geçirdim ve kapüşonunu çektim. Dik durduğumda bile yüzümü burnuma kadar kapatıyordu. Kafamı biraz eğsem, tanınmam imkânsızdı. Furkan, rahatladığı bariz bir şekilde belli olurken derin bir nefes aldı ve arabayı çalıştırdı.

Furkan ve diğer dövüşçüler için gayet eğlenceli bir yolculuk olurken, benim için sessizlikle geçmişti. Sanki ilk dövüşüme çıkıyor gibi heyecanlıydım.

Çember'in önüne geldiğimizde kapüşonumu iyice çektim ve yüzümü örtmesini sağladım. Furkan, "Birkaç dakika sonra dövüş başlayacak," dediğinde arabaya sessizlik hâkimdi. "İnelim mi?"

"Olur," dedim kapıyı açıp inerken. Nemesis'in diğer dövüşçüleri etrafıma dizilirken Furkan en önden ilerledi. O kadar ezbere hareket etmişlerdi ki ister istemez beni gizlemek adına önceden konuşma yaptıkları fikrine katıldım.

"Merhaba, Furkan."

Efken'in sesini duyduğumda kafamı biraz daha öne eğdim.

"Merhaba, en sevdiğim dövüşçü."

"Arkana sakladığın, herkese duyurduğun yeni kızın mı yoksa?"

"Evet," dedi Furkan. "Ringe çıkınca neden sakladığımı görürsün. Çok yetenekli." Onu dinleyen birisi, rakibiyle ilgili elinde çok büyük bir koz barındırdığını tahmin edemezdi. Her zamanki gibi, sakin konuşuyordu.

Efken, bir şey söylemedi. Onu göremiyor oluşuma rağmen nasıl rahatsız edici bir sevecenlikle baktığını gözlerimin önüne getirebiliyordum.

Furkan'ın ilerlediğini görünce onu takip ettim. Alışık olduğum gibi merdivenlerden inerken kalabalığın sesi gitgide yükseliyordu. Etraftan yükselen ve moralimi bozmak için sarf edilen hakaretleri duymazlıktan gelerek kafese girdim.

Rakibim henüz görünürde yoktu. Bu yüzden kapüşonumu düzelttim, ellerimi ceplerime koydum ve kafeste turlamaya başladım. Kafese vurulan yumruklardan ve çığlıklardan anladığım kadarıyla, gizemli tavırlarım birçok kişinin ilgisini çekmişe benziyordu.

Seslerin tekrar yükseldiğini duyunca rakibimin kafese girdiğini anladım. Ellerimi cebimden çıkardıktan sonra hırkanın fermuarını açtım ve kapüşonu kaldırdım.

Yüzüm ortaya çıkınca, beni daha önce dövüşürken görenlerden şaşkın çığlıklar yükseldi. Kafamı çevirip Efken ve Sarp'a baktığımdaysa sadece ağızları açık bir şekilde beni izlediklerini gördüm. Gözlerindeki hayal kırıklığı, loş ışığa rağmen kendini belli ediyordu. Efken, şaşkınlığından olsa gerek, hiçbir şey yapmadan bana bakarken Sarp, başını hafifçe iki yana salladı. Sanki şimdi bile bir şansım olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Ne garip... Onları bu hâlde görürsem kırgınlığımın geçeceğini sanmıştım, yanılmışım.

Zor da olsa bakışlarımı onlardan çekip, Çember'in dövüşçüsüne baktım. Kızı anımsıyordum. Pek konuşma fırsatı yakalayamamıştık ama gözlemlediğim kadarıyla tatlı biriydi. Şaşkınlık içinde gözlerini bana dikmişti.

"Bizi sattın mı?" Hırkamı çıkarıp köşeye atarken cevap vermedim. "Bizi sattın," diye konuşmayı sürdürdü kız. Bu, üzerime atılmadan önce dudaklarından dökülen son kelimelerdi.

Rakibimin savurduğu yumruğunu yakalayıp, öne doğru bir adım attım ve kolumu beline sarıp onu yere yapıştırdım. Kız, hiç etkilenmemiş gibi bacağıma sert bir tekme savurunca acı içinde inledim ve geri çekildim.

Ayaklandığında onu şaşırtarak saldıran kişi görevini üstlendim. Karnındaki boşluğa var gücümle vurduktan sonra yere yığıldı. Üzerine çıkıp bacaklarımı beline doladım ve kollarımı kızın boynuna geçirerek kilit denen hareketi yaptım.

Pek başarılı olmuşa benzemiyordum çünkü kız, ellerimden hemen kurtuldu ve ben daha yerdeyken karnıma bir tekme savurdu.

Sürtük, cidden iyi dövüşüyordu.

Acımı umursamadan ayağa kalktım ve kıza saldırdım. Aramızda küçük bir boğuşma yaşandıktan sonra kız, beni var gücüyle itti.

Sırtım demirlerle buluşunca suratımı buruşturdum. Hareket etmeye fırsat bile bulamadan hemen arkamdan gelen tanıdık sesi işittim: "Sol kol."

Nefes nefese arkama baktığımda Sarp'ın kafese olabildiğince yaklaşmış yüzünü gördüm. Bana yardım mı ediyordu? İyi ama neden? Bu hem kulübü hem Efken'i satmak demek olmuyor muydu?

Bu düşünceleri tam zamanında zihnimden atıp rakibime odaklandım. Kız, üzerime doğru koşarak gelirken kenara çekildim ve demire çarpmasını sağladım. İlerleyen saniyelerde gerçekten de sol kolunu gizlediğini fark ettim. Şimdiye kadar nasıl görememiştim?

Rakibimin bu açığını kullanıp çok kısa sürede onu yere serdim.

Maçın bittiğini gösteren zil çaldığında, belki de ilk kez kazandığım bir dövüş sonrası tepkisiz kaldım. Efken'i veya Sarp'ı görme düşüncesiyle kafamı kaldırdım ama ikisi de orada yoktu.

♡

"İki bin yedi yüz," dedi Furkan. "Bu gece hesabına yatırırım."

Dövüş sonrası Çember'de çok durmamış, oradan hemen ayrılmıştık. Arabada bayram havası vardı. "Tamam," dedim. "Ne kadar çabuk, o kadar iyi."

Furkan, dudaklarındaki sırıtmayı bozmadan saçlarımı karıştırdı. Benden daha fazla kazandığını göz önünde bulundurursak, bu sevinci oldukça doğaldı.

Kutlama yapma tekliflerini nazikçe reddederek beni yurda bırakmalarını istedim. Tek istediğim şey derin bir uyku çekmekti.

Odama girdiğimde Açelya'nın elinde kitabıyla uyuyakaldığını gördüm. Açıklama yapmak zorunda olmamak iyi hissettirmişti. Kıyafetlerimi kaptığım gibi banyoya koşup kendimi sıcak suyun altına attıktan sonra çabuk iyileşmeleri için yaralarımı kremledim.

Sonunda yatağa girdiğimde rahatça uyuyabileceğimi düşünüyordum ama içimdeki huzursuzluk uyumamı engelliyordu. Yaptığım tek şeyin karşılık vermek olduğunu sürekli kendime söylesem de bir türlü rahat edemiyordum.

Uyumak için yoğun çaba sarf ettiğim bir saatin ardından sonunda doğruldum ve biraz nefes almak için pencereye yöneldim. Dirseklerimi pencerenin önündeki boşluğa yaslayıp, kafamı karanlık gökyüzüne doğru kaldırdım ve bir süre bulutları izledim. Yıldızlar bu gece kendini gösterme konusunda biraz utangaçtılar.

Kafamı yola çevirdiğimde kaşlarım çatıldı çünkü tanıdık bir yüz görmüştüm. Kalbimin atışı hızlanırken şaşkınlıkla dudaklarımı araladım.

"Sarp," diye mırıldandım onu izlerken. Motoruna yaslanmış, benim gibi gökyüzünü izliyordu. "Ne işin var burada?"

Odadan çıkmadan önce üzerime Açelya'nın sandalyede asılı olan hırkasını aldım. Sanırım bunu öğrenmek için sormak zorundaydım.

Aşağı indiğimde güvenlik görevlimizin her zamanki gibi uyukladığını gördüm. Parmak uçlarımda ilerleyerek dışarı çıktıktan sonra ne kadar ses yaptığımı umursamadan koşar adımlarla bahçe kapısını aştım.

Sarp, gelirken oluşturduğum sesi duyunca kafasını bana çevirdi. Sanki beni beklemiyormuş gibi gözlerini şaşkınlıkla araladı ki buranın yaşadığım yer olduğunu varsayarsak şaşırması biraz komikti.

Yolun karşısına geçip Sarp'a yaklaştım. "Sarp," dedim engel olamadığım bir merakla. "Ne oldu?"

Birkaç gez gözlerini kırpıştırdı. "Şey, hiç."

"Nasıl, hiç?" dedim. "Neden geldin o zaman?"

Omuz silkerken durumun biraz saçma olduğunun farkına varmış olacak ki gülümsedi. "Hiçbir fikrim yok."

Cevabı doğal olarak beni tatmin etmese de onun gibi motora yaslandım. "Peki."

Aramızda oluşan uzun sessizliği Sarp, "Efken, sana çok kırgın," diyerek bozdu. "Bunu yaparak eline ne geçti ki?"

"Benimle alay ettin," dedim direkt sorunun temeline inerek. "Efken, bana yalan söyleyerek rezil olmama neden oldu. İkinize de çok kızgınım."

Sarp, böyle düşünmem çok imkânsız bir şeymiş gibi gözlerini kıstı. "Bana rezil falan olmadın." Lafına karşılık verecektim ki, "Bana kızmanı anladım," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Peki, Efken'e hesap sormak yerine neden direkt Furkan'a gittin? Efken, özür dilemeyi bilmeyecek kadar anlayışı kıt bir çocuk mu?"

Beni suçlamasına o kadar öfkelenmiştim ki sesimin tonunu kontrol edemeyerek, "Bazı şeylerin özrü geçerli olmaz, aptal çocuk," dedim.

Öfkeyle, aniden nefesini verdi. "Ona hapiste yatmasının umurunda olmadığını söyledin. O ise seni Çember'den kovdu. Tüm bunlar bir özürle telafi edildi ama seni rahatsız etmesinden çekinerek senden gizlediği bir şeyin özrü geçerli değil, öyle mi?" Kafasını iki yana salladı. "Eylül, bazen seni hiç anlamıyorum. Niye büyüttün ki bu kadar?"

Yaslandığım motordan doğrulup Sarp'ın omzuna bir tane yumruk geçirdim. Sarp, beklemediğim bu hareketimle afallayarak omzunu ovuştururken, "Niye mi?" diye sorusunu yineledim. "Haydi, seninle empati yapma oyunu oynayalım. Bir partiye gidiyorsun, orada tanımadığım biri tarafından öpülüyorsun. Seni öpen kişi ve kardeşin gibi gördüğün çocuk sana yalan söylüyor. Yalanlarını anlayıp seni öpen çocuğun yanına gidiyorsun ama çocuk seninle dalga geçiyor. Evet, bunu büyüttüm çünkü çok incindim. Büyüttüm çünkü benimle alay etmeye hakkın yoktu. Büyüttüm çünkü o öpücükten gerçekten etkilenmiştim!"

Eylül... Neden böyle bir şey söyledin ki?

En az benim kadar şaşkın görünen Sarp, dudaklarını hafifçe araladı. "Sen," diye mırıldandı. "Neden?"

"Ne bileyim," diye saçlarımı düzeltip tekrar motora yaslandım. Umursamaz bir hava çizip söylediklerimin etkisini azaltmaya çalışıyordum.

"İyi de..." dedi. "Senin erkek arkadaşın yok mu?"

"Bu kutsal bilgiye nereden eriştiğini bilemiyorum," dedim. "Ama öyle bir şey yok. Sana o gün arkadaşım olduğunu söylemiştim."

Sarp, gözlerini kıstı. "Geçen hafta kulüpteki iki kişi çok sık konuşuyor diye aralarında bir şeyler olduğuna yemin edebilecek durumdaydın."

"Yani?"

"Empati oyununu biraz da seninle oynayalım, küçük kız," dedi. "Arkadaşın seni gecenin bir vakti arıyor, apar topar onun yanına gidiyorsun. Bir bakıyorsun ki yanında bir çocuk. İkisi de partiden dönüyor, çocuk sarhoş. Çocuk, arkadaşının dizlerine yatıp ona çok güzel olduğunu söylüyor. Haklısın, neden böyle saçma bir şey düşündüm ki? Hiç ihtimali yok oysa."

"Bu yüzden mi benimle dalga geçtin?"

Sarp, bana dönerek, "Dalga geçmedim," dedi. "Sevgilin olduğu hâlde bir öpücüğün peşine takılmana çok sinirlendim. Çünkü bu, o çocuğa da ihanet ettiğin anlamına geliyordu. Ben de umursamaz cevaplar verdim ama sen gittin, kuyumuzu kazmak isteyenler için dövüştün."

"İyi," dedim aklıma söyleyecek bir şey gelmeyince. "Her şeye bir cevabın var!"

Sarp, tekrardan motora yaslandı ve rahatsız edici sessizlik yeniden başladı. Bu sefer sessizliği bozan isim ben oldum: "Bana neden yardım ettin?"

"Gözümün önünde dayak yemeni mi izleseydim?"

"Neden umurunda ki?"

Sarp, dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleştirdi. Sanki bir şeyleri söylemekle söylememek arasında gidip geliyor gibiydi. "Biliyorsun, her zaman biliyordun."

Neden bahsettiğini o an anlamama rağmen omuz silktim. "Bilmiyorum."

Dudaklarındaki gülümseme iyice yayıldı ve küçük bir çocuk gibi kıkırdadı. "Eylül, sen çok acayip bir şeysin."

Keyfinin yerine geldiğini görünce gözlerimi kısıp, "Seni affetmedim," dedim. "Henüz ayaklarıma kapanmadın."

Sarp, şok içinde dudaklarını araladı. "Eylül, her şeyi anlattım ya."

"Ama hâlâ ayaklarıma kapanmadın." Dalga geçer gibi ona baktım. "Ne oldu? Gidecek misin yoksa?"

Sarp, dikkatle beni izledikten sonra, "Bir yere gitmeyeceğimi bildiğin için bu kadar sert konuşabiliyorsun."

"Neden öyle bir şey düşüneyim?" dedim. "Her an gidebilirsin."

Sarp'ın bakışları derinleşince neşem aniden yok oldu. "Gidemem."

Tekrar doğrulup karşısında kollarımı birleştirdim. "Neden?"

O an bildiğim şeyleri anlamazlıktan gelerek kendimden kaçıyor muydum yoksa tam tersi miydi, bilmiyordum. Kışkırtmalarımın neye sebep olabileceğini göremeyecek kadar kör bir kızdım. Şimdi dönüp baktığımda görüyorum ki eğer o sözleri söylemeseydim Sarp'ın hislerini itiraf edecek cesareti olmazdı.

Sarp, sanki söyleyeceklerinden çekinerek, "Biliyorsun," dedi. Sanki kelimeler onun dudaklarından dökülsün istemiyordu. "Söyletme işte."

"Bilmiyorum."

Sarp, öfkeyle doğruldu ama bu öfkesinin kendine olduğunu hissediyordum. Başını iki yana sallayarak hafifçe arkasını döndü. Oradan gitmek için motoruna atlayacağını zannetmiştim ama o, beni oldukça şaşırtan bir şey yaptı.

Aniden bana döndü ve dudaklarını benimkilerle mühürledi.

17. BÖLÜM
BİR YENİ MESAJINIZ VAR

Buğra Sezer: Millet, koşun!

Belçin Uzuner: Ne oldu?

Buğra Sezer: Whatsapp'a bir şey olmuş. Son görülme bilgisi falan hepsi gitmiş.

Belçin Uzuner: Bu arıza çoktan düzeltildi. Kaç yıl geriden geliyorsun, anlamıyorum.

Efe Çağlar: Ne? **@CansuAtik** Bir çıplak fotoğraf atar mısın? Bakalım *çıplak fotoğraf gönderiliyor* özelliği gelmiş mi?

Yiğit Altay: Şu kızı bir sal be, Allah'ın hastası!

Cansu Atik: Özeline bak bakayım, gelmiş mi?

Efe Çağlar: Yalan olduğunu bile bile yürüyorum bu yolda... Ama yol da nasıl güzel, nasıl güzel...

Eylül Cesur: Siz kafayı yemişsiniz.

Efe Çağlar: Çıplak fotoğraf için kurşun atar, kurşun yerim. Fotoğrafın kime ait olduğu fark etmez, Deniz'in bile olabilir.

Deniz Öztürk: Konu ne ara bana geldi anlamadım ama senin bakışın bakış değildi zaten.

Eylül Cesur: Marketten bisküvi, krema ve parmak ayırıcı al.

Buğra Sezer: Bu ne şimdi?

Eylül Cesur: Bir işe yaradığınız yok bari not defterim olun.

Açelya Akpınar: Eylül, sen en son paramı boşa harcamayacağım, diye söylenmiyor muydun? Parmak ayırıcı ne?

Eylül Cesur: Gerçekten ihtiyacım var ama!

Efe Çağlar: Bir insanın neden parmak ayırıcı gibi garip bir şeye ihtiyacı olur ki? Parmaklarını olabildiğince genişlet, ayrılıyorlar işte.

Belçin Uzuner: Demek ihtiyacın var... Aynı renk ve modelden iki tane sahip olmana rağmen üçüncüsünü aldığın pantolonun gibi mi?

Eylül Cesur: Rengi biraz atmıştı, cidden.

Cansu Atik: Nasıl bir renk atmasıysa bir sen gördün zaten...

Deniz Öztürk: Dün seni gördüm rüyamda. Arnavut kaldırımlı taş sokakta...

Cansu Atik: Bana söylüyor galiba.

Efe Çağlar: Grup, grup değil ki anasını satayım, sanki ilkokul başkanlık seçimleri. Herkes ayrı bir şey söylüyor.

Buğra Sezer: Ben sarhoş değilim Promil Bey. İsterseniz dudaklarınıza üfleyebilirim.

Yiğit Altay: @BuğraSezer, iyi geceler.

Buğra Sezer: Günaydın.

Deniz Öztürk: Bu grubu psikolojimi bozduğu gerekçesiyle dava etmek yasal olarak hakkım olmalı.

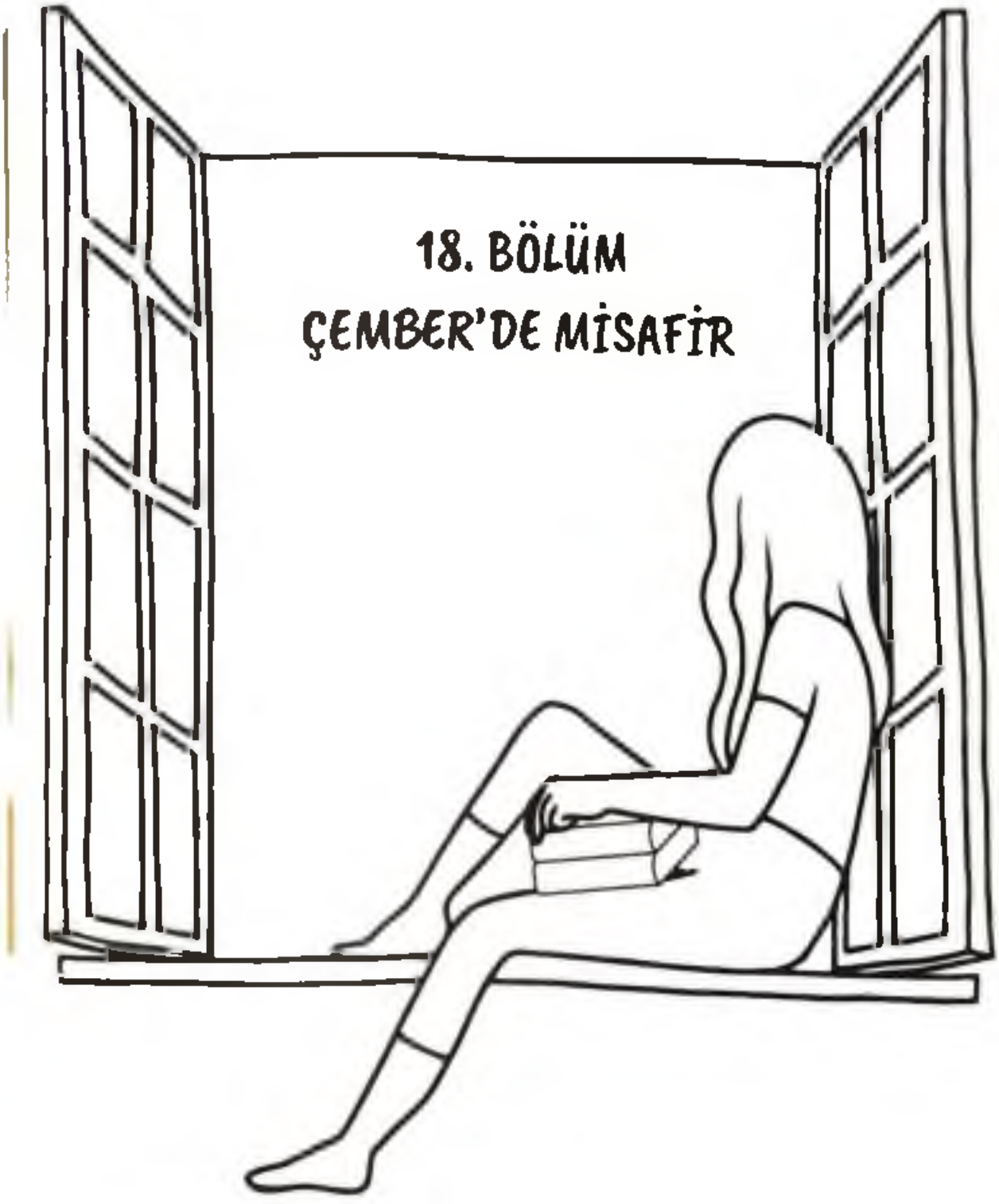
Efe Çağlar: Karşı davayı nasıl kilitliyorum, oynat bakalım.

Deniz Öztürk: Neyse, ben ufaktan çıkayım, işlerim vardı.

Efe Çağlar: Çık tabii, düzenbaz.

Deniz Öztürk: Ben de seni seviyorum.

Efe Çağlar: Yerim seni kız.

18. BÖLÜM
ÇEMBER'DE MİSAFİR

Sarp, beni öpenin gerçekte kim olduğunu söylemeseydi bile bu öpücükten o olduğunu anlayabilirdim.

Yaban domuzu gördüğüm an hissettiklerimi tekrar hissediyordum. Uğradığı şok yüzünden hareket edemeyen, ne yapması gerektiğini bilemediği için kanı donan kızdım yine.

Sarp'ın dudakları, dudaklarıma dokunduğunda bu hareketi beklemesem de şaşırmadığımın bilincindeydim. Sarp'ın birkaç saniye önceki *biliyorsun*, lafıyla neyi kastettiğini o an anladım. Bu konuyu şimdiye kadar kendimle hiç konuşmamıştım ama içten içe Sarp'ın hislerinin farkındaydım.

Sarp'ın dudakları, ne geri çekildiğimden ne de ona karşılık verdiğimden olsa gerek, ürkekti. Haddini aştığını düşündüğü ama geri çekilecek gücü kendinde bulamadığını hissedebiliyordum.

Üzerimdeki şoku atlattığımda kalbimin atışı, kontrol edemediğim bir şekilde hızlandı. Sanki göğsümü parçalamak ister gibiydi. Sarp'ın yanaklarımdaki ellerinden tüm bedenime yakıcı bir sıcaklık yayılıyordu. Kuvvetle esen rüzgâr bile bu sıcaklığı hafifletmiyordu.

O şekilde sadece birkaç saniye durduk ama bana asırlar gibi gelmişti. Kapalı gözlerimden bile hissedebildiğim ani bir ışık patlaması olunca geri çekildim ve ışığın geldiği yöne baktım.

Açelya, elinde telefonla bizi çekiyor, bir yandan da kapının arkasına saklanmaya çalışıyordu.

Onu gördüğümde utanıp geri çekileceğini sandım ama kendinden hiç ödün vermeden fotoğrafları çektikten sonra bize gülümseyip, "Ben alacağımı aldım," dedi. "Kolay gelsin."

İnsan arkadaşlarını cidden iyi seçmeli...

Ne diyeceğimi bilemeyerek Sarp'a döndüğümde karanlıkta bile kızaran yanaklarını görebiliyordum. "Ben..." diyecek oldum ama ne söyleyeceğimi anlamış olacak ki, "Tabii," diye sözümü kesti. "Git sen."

Birkaç adım geri çekilirken Sarp'ın gözlerine bakmakta ilk kez bu kadar zorlandığımı fark ettim. "Şey," diye mırıldandım. "İyi geceler."

"Sana da."

Arkamı dönüp oradan uzaklaşırken Sarp'a bakmamak için kendimi zor tuttum.

Yurdun kapısını açık tutmak için kapıda beni bekleyen Açelya'ya doğru ilerlerken olayların ciddiyetini hâlâ kavrayamadığımı hissediyordum. Az önce bir insan bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmişti ama her şey normalmiş gibi geliyordu.

Güvenlik görevlisini uyandırmamak için parmak ucumuzda yürüyerek mutlak sessizlik içinde odamıza çıktık.

"Artık bir şeyler anlatacak mısın?" dedi odaya varır varmaz.

Yatağa oturdum. Açelya gibi meraklı bir kızdan ne kadar kaçabilirdim, bilmiyordum. Her taraftan köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. O an Sarp'la ilgilendiğim için Açelya'nın farkına bile varamamıştım ama bizi görmesi iyi olmamıştı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Bana, bir uzaylıyla görüşmüşüm gibi baktı. "Mesela o çocuk kim?" dedi. "Adı ne, nerede tanıştınız?"

Derin bir nefes aldım. "Kafam bu gece yeterince karışık zaten," diye kaçmaya çalıştım. "Sonra konuşsak olmaz mı?"

Açelya'nın sabrını zorladığımın farkındaydım. "Olmaz," dedi ki bu, ondan duyduğum en sert ses tonuydu. "Bunu seninle daha önce de konuşmuştuk ama tekrarlamakta yarar var. Ne zaman buluşsak aniden yanımızdan ayrılıyorsun, kimseye haber vermeden yurda gelmiyorsun, geceyi başkalarıyla geçiriyorsun, hesabına yüklü paralar geliyor. O paranın nereden geldiğiyle ilgili bana dürüst olmadığına inanmaya başladım." Derin bir nefes aldı. "Eylül, farkında mısın, bilmiyorum ama çizilen tablo çok çirkin."

"Başım belada değil," dedim dünyanın en berbat savunmasını yaparak.

Sanki beni dinlemiyormuş gibi, "Evli bir adamla falan mı berabersin?" diye sordu. "Bu da oğlu mu?"

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. "Açelya, çok fazla Türk dizisi izliyorsun."

"O zaman mantıklı bir şey söyle," dedi. Sesini kontrol etmek için çabaladığını görebiliyordum ama yine de sesini yükseltmişti. "Çocuk kandırır gibi beni sürekli oyalama!" Bir şey söylemek için dudaklarımı aralamıştım fakat işaret parmağını bana doğrultup konuşmaya devam edince sessiz kaldım. "Ve sakın, hayatının seni ilgilendirdiğini söyleme. Annenin sana bu kadar karışmadığını söylüyorsun ama annen bu kadar şeye şahit olmamıştır herhalde."

Omuzlarımı düşürdüm. Yalan söylemekten, üstelik bunu en yakınımdakilere karşı yapmaktan çok yorulmuştum. Sanırım bu hayatta en çok kıskandığım insanlar; iyisi ve kötüsüyle hayatını, yaptıklarını sahiplenen insanlardı.

Derin bir nefes alıp, açıklama bekleyen arkadaşıma döndüm. Hem onu hem kendimi şaşırtarak, "Şüphelerinin çoğunda haklısın," dedim. "Senden çok şey saklıyorum ama inan, bunları sana anlatmayı en çok ben istiyorum. Yine de şimdilik hiçbir şey söyleyemem. Lütfen, beni anla. Senin için çok zor olduğuna biliyorum ama lütfen, şimdilik kötü bir şey yapmadığıma inan. Evli bir adamla ya da oğluyla birlikte değilim. Para karşılığı kötü şeyler yapmıyorum, başımı belaya sokmuyorum, inan bana."

Açelya'nın ifadesi yumuşadı ama tatmin olmadığı belliydi. "Ne söylersem söyleyeyim, bana anlatmayacaksın, değil mi?" dedi.

"Üzgünüm."

Açelya, birkaç saniye bana baktıktan sonra başını hafifçe onaylar gibi sallayıp yatağına döndü. Sırtını bana dönüp sessizliğe gömüldüğünde gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Açelya, ondan bir şeyler sakladığım için sadece kızgın değil, aynı zamanda kırgındı da.

Aynı şekilde yatıp yaşananları düşündüm. Çok... Doğru kelimeyi bulamıyordum. *Çılgınca? Saçmalık? Berbat? Harika?*

Bir elim, ister istemez dudaklarıma doğru uzandı. Garipti ama dudaklarımda hâlâ tatlı bir sıcaklık hissediyordum.

♡

"Eylül." Açelya'nın sesi kulaklarımda yankılanırken gözlerimi hafifçe araladım ve pijamalarıyla tepemde dikilen arkadaşıma baktım. "Uyan, haydi."

Uyku sersemliğiyle, "Neden?" diye sordum.

"Hani okula falan gidiyordun ya," diye hatırlattı. "Kim olduğunu sakladığın çocuklarla öpüşürken aklından çıkmış olabilir."

Uyanır uyanmaz laf sokmasına rağmen bu tavrının arkadaşlar arasında yaşanan basit bir atışma olduğunu ses tonundan hissedince gülümsedim. "Bilmem," dedim. "Belki."

Açelya, gözlerini kapatıp sabır dilenir gibi nefes aldıktan sonra kahvaltıya inmek üzere odadan ayrıldı.

Gözlerimi ovuşturup doğrulduktan sonra peşinden gittim. Kahvaltı boyunca dün geceyle ilgili konuşmadık. Beni biraz daha zorlayabileceği ihtimalini düşünmüştüm ama o, beni yanıltmıştı. Bana kırgın olmadığını hissediyordum ama aramızda varlığını hissettiren görünmez bir buz dağı vardı sanki.

Açelya, sınırlarını bilen bir kızdı ve uzun bir süre benim için meraklansa da bu konuyu kurcalamamıştı ama görünen o ki sınıra varmıştım.

Okula vardığımızda geç kaldığımızı düşünerek sınıfa girdim fakat neyse ki ders henüz başlamamıştı. Cam kenarında oturan arkadaşlarımın yanına gittim.

"Herkese selam."

Efe, bir yandan telefondaki saç modelini incelerken diğer yandan da Cansu'nun saçlarını örüyordu. Bana birkaç saliseliğine bakıp yaptığı işe döndü. "Dikkatimi dağıtma."

Cansu'nun saçlarını incelerken Efe'nin cidden iyi iş çıkardığını fark ettim. Saçı hiç dağıtmamış, köşelerden çıkan bebek saçlarını düzeltmeyi bilmişti.

Açelya, benim gibi dikkatle ikisini incelerken, "Kuaför olmayı düşündün mü?" diye sordu.

"Hayır," dedi Efe. "Cansu'nun kuaförü boyanın tonunu çok iyi tutturduğu için ilgimi çekiyor sadece."

Cansu'nun saçları konusundaki hassasiyetini en az benim kadar iyi bilen Efe, Cansu öfkeyle nefes alınca sırıttı.

"Boya değil," dedi Cansu. "Kaç kere söyleyeceğim?"

"Bu kadar açık bir sarı yeryüzünde yok," dedi Efe. "Kimi kandırıyorsun?"

Cansu, "Yemin ederim," diyerek ardı arkası kesilmeyen yeminlerin yanı sıra telefonundaki çocukluk fotoğraflarını göstermeye başladı.

Efe, kısaca telefona baktıktan sonra, "İnanamıyorum, Cansu," dedi. "Saçını beş yaşından beri mi boyatıyorsun?"

Cansu, söyleyecek bir şey bulamayınca sessiz kaldı. Efe, işini bitirip tokayla Cansu'nun saçlarını bağlayınca, arkadaşım az ön-

ceki kızgınlığını unutup neşeyle gülümsedi ve telefonun ekranından kendini inceledi. "Çok güzel oldum."

Efe, tıpkı Cansu gibi gülümsedi. "Her zaman öylesin zaten."

"Herkese günaydın."

Buğra'nın sesini duyduğumda arkamı dönerek, "Günaydın," dedikten sonra önüme döndüm ama hemen ardından Buğra'nın kucağındaki şeyin ne olduğunu o an ayırt edebildim ve tekrar kafamı ona çevirdim.

"Buğra," dedim kucağındaki kediyi gösterirken. "Hayvanı niye sınıfa getirdin?"

Buğra, Efe'nin yanına otururken, "Ne bileyim," dedi. "Bizle hukuk dinler işte. Diğer kedilere karşı haklarını falan öğrenir."

"Değil mi?" dedi o an sınıfa giren Belçin. "Boşanma durumunda yavruların velayetini ne şartlarda alabilir, hepsini bilmeli." Ardından kedinin başını okşadı.

Gri renkli kedi, etrafında dönen muhabbeti hiç umursamadan Buğra'nın kucağından ayrılıp Efe'nin kucağına tırmandı. Efe, hâlinden memnun bir şekilde, "Gördünüz mü?" dedi. "Kime gelmesi gerektiğini iyi biliyor."

Efe, gülümsemeyi bırakıp aniden hayvanı itince ne olduğunu anlamadan geri çekildim. Gözlerimi kırpıştırıp ayaklanan ve sırılsıklam pantolonunu inceleyen Efe'ye baktım.

Buğra, yanında yükselen sidik kokusundan dolayı burnunu tıkasa da kahkaha atmayı bırakmadı. "Cidden hangi durumda kime gitmesi gerektiğini biliyormuş."

Kedi, koşarak sınıftan kaçınca Efe, "Ben pantolon almaya gidiyorum," dedi çantasını kapıp.

"Ne olacak ya?" dedi Buğra. "Alt tarafı şirin kedi sürprizleri."

Efe, sinirli bir şekilde sınıftan çıkarken Deniz ve Yiğit içeri girdi. Yiğit, merakla Efe'ye baktıktan sonra, "Nereye?" diye sordu.

Efe, hızlı adımlarla sınıftan çıkarken, "Pantolon almaya," diye soludu. "Kedi üzerime işedi."

Efe sınıftan çıkarken Deniz, sanki komik bir espri yapılmış gibi güldü ama ciddiyetle ona baktığımızı görünce gülümsemesi soldu. "Bekle," dedi. "Ciddi misiniz siz?"

♡

Pantolon almak için sınıftan ayrılan Efe, dersin başlamasından yarım saat sonra aramıza katıldı. Kirli pantolonun olduğu poşeti olabildiğince saklamaya çalışması, durumuna her ne kadar üzülsem de eğlenmeme neden oldu.

Dersten sonra yemekhaneye gittik. Bugünün menüsünde mercimek çorbası, pilav, et döner ve tiramisu vardı. Masalardan birine kurulurken Yiğit, "Yemin ederim," dedi. "Okulun tek sevdiğim yanı şunların 3,5 TL olması."

"Diğer okullara kıyasla yine fazla ödüyoruz," dedim. "Ama bu fiyat da bir şey tabii."

"Arkadaşlar," dedi Cansu elindeki telefonla birlikte kendini öne atarak. "Amerika Başkanı dâhil herkesi devreye sokun, bu akşam karaokeye gidiyoruz."

"Pardon," dedi Belçin. "Ama böyle bir plana onay verdiğimi hatırlamıyorum."

"Senin onayına ihtiyacımız yok," dedi Cansu.

Belçin, Cansu'nun kafasına hafifçe vurdu. "Hani ben de geliyorum ya," dedi. "Hatırlatayım."

Cansu, "Mekân Taksim'de," diye açıklamaya koyuldu. "Açılışa özel menüde yüzde elliye kadar indirim varmış."

Deniz, gülümseyerek Cansu'ya baktı. "Sırf ucuz diye gitmek istediğine yemin edebilirim. Herhangi bir şeyde indirim görünce nevrin dönüyor."

Deniz, romantik bir şey söylememişti ama Cansu'nun yanakları çok hafif pembeleşti ve gözleri parıldadı. "Evet," dedi. "Biraz haklısın."

Açelya, tatlısının küçük bir kısmını tişörtüne bulaştırınca yüzünü buruşturdu. "Bugün üzerimde bir şanssızlık var herhâlde."

Yiğit, dudaklarına bir gülümseme yerleştirirken Açelya'ya peçete uzattı. "Senin üzerinde şanssızlık varsa bu çocuk ne yapsın?" dedi Efe'yi göstererek.

Kediyle yaşanan tatsız olay hâlâ Efe'nin zihninde olacak ki, "Hiç!" dedi hemen. "Üzerimde oluşacak tek lekenin küçük bir tatlı parçası olmasını tercih ederdim. Kedi çişinden iyidir."

Yemeğimizi yedikten sonra kütüphaneye gidip sayılı günler kalan vizelerimiz için çalışmaya başladık. Dürüst olmak gerekirse dersleri pek umursamıyorduk. Ara sıra konu tekrarı yapıyorduk fakat sınıfta konuştuğumuz çoğu arkadaşımız, tüm konuları bitirdiklerini söyleyince ister istemez ders çalışmaya başladık.

İktisat, sayısal olması yüzünden hem en korktuğum hem de en yakın hissettiğim dersti. Sayısal derslerde bir işlemin nasıl yapıldığını anladığınızda soru çözmek tereyağından kıl çekmeye benziyordu fakat o işlemi öğrenmek... Benim için çok yorucuydu.

Cansu, tıpkı benim gibi derste çözülen soruları, çözüm şekline bakmadan tekrar çözdükten sonra aniden doğruldu. "İkinci ve üçüncü soruyu Deniz'e soracağım," diye fısıldadı.

Kâğıdına kısaca göz gezdirdikten sonra, "Neden?" dedim. "Hepsini yapmışsın işte."

Yavaşça doğrulurken, "Belki bir çekim olur," dedi. "Ten tene değer, kafalarımız tokuşur... Sonra bir bakmışsın öpüşüyoruz."

Cansu, bazen küçük bir kız çocuğu gibi konuşuyordu. "Aynen," diye fısıldadım. "Özellikle kütüphanenin ortasında öpüşün ki dersi falan bırakıp sizi izleyelim."

Cansu, bir şey söylemden çaprazımda oturan Deniz'in yanındaki sandalyeye kuruldu. Tam, "Deniz..." diye fısıldamıştı ki Deniz'in diğer yanında oturan Efe, çocuğa eğilip, "Şu soruya bakar mısın?" diye nazikçe sordu. "Hocanın ne istediğini bile anlamadım."

Deniz, kendisinden yardım talep eden iki arkadaşına kısaca baktıktan sonra kendisine gösterilen soruları inceledi. Cansu'ya dönüp, "Cansu," dedi. "İstersen bu soruları Yiğit'e sorabilirsin. Az önce ona göstermiştim. İstersen biraz bekle, Efe'ye şu soruyu gösterip geleyim."

Cansu, sakin bir ses tonuyla, "Beklerim," dedi ama hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum.

"Bekleme, bekleme," dedi Efe. "Ben biraz yavaş anlıyorum. Sen en iyisi sorunu Yiğit'e sor." Deniz, tek kaşını kaldırıp dikkatle Efe'yi incelerken Efe, "Ne?" dedi. "Boşuna beklemesin diye söyledim."

Zavallı arkadaşım dikkat çekmemek için ısrar edemedi ve zaten bildiği soruyu Yiğit'ten sabırla dinlemek zorunda kaldı.

Yaşananlara benim gibi tanıklık eden Belçin, "Samimi söylüyorum," dedi. "Bu kızın bazen beyninin olmadığından kuşkulanıyorum."

"Deme öyle," dedim. "Ne yapsın? O sadece duygularıyla hareket ediyor."

"Ama hoşlandığı kişi ona karşı bir şey hissetmiyor ki," dedi Belçin.

Bu noktada Belçin gibi düşünsem de onun kadar emin olamıyordum. "Bana da öyle geliyor ama fark ettiysen Deniz, duygularını açmayı başarabilen bir çocuk değil."

"Yine de göz var izan var," dedi Belçin. "Efe bile Cansu'yla daha çok ilgileniyor." Öylesine söylediği cümleden sonra yüzü aniden ciddileşti.

Ne düşündüğünü hemen anladığımdan, "Yok artık," dedim. "Saçmalama."

Belçin, sözlerimi duymuyormuş gibi yan yana oturan Efe, Deniz ve Cansu'yu izliyordu. "Neden saçma olsun ki?" dedi. "Hatırla, korku evinde Cansu, Deniz'i savundu diye nasıl sinirlendi. Hiçbirimiz onun gibi öfkelenmemiştik."

"Yani sen, Efe'nin Cansu'dan hoşlandığını ama Cansu'nun, Efe'nin yıllardır dost olduğu Deniz'e âşık olduğunu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadım. Kelimeleri dudaklarımdan dökülür dökülmez daha ağır gelmişti. Sanki bu düşünce sonsuza dek zihnimde kalsa daha kabul edilebilirdi.

"Bundan korkuyordum işte," dedi Belçin sıktığı dişleri arasından. "Aşk entrikalarınız yüzünden grubun anası..."

Sesini giderek yükseltirken, "Sessiz ol," diye uyarmak zorunda kaldım. "Hiçbir şeyden emin değiliz. Bu akşam yaşananları biraz daha gözlemler, sonra Cansu'yla konuşuruz."

Belçin, başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Deniz'den tahmin ettiğimden daha çok hoşlanıyor, Eylül," dedi. "Daha önce bir erkekle bu kadar ilgilendiğini görmemiştim. Ondan vazgeçeceğini sanmıyorum. Efe'nin duygularını bilmek Cansu'yu sadece üzer."

"Eğer tahmininde haklıysan, o zaman ne yapacağız?"

Omuz silkti. "Eğer yanılmıyorsam umalım ki Efe veya Cansu duygularından vazgeçsin."

Kütüphanede çalıştığım süre boyunca zihnimde Belçin'in sözleri dolaşıp durdu. Arkadaşımın böyle bir durumla karşı karşıya olmasına ve bunu fark etmemesine üzülüyordum.

O zamanları özlüyordum. En az Cansu'nun yaşayacakları kadar can sıkıcı şeyler yaşayacaktım ama ben de farkında değildim. Durumumun ne kadar karışık olduğunu göremiyordum ve o za-

manlar sahip olduğum bilgisizlik, kalan azıcık huzurumu korumamı sağlayan tek şeydi.

Ders çalışmaya son verip kütüphaneden ayrıldığımızda başımda ağrı hissediyordum. Ne zaman uzun süre ders çalışsam vücuduma bir ağırlık çöküyor, başıma hançerler saplanıyordu.

"Sonunda şarkı söyleyeceğiz," dedi Cansu. "Çok heyecanlıyım."

Buğra, alayla gülümseyerek, "Biz seni dinleyeceğimiz için heyecanlı mıyız acaba?" diye cevap verdi.

Cansu, kendisine söylenen iğneleyici lafı umursamadan konuşmasını sürdürdü: "Öylesiniz, biliyorum ben."

Hava gitgide kararırken esen rüzgârla birlikte ceketimi üzerime geçirdim. Sanırım kışın geldiğini yavaş yavaş kabul etmeliydim.

Cansu'nun bahsettiği mekâna gitmek için Taksim otobüslerinden birine bindik ve arka koltuklara yerleştik. Meraklı bakışlarla telefonunu inceleyen Yiğit'in yanına oturduğumda gülümseyerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Şarkı ezberliyorum," dedi. Öyle ciddi duruyordu ki onu gören devlet işleriyle ilgileniyor sanırdı. Hangi şarkıyı dinlediğine baktığımda *The Chain*[9] olduğunu gördüm. Bir yandan da sözleri okuyordu.

Kulaklıklardan birini kapıp, kendimi müziğe bıraktım. Diğerlerinin kendi hâlinde olduğunu ve bizi umursamadıklarını görünce fısıldamak için başımı biraz daha Yiğit'e yaklaştırdım. Ona yaklaştığımı görünce gözlerini kırpıştırarak kafasını kaldırdı. Aniden kafasını kaldırınca utanarak geri çekildim.

"Şey," dedim direkt konuya girerek. "Yiğit, nasıl bu kadar yakın arkadaş olarak kaldınız?"

[9] Fleetwood Mac adlı rock grubu tarafından seslendirilen 1977 çıkışlı şarkı.

Sorumu mantıksız bulmuş olacak ki, "Nasıl yani?" diye sordu.

Zihnimi tarayıp, şüphelenmemesi için bir yalan uydurdum. "Liseden iki arkadaşım aynı kıza âşık oldular," dedim. "Araları bozulmak üzere."

Yiğit sıkıntıyla iç çekti. "Genelde insanın dostundan daha çok önemsediği iki şey oluyor: Aile ve aşk. Aralarının bozulmasını engelleyemezsin, üzgünüm."

Bu kadar kesin bir sonuca varması beni hem üzdü hem de şaşırttı. "Nasıl bu kadar emin konuşuyorsun? Eminim siz de aynı kızdan hoşlanmışsınızdır."

"Zaman zaman aynı kızı beğenme gibi durumlarımız oldu," diye itiraf etti. "Ama ya biri çekildi ya ikisi de vazgeçti. Bazen küçük fedakârlıklar yapmak gerekir."

Yalandan kıkırdadım. "Efe'yi sizin için fedakârlık yaparken hayal edemiyorum."

Yiğit gülümsedi. "Bakma böyle umursamaz göründüğüne," dedi. "Arkadaşlarını incitmekten en çok o çekinir."

Derin ve dertli bir nefes aldım. "Ne kadar güzel, ne kadar güzel!"

"Şimdi söyle bakalım," dedi Yiğit. Gözlerinde bilmiş bir bakış vardı. "Niye ağzımı aramak için kıvranıyorsun iki saattir?"

İnkâr etmenin faydasız olacağını bildiğimden, "Önemli değil," diye geçiştirdim. "Eğer saçmalamıyorsam yakında ortaya çıkar zaten."

Yiğit, arkasına yaslanıp derin bir nefes alırken, "Ben mi çok aptalım sen mi çok gizemlisin, çözemiyorum," dedi.

Gülümsedim. "Aptal olsan sana tekmeyi basardım."

Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleştirirken kaşları çatıldı ve "Şey," dedi. "Sanırım teşekkür etmeliyim."

"Elbette," dedim. "Aptal insanlara katlanamam."

"Yani, bana tekmeyi basmıyor oluşunun tek nedeni aptal olmamam mı?" Suratını buruşturdu. "Biraz sevgi sözcükleri, kalpler falan beklemiştim."

Bu sözü, nedenini bilmediğim bir şekilde beni eğlendirdi. Nedense kendi adımla sevgi kelimelerini yan yana görünce garipsemiştim. "Tam benden beklenecek hareketler."

Cansu'nun ayaklanmasıyla burada ineceğimizi anlayıp kalktım. İndikten sonra Cansu, telefonun harita uygulamasını açıp bize yolu tarif etmeye koyuldu. Hemen onun yanında ilerleyen Efe, "Şimdi nereye?" diye sordu.

Cansu, haritayı dikkatle inceledikten sonra, "Ağaçları dönmemiz lazım," dedi.

Efe, gerildiğini gizlemeyerek, "*Ağaçları dönmek* ne demek, Cansu?" diye sordu. "Yol tarif etmeyi kimse öğretmedi mi sana?"

Cansu, anlaşılmadığı için en az Efe kadar gergin bir sesle, "Sağa döneceğiz," diye abartılı bir şekilde o yönü işaret etti. "Bak, sağdan diyorum, sağa döneceğiz. Sol değil, sağ."

Cansu'nun abartılı anlatım tarzına Efe, "Aynen," diye karşılık verdi. "Ağaçları dönüyorum şu an."

Kısa süreli anlaşmazlıklar sonucunda mekânı bulduğumuzda derin bir nefes aldım. Cansu, tüm gün karaoke barın ne kadar kalabalık olacağından bahsetmişti ama ne demek istediğini şimdi anlamıştım. Kapıda bekleyen ve içeri girmek için sabırsızlanan bir kalabalık vardı. Diğerleri gibi sıraya girip, yavaşça içeri doğru ilerlemeye başladık.

"İçeride altın falan var herhalde," dedi Buğra. Sırada beklemenin onu sabırsız birine çevirdiği belliydi.

En az onun kadar sıkılmış görünen Efe, "İçeri girdiğimde *Britney Spears*'ı masada dans ederken görmeyeceksem bu sıraya katlanmamın hiçbir anlamı yok," diye mırıldandı.

Açelya, "*Şebnem Ferah* şarkı söyleyecekse de bu sıraya seve seve katlanabilirim," diye yorumda bulundu.

Efe, dirseğiyle hafifçe Açelya'yı ittirdi. "Kadının işi gücü yok, senin gibi amibin olduğu mekânda şarkı söyleyecekti."

Açelya, Efe'nin laf atmasına öfkelenerek dirseğini çocuğa geçirdi. "Neyim varmış benim? Benimle düet yapmak ister de ben dönüp bakmam."

"Olabilir," dedi Efe. "Belki kendi sesinin ne kadar güzel olduğunu kanıtlamak için senin anırmanı isteyebilir." Bunlar, Yiğit'in arkasına saklanmadan önce söylediği son sözlerdi.

İçeri girdiğimizde köşede duran boş masalardan birini gözümüze kestirdik. Cansu, "Sona kalan ayakta kalır!" diye bağırarak masanın etrafında duran sandalyelerden birine koşarak oturdu.

Onun aksine Buğra, gayet sakin hareketlerle masaya ilerlerken, "Aniden omuz atsam ne yapabilirsin ki?" dedi.

"Kalbim kırılır."

"Haydi kız oradan!"

Sanırım herkes ilk olarak etrafı incelemeye karar vermişti. Şarkı söylemek için sahneye çıkan yoktu. Kulağıma hareketli bir müzik dolarken, birkaç kişinin dans etmeye başladıklarını gördüm. Buğra, dans edenleri iğrenirmiş gibi izlerken, "Bu insanlar yaşamak için bu kadar enerjiyi nereden buluyor, anlamıyorum?" diye mırıldandı.

Deniz, "Herkes senin gibi yaşlı bir ruha sahip olmak zorunda mı?" diye takıldı.

"Herkes benim gibi bir ruha sahip olabilir mi acaba?" dedi Buğra. "Bunu sorgulamak lazım."

Telefonumu çıkarıp kamerayı açtım ve peçeteliğin üzerindeki QR kodu kameranın algılayabileceği açıyla tuttum. Karşıma çıkan menü sayfasını baştan sona gezerken Yiğit de kafasını telefonuma eğerek neler içebileceğimize bakıyordu.

Ona dönüp, "Bence sen sadece su iç," dedim. "Geçen seferki gibi olma sonra."

"O bir istisnaydı," diye beni inandırmaya çalıştı. "Ayrıca o gün alkol almamıştım ki. Meyve suyuma ilaç katılmıştı." Ardından kaşlarını çattı. Bir şeyden rahatsız olduğu belliydi. "Böyle söyleyince kendimi *Nuri Alço* filminde gibi hissettim."

Kıkırdamamı önlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama Deniz'in meraklı bakışlarından ve "Siz orada neler çeviriyorsunuz?" diye sormasından kurtulamadım.

"Altı üstü menü okuyoruz be," diye söylendi Yiğit. "Bu devirde herkes, her şeyin en kötüsünü düşünüyor. Ne ayıp!"

Cansu, bizi dinlemekle hiç ilgilenmediğini belli ederek, "Bakın, biri ne yazmış?" dedi. "Kızlar, erkek arkadaşlarını tanımaları için onlara 'Sana çıplak fotoğrafımı yollayayım mı?' diye mesaj atmalıymış. Böylece arkadaşım dediği erkeğin gerçek yüzünü görebilirmiş."

Buğra, alayla gülümsedi. "Arkadaşım bana bu soruyu sorarsa artık eski arkadaşım, yeni flörtüm olur."

"İşte, şimdi anladın mı neden sevgilin olmadığını?" diye sordu Yiğit. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "İnsan bir sorgular. Bu kızla daha dün arkadaştık, bugün ne oluyor, der. Hiç!"

Cansu, Yiğit ve Buğra'nın didişmesini duymazlıktan gelerek Efe'ye dönmüştü ki Efe, "Gerçekten bana bu soruyu soracak mısın?" diye sordu. "Sen daha cümleni bitirmeden eğitimli köpek gibi ağzımla havada kaparım o fotoğrafı."

Cansu'nun yüzündeki gülümseme yavaş yavaş solarken, "Bu aptal beni korkutmaya başladı," diye mırıldandı.

"Şimdiye kadar korkutmaması mucize değil mi?" diyen Açelya, Cansu'nun aksine eğleniyor gibiydi.

Efe, bir elini masaya vurarak, "Bakın," dedi. "Ben bu gece sarhoş olacağım."

"Bize ne?" dedi Buğra. "Git, yan masada ne yapıyorsan yap."

Efe, Buğra'nın sözlerine cevap vermedi ama göz ucuyla birkaç salise süren bir bakış attı. "O yüzden bu gece, bana karşı sabırlı olun."

Yiğit, sahte bir samimiyetle, "İçin rahat olsun," dedi. "En kötü organ mafyasına teslim ederiz seni."

"İyi o zaman," dedi Efe, sanki çok normal bir şeyden bahsediyormuşuz gibi. "Böbreğim ucuza gitmesin ama."

"O iş bende," dedi Yiğit. "Sen rahat ol."

İnsanlar utangaçlığını yavaş yavaş atıp sahneye çıkmaya başladığında biz de sohbet ediyor, abuk sabuk şakalar yapıp eğleniyorduk. Efe, bu geceye biraz hızlı başladığından hareketleri savsaklamaya başlamıştı. İşin kötüsü, bir şekilde Deniz'e de zorla içirmeyi başarmıştı.

Buğra, aniden bize döndü ve gülüşerek içmeye devam eden arkadaşlarını göstererek, "Bunlar sarhoş olursa hayatta uğraşamam," dedi. "Atarım cami avlusuna, ne yapıyorlarsa yapsınlar."

Normalde gülüp geçerdim ama Buğra o kadar ciddi duruyordu ki, "Saçmalama istersen." deme gereği duydum.

Buğra, "Ne var?" dedi. "Dolandırmadığımıza şükretsinler."

"Sarhoş insanları dolandırmak," diye mırıldandı Belçin. "Dört sene üniversiteye gitmekten daha cazip geliyor."

Dişlerimi göstererek sırıtırken, *tam Efkenlik bir fikir,* diye düşünmemle yüzümdeki gülümsemenin kaybolması bir oldu. Ne Sarp'la ne de Efken'le konuşma fırsatı yakalayamamıştım. Efken'in benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin etmesi kolay olsa da merak ediyordum.

Kendimi, Sarp'ın söylediklerini zihnimde tekrarlarken buldum. Efken'le daha ağır tartışmalar atlatmış, birbirimize daha ağır sözler söylemiştik. O zaman bile sakinliğimi korumayı ba-

şarmıştım ama Sarp'la ilgili gerçeği gizlemesinden korkunç bir rahatsızlık duyarak kendimi kaybetmiştim.

Efe'nin sahneye doğru yürüdüğünü fark etmemle birlikte şimdiki zamana döndüm. Açelya, telefonunu çıkarıp Efe'yi çekerken Cansu da nafile bir çabayla Efe'yi engellemeye çalışıyordu.

Efe sahneye çıktıktan yaklaşık otuz saniye sonra saz sesi duyulmaya başlayınca kaşlarımı çatıp, dudaklarıma alaycı bir gülümseme yerleştirdim. Birçok kişi tarafından bilinen bu şarkıyı anında tanıyıp, "Müslüm Gürses mi söyleyecek cidden?" diye mırıldandım.

Hangimiz Sevmedik?[10] adlı şarkının tanıdık melodisi tüm mekânı sararken Efe, daha önce sahneye utana sıkıla çıkanların aksine el çırpıyor ve herkesi kendine eşlik etmeye davet ediyordu. Kızaran yanakları ve parıldayan gözleri âdeta ne kadar eğlendiğini kanıtlayan somut delillerdi.

Mikrofonu dudaklarına yaklaştırıp, İbrahim Tatlıses edasıyla mikrofonu sallarken *"Hangimiz düşmedik kara sevdaya?"* diye şarkıya giriş yaptı.

Hep birlikte sahnede dans eden Efe'ye eşlik ettik. *"Hangimiz sevmedik çılgınlar gibi?"*

Aynı sözleri ikinci tekrar edişimizde Efe, kendini iyice kaptırıp dans ederek sahneden indi ve yanımıza geldi. Bir kolunu Cansu'nun boynuna atıp şarkıya devam etti: *"Hangimiz bir kuytu, köşe başında bir vefasız için yol gözlemedik?"*

Efe, hızını alamayıp masaya çıkınca kahkahalarla, "Biri şunu durdursun!" diye bağırdım ama sesim, müzik ve çığlıkların arasında kaybolup gitti.

"Güzelmiş, çirkinmiş ne fark eder ki? Deli gibi sevmek ruhumuzda var!"

[10] Sözleri Ali Tekintüre tarafından yazılan ve Müslüm Gürses tarafından seslendirilen 1995 çıkışlı şarkı.

Efe'nin bu kadar insanı böyle kolayca eğlendirebilmesine ve bunu biraz da hüzünlü bir şarkıyla başarmasına hayretler içinde şahit oluyordum. Şarkıyı o kadar tutkulu söylüyordu ki mekândaki görevliler bile yüzlerinde bir gülümseme eşliğinde arkadaşımı izliyordu.

Şarkıyı bitirdiğinde kalabalıktan yükselen, "Bir daha!" nidaları hiç şaşırtıcı değildi. Efe, kendi tabiriyle *hayranlarını* selamlayıp mikrofonu teslim ettikten sonra yerine oturdu.

"Nasıldım ama?" dedi. Ardından Buğra'ya bakıp, "Ne oldu?" diye sataştı. "Bana âşık olmuş gibisin."

Deniz, bir magazin programını sunar gibi, "Genç kızların yeni sevgilisi Efe Çağlar, alkollü bir hâlde masaya çıkarken görüntülendi," diye dalga geçti.

Arkadaşlarım birbirlerine sataşırken kimse sahneye çıkmak için gönüllü olmadığından bir şarkı açılmıştı. *I Hate Myself for Loving You*[11] adlı şarkı, bende dans etme isteği uyandırırken göz ucuyla Yiğit'in kafasını benimkine yaklaştırdığını gördüm.

Bu kadar yakın olmasına rağmen müziğin gürültüsünü bastırmak için hafifçe bağırmak zorunda kaldı. "Israrını daha fazla geri çeviremeyeceğim," dedi. "Seninle dans ederim."

Dudaklarımda büyük bir sırıtma oluşurken, "Ama-" diyecek oldum fakat Yiğit sözümü keserek, "Korkma, korkma," dedi. "Ben anladım seni."

Avucunu elimin çevresine sarıp beni dans pistine sürüklerken gülümsemek dışında bir şey yapmadım. Yiğit'in kendi isteklerini gururuna toz kondurmayıp sanki karşı taraf gönüllüymüş gibi yaptırması hoşuma gidiyordu.

Çok kötü dansçılar olduğumuzu hissediyor fakat umursamıyordum. Sanırım herkesin düşünmekten uzaklaştığı birkaç dakika hakkı olmalıydı.

[11] Joan Jett & the Blackhearts tarafından seslendirilen 1988 çıkışlı şarkı.

Yiğit, beni etrafımda döndürdükten sonra, "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu.

"Ne olduğuna ve ne kadar kazanacağıma bağlı."

"Bana dövüşmeyi öğretir misin?"

Hiç beklemediğim bu istek karşısında birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Nereden çıktı şimdi bu?"

"Seni dövüşürken izleme fırsatı yakaladım," dedi. "Çok iyisin."

İltifat almak hoşuma gitse de yanaklarımın kızardığını hissediyordum. "Teşekkürler."

"Bence bana yardım edersen iyi dövüşebilirim. Ne diyorsun?"

Gülümsedim. "Memnuniyetle öğretirim."

Çekinerek, "Elin değmişken matematikte de kopya verirsin artık," deyince elimde olmadan kahkaha attım.

"Yolunacak kaz bulmuşsun, nereden saldırsam kârdır diye düşünüyorsun sanırım."

Cevap vermekten kaçınarak beni etrafımda döndürmeye yeltendi ama karşı koyarak onu döndürmeye çalıştım. Kollarımız birbirine dolanınca ikimiz de gülmek dışında bir şey yapamadık.

Buğra, gayet düzgün dans ettiği Belçin'le birlikte yanımıza gelirken, "Yiğit," dedi. "İzlediğim belgeselde Cennet Kuşu da dişisini etkilemek için aynı senin gibi dans ediyordu."

"Aynı belgeseli ben de izledim," dedi Belçin gülerek. "Dişi kuş kaçıyordu."

Yiğit, biraz bozulmuş gibiydi. "Dişi kuş, ağzının tadını bilmiyor demek ki."

Belçin, müzikle mükemmel derecede uyumluluk sağlayarak dans etmeye başlayınca Buğra, ayak uydurmakta zorlandı ve göz-

lerinde saf bir korkuyla Belçin'e bakarken, "Yiğit," diye seslendi. "Bir şeyler yapıyor bu!"

Buğra o kadar korkmuş görünüyordu ki gülmemize engel olamadık. "Ne yapıyor, deli?" diye seslendim. "Dans ediyor işte. Kazık gibi durmasana."

Buğra, beceriksizce Belçin'e ayak uydurmaya çalıştı ama arkadaşım o kadar profesyonel dans ediyordu ki Buğra'nın acemi görüntüsünü yok ediyordu. Dans edenlerden birkaç kişi bile Buğra ve Belçin'i izlemeye başlamıştı.

Cansu Atik...

Belçin'in profesyonel ve kendinden emin bir şekilde dans edişini oturduğumuz masadan izlerken ağzım bir karış açık kalmıştı. Arkadaşımın ne kadar iyi dans ettiğini bilsem de onu dans ederken her gördüğümde ne kadar yetenekli olduğunu bir kez daha fark ederek hayrete düşüyordum.

Elimin üzerine başka bir elin yerleştiğini hissedince bakışlarımı Belçin'den ayırmak zorunda kaldım.

Kanlanmış gözleriyle bana bakan Deniz, "Dans edelim," diye bağırdı. Kocaman gülümsemesinden enerjisini hissedebiliyordum.

Kalbim çıkacak gibi oldu. Bu, o kadar beklenmedik bir teklifti ki kekeleyerek, "Be-benimle dans etmek mi istiyorsun?" diye sordum.

Deniz, cevap vermek yerine müziğe ayak uydurarak dans ederken beni dans pistine sürükledi. Bizimkilerin yanına gittiğimizde beceriksizce bir elini belime yerleştirip dans etmeye başladı.

Harika dans ettiği söylenemezdi ama o kadar enerji doluydu ki hareketlerine ayak uydurmakta zorlanıyordum. Aniden beni bırakıp, "Cansu, bak!" diye seslendi. "Şimdi Michael Jackson yürüyüşü yapacağım."

Ayaklarını yerde sürüklemesini izlerken dişlerimi göstererek sırıttım. "Michael Jackson bunu görse nasıl bu kadar kötü olduğunu sorgular, utanırdı kesin."

Gülerek tekrar yanıma gelip kollarını bedenime doladı. Hızla çarpan kalbini hissederken gözlerimi kırpıştırdım ve bir rüyada olup olmadığımı anlamak için tırnaklarımı avucuma geçirdim.

Bu acıttı... Demek ki tüm bunlar gerçekten yaşanıyor!

Deniz, "Cansu," diye mırıldandı. "Beni seviyor musun?" Nefesini omzumda hissederken kalbimin duracağını hissettim. Bir şey söylemek bir yana, yutkunmakta bile güçlük çekiyordum.

"Neden böyle bir şey sordun?" diye mırıldandım. Yalan söylemek ya da gerçekleri kabullenmek arasında seçim yapamayacak kadar şaşkındım.

Deniz, yüzündeki aptal gülümsemeyi görmemi sağlayacak kadar geri çekilince heyecanım, yerini rahatlamaya bıraktı. Alkolün etkisinde olduğu zaten belliydi ama şimdi fark ediyordum ki bu konuşulanları yarın sabah hatırlamayacak kadar sarhoştu.

Gülümsedim. "Deniz, seni seviyorum."

Deniz'in gülümsemesi iyice yayıldı. Küçük bir çocuğu sever gibi yanağımı sıktıktan sonra, "Onur duydum," diye mırıldandı. "Ben de seni seviyorum."

Bu kelimeler, bir an için kalbimin çarpmasına neden olsa da Deniz'in söylediklerinin özel bir itiraf olmadığını hissettim. *Ben de seni seviyorum. Tıpkı Buğra, Eylül ve diğerlerini nasıl seviyorsam,* demek istiyor gibiydi.

Deniz, kollarını serbest bırakıp kendini geri çekerken söylediklerimi çoktan unuttuğunu hissettim. Yüzünde aptal bir gülümsemeyle beni dans pistinde tek başıma bırakırken arkasını dönüp dans etmeye devam etti.

Yalnız kaldığımda nasıl dans ettiğini izlerken gözlerimin dolduğunu ve sol göğsümün üzerindeki canımı acıtan ağırlığı his-

sediyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken loş ışığa şükrettim.

Dudaklarım titrerken hızla arkamı dönmemle benden iri bir bedene çarpmam bir oldu. Bir adım geri çekilip, başımı kaldırınca bir çift tanıdık mavi gözle karşılaştığım. O sırada yükselen müziği çok net bir şekilde duyabiliyordum:

I hate myself for loving you

Can't break free from the the things that you do

I want to walk but I run back to you, that's why

I hate myself for loving you[12]

Efe, aramızdaki mesafeyi tek bir adımıyla kapatıp kollarını bedenime sardı. "Sorun yok," diye mırıldandığını duydum. "Ben seninle dans ederim."

Efe'nin Deniz'e karşı olan hislerimi fark ettiğini anladığımda bir şey saklamama gerek kalmadığı düşüncesi, bir süredir sıktığım dişlerimi serbest bırakmama ve gözyaşlarımı özgürce akıtmama olanak sağladı.

Hareketli müziğe tezat oluşturacak şekilde yavaşça yerimizde dans ederken, "Efe," dedim. "İnsanlar neden kendilerini seven insanları görmüyorlar?"

Efe'nin şefkatli elini başımda hissettim ve konuşmaya başlayınca en az benim kadar üzgün olduğunu fark ettim. "Bilmiyorum, Cansu," dedi. "İnsanlar bazen korkunç derecede kör oluyorlar ve onları seven, mutlu olmaları için her şeyi yapabilecek insanları görmüyorlar."

Efe'nin söylediklerini hazmetmek için derin ve titrek bir nefes aldım. "Seni deli gibi seven insanları görmemek yalnızca aptallıktır. Biri beni deli gibi sevse mutlaka onu fark ederdim."

---

[12] *Seni sevdiğim için kendimden nefret ediyorum*
Yaptığın şeylerden kaçamıyorum
Gitmek istiyorum ama sana geri dönüyorum
Bu yüzden kendimden nefret ediyorum

Gürültüye rağmen güldüğünü işittim. "Cansu, Deniz'i neden seviyorsun?" dediğini duydum. "Ondan hiçbir karşılık görmüyorsun üstelik."

Burnumu çekip kafamı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Birisinden çok etkilendiğini ve ondan hoşlandığını varsayalım," dedim. "Sırf o kişi seni sevmiyor diye duygularının önüne geçebilir misin?"

Derin bir nefes aldı. "Geçemiyorum." Ardından hemen ekledi: "Yani haklısın, geçemem."

Ardından bir şey söylememe fırsat vermeden gözyaşlarımı sildikten sonra, "Bu kadar sulu göz olmak yeter," dedi. "Gel, bizimkilerin yanına gidip biraz eğlenelim."

Birkaç dakika öncesine göre daha iyi olduğum için dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Olur, gidelim."

Eylül Cesur...

Cansu ve Efe yanımıza geldiğinde, "Buranın tadı kaçtı," dedi Yiğit. "Ben gidiyorum."

Efe, gözlerini kısarak arkadaşına baktı. "Dua et, anneni tanıyorum ve sarmaları çok güzel. Yoksa sana söyleyeceğimi biliyorum ben."

Arkadaşlarım birbirine sataşırken gözlerimin tanıdık bir çift gözle buluşmasıyla dikkatim dağıldı. Atlas, beni gördüğü için en az benim kadar şaşkın gözükürken bakışlarımı kaçırıp cebimdeki telefonu çıkardım.

Tüm arkadaşlarım yanımdayken ve Belçin, Atlas'ı daha önce görmüşken karşılaşmak... Harika!

Atlas'a burada ne işi olduğunu soran bir mesaj attıktan sadece saniyeler sonra telefonum, mesaj geldiğini göstererek titredi. *"Burası iki haftadır, özellikle üniversitelere deli gibi reklam yapıyor, broşür dağıtıyor. Atakan'la gelip bir şans vermek istemiştik."*

Telefonu tekrar cebime koyduğumda Yiğit, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan korktuğum başıma geldi ve Belçin, "Eylül," dedi. "Şunlar senin arkadaşların değil mi?"

Herkes aynı anda o yöne bakarken Cansu, "Gidip bir selam versenize," dedi. "Bizi gördüler, ayıp olur."

Sorun olmayacağını söylemek üzere dudaklarımı aralamıştım ki Belçin, "Haklısın," diyerek beni kolumdan tuttu ve onlara doğru çekiştirmeye başladı.

Atakan ve Atlas, şaşkın bakışlarla önce birbirlerine, sonra bize bakıyorlardı. Arkadaşlarıma kendimle ilgili bazı şeyleri henüz söyleyemediğimi ikisi de bildiğinden ne yapmaları gerektiğini bilemiyor gibiydiler.

Belçin, sıcak gülümsemesine karşılık bulamayınca biraz bozularak doğrudan Atakan'a baktı ve "Bu kız eski flörtün olabilir ama kafana sıkmadı neticede," dedi. "Böyle davranmana gerek yok."

Atakan, karşılaştığı bu azarlama karşısında gözlerini kırpıştırırken Belçin'in arkasına geçip işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm. Susmasını söylediğim bu hareketimi anlayıp, "Şey," diye mırıldandı. "Sadece şaşırdım, kusura bakmayın." Ardından bana döndü. "Nasılsın, Eylül?"

"İyiyim," dedim. Ardından Belçin'i çekiştirmeye çalıştım, "Haydi, gidelim."

Belçin, şok olmuş bir şekilde bana baktıktan sonra başını Atlas'a çevirdi. "Merhaba," dedi. "Atlas'tı, değil mi?"

Atlas, Belçin'i ilk gördüğü anki gibi hayranlıkla kızı incelerken, "Evet," dedi. "Bu benim adım."

Belçin, Atlas'ın bu garip cevabına takılmadan konuşmayı sürdürdü: "İstanbul Üniversitesi'nde mi okuyorsun?"

"Hayır," dedi. "Marmara Üniversitesi'ne gidiyorum."

Belçin ve Atlas; bölümleri, gelecek planları üzerine konuşurken sohbetleri noktalanınca Belçin, "Şarkı söyleyecek misin?" diye sordu.

"Bilmem," dedi. "Pek iyi değilimdir aslında."

Belçin, sorun olmadığını gösterir gibi gülümsedi. "Kimse şarkıcı değil zaten," dedi. "Haydi, gidin."

Bir an Belçin'in Atakan'ın ağzından laf almak için bizi yolladığını düşünmemle beynimde bombalar patladı fakat itiraz etmeme fırsat tanımadan beni sahneye itmeye başlayınca sesimi çıkaramadım.

Ne olduğumu anlamadan sahneye vardığımda ve onlarca gözün bana odaklandığını gördüğümde kalbim çıkacak gibi çarpmaya başladı. İster istemez Efe'nin nasıl rahatlıkla şarkı söylediğini ve bu kadar kalabalığı eğlendirebildiğini düşündüm.

Arkadaşlarım beni izlerken yutkunmaya çalışıp derin bir nefes aldım. Atlas, ne kadar heyecanlandığımın farkında olacak ki, "Benim aklımda bir şarkı var," diye fısıldadı. "Onu söyleyelim mi?"

"Ne yapacaksak yapalım artık," dedim. "*Ajdar* bile söylerim, yeter ki bitsin bu çile."

Atlas, ciddi olup olmadığımı anlamak için birkaç saniye gözlerini kısarak beni inceledikten sonra görevliyle konuştu. Adam, bilgisayarın başına geçip birkaç tuşa bastıktan sonra insanın ruhunu dinlendiren bir müzik kulaklarımızı doldurdu.

Lovely[13] adlı şarkı gitgide yükselirken zemindeki ekranda şarkı sözlerinin yazılı olduğunu gördüm. Atlas, destek vermek ister gibi koluma dokunduktan sonra mikrofona iyice yaklaştım ve beceriksizce şarkıya giriş yaptım:

Thought I found a way

Thought I found a way, yeah

[13] Billie Eilish ve Khalid tarafından seslendirilen, 2017 çıkışlı şarkı.

But you never go away

So I guess I gotta stay now[14]

O kadar heyecanlıydım ve çuvalladığımdan o kadar emindim ki kafamı kaldırıp kalabalığa bakacak cesaretim yoktu. Bu yüzden, titreyen sesimle şarkıyı söylemeye çalışırken gözlerimi şarkı sözlerinin yazılı olduğu ekrandan ayırmadım.

Fakat elimin üstünde bir el hissedince ve Atlas'ın da benim gibi mikrofona eğilip şarkı söylemeye başladığını görünce heyecanım yavaşça bedenimi terk etti. Elbette usta bir şarkıcı değildi ama benim aksime, söylemek için değil de hissetmek için şarkıyı söylüyor gibiydi.

Atlas'ın üzerindeki melankoli havası bana geçerken onun yaptığını yaptım. Mükemmel olmak yerine şarkı bana ne hissettiriyorsa yansıtmayı denedim.

Isn't it lovely, all alone?

Heart made of glass, my mind of stone

Tear me to pieces, skin to bone

Hello, welcome home[15]

Atlas... Duygularını şarkı aracılığıyla aktarmakta o kadar yetenekliydi ki gözlerimin dolmasına engel olamadım. O an, kapalı göz kapaklarının ardındaki ifadeyi görmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim.

Ve o an, kaderin bize oynadığı acımasız oyunu gördüm. Farklı evlerde büyüyüp, aynı yalnızlığı hisseden iki çocuktuk biz, fazlası değil.

---

[14] *Sanırım, bir yol buldum*
Ve bulduğumdan emin oldum
Ama sen asla gitme...
Ve ben de kalmalıyım seninle

[15] *Yalnız kalmak iyi değil mi, sence de?*
Camdan bir kalp, taştan fikirlerle...
Tüm bedenimi parçalara ayırıyor, deriden kemiğe
Merhaba, hoş geldin evine...

Atlas'a elimden geldiğince eşlik etmeye çalışırken ister istemez yaşadıklarımızı gözden geçirdim. Özellikle dokuz yaşındayken, onu ilk gördüğüm zamana geri dönmüş gibi hissettim kendimi. Sanki her şey tekrar gözlerimin önünde yaşanıyordu ve ben her şeye tekrar şahit oluyordum. Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur yüzünden saçlarım yine sırılsıklam olmuştu sanki. Yer yerinden oynarken en az benim kadar şaşkın görünen Yağmur ve Atlas, dehşet içinde yine bana bakıyormuş gibi hissediyordum.

O gece, bu hayatta yalnız olduğum gerçeğiyle tamamen yüzleşmiş, kimsem olmadığını kabul etmiştim. Kimse benim iyiliğimi düşünmeyecekti. Sadece kendimden sorumluydum.

Şarkı biterken Atlas, birkaç dakikadır kapalı tuttuğu gözlerini açtı ve bana baktı. Hiç konuşmamamıza rağmen benimle aynı şeyleri hissettiğini anladım.

Ne garip... Yalnız büyüyen insanlar birbirini bir bakışta anlayabiliyor.

Ne söyleyeceğimi bilemez bir hâlde Atlas'a bakarken kalabalıktan bir gürültü kopmasıyla dikkatim dağıldı. Sesin geldiği yöne baktığımda Belçin'in masaya yığılan Atakan'ı sarstığını gördüm.

♡

Atakan, Belçin yanımızdan gidince, "Ne yapayım?" diye kendini savundu. "Sürekli Eylül'le ilgili bir şeyler sorunca panikledim. Bayılma numarası yaptım."

Gözlerimi devirmeden edemedim. "Ölmüş numarası desek daha doğru," diye düzeltttim. "Niye sinir krizi geçiriyormuş gibi titremeye başladın peki? Kızın ödü koptu."

Atakan, ne yaptığını şimdi anlamış gibi yüzünü buruşturdu. "Ne bileyim, role kendimi fazla kaptırmışım."

Atlas, derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Atakan, kardan adam olur ama senden olmaz." Ardından yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıp göz kırptı. "Çaktın mı espriyi?"

Sinirlerim o kadar bozulmuştu ki dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamadım. "Cidden," dedim. "Eğitilmezsiniz."

Atlas ve Atakan'a veda ettikten sonra beni bekleyen dostlarımın yanına döndüm. Belçin'in elleri hâlâ titrerken, "İyi miymiş?" diye sordu. "Ne oldu ona öyle?"

"Bir an tansiyonu düşmüş sanırım," diye geçiştirdim. "Şu an daha iyi, arkadaşı eve bırakacak."

Belçin'in gözlerinde rahatladığını belli eden bir ifade oluşurken, "İyi bari," diye mırıldandı.

Gözlerimle çevreyi kısaca taradıktan sonra, "Açelya nerede?" diye sordum.

Yiğit, gülümsedi. "İşi çıkmış. Ne yazık ki seni ekti."

Kafamı toparlamaya ve biraz yalnızlığa ihtiyacım olduğunu bildiğimden bu bilgi beni rahatlattı ama kimseye çaktırmadım.

Herkesle kısaca vedalaştıktan sonra ellerimi cebime yerleştirip rüzgârı yüzümde hissederek ilerlemeye başladım. Karanlık sokakta benden başka kimsenin olmayışı hem ürkütücü hem rahatlatıcıydı.

Zihnim; Atlas, Yağmur, Efken ve Sarp'la doluydu. Sanki hepsiyle ne konuşmam gerektiğini içten içe biliyordum ama nedense hislerimi ifade edecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordum.

Yurda yaklaştığımda köşede beliren tanıdık bir silüet, kaşlarımı çatmama ve adımlarımı çok kısa bir süreliğine yavaşlatmama neden oldu fakat o tanıdık silüetin kime ait olduğunu anladıktan sonra tekrar hızlandım.

"Sarp," dedim. "Ne işin var senin burada?"

Sarp, beni gördüğüne sevinmiş gibi heyecanla gözlerini kırpıştırırken, "Seni aradım, mesaj attım ama ulaşamadım," dedi. "Dün olanlarla ilgili konuşalım mı?"

Sabahtan beri içten içe şikâyetçi olduğum soğuk hava birden geri çekilerek yerini yanıcı bir sıcaklığa bıraktı. "Telefonum tüm gece çantamdaydı," dedim. "Duymamışım."

Sarp'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme peyda olurken, "Her zamanki gibi sadece işine gelene cevap verme, lütfen," diye ricada bulundu.

Bu konunun er ya da geç konuşulacağını biliyordum ama biraz daha sürem olduğunu varsaymıştım. "Konuşalım."

Sarp, başını yavaşça sallarken aslında ne söyleyeceğini bile bilmediğini fark ettim. "Dün bir şeyleri açıklığa kavuşturduğumuzu varsayıyorum," dedi. "En azından benim açımdan." Onu dikkatle dinlerken ne diyeceğimi bilemediğimden sessiz kaldım. "Peki, olumlu veya olumsuz, senin bir cevabın var mı?" diye sordu.

"Dün gece üzerine düşünemedim, hiç beklemediğim bir şeydi," dedikten sonra bakışlarımı kaçırıp başımı iki yana salladım. "Yalan söylüyorum," dedim. "Sanırım az da olsa hissetmiştim ama yine de şaşırdım."

"Komik ama ben bile şaşırdım," dedi Sarp. "Senin şaşırmanı doğal karşılıyorum ama bana söyleyeceğin hiç mi bir şey yok? Sonuçta o öpücüğün sana bir şeyler hissettirmiş olması lazım. Hoşuna mı gitti, miden mi bulandı, benden nefret mi ettin? Herhangi bir şey."

Sarp'ın sorularında ve merakında gayet haklı olduğunu biliyordum. Bir insandan ya hoşlanırsınız ya hoşlanmazsınız. Birini sevip sevmediğiniz çok basit olması gereken bir sorudur ama tüm benliğimle yemin edebilirim ki bu sorunun cevabını o an bilmiyordum. Sırf cevap vermek için bir şeyler gevelemenin sonuçları ikimiz için de ağır olabilirdi.

Bu yüzden tek yapabildiğim Sarp'ın karşısında dikilip, "Bilmiyorum," diye mırıldanmaktı.

Sarp, bir anne şefkatiyle elini yanağıma koyarken avucunun ne kadar sıcak olduğunu fark ettim. Kafamı kaldırıp Sarp'a baktığımda bana doğru yavaşça yaklaşan dudaklarını gördüm.

Dudaklarımızın arasında birkaç santim kalmışken refleksle kafamı geri çektim. Bu hareketim onu durdurmaya yeterken ilk kez Sarp'ı üzgün görüyordum.

Dudaklarında belli belirsiz, alaycı ama bir o kadar da kırgın bir gülümseme belirirken ödünç verdiği *Dorian Gray'in Portresi* adlı kitaptan bir alıntı yaptı: "Bunu gece günlüğüme yazacağım."

Kitaptaki konuşmanın devamını iyi biliyordum. Bu yüzden ona ayak uydurarak, "Neyi?" diye sordum.

"Ateşten yananın ateşe doymadığını."

Ne söylemem gerektiğini bilemeyerek Sarp'a baktım. Hoş, onun da bir şey duymak istemediği belliydi. Motoruna atlayıp uzaklaşırken beni derin düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Açelya Akpınar...

İki katlı, oldukça geniş konteyner evden içeri girerken bir turist edasıyla çevremi inceliyordum. *"Çember'e Hoş Geldin"* yazan tabelanın altından geçerken yanlışlıkla bir kadına çarpıp tökezledim ama kadın hiç oralı değil gibiydi. Yine de refleks olarak arkasından, "Affedersiniz!" diye seslendim.

İçeri girip, kimseye çarpmamak için köşeye çekildim ve rastgele atılan yastıklara veya koltuklara kurulmuş, bir şeyler içip sohbet eden insanları izledim.

Neredeyse tüm gece boyunca Eylül'ün sosyal medya hesaplarını inceleyip, dün gece onu gördüğüm çocuğu aramıştım. Değil buraya gelmek, onu araştırdığım için bile suçluluk hissediyordum. Sanki insanların özeline burnumu sokuyormuşum gibi geliyordu ama bir yandan da "Yapacak bir şey yok," diye kendimi teselli ediyordum.

Üst kata çıkan merdivenlerin yanındaki *"Görevli Harici Giremez"* yazısı, oraya girmem için beni cezbederken ayaklarımı

basamaklara yönlendirdim. Görünürde kimse yokken neredeyse koşarak yukarı çıktım.

İki yanı odalarla dolu olan koridora çıktığımda etrafı incelerken kapılardan birinin açılmasıyla olduğum yerde donakaldım.

Benden bir hayli uzun boylu olan çocuğun yeşil gözleri, beni görünce merakla parıldadı. "Burada ne işin var?" diye sordu biraz aksi bir tonla.

Nedenini bilmediğim bir şekilde panikledim ve hesap sorar gibi, "Asıl senin ne işin var?" diye karşılık verdim.

Yirmili yaşlarının başında gösteren çocuk, bir an afallasa da daha sonra, "Özel mülkümde bulunduğum için özür dilerim," diye cevap verdi.

Bu diyaloğu sürdürmenin yalnızca bana zararı dokunduğunu fark edip, "Ben bir arkadaşımı arıyordum," diye konuyu değiştirdim. "Adı Sarp, belki tanıyorsundur."

Çocuk, bu söylediğimi oldukça garipsemiş gibiydi. "Elbette onu tanıyorum."

"Öyle mi?" diye meraklandım. "Nereden?"

Henüz ismini öğrenemediğim çocuk her an daha da şaşkın görünürken, "Kafandaki şeyler kadar garip konuşuyorsun," diye mırıldandı.

"Onlara saç deniyor ve bilgilendirmek isterim..." işaret parmağımla kıvırcık saçlarımı gösterdim. "... bir kuaföre bu saçtan yaptırmak istersen en az iki yüz lirana talip oluyor."

"Sen Sarp'ı tam olarak ne için arıyorsun?"

Bu sorunun yanıtını daha önceden düşündüğüm için hemen cevapladım: "Şarj aleti bende kalmış, onu vermek istemiştim."

Çocuk gözlerini kısarken, "Sevgilisi falan mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Kesinlikle hayır."

"Ama arkadaşı da değilsin," diye isabetli bir tahminde bulundu. "Yoksa onu nereden tanıdığımı bilirdin."

Karşımdaki çocuk göründüğünden daha zekiydi. Bu yüzden gerçekleri inkâr etmeye pek gerek yoktu. "Doğru bildin."

Karşımdaki çocuk bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralamıştı ama merdivenden yükselen ayak sesleri lafını böldü. Sesin geldiği yöne baktığımda bir çocuğun bize doğru yaklaşmakta olduğunu fark ettim. "Efken," dedi merakla. "Bu kız kim?"

"Sarp'ın arkadaşı."

Çocuk hemen, "Bu gece dövüşe çıkmayacaksa söyle ona asla yerine çıkmam," dedi.

Bir an nefes alamadığımı hissettim. Eylül'ün görüştüğü çocuk bir dövüşçü müydü? Zihnim hemen çocuğun ne kadar tehlikeli olabileceğini haykırmaya başladı.

Eylül... Başını ne gibi belalara sokuyorsun böyle!

"Şey," diye mırıldandım. "Ben gitsem iyi olur."

Adının Efken olduğunu öğrendiğim çocuk, "Şarj aletini bana verebilirsin," dedi ama o kadar afallamıştım ki cevap bile veremedim. Diğer çocuk merdivenlerden çıkıp odalardan birine girerken yavaşça alt kata yöneldim.

Aniden durup arkamı döndüm. "Merak ediyordum da," dedim. "Eylül Cesur'u tanıyor musun?"

19. BÖLÜM
YÜZLEŞME

Açelya Akpınar...

"Merak ediyordum da Eylül Cesur'u tanıyor musun?"

Efken, sorumu haddinden fazla bir süre cevapsız bırakınca gözlerimi kıstım. Gözleri, ne düşündüğünü profesyonelce saklıyordu ama bu kadar beklemesi içimde şüphe tohumlarının filizlenmesine neden olmuştu.

Sonunda, "Hayır," dedi. "Tanımıyorum."

Bu cevabı hiç tatmin edici değildi ama ısrar edip şüpheleri üzerime daha fazla çekmek istemiyordum. "Peki," dedim. "Sarp sık sık bahsederdi de tanıyor musun diye merak etmiştim."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüp ilerledim. Onun da konuşma konusunda istekli olmadığını hissettiğimden, ikimizi de kurtardığıma emindim.

Arkadaşımın ne işler karıştırdığını tam olarak keşfedemesem de dedektifçilik oyunumun sonuç vermesi mutluluktan başımı döndürdü. Kendimi bir entrika dizisinde, her şeyi çözen kadın gibi hissediyordum. Hoş, içten içe henüz hiçbir şey bulamadığımın farkındaydım ya, neyse.

Çember'den çıkıp caddeye adım attığımda üzerime sebepsiz bir huzursuzluk çöktü. Kaşlarım istemsizce çatılırken izlendiğimi hissedip etrafıma bakındım. Çember'in camlarından birinde, bana odaklanmış bir çift göz gördüm. Beni izleyen kişi çok çabuk pencereden çekilmişti ama birkaç salisede bile, o kişinin Efken olduğunu anlamama yetti.

"Sen de bir şeyler saklıyorsun," diye mırıldandım. "Yakındır, çıkar kokusu."

Ardından, ellerimi ceplerime sokup yurdun yolunu tuttum.

♡

Eylül Cesur...

Sarp, beni tek başıma bıraktıktan sonraki ilk birkaç dakika yurda girmek yerine kaldırıma çöktüm. Sürekli olarak sesli bir şekilde, "Birinden hoşlanıyorsan bu çok basittir," diyordum. "Neden net bir cevabın yok?"

Üzerimdeki şaşkınlığı atınca havanın ne kadar soğuk olduğunu daha iyi kavradım. Derin bir nefes alıp ayaklandım. Zihnim karmakarışık bir iplik yumağı gibiydi.

Odama girip üzerimi değiştirince Açelya'nın hâlâ gelmediğini fark etmek, istemsizce kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Nerede olduğunu sormak için telefonuma uzanmıştım ki kapının açılmasıyla dikkatim dağıldı.

"Eylül," dedi soru sorar gibi. Sanki beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Biraz daha takılacağınızı sanmıştım."

Omuz silktim. "Bir ton saçma sapan şey hep bizi bulur zaten. Sen neredeydin?"

Açelya, haince gülümsedi. "Söyleyemem. Sadece FBI ve ben biliyorum."

Gizemli tavırları beni biraz meraklandırsa da hem yorgun olduğumdan hem de aynı davranışları Açelya'ya karşı sürekli tekrarladığımdan itiraz etmedim. "Peki," dedim yatağa kurulup. O da yatağına oturunca, "Açelya," dedim. "İyi ki varsın."

Açelya, şaşkın bakışlarını bana odakladı. Aniden böyle bir sevgi sözcüğü beklemiyor gibiydi. Hoş, ben bile neden böyle bir şey söylediğimden emin değildim. "Şey," dedi. "Teşekkür ederim, sen de."

Hafifçe gülümseyerek yatağıma yerleştim.

Çok uğraşmama rağmen ancak bir saat sonra uykunun yavaş yavaş bedenimi bastırdığını hissettim. Zihnim o kadar yoğundu ki uyumak bile zahmetli bir iş gibiydi.

15 Ekim

İlk vizemden olsa gerek, biraz heyecanlıydım. Önümdeki kâğıtta sorulan beş sorudan dördünü seçip yanıtlama hakkım vardı ama hepsi eşit derecede zor gibi görünüyordu.

Siyasi bir görüşle ilgili sorulan yorum sorusunu hemen eledim. Çünkü bazı akademisyenler yorum sorusu soruyor fakat kendi düşünceleriyle örtüşen cevabı kabul ediyorlardı. Oysa yorum gibi açık uçlu bir soruda öğrencinin görüşünü nasıl savunduğu, söylediği şeyin ne olduğunu gerçekten bilip bilmediğine bakılmalıydı.

Riske atmaya hiç değmezdi. O yüzden kitaptan ezberlediğim paragrafları kâğıda aktarmaya karar verdim.

Göz ucuyla Cansu'ya baktığımda sınavını kontrol ediyor gibi göründüğünü ama çok geçmeden hemen arkasında oturan Efe'ye kâğıdını açtığını fark ettim.

Gözetmen bize doğru yaklaşınca uyarmak için boğazımı temizledim ama ikisi de anlamadı. Kadın, Cansu'nun kâğıdını sert bir hareketle onun önüne itti. "Altı ay uzaklaştırma almanı istemem," diye fısıldadı. "Bir daha uyarmayacağım."

"Hocam," dedi Efe aynı şekilde fısıldayarak. "Silgi istemiştim, özür dilerim."

Kadın gitgide sinirlenirken, "Gözünle mi istiyorsun silgiyi?" diye sordu. Bu sorusu, konuşmaya tanık olan birkaç kişinin kıkırdamasına neden oldu.

Efe, "Telepatik güçler falan-" diyecek oldu ama kelimenin tam anlamıyla işi batırdığı için, "Affedersiniz," diye konuyu kapattı. "Bazen beynim çalışmıyor da."

Kadın yanımızdan ayrılırken rahatlayarak nefes aldım ve sınavıma döndüm.

Sınav süresi bitimine doğru kâğıdımı teslim edip kapının önünde diğerlerini beklemeye başladım. Aramıza en son katılan Buğra, doğrudan Deniz'e yürüyerek, "Ne yazdın o kadar, namussuz?" diye sordu.

"Ne bileyim," dedi Deniz. "Tüm tuşlara basıp bölüm geçmeye çalışır gibiydim. İslam'ın şartlarını yazacaktım az daha, neyse ki süre bitti."

"İnsan bir kâğıdını açar," dedi Buğra.

Deniz, şok olmuş gibiydi. "Arkama dönüp kâğıdı gözüne sokmadığım kaldı bir!"

Yiğit, sırıtarak, "Kâğıdını açmadı mı?" diye sordu.

Buğra, "Abi," dedi sinirle. "Gözümün önünde belini kıvırıyor sürekli ama gövdesi ayı gibi kâğıdın üstündeydi hep. Kopya çekemediğini bu kadar da belli etmezsin, Deniz."

Deniz, yüzünü buruşturdu. "Ben kenara çekildiğimde görürsün sanmıştım."

Buğra, gözlerini devirdi. "Neyse ki yakışıklı olduğum kadar zekiyim, problem olmadı."

Efe, birkaç saniye arkadaşına baktı. "Bazen ikizim misin diye düşünüyorum."

İkisi kendi arasında şakalaşırken telefonum, Sarp'tan gelen bir mesajla titredi: *"Bu akşam Çember'e gelsene. Efken'le konuşursunuz."*

O kadar gerildim ki ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Sanki söz konusu, yıllardır birbirimizi kardeş gibi koruyup kolladığımız Efken değil de bir yabancıydı. Bu his rahatsız edici bir şekilde mideme otururken adımın söylendiğini işittim.

Yiğit, "Eylül," diye seslenip devam etti: "Ne diyorsun?"

"Neye?"

Buğra, kaşlarını hafifçe çatıp bana baktı. "Efe'ye yaptığım kara büyü sana mı sekti acaba?" dedi. "Mangala gidelim, diyoruz. Bildiğim güzel bir yer var."

"On kişi nereye sığacağız ki?" dedim. Kalabalık arkadaş gruplarının nadir zararlarından biri de hiçbir yere sığamamanızdı.

"İyice uçmuş bu," diyerek güldü Efe. "Dedim ya, amcam bizi kamyonetle alacak."

Kaşlarını çatma sırası bendeydi. "On kişiyi kamyonete mi sıkıştıracaksın? Üstelik bu soğukta."

"Yüz felci geçirelim istiyorlar herhâlde," dedi Cansu.

Yiğit, çocuk sever gibi arkadaşımın saçlarını karıştırdı. "Sen yüz felci geçirsen ne olur? Fark bile etmeyiz."

Cansu, "Eylül," diyerek Yiğit'i şikâyet etmeye başladı. "Tanrısal güzelliğimle alay ediyor!"

"Yiğit," dedim sahte bir sinirle. "Düzgün konuş çocukla!"

"Ben kölemi, pardon, amcamı arıyorum," dedi Efe. "Gelsin, bizi alsın."

Efe, telefonunu alıp yanımızdan uzaklaşırken, "Normalde şiddetin her türlüsüne karşıyımdır," dedi Açelya. "Ama şu çocuğu üç öğün ıslak odunla dövsem hiç derdim, sıkıntım kalmaz."

Efe, konuşmasını tamamladıktan sonra yanımıza gelir gelmez Deniz'in ensesine vurup, "Adam ol, canımı sıkıyorsun," dediği için amcası gelene kadar bile kavga etmeden duramadık.

Efe'nin amcası okula gelince arkadaşımın üslubunda biraz daha düzelme yaşayacağını sanıyordum ama amcasını görünce kollarını ona açarak koştu ve "Mürsel amca," diye bağırdı. "En sevdiğim kölem!"

Adının Mürsel olduğunu öğrendiğim adam, kapıyı açmaya yeltenmişti fakat Efe'nin ona doğru koştuğunu görünce kapıyı tekrar kapatıp gaza basmaya çalıştı. Efe, aralık camdan amcasına doğru uzanmaya çalışınca oluşan manzara ister istemez şok içinde gülümsememe yol açtı.

Adamcağız dışarı çıkmak için ikna olunca Efe'ye sarıldı. "Babana benzemen sinirimi bozuyor. Yakında senden bir tane daha olursa ne yapacağız?"

Efe, kafası karışmış gibi gözlerini kıstı. "Ne demek o?"

"Baban anneni sıkıştırıyor çocuk için, bilmiyor musun?"

Efe gözlerini araladı. "Kısır olasıca," diye mırıldandı. "Amca, kazık kadar oldum, çocuk mu bakacağım?"

"Ben orasını bilemem," dedi Mürsel Bey. "Annene söyle."

Efe'nin morali iyice bozulmuştu. "Birkaç sene daha beklesinler, torun severler." Ardından hemen toparlandı. "Her neyse, Çatalca'ya gidiyoruz, amca."

Amcasının tepkisinden bu küçük detayı şimdi söylediğini anladım. "Beyazıt'tan Çatalca'ya gideceğiz ve bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Ne var ki bunda?"

"Ne mi var? Ulan o kadar yol gidecek olsam iki saat daha sürer Yunanistan'a giderim. İki tapınak falan görürüm. Çatalca nereden çıktı?"

Efe, kamyonetin kasasına binerken, "Uçur bizi kaptan," dedi. "Bugün rahatlamayı hak ettim."

"Allah Allah," dedi Mürsel amca. "Neden?"

"İlk vizeme girdim de."

Biz de Efe gibi kamyonetin kasasına geçerken Mürsel amcanın, "Piçe bak," diye mırıldandığını duydum. "Sanki Oxford'u bitirmiş."

Kamyonetin kasasına sıkışırken, "İnsan konfor aramıyor elbette," dedi Cansu. "Ama emniyet kemerini belime bağlasam kendimi daha iyi hissederdim."

"Senin emniyet kemerin benim kollarım," diye takıldı Efe. O sırada Belçin'le göz göze geldik. Bakışları, *ben demiştim,* diyor gibiydi.

Yola çıkalı yarım saat olmuştu ki yanımda oturan Yiğit, "Yüzümü hissetmemem normal mi?" diye sordu.

"İstersen soğuk suyla yıka," diye sırıttı Deniz. "İyi gelir."

Yiğit, arkadaşının imalı lafına karşılık olarak, "Bana bak," dedi. "Kaşınma, atarım seni aşağı."

Açelya, "Arkadaşlığınız gözlerimi yaşartıyor," dedi. "Ama kamyonetin arkasındayken sizi hiç çekemeyeceğim."

Buğra, tartışmayı bölerek, "Dondum, anneciğim," diye bağırdı gökyüzüne doğru. "Üstelik açım!" Tam o an, cebindeki telefonun çalmasıyla irkilerek telefonuna baktı. "Bu kadın cidden büyücü galiba."

Sırıtmadan edemedim. "Telefonu açacak mısın?"

"Kadıncağızın yüreğine mi insin?" dedi Buğra. "Saraylara layık oğlu kamyonet köşelerinde sürünüyor."

Bir saatten fazla süren yolculuğun ardından Çatalca'ya vardığımızda yüzümü kelimenin tam anlamıyla hissetmiyordum. Şansımıza, hava ekim ayına göre çok da soğuk sayılmazdı ama yine de rüzgârın sürekli yüzüme vurması kendimi Antarktika'daymışım gibi hissetmeme neden oldu.

Mürsel amcayla vedalaştıktan ve etlerimizi alıp mangal alanına geldikten sonra, "Bu muydu yani?" dedi Belçin. "Bir saat boyunca çektiğim eziyetin ödülü bu kadarcık mı olacaktı?"

"Bir şeyden de mutlu ol be, manyak kadın," dedi Efe. "Anca şikâyet!"

"Peşinden bu kadar insanı sürükledin, bir de şikâyet ettiğimiz için kızıyor musun?" dedi Açelya.

Efe, önde yürüyen Açelya'nın koluna girdi. "Bak, reis," dedi. "Şimdi bir kanat yapacağım, aklın hayalin duracak, hazır mısın?"

"Zehirlenmeyelim de..." diye mırıldandı Açelya ama suratına yerleşen gülümsemeyi saklayamıyordu.

"Senin karşında yirmi beş senelik aşçı duruyor," dedi. "Rahat ol biraz."

"On sekiz yaşında olmana rağmen yirmi beş senelik aşçılık deneyiminin olması da nasıl bir *nirvana*ya ulaştığını gösteriyor herhâlde, değil mi?" dedi Buğra.

"Öğreniyorsun bu işi."

Çardaklardan birine kurulduktan sonra görevliden mangalın yakılmasını istedik. Belli bir ücret karşılığında mangalı yakıp size teslim ediyorlardı. Eti pişirmek sizin görevinizdi.

Buğra ve Efe, mangalın başına geçip köfteleri yerleştirmeye başladılar. Bir yandan da sanki dünyayı kurtarıyorlarmış gibi birbirlerini gazlıyorlardı.

"Köftenin birini biraz fazla pişirmişim," dedi Efe eti plastik tabağa yerleştirirken.

"Efe," dedi Cansu. "Bu simsiyah..."

"Biraz kızarmasında fayda var," dedi Buğra. "Karışma sen."

"Ya at şunu," diye lafa atladı Yiğit. "Birimizi öldüreceksin durduk yere."

"Paşama bak," diye karşılık verdi Buğra. "Sanki *David Beckham* da et beğendiremiyoruz."

İkisinin tartışmasını önlemek için köfteyi alıp çöp poşetine attım. Efe bir bana bir çöpteki ete baktıktan sonra, "O senin hakkındı," dedi. "Biliyorsun, değil mi?"

"Bence senin hakkındı," dedim. "Eti yakan sensin."

"Yahu tamam," diye araya girdi Açelya. "Benim hakkım olsun, yeter ki susun."

Belçin, konuşmalardan hiç etkilenmiyor gibiydi. "Voleybol oynamak ister misiniz?" diye sordu.

Arkadaki ağaçları gösterdim. "Ben biraz doğa yürüyüşü yapacağım. Gelmek ister misiniz?"

"Ben gelirim," dedi Yiğit.

Cansu, dudaklarını abartılı bir biçimde büzdü. "Metropolün kölesiyim," dedi. "Işim olmaz. Ayrıca siz en son birlikte yürüyüşe çıktığınızda yaban domuzuyla karşılaşmıştınız, hatırlatırım."

"Ne olmuş?" dedim. "Herkesin başına gelebilir."

"Tabii ya," dedi Cansu alay ederek. "Sonuçta yaban domuzu görmekten daha doğal ne olabilir ki? Benimki de laf işte!"

İmalarına aldırış etmeyip ayaklandım ve ağaçlık alana giden köprüye yöneldim. Adım seslerinden Yiğit'in de peşimden geldiğini anlamıştım.

Efe, "Selayı verelim arkadaşlar," diye seslendi. Güldüğünü anlamak için sesini duymam yeterliydi.

Köprüyü geçtikten sonra sağa dönüp biraz ilerledik. "Yiğit," dedim. "Kaybolmayız, değil mi?"

"Alt tarafı dümdüz yol gideceğiz," dedi. "Kaybolmak için üst düzey geri zekâlı olmamız lazım." Bu sözleri beni rahatlatmak üzereydi ki, "Gerçi çok zeki olmadığımızı hissediyorum şu sıralar," diye ekledi.

Sessizlik eşliğinde patikada ilerlerken bir yandan da derin nefesler alıyor, ıssızlığın verdiği huzuru sonuna kadar hissediyordum. Burada yürümek, soğuk havada bile bu kadar iyi hissettiriyorsa yaz mevsiminde nasıl hissedeceğimi düşünmeden edemedim.

Sol taraftaki kayalıklarda kare şeklinde bir oyuk görünce başımla işaret edip, "El yapımı mı acaba?" diye sordum.

Yiğit, birkaç saniye oyuğu inceledikten sonra, "Bilmem," dedi. "Haydi, biraz da şu tarafları gezelim." Ama içimdeki meraklı uyanmıştı bir kere. İster istemez o yöne doğru çekilirken, "Yine başımıza bir halttlar gelecek," diye söylendi Yiğit. "Ama hayırlısı."

Kafamı karanlık oyuğa uzatıp telefonumun flaşını açtım. İçeriye bira şişeleri, cips paketleri, sigara kutuları gibi çöpler bırakılmıştı.

Yiğit, yüzünü buruşturarak, "Bu kadar çöp kutusu var, neden buraya atıyorlar, anlamış değilim," diye mırıldandı.

Becerebildiğim kadar çöpleri kenara itip, "Haydi," dedim. "İçeride ne varmış bir bakalım."

"Eylül," dedi şaşırarak. "Delirdin iyice."

Tek kaşımı kaldırıp sinsice gülümsedim. "Karanlıktan korktun mu yoksa?"

"Karanlıktan değil ama ya yılan çıkarsa," dedi. "Bir tehlikeli hayvanla daha göz göze gelmek istemiyorum."

Yiğit'i oyuğa girmeye ikna etmek için tüm kabiliyetimi kullanmam gerekmişti. En sonunda yüzünü buruşturup peşimden deliğe girerken, "Yılan çıkmasa bile çöpler yüzünden hastalık kapacağız," dedi.

Mağaradaki rutubet kokusu burnuma çarparken boşuna vakit kaybettiğimizi düşünmeye başladım. İleride daha fazla çöp dışında hiçbir şey yoktu. Kendi kendime macera aramıştım ama burası muhtemelen sevgililerin öpüştüğü, gençlerin gizlice alkol tükettiği bir yerden fazlası değildi.

Geri dönmek istediğimi söylemek üzere dudaklarımı aralamıştım ki derin bir nefes alma sesi işittim. Farkında olmadan gözlerimi devirirken, "Yiğit," dedim. "Yapma şunu."

Yiğit, memnuniyetsiz ses tonuyla, "Neyi?" diye sorduktan sonra nefes sesi tekrarlandı.

"Bunu işte."

"Ne diyorsun, Eylül?" Yiğit'in konuşmasıyla eş zamanlı olarak tekrar bir nefes sesi duyunca bunu Yiğit'in yapmadığını anlamamla afalladım. Camlara basmamak için önüme tuttuğum flaş ışığını ileriye doğrulttum.

Telefonumun cılız ışığı, yaklaşık iki metre uzağımdaki yüzü aydınlatınca boğazım acıyana kadar çığlık attım. Sadece birkaç salise sonra çığlıklarıma Yiğit'in ağlamaları ile duaları eklenince o an, orada öleceğimi sandım.

İşin garip tarafı, ışığı doğrulttuğum yüzün de bizimle birlikte bağırmasıydı.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama kalp atışım yavaşlamaya, beynimin mantıklı düşünen tarafı çalışmaya başladı. Gözlerimi kırpıştırıp, karşımdaki kişinin tıpkı bizim gibi insan olduğunu fark ettim.

Bir anne edasıyla sinirlenerek, "Senin ne işin var burada?" diye çıkıştım.

Hiç tanımadığı birinden böyle azar işiten çocuk, oldukça şaşkın görünüyordu. "Buraya ilk önce ben geldim," dedi. "Başka yerde fingirdeşin."

Işığı etrafa tuttuğumda cips paketleri ve bira kutularını fark ettim. Yiğit'in rahatça nefes aldıktan sonra, "Ödümüzü patlattın," dediğini duydum. "İçecek başka yer yok muydu? Sayende Allah'la selamlaşıp geldim az önce."

Çocuğun yüzü, yaşadığımız anın absürtlüğü yüzünden olsa gerek yumuşamaya başladı. "Ailenle pikniğe gelince kafa dinlemek için sağa sola kaçıyorsun işte," diye kendini savundu.

Ellerimin titremesi azalırken dudaklarımda ister istemez bir gülümseme oluştu. "Biz gidelim o zaman," dedim. "Sana iyi eğlenceler."

"Teşekkürler."

Fakat ne Yiğit ne de ben hareket etmedik. Boğazımı temizleyip, "Yiğit," dedim soru sorar gibi. "Nasıl çıkacağız?"

Yiğit de bunu en az benim kadar düşünmemiş gibiydi. "Şey," dedi. "Ben sıkıştım biraz."

Yeni tanıştığımız çocuk, "Ben bile sıkışmadım," dedi. "Nasıl sığamadın oraya?"

Telefonlarımızdan yansıyan ışıkla mağaranın armuda benzediğini fark ettim. Tünel, şu an olduğumuz alana kadar daralsa da ileride aniden genişliyordu.

"Panik yapmayın," diyen Yiğit'in sesi en tedirgin çıkan sesti.

Biraz zorlanarak cebimdeki telefonu çıkardıktan sonra, "Ben Efe'yi arıyorum," dedim. "Gelip alsın bizi."

Yiğit, bizimle dalga geçeceklerini savunarak bunu istemese de gurur yapacak durumda olmadığımız aşikârdı. Sadece birkaç dakika sonra, mağaranın girişinde Yiğit'e seslenen Buğra'nın sesi duyuldu. "Orada mısın, dana?"

Yiğit, "Mağarayı küçük yapmışlar, kardeşim," diye çıkıştı. "Benim bir suçum yok."

Efe, "Oraya geliyorum," diye seslendiğinde Yiğit korkuyla, "Sen gelme," diye bağırdı. "Deniz'i gönder!"

"Deniz mangalın başında bekliyor, benimle idare et," diye karşılık verdi Efe. Ardından rahatsız edici fakat bir o kadar da eğlenceli bir ses duyuldu: "Yiğit, devir kötü. Nereyi kollaman gerektiğini biliyorsun."

Yiğit'in sesi, şakadan uzak bir gerginlikle, "Eylül," dedi. "Ben hiç istemiyorum bunu şu an."

Yiğit'in beni görmeyeceğinin farkındaydım ama yine de başımı öne eğip gülümsememi gizleme ihtiyacı hissettim. Çok geçmeden Efe'nin, "Ben geldim," diye cıvıldayan sesi duyuldu.

Zavallı Yiğit, hâlinden hiç memnun olmayan bir sesle: "Çek elini oradan!" diye cıyakladı.

Efe, Yiğit'in bağırmasına hiç bozulmamış, aksine hâlinden gayet memnunmuş gibiydi. "Şimdi ayağından tutup seni yavaşça çekeceğim," diye planını anlatmaya koyuldu. "Sonra geri geri gideceğiz, tamam mı?"

"Tamam, tamam," dedi Yiğit. "Yeter ki çek beni şuradan."

Ne olduğunu göremesem de Efe'nin nefes seslerinden zorlandığını anladım. Birkaç sürtünme sesi kulağıma çarparken kaşlarımı çattım ve Efe'nin mahcup sesini duydum: "Şey, ben çıkamıyorum buradan."

♡

Yaklaşık yirmi dakika sonra çardağa geri dönerken, "Bu Açelya'da dana gücü var," dedi Efe. "Nasıl çekti bacağımdan hayvan gibi. Koptu sandım bir an."

Açelya yüzünü buruşturdu. "Amma da çıtkırıldım bir şey oldun sen."

Deniz, herkesin etini dağıtırken Efe, "Afiyet olsun," dedi. "Gerçi Aşçı Efe kadar mükemmel olamaz ama neyse."

Deniz, dik dik arkadaşına baktı. "Bir şeye düzgünce teşekkür etsen dişimi kıracağım zaten."

Efe, omuz silkti. "Tarzım değil."

Yemeğimizi yedikten sonra kapalı alana geçtik ve bir süre daha sohbet edip Efe'nin amcasını aradık. Her açıdan keyifli bir gündü ama hepimizin çalışması gereken vizeleri vardı.

Mürsel amcanın transit minibüsle geldiğini görünce kaşlarım çatıldı. Kafamın karıştığını fark eden Efe, "Her duruma uygun araba bulma yeteneği var adamda," diyerek beni aydınlattı. Nasıl becerdiğini ben de bilmiyorum. Ya çevresi geniş ya da insan kaçakçılığı yapıyor."

Hep birlikte minibüse binerken, midemde bir şeylerin takla attığını hissetmemle yüzümü buruşturdum. İçimde yavaşça büyüyen mide bulantısı, katlanamayacağım boyutlarda olmasa da son derece rahatsız ediciydi.

Yanımda oturan Açelya, anaç bir anne gibi bir elini sırtıma koyup yavaşça üzerime eğildi ve "İyi misin?" diye fısıldadı.

Doğruları tam anlamıyla yansıtmasa da "İyiyim," diyerek arkadaşımı rahatlatmaya çalıştım. "Teşekkür ederim."

"İstersen hastaneye gidelim."

Abartılı bir tavırla gözlerimi açarken, "Yok artık," dedim. "İmamı da çağıralım istersen."

Açelya, tatmin olmasa da en azından hâlâ şaka yapabilecek durumda olduğumu gördüğünden olsa gerek, rahatlayarak arkasına yaslandı.

Yola çıktıktan yarım saat sonra Mürsel amca, yeğenine yeni kardeşiyle ilgili sinir bozucu şakalar yaparken, "Affedersiniz," diyerek araya girdim. Efe, bebek konusuna mola verdiğimden olsa gerek, bana minnetle bakarken, "Metrobüsün orada beni bırakabilir misiniz?" diye sordum.

Belçin, "Sen yurda gitmeyecek miydin?" diye sordu.

Aslında Sarp ve Efken'i görmeye gidecek olmama rağmen, "İznin olursa annemi görmeye gideceğim," diye yalan söyledim. Bunu o kadar kolay bir şekilde yapmıştım ki ensemdeki tüyler anında gerildi. Üstelik kısacık bir an annemi gerçekten göreceğime kendimi bile inandırmayı başarmıştım.

Görünen o ki insan, kendiyle ilgili ne kadar yalan söylerse o yalanların gerçekliğine bir o kadar inanıyor hatta bir yerden sonra gerçekle yalanı karıştırıyordu.

Dostlarımla vedalaşıp Çember'in yolunu tuttuğumda bir süredir görmezden gelmeye çalıştığım heyecanın, yok sayamayaca-

ğım bir şekilde bedenimin hâkimiyetini eline aldığını hissettim. Hem Sarp'la yaşadıklarımla hem Efken'le olan küskünlüğümle aynı anda yüzleşmek zorunda kalabileceğim düşüncesi, kalbimin ritminde ciddi oynamalara neden oluyordu. Oraya gidince ne söyleyeceğimi bilmesem de bu yüzleşmenin gerekli olduğunun farkında olduğumdan geri adım atamıyordum.

Sonunda iki katlı prefabrik evi gördüğümde duruşumu dikleştirip derin bir nefes aldım ve Çember'e adım attım.

Müşterilerin çoğu beni umursamadan kendi aralarında sohbet ederken birkaç kişinin başıyla bana selam verdiğini gördüm. Öte yandan çalışanlar ve dövüşçüler, bana şaşkınlık ve öfkeyle karışık bir nefretle bakıyorlardı. Herkesin gözünde yıllarını buraya veren bir dövüşçü değil, arkadaşlarını satan bir hain olduğumu o an fark ettim.

Olayların benim açımdan nasıl göründüğünü kimsenin bilmediğinin farkında olsam da kalbimin bir cam misali kırıldığını, parçaların tenime battığını hissettim.

Buraya gelmenin bir hata olduğu fikri, zehirli bir tomurcuk misali zihnimde büyürken Sarp'ın şefkatli sesini işittim: "Eylül!"

Arkamı dönüp bana doğru çarpık bir gülümsemeyle yaklaşmakta olan çocuğa baktığımda derin bir nefes aldım. Birilerinin benden nefret etmediğini görmek iyi hissettirmişti.

"Nasılsın?"

Sorusuna omuz silkerek cevap verdim. "Efken nerede?"

"Üst katta," dedi. "Gidelim mi?"

Titrek bir nefes alırken başımı olumlu anlamda salladım. Kendime güvenimi toplamaya çalışıyordum ama alnımda boncuk boncuk terler birikmişti. Sarp, ellerini omuzlarıma yerleştirip doğrudan gözlerimin içine baktı. Masumane ve sadece destek vermek için bu hareketi sergilediğini bilmeme karşın, öpüşmemizi anımsadım ve omuzlarımda yakıcı bir sıcaklık hissettim.

Sarp, bende yarattığı etkinin farkında bile değildi anlaşılan. İstifini bozmadan, "Merak etme," dedi. "İyi geçecek. İkiniz birbirinizi çok uzun süredir tanıyorsunuz."

Söylediklerinin doğru olduğunu bilmeme rağmen içimdeki tedirginliği atamadım. Yine de bir çocuk gibi mızmızlanmamak için yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim ve Sarp'ın peşinden üst kata çıktım.

Sonunda Efken'in odasının önüne geldiğimizde Sarp, kapıyı nazikçe tıklattı ve içeriden, "Gel!" sesi duyana kadar kapıda bekledi.

Efken, arkası bize dönük bir şekilde masasının başında bir şeyleri kurcalarken Sarp, "Biz geldik," dedi.

Efken, alaycı bir gülümsemeyle arkasını dönerken, "Artık kapı mı çalıyorsun?" diye imada bulunuyordu ki beni görünce gülümsemesi soldu ve kaşları hafifçe çatılarak Sarp'a baktı.

"Artık aranızdaki meseleyi konuşmanız gerekiyor," dedi Sarp. "Emrivaki yapmak istemezdim ama üzgünüm."

Gözlerim hafifçe kısılırken içimde peyda olan hayal kırıklığını hissettim. Doğrudan Sarp'a bakarken, "Efken'in konuşacağımızdan haberi yok muydu?" diye sordum.

Sarp, soruma sözleriyle cevap vermek yerine derin bir nefes alınca geldiğim için tam anlamıyla pişman oldum. Dövüşçüler, çalışanlar ve muhtemelen bir zamanlar kardeşim gibi gördüğüm Efken bile beni burada istemiyordu.

Sarp, ortamda oluşan derin ve rahatsız edici sessizliği bozarak, "Efken," dedi. "Sana anlatacağım bazı şeyler var. Eylül'le yüz yüze gelene kadar sana bahsetmek istememiştim, konuşalım mı?"

Efken'in gözlerinden meraklı bir düşünce gelip geçtiyse de anında toparlandı ve düşüncelerini profesyonel bir şekilde saklayarak koltuğa oturdu. "Konuşalım."

Hep birlikte koltuğa geçerken Sarp, öpüşmemiz ve itirafı dışındaki her şeyi, olabildiğince çıplak bir gerçeklikle anlattı. Neden öfkeyle hareket ettiğimi, Efken'e neden kızdığımı... Efken'in tek yaptığıysa Sarp konuşurken işaret ve orta parmağını şakaklarına yaslayıp anlatılanları dinlemek oldu.

Sarp sözlerini bitirdikten sonra Efken, doğrudan bana bakarak, "Tüm bu anlatılanlar, baş düşmanımız olan bir kulüp için dövüşmeni anlamlı kılıyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Tıpkı senin gözümün içine baka baka yalan söylemeni anlamlı kılmadığı gibi."

Efken, "O gün neler olduğunu anlamamıştım bile," diyerek hararetle kendini savundu. "Neyi, nasıl yorumlamam gerektiğini bile bilmeden seni bir şeylerin içine sürüklemek istemedim. Beni sırtımdan bıçaklamak yerine benimle konuşmayı deneseydin her şeyi düzeltebilirdik."

"Yıllardır kardeşim olarak gördüğüm arkadaşımın ve sonsuz güven beslediğim insanın bana yalan söylediğini bir yabancıdan öğreniyorum," diyerek duruma açıklık getirmek istedim. "Sanki çok basit bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Efken, sinirli bir tavırla öne eğilip, dirseklerini dizlerine yasladı. "Kendimce ne kadar haklı sebeplerim olursa olsun sana asla yalan söylemek istemezdim," dedi. "Ama kendi zevkim için değil, senin için yaptım bunu. Eğer benimle konuşmayı deneseydin kendimi açıklar ve özür dilerdim. Ama sen düşmanlarımıza alay konusu olmamıza neden oldun."

Efken, "Sakin..." diyerek araya girmek isteyen Sarp'ın ağzına lafı tıkayarak, "Sakin falan olmayacağım," dedi. "Ben, sadık insanlarla çalışmak istiyorum çünkü ben de sadakat sahibi olduğumu düşünüyorum. Fakat karşımdaki insan en ufak şeyde beni çiğneyecekse onunla nasıl aynı yolda yürüyebilirim?"

Efken konuştukça alnımda boncuk boncuk terler birikiyor, uzun süredir bastırmaya çalıştığım mide bulantısı gitgide artıyordu.

Acilen tuvalete gidip soğuk suyla yüzümü yıkamak için ayaklandığımda Efken, "İşine gelmedi, kaçarsın tabii," diye söyleniyordu fakat dizlerimin gücünü kaybetmesiyle kendimi tekrar koltuğa attığımda çevik bir hareketle yanımda bitti.

Sarp'ın endişeli sesini duydum: "Eylül, iyi misin?"

Boğazımdan yükselen lapa sıvıyı hissettiğimde kendimi tutmak için bir elimle ağzımı kapattım. Efken, yaklaşmakta olan sonu anlamış olacak ki çöp kovasını kapıp kusmam için önüme tuttu.

Önümdeki kovayı fark ettikten birkaç salise sonra öne eğildim ve midemdeki her şeyi çıkardım.

♡

Yaklaşık bir saat sonra, kolumdaki serumla birlikte hastane odasında yatarken midemin nihayet durulduğunu hissediyordum. Ağlayarak kusarken kendimi o kadar kaybetmiş ve korkmuştum ki doktorun tam olarak ne söylediğini bile anımsayamıyordum.

Başımda bekleyen Efken ve Sarp'a bakıp, "Soğuk havada uzun süre kamyonetin arkasında yolculuk yaptım," dedim. "Acaba soğuk yüzünden midemi mi üşüttüm?"

Efken, camın yanındaki duvara yaslanırken kısılan gözlerini bana odakladı. "Hayatımda duyduğum en anlamsız cümle," dedi. "Kim bilir, yapması ne kadar aptalcadır!"

Yatağımın sol kenarında oturan Sarp, "Bari şu durumda inatlaşmayın," dedi. "Olmaz mı?"

Kapımın önünde yankılanan ayak sesleri, üçümüzün de dikkatini dağıttı. İçeri giren Deniz ve Cansu, ağlamaktan kızarmış gözleriyle koşarak yanıma geldiler. Deniz, sağ tarafıma geçip elimi tutarken Cansu da çevik bir hareketle Sarp'ı tişörtünden tutup odanın diğer köşesine attı. Küçücük kızın, iri cüsseli bir dövüşçüyü kolayca savurması o kadar komik bir manzaraydı ki hasta hâlimle bile gülümsemeden edemedim.

Cansu, diğer elimi tutarken, "Eylül," dedi. "İyi misin?"

Neden bu kadar telaşlandıklarını anlamasam da maruz kaldığım ilgiden gayet memnun bir şekilde, "İyiyim," dedim. "Beni bu kadar sevdiğinizi bilmiyordum."

"Yok," dedi Deniz. "Normalde seni günahımız kadar sevmeyiz de vicdan azabı hissettik."

Tek kaşımı kaldırdım. "Vicdan azabı mı?"

Deniz ve Cansu kısa süre birbirine baktıktan sonra Deniz anlatmaya başladı: "Şey, hani ben etleri pişirirken bir ara Cansu yanıma gelmişti, siz de voleybol oynamıştınız, hatırlıyor musun?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Ben o sırada etleri köze düşürmüştüm."

Her şey, sanki şahit olmuşum gibi zihnimde berraklaşırken suçlayıcı ses tonumla, "Sonra da o etleri bana verdin!" dedim.

"Aslında Deniz, söyleme taraftarıydı ama ben bizi döveceğini düşündüm," diye atıldı Cansu. "Hem sen dana gibi kızsın, sana bir şey olmaz sanmıştık."

"Köze düşmüş eti ekmeğin arasına koyup bana kakaladınız," diyerek durumu en açık hâliyle özetledim.

"Ne bileyim," dedi Cansu. "Şifa niyetine yersin diye düşündük."

"Cansu," dedim. "Ayaklanabilseydim seni ağlatana kadar döverdim."

Kapı aniden açılıp içeri Açelya'nın girmesiyle, "Hasta mahremiyeti var," diye gürledi Deniz. "İnsan olun biraz!"

Efken, içtiği suyu püskürterek tükürünce kaşlarımı çattım. Efken'in şaşkınlıkla baktığı Açelya, gözlerini kırpıştırarak Efken'in bakışlarına karşılık verirken mümkün olduğunca doğruldum. "Siz ikiniz," dedim sesimdeki gerginliği belli etmemeye çalışarak. "Tanışıyor musunuz yoksa?"

20. BÖLÜM
"HAYATIMIZI MAHVETTİĞİN GECEYİ HATIRLIYOR MUSUN EYLÜL?"

Efken, bana yıllar gibi gelen birkaç saniyenin ardından sorumu cevaplamak üzere dudaklarını aralamıştı ki Açelya, "Hayır," dedi. "Pek sayılmaz."

Cansu ve Deniz, odada benim dışımda insanlar olduğunu yeni fark etmiş gibi etrafına bakındıktan sonra Deniz'in, "Eylül," diyen meraklı sesini işittim. "Bizi arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısın?"

Arapsaçına dönmüş bu durumdan nasıl kurtulacağımı kafamda tartmaya çalışırken, "Tanıştıracağım elbette," diye zaman kazanmaya çalıştım. "Efken, benim ilkokul arkadaşım. Sarp da onun kuzeni."

Sarp, refleks olarak, "Ne?" diye çıkışınca kaldırdığım kaşlarımı ve hafifçe büyüyen gözlerimi ona çevirdim. Sarp, nedenini anlamasa da yalan söylediğimi anlamış olacak ki yüzüne rahat bir gülümseme yerleştirip, "Üvey kuzeniz," dedi. "Yanlış bilgi olmasın."

Sarp... Şükürler olsun, en az benim kadar iyi yalan söyleyen bir sahtekârsın.

Cansu, birkaç kez gözlerini kırpıştırarak Sarp'a baktı ve "Ben seni tanıyorum sanki," diye mırıldandı. Ardından rahminimce telefonunu çıkarmak üzere cebine uzanmıştı ki, "Nereden tanıyacaksın?" dedim. "Delirme."

Açelya, Sarp'la fotoğrafımızı çektiği ve bunu kızlarla paylaştığı için içimden küfürler yağdırdım. Neyse ki flaşa rağmen karanlıktı

ve kamerayla aramızdaki mesafe, fotoğraftaki yüzün net olmasını engellemişti ama görünen o ki Cansu'nun görsel zekâsı oldukça kuvvetliydi.

Biraz konuyu değiştirmek için, biraz da merakımdan Açelya'ya dönüp, "Siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum.

Açelya, birkaç saniye meraklı gözlerime baktıktan sonra, "Bir arkadaşım Çember denilen bir dövüş kulübünde bahis oynamıştı," dediğinde neredeyse ruhumu teslim etmek üzereydim. "Orada gördüm kendisini."

Deniz ve Cansu, kafası karışmış bir şekilde birbirlerine baktılar. Muhtemelen arkadaşlarının bir dövüş kulübüyle ne ilgileri olduğunu düşünüyorlardı.

Açelya'nın sözlerinin doğruluğunu zihnimde tartarken koridordan yükselen tanıdık bir kadının çığlığı düşüncelerimi bıçak gibi kesti.

Gözlerimi kapatıp rahatsız bir ifadeyle yüzümü buruştururken, "Arkadaşlar," dedim. "Durumumdan annemi haberdar etmediniz, değil mi?"

Gözlerimi araladığımda gördüğüm ilk şey Açelya'nın mahcup ifadesiydi. "Şey," dedi. "Annen senden haber alamayınca beni aramış. Ne diyeceğimi bileme..."

Kapı aniden açılınca sözlerini tamamlayamadı. Ürkek annem, telaşla yanıma gelip, yanımda oturan Cansu'yu bir hışımla çekip odanın köşesine fırlatınca öyle bir manzara oluştu ki annemin gerginliği bana bulaşmasa kahkahalarla gülebilirdim.

"Ne oldu sana?" dedi annem bir elimi şefkatle tutarken. Dağınık kahverengi saçlarını dipten bir topuzla birleştirmişti. Evden aceleyle çıktığını üzerindeki pijamaları açık ediyordu.

"İyiyim," dedim. "Mangalda tavuğu kömüre düşürmüştüm. Bir şey olmaz diye düşünerek yedim ama görüldüğü gibi oluyormuş işte."

Deniz ve Cansu, onları hırçın bir anneden kurtardığım için minnetle bana baktılar.

Fakat gariptir ki annemin gazabına yakalanan ben oldum.

Annem, hafifçe başıma vururken, "Sen geri zekâlı mısın?" diye sordu. "Kömüre düşen et yenir mi hiç?"

Deniz, küçük bir çocuğun masumiyetiyle, "Geri zekâlı demeyelim," diyerek araya girdi. "Fazla iyi niyetli diyelim."

Annem, şüpheyle Deniz'e bakmıştı ki bir şeyleri anlamaması için aniden fenalaşıyor gibi yapmam ve annem hastaneyi birbirine katarken öylece yatmam gerekti.

♡

Bir Hafta Sonra

Sonraki hafta tam bir kâbus gibiydi.

Görünen o ki Cansu ve Deniz, güçlü bir midem olduğu konusunda yanılmışlardı. İki gün hastanede kaldıktan sonra taburcu olurken sağlığıma tamamen kavuştuğumu sanarak hastaneden ayrılmıştım fakat onu takip eden dört gün, hastaneye gidip serum yemek zorunda kaldım. Tüm bu süre zarfında sınavlarımın çoğuna gidemediğim için önümüzdeki günler akademisyenlerin peşinde koşuşturmam gerektiği düşüncesinin verdiği rahatsızlıkla da savaşmam gerekmişti.

Annem, yurda gitmem sanki hukuka aykırı bir suçmuş gibi bir yaklaşımda bulunarak onun yanından ayrılmamı yasakladı. Üniversite çağına gelmiş, yasal olmasa da hatırı sayılır derecede para kazanan biri için annesinin yasaklarına uymak kulağa oldukça enteresan geliyordu.

Okulum ve sınavlarıma ek olarak zihnimi kurcalayan Açelya faktörü vardı. Efken'le olan tanışmalarının bana aktardığından fazlası olabileceği ihtimali son derece rahatsız ediciydi.

Peki, şüphelerimde haklıysam neden yalan söylüyordu ki?

Bir sınavımı daha kaçırıp yatağımda kitap okurken telefonumun rahatsız edici zil sesini duymamla dikkatim dağıldı. Aramanın Cansu'dan geldiğini görünce gülümsemeden edemedim. Deniz'le birlikte günde mutlaka iki kere arıyor, nasıl olduğumu soruyorlardı.

Telefonu açar açmaz, "Gizemli e-posta sana da geldi mi?" diye sordu.

"Sana da merhaba," dedim imayla karışık şakayla. "Ne e-postasından bahsediyorsun?"

İmamı umursamayan Cansu, "Hepimize anonim bir hesaptan e-posta geldi," diyerek anlatmaya koyuldu. "Bugün olacak bir partiye davetiye e-postası. Sınıftan birkaç kişiye de gelmiş. Korkunç derecede gizemli..."

Cansu konuşurken sesini hoparlöre alıp maillerimi kontrol etmiştim. Aynı e-posta bana da gelmişti.

Arkadaşımın sesindeki hevesi fark edince, "Aklından bile geçirme," dedim. "Hırsız mıdır, sapık mıdır belli olmayan birinin attığı e-postadan bahsediyorsun. Gitmeyi nasıl düşünürsün, aklım almıyor."

"En kötü ne olabilir ki?" dedi. "Tek başıma olsam korkabilirdim, evet ama okuldaki öğrencilerin çoğunun davetli olduğu bir parti. Üstelik biz de sekiz kişi gidiyoruz."

Göremese de tek kaşımı kaldırdım. "*Sekiz* derken?"

Cansu, tatlı ses tonuyla konuşmaya başladı. "İşte, hep birlikte gidiyoruz ya," dedi. "Onu söylüyorum."

"Cansu," dedim. "Bir haftadır delmedikleri yerim kalmadı. Utanmasalar serum vermek için burnumu falan delecekler, gelmişsin bana parti diyorsun."

"Alt tarafı hep birlikte biraz oturacağız," dedi. İstediği zaman sinir bozucu derecede ısrarcı olabiliyordu. "1-2 saat takılır, partiyi kimin organize ettiğini öğrenip geri geliriz."

Bir elimi alnıma götürüp derin bir nefes aldım. "Kabul edene kadar peşimi bırakmayacaksın, değil mi?"

Cansu, "Seni evine kadar bırakacağım," diye güvence vermeye devam ediyordu. "Lütfen, beni kırma."

"Tamam, Cansu," dedim. "Yeter ki sus artık."

Cansu, telefonu suratıma kapatarak isteğimi tahmin ettiğimin ötesinde bir hızla gerçekleştirince gülümsemeden ve "Ruh hastası," diye mırıldanmadan edemedim.

♡

Yaklaşık dört saat sonra, hazırlığımın son aşaması olarak kırmızı rujumu sürerken kapı çalındı.

İşimi hızlıca halledip ayakkabılarımı giymek üzere odamdan ayrılırken annem, hiç susmadan emirler yağdırıyordu: "Mideni bozacak bir şey yemek yok. Haşlanmış sebze yiyebilirsin sadece. Alkollü ve gazlı içecekleri zaten unut."

İlgili tavırları beni bunaltsa da hoşuma gidiyordu. Dudaklarımda oluşan belli belirsiz bir gülümseme eşliğinde, "Su içmeme iznin var mı?" diye sordum.

Annem, koluma hafifçe vurup, "Dalga geçme benimle," dedi. Ardından sorumu ciddi bir şekilde yanıtlayarak, "Aşırı dereceye kaçmamak koşuluyla su içebilirsin," dedi. "Su zehirlenmesi falan yaşarsın, maazallah."

Kaşlarımı kaldırdım. "Su zehirlenmesi yaşamam için ne kadar su içmem gerek, farkında mısın?"

"Sen yine de dikkatli ol," derken sanki beni duymuyor gibiydi. "Fazla terleme sakın. Sırtına havlu mu koysak acaba?"

Geçirdiğim zehirlenmeden günler sonra terlememin alakasını çözmeye çalışırken spor ayakkabılarımı giymeye koyuldum. "Anne, ölürsem cenaze işlemlerimi yapmaları için başkasını tutar mısın? Orada da başımın etini yemene katlanamam."

Annem köşedeki süpürgeyi hızla kaparken kollarımla başımı siper edip koşarak evden ayrıldım.

Apartmandan çıkar çıkmaz benden daha iri bir bedene toslamamla geriye sektim. Şaşkın bakışlarla bana bakan Yiğit, "Alt tarafı saçma bir partiye gidiyoruz," dedi. "Bu kadar heveslenmesen mi acaba?"

Cansu, Yiğit'in yorumuna bozulmuş gibiydi. "Alt tarafı bir parti mi?" diye lafa atladı. "*Aşırı derecede gizemli bir toplantı*, diyecektin herhâlde."

"Tanımadığı insanın partisine gitme konusunda bu kadar ısrar eden tek geri zekâlı arkadaş grubu olabiliriz," diyen Efe'nin ses tonu oldukça imalıydı.

Buğra, "Umarım sadece bir böbreğimizi alırlar," diyerek Efe'yi destekledi. O da oldukça isteksiz görünüyordu.

Cansu, arkadaşlarını umursamadan koluma girip önden ilerlemeye başladı. Adımlarını hızlandırarak yanımıza gelen Açelya, "Şimdiden söyleyeyim," dedi. "Ortama göre hiçbir şey yememeye ya da içmemeye karar vereceğiz, anlaştık mı?"

Cansu, gözlerini devirdi. "Amma da korkaksınız. Tek başınıza gitseniz anlayacağım ama Viyana kapılarına dayanmaya giden Osmanlı askeri gibiyiz. Utanmasak kılıçla gideceğiz, hâlâ ağlıyorsunuz."

Cansu'ya laf yetiştirmek koca bir imkânsızlıklar çemberine adım atmakla aynı şeydi. Arkadaşlarımın bunu hâlâ anlamamış olmasına şaşırarak derin bir nefes aldım.

Yüzümü buruşturarak, "İktisat vizesi zor muydu?" diye sordum.

"Bizim grup oldukça iyi notlar bekliyor," dedi Açelya. "Ama sınıfın geri kalanı için pek iyi geçmemiş sanırım."

"İyi oldu onlara," dedi Belçin. "Derste tuttuğun iki satırlık notu devlet sırrıymış gibi kimseyle paylaşmazsan böyle olur. Karmanın gücünü hafife alma."

Tramvay yolculuğumuzun ardından e-postadaki adrese gitmek için beş dakika kadar yürümemiz gerekti. Sonunda adres, bizi küçük bir kafeye getirdi. Kafenin girişinde bir kız, gülümseyerek bize bakıyordu. Kızın siyah elbisesi, neşeli ruh hâliyle tezat oluşturuyordu.

"İyi günler," dedi. "Davetiyenizi görebilir miyim?"

Elimde herhangi bir davetiye olmadığından sudan çıkmış balığa döndüm. Kızın, e-postadan bahsettiğini anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekmişti.

Telefonlarımızı gösterip içeri girerken bizim sınıftan birkaç kişinin çoktan içeride olduğunu fark ettik. Onlara selam verip partiyi kimin organize ettiğini sorduk. Fakat elde ettiğimiz şey koca bir hiçti. Bu partiyi organize eden her kimse, parti başlamasına rağmen kendisini açık etmiyordu.

Cansu'nun merak ve heyecanı benim bedenimde de kendini göstermeye başlarken çantamdaki sudan bir yudum alıp kuruyan boğazımı ıslattım. Ben sınıf arkadaşlarımla sohbet ederken tanıdık simalar da içeri doluşuyordu. Her giren, çevresindekilere partiyi kimin organize ettiğini soruyordu.

Erkekler, önümüzdeki günlerde gerçekleşmesi planlanan bölümler arası futbol müsabakalarıyla ilgili derin bir tartışmaya girmişken Cansu, bizi köşeye çekti. "Kızlar," dedi. "Ben dayanamıyorum."

"Şükürler olsun," dedi Belçin. "Sonunda kendini *Empire State* binasından atmaya mı karar verdin?"

Cansu, arkadaşının alaycı yorumunu umursamadı. "Deniz'le konuşacağım," dedi duruşunu dikleştirip. Sanki bizden çok kendisiyle konuşuyor, cesaretini toplamaya çalışıyordu. "Ondan hoşlandığımı ona söyleyeceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Emin misin?"

Başını olumlu anlamda salladı. "Evet," dedi. "Gösterdiği küçük bir kibarlığı bile başka yerlere çekebilecek kadar aptallaştım. Neredeyse akıl sağlığımı kaybedeceğim. Olumlu ya da olumsuz, bu durum bir sonuca varmalı."

Açelya, destekleyici bir şekilde elini Cansu'nun omzuna yerleştirdi. "Cansu," dedi. "Toplum klişelerini ezberlemeden böyle cesaretli davrandığın için seninle gurur duyuyorum."

Cansu'nun dudakları yukarı kıvrıldı. "İltifat için teşekkürler ama dünyayı kurtarmıyorum."

"Bir insanın duygularını dürüst bir şekilde karşısındakine aktarabilmesi, en az dünyayı kurtarmak kadar zor bir iştir."

Kaşlarımı çatarken gülümsedim. "Açelya," dedim. "Âşık mı oldun yoksa?"

Açelya, bilmiş bilmiş bana baktı. "Beni bu dünyada hak eden tek kişinin Brad Pitt olduğunun farkındasın, değil mi?"

Cansu, parmak uçlarıyla şakaklarını ovuşturduktan sonra, "Ben Deniz'i dışarı çağıracağım," dedi. "Yoksa vazgeçeceğim."

Cevabımızı bile beklemeden hızla bir adım öne atılıp, kibarca Deniz'in koluna dokunduktan sonra ona ayıracak bir dakikası olup olmadığını sordu. Deniz, anlayışlı bir gülümseme eşliğinde Cansu'yu dışarı kadar takip etti. Şahit olduğumuz manzara benim bile heyecanlanmama neden olurken arkadaşımın yerinde olmak bile istemedim.

İnsanın ruhunu sakinleştiren bir müzik kulağımı doldurduğunda derin bir nefes aldım. Yiğit, futbol muhabbetinden kafasını kaldırıp bana baktı. "Eylül," diye seslendi. "Müzik çok güzel. Eğer beni dansa kaldırmazsan karşıma çıkan ilk kişiyle dans etmek zorunda kalırım."

Yiğit, meydan okurcasına ağzından dökülen sözlere mutlaka karşılık vereceğimi bildiğinden olsa gerek, konuşmama fırsat bile

vermeden yanıma gelip, "Hemen ağlama," dedi. Bir yandan da elimden tutup dans pistine ilerliyordu. "Seninle dans ederim."

Yiğit, bizimkilerin yanından ayrılır ayrılmaz, "Cansu, Deniz'den hoşlanıyor," dedi. "Değil mi?"

Bu öylesine beklemediğim bir soruydu ki bir an afalladım ve ne diyeceğimi bilemedim. "Bu bilgi nereden malum oldu?"

Yiğit, bir elini belime yerleştirirken dişlerini göstererek sırıttı. "Eylül," dedi. "Anlamamak için kör olmak gerekir."

Derin bir nefes alıp başımı, anladığımı gösterir gibi aşağı yukarı salladım. "Deniz biliyor mu peki?"

Yiğit omuz silkti. "Anladıysa bile bize bir şey söylemedi. Cansu, bu meseleyi konuşmak için mi Deniz'i çağırdı?"

"Evet," diyerek onayladım. "Bizimkiler arkadaş grubunda sevgili olmaması gerektiğini Cansu'ya defalarca anlatmaya çalıştı ama gördüğün üzere, başarılı olamadılar."

Yiğit, söylediklerimi anlamakta güçlük çeker gibi şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Sen de böyle mi düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum," dedim. "Hem evet hem hayır."

Yiğit, son derece yanlış düşündüğümü ispatlamak ister gibiydi. "Eğer iki taraf da arkadaşlığını kesmek istemiyorsa sorun olmaz."

"Hoşlandığın birisiyle nasıl arkadaş kalabilirsin ki?" dedim.

"Eylül, kimse kimseyi beş çocuğuyla ortada bırakmıyor. Neticede on sekiz yaşında çocuklarız, fazlası değil." Ardından durdu ve kaşlarını çatarak bakışlarını benden kaçırdı. "Umarım bu söylediğimle bir gün çelişmem."

Başımı yana eğdim. "Anlamadım."

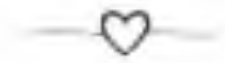
Gözlerini tekrar benimle buluşturdu. "Eylül," dedi. "Sana bir şey anlatacağım."

Fakat tam o sırada, ışıklar ve müzik eş zamanlı olarak kesildi. Salona kısa süreli bir korku seli hâkim olurken Yiğit'in bedenimi saran kolları sıkılaştı.

İçimden bir ses, arkama bakmadan oradan uzaklaşmamı söylüyordu. Birkaç kişi telefonunun flaşını açmıştı ki tavandaki projeksiyondan perdeye bir görüntü yansıdı ve ürkütücü karanlığa son verdi.

Fakat sonra yaşananlar, daha sinir bozucuydu.

Perdeye yansıtılan beyaz, resimsiz bir görüntüydü. Tanıdık bir ses, *"Yalan nedir?"* diye sordu videoda. *"İnsan, sevdiklerine yalan söyleyebilir mi? Bu sorunun cevabını çok iyi bilen biri şu an aramızda."*

Cansu Atik...

Yanımda yürüyen Deniz'le birlikte sessizlik içinde soğuğa adım attığımızda ürperdiğimi hissettim fakat bu ürperti heyecandan mıydı yoksa soğuktan mıydı, emin olamıyordum.

Kollarımla bedenimi sarmaladıktan sonra Deniz'e döndüm. "Deniz," dedim. "Sana söylemek istediğim şey bir süredir kafamı kurcalıyor aslında."

Deniz, anlayışlı bir şekilde kafasını salladı. "Biliyorum."

Bunu duymak, afallamama neden olsa da şaşırtmamıştı. Dürüst olmak gerekirse sanırım ikimiz de içten içe bazı şeylerin farkındaydık.

İçimdeki ağırlığı atmak için, "Ben yine de söylemek istiyorum," dedim. Deniz, sessizlik içinde suratıma bakarken yüreğime deli cesaretinin konduğunu hissediyordum. "İnsanlara karşı iyiliğin, kibarlığın o kadar şirin ki. Çevremde senin gibi biri olduğu için çok mutluyum. Bir süredir sen de sana olan ilgimi görüyorsun zaten."

Deniz, başını hafifçe sallamak dışında bir tepki vermedi. Onun sessizliği, "Deniz," diye devam etmeme neden oldu. "Ben senden çok hoşlanıyorum."

Deniz, derin bir nefes alıp ellerimi tuttu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kulaklarımda yankılanıyordu sanki. Deniz, küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Benim için ne kadar değerli olduğunu kelimelerle ifade edemem," dedi. "Sanırım senin kadar eğlenceli biriyle daha tanışmamışımdır."

Bunu o kadar yavaşça ve hüzünle söylüyordu ki şimdiden cevabımı almıştım. Başımı öne eğdim. "Anlıyorum."

Bedenimi saran bir çift kol hissettiğimde ağlamamak için kendimi zorlamam gerekmişti. "Cansu," dedi Deniz. "Keşke seni, senin beni sevdiğin gibi sevebilsem." Ses tonu, en az benim kadar üzgün olduğunu belli ediyordu. "Bunun için o kadar suçlu hissediyorum ki."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirip yavaşça geri çekildim. "Suçlu hissedecek bir şey yok," dedim. "Beni sevmemeni; beni ben olduğum için değil, duygularıma karşılık vermek için sevmene tercih ederim. İnsan birini sevdiğinde onu yüreğinin derinliklerinde hissetmeli. Öbür türlüsü pek bir işe yaramaz zaten."

Deniz sertçe yutkundu. "Arkadaş mıyız?"

Bu söylediğine gerçekten şaşırmıştım. "Elbette," dedim. "Neden arkadaş olmayalım ki?"

Deniz'in yüzü ilk kez rahatlıkla gerilirken, "Pekâlâ," dedi. Ardından derin bir nefes aldı. "İçeri geçelim mi?"

"Sen git," dedim. "Ben biraz hava alacağım."

Gözlerinde ısrar etmek istediğini belli eden bir parıltı gelip geçtiyse de bana saygı göstererek uzaklaştı.

Karanlık ve soğuk havada tek başıma dikilirken gökyüzüne baktım. Gözümden süzülen bir damla yaşı hızlıca sildim. De-

niz'in bana kötü bir şey yapmadığının bilincindeydim ama bu, kırılan kalbime söz geçirmemde hiç işime yaramıyordu. Üstelik komik bir şekilde mahcup hissediyordum. İnsanın duygularından utanmaması gerektiğini savunan birine göre komik bir durumdu.

Yine de üzerimden tonlarca yükün kalktığını hissediyordum. En azından küçük şeylerden anlam çıkarmakla kendimi yiyip bitirmeyecek, tüm gece saçma düşüncelerle kafamı doldurup uykusuz kalmayacaktım artık.

Göz ucuyla birinin yanıma yaklaştığını fark edince başımı çevirdim. Efe, tam yanımda durup bana bakmadan bakışlarını gökyüzüne sabitledi. Neler olduğunu anlamış olmalıydı ama "Reddedildim," diye açıklama ihtiyacı hissettim.

Sırıttı ama gülümsemesi dalga geçmekten çok uzaktı. "Desene, Deniz doğru yolu bulmuş, tehlikenin ucundan dönmüş."

Bu söylediği, normalde oldukça can sıkıcı olabilirdi fakat sanırım şu an mutsuzluk kotamı doldurmuştum. Birkaç saniye süren, histerik bir kahkaha attım. "Aptal."

Merakla bana baktı. "Şimdi ne yapacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Ne yapabilirim ki?" dedim. "Çocuğu köşeye sıkıştırıp parasını falan mı almamı bekliyorsun?"

Gözlerini abartılı bir şekilde devirirken, "Bahsettiğim şey," dedi. "Peşinden koşacak mısın?"

"Sence koşmalı mıyım?"

"Bunun cevabını en iyi sen bilebilirsin."

Derin ve titrek bir nefes aldım. "Deniz'den ufacık bir yeşil ışık alsam elimden geleni yapardım, emin ol fakat... Seni sevmeyen biri için çabalamak sadece zaman kaybıdır."

Efe'nin dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Öyle diyorsan."

Merakla gözlerimi kırpıştırdım. "Sen farklı mı düşünüyorsun?"

"Beni değil," dedi. "Seni konuşuyoruz. Neden her durumda benim ne yapacağımı sorguluyorsun?"

Cevap vermek üzere ona döndüğümde, içeriden yükselen sesi duydum. Biri konuşuyordu. Kaşlarımı çattım. "Neler oluyor?"

Efe, içeri girmeden önce konuştu: "Şimdi öğreniriz."

Eylül Cesur...

"Yalan nedir? İnsan, sevdiklerine yalan söyleyebilir mi? Bu sorunun cevabını çok iyi bilen biri şu an aramızda."

Kalbim deli gibi çarparken ellerimin buz kestiğini hissettim. Etrafıma bakınırken Sarp'la göz göze geldim.

İşler kontrolden çıkıyormuş gibi hissediyordum. Efken, Atlas, Atakan... Tüm tanıdıklarım buradaydı. Onlar, arkadaşlarımla olduğum zamanlarda yanıma uğramamaları konusunda ortak bir fikirdelerdi ama ben onları nasıl görememiştim?

Ben, şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşarken ses konuşmaya devam etti: "*Ben Yağmur ve bugün kendimden bile sakladığım, unutmaya çalıştığım bir sırrımı sizinle paylaşmak istiyorum.*"

Ekranda Yağmur'un resmi belirdi. Genç kız, neşe içinde kameraya gülümsüyordu. Bu yaşadığımız şey her neyse, daha fazla katlanacak gücüm olmadığını hissettim. Bir adım geri çekilip Yiğit'in kollarından kurtuldum. *"Eminim birçoğunuz beni tanımıyorsunuzdur bile. Zaten buraya beni değil, aranızdan birini tanıdığınız için çağırıldınız."*

Arkamı dönüp giderken ses konuşmaya devam etti: *"Eylül Cesur."*

Dostlarım şaşkınlık içinde bana bakarken kendimi çırılçıplak ve savunmasız hissediyordum. Tüm bunlar olurken Yağmur, sözlerini acımasızca sürdürmeye devam ediyordu: *"Çok mutlu bir ailede büyümedim ben. Evliliğini sonlandırmak isteyen fakat çocukları yüzünden buna cesaret edemeyen bir baba ve sevilmediğinin bi-*

lincinde olan bir anneyle ne kadar mutlu olabilirsiniz ki? Bu kadar sıkıntılı bir ailede akıl sağlığımı nasıl koruyabildiğimi merak ediyorsunuzdur belki. Kardeşim sayesinde. Atlas, sana hayatımın sonuna kadar teşekkür edeceğim." Yağmur, birkaç saniye mola verdikten sonra devam etti: *"Her ne olursa olsun, bir şekilde aile rolü yapardık. Her gün aynı masada yemek yer, davetlere ailecek katılırdık... Fakat bir gün... Her şey değişti."*

Yağmur'un ses tonu değişmişti. Sanki öfkesini haykırır gibiydi. *"O geceyi hatırlıyor musun, Eylül? Hayatımızı mahvettiğin geceyi..."*

Atlas ve Atakan'ın bu yaşananlara bir son vermek istercesine kafedeki görevlilerle konuştuğunu fakat görevlilerin kesin bir dille aldığı ücret karşılığında kendilerine verilen emirleri yerine getirmek için direttiğini duyar gibi oldum.

"O geceyle ilgili hatırladığım en net şey, kocaman bir kadının kucağında Eylül isimli bir çocukla kapımıza dayanınca Atlas'ın bana nasıl sarıldığı. Korkmama rağmen kardeşimin yanında güvende hissediyordum."

O geceye dair görüntüler zihnimde birbiri ardına sıralanırken gözyaşlarımın yanaklarımı ıslattığını hissettim.

"Kadın bir şeyler saçmalıyordu," diye anlatmayı sürdürdü Yağmur. *"Eylül denilen çocuğun babasının, benim babam olduğunu söylüyordu. Çocuk aklımla bunun nasıl olacağını bile anlamıyordum. Evet, dostlarım. Babam anneme ihanet etmişti ve bu ihanetin can alıcı hançeri Eylül'dü. Eylül, o gece benden tahmin ettiğinden fazlasını koparıp aldın."*

"Babam, o küçük kızı ve kadını kovunca onun için çok üzülmüştüm. Fakat hata etmişim, öyle değil mi? Sen zehirli bir girdapsın, Eylül. İnsanları içine çekiyor, yalanlarınla zehirleyerek öldürüyorsun."

Kalabalıktaki birkaç kişinin, "Ne yalanı?" diye fısıldaştığını duydum. Yağmur'un cevabı çok gecikmedi. Ekrandaki görüntü değişti ve perdeye Çember'in görüntüsü yansıdı: *"İllegal bir dövüş kulübünde dövüşüyorsun ve bunu en yakınlarından bile gizliyorsun."*

Kimseden çıt çıkmıyordu. Tek yaptıkları sessizlik içinde ekrana bakmaktı. *"Eylül faciasından sonra annemle babam boşanmak yerine evliliklerini kurtarmak için bir çocuk daha yapmaya karar verdiler; kardeşim Bahadır..."* Ekranda şirin bir erkek çocuğunun resmi belirirken Yağmur derin bir nefes aldı. *"Eylül,"* dedi. *"O tokadı hatırlıyor musun?"* Ona attığım tokadı ve bana nefretle sunduğu bakışları hatırlayınca irkildim. *"Bir karşılığı olacağını söylemiştim. Sen, benden hayatımı ve gururumu aldın. Bunun karşılığında senin gerçek kimliğini ifşa ederek dostlarının sana olan güvenini çaldım."*

Yağmur son cümlelerini söylerken ışıklar açıldı. *"Sağlıcakla kalın, dostlarım. Yağmur Yavuz, size iyi akşamlar diler."*

Işıkların açılması, üzerime odaklanan gözleri daha net görmemi sağlarken yumruklarımı sıktım. Yağmur'un suratına karşı, *kimmiş zehirli girdap?* diye bağırmak, babasının ihaneti ve annemin çocuk doğurma konusundaki ısrarının benim suçum olmadığını anlatmak istiyordum.

O geceye kadar kendimi soğukkanlı biri olarak tanımlardım ama çevremdeki herkes şaşırmış bir şekilde bana bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, ellerim titriyordu.

On sekiz yıllık hayatım boyunca sakladığım her şeyin, gerçek kimliğimin ortaya çıkışını izlemek dışında elimden bir şey gelmiyordu. Sadece ekrandaki görüntüme bakıyordum.

O an, her şeyin başlangıcını düşünmemek çok zordu.

Annemin elimden tutup beni hiç tanımadığım bir adamın evine götürüşü, o adam ve yanındaki kadınla kavga etmesi, babam olduğu söylenen adamın iğrenerek bana bakması ve kapının ağzından bizi izleyen, birbirine sarılmış iki çocuk...

O gün fedakâr bir abi ve benden tüm hücreleriyle nefret eden bir düşman kazanmıştım.

"Eylül." Efe'nin sesi, düşüncelerimi bıçak gibi kesti. "Anlatılanlar doğru mu?"

Bu basit soruya bile verecek cevabım yoktu. Dudaklarım kendiliğinden aralandı ama sesim çıkmadı. Titreyen ellerimle yanaklarımdaki yaşları sildim.

Birkaç adım geriledikten sonra arkamı döndüm ve en iyi bildiğim şeyi yaptım: Oradan, en çok da kendimden kaçtım.

Devam Edecek...

Hayallerine kavuştuğu, mutlulukla yeni tanıştığı
anda kaybolan Gökçe'nin yokluğu, en çok dostlarını etkiler.
Yıllar sonra hile çözülmeyi bekleyen olayı araştıran arkadaşları,
önce kendi hayatlarındaki sırlarla karşı karşıya gelirler.

Gerçeğe ulaşmak ise sandıklarından daha zor olacaktır.

Geçmişin izleriyle yaşayan Yankı'yı,
geçmişi şimdide arayan Alper'i, geçmişten kaçmak isteyip
ona tutsak olan Erdem'i yıllar sonra bir araya getiren şey Gökçe'nin
kendisini tekrar hatırlatmasıdır.

Ve bu kez herkes kendi sırlarıyla
yüzleşmek zorunda kalacaktır.

"Sen, yaşayamayan tüm insanlar için yaşayabildiğin kadar yaşa.
Sınırlardan ve onları aşmaktan korkma."